KATHY
REICHS
CLASS
KOSTI
NA POPEL
Tváří v tvář záhadě z vlastní minulosti

KATHY REICHS

KOSTI

NA POPEL

Přeložila Kristýna Kučerová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2008
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2007 by Temperance Brennan, L.P.
All rights reserved.

Z anglického originálu *Bones to Ashes*
(First published by Scribner in 2007)
přeložila o 2008 Kristýna Kučerová
Redakce textu: Marie Černá
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: CENT A, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-447-2

Věnováno statečným Akaďanům plným života
a s velkým srdcem.

On ouaira quosse que d‘main nous amèneras…

Poděkování

Jako obvykle je tento román výsledkem kolektivního úsilí. Ráda bych vám představila celý tým.

Obrovský dík dlužím Andree a Cléole Légerovým, bez nichž by tento příběh nikdy nevznikl. Andrea a Cléola mě uvedly do vřelého, šlechetného a nespoutaného světa akadského národa. *Merci. Merci. Mille mercis.*

Jsem nesmírně zavázaná všem, kteří mě přijali během mého pobytu v Novém Brunšviku. Kromě jiných to byli: Claude Williams z MLA, Maurice Cormier, Jean-Paul a Dorice Bourqueovi, Estelle Boudreauová, Maria Doironová, Laurie Gallant, Aldie a Doris LeBlancovi, Paula LeBlancová, Bernadette Légerová, Gerard Léger, Normand a Pauline Légerovi, Darrell a Lynn Marchandovi, Fernand a Lisa Guadetovi, konstábl Kevin Demeau (Královská kanadská jízdní policie), George a Jeannie Gaggiovi a Joan MacKenzieová z Beaverbrook House. Zvláštní dík patří obyvatelům Tracadie, zejména Claudu Landryovi z MLA, Père Zoëlu Saulnierovi a Raynaldu Basqueovi a zaměstnancům Cojak Productions. Sestra Dorina Frigaultová a sestra Zelica Daigleová z řádu Les Hospitalières de Saint-Joseph mi velkoryse otevřely své archivy a provedly mne po muzeu a hřbitově bývalého *lazaretta*.

Robert A. Leonard, PhD., profesor lingvistiky a ředitel projektu soudní lingvistiky na Hofstrově univerzitě, si našel ve svém nabitém programu chvilku, aby mě zasvětil do soudní lingvistiky. (Vy jste vážně zakládajícím členem skupiny Sha Na Na? Ano, Kathy. To není možné. Ano, Kathy. Pane jo!)

Ron Harrison ze Service de police de la Ville de Montreal mi poskytl informace o střelných zbraních, sirénách a spoustě policajtských záležitostí.

Normand Proulx, *Directeur général*, Sûreté du Québec, a *1'inspecteur-chef* Gilles Martin, *adjoint au Directeur général, adjoint à la Grande fonction des enquêtes criminelles*, Sûreté du Québec, mi poskytli statistické údaje o vraždách a informace o vyšetřování odložených případů v Quebeku.

Ing. Mike Warns z ISR Inc. zodpověděl spoustu mých otázek a byl mi rádcem v technické stránce věci. Mike je vskutku renesanční člověk a velkou měrou má na svědomí i poezii, která se v této knize objevuje.

Dr. William C. Rodriguez z Vojenského úřadu soudního lékařství a dr. Peter Dean, koroner pro Suffolk a jihovýchodní Essex, mi pomohli s otázkami z oboru patologie.

Paul Reichs přispěl k rukopisu řadou cenných poznámek.

Nan Grahamova a všichni z nakladatelství Scribner tuhle knížku hodně vylepšili. Totéž platí pro Susan Sandonovou a všechny ostatní z Random House UK.

Jennifer Rudolph-Walshová mi poskytla spoustu cenných rad a svou obvyklou, neochvějnou podporu.

Velmi užitečným zdrojem pro mě byla kniha *Children of Lazarus: the story of the lazaretto at Tracadie* (Děti Lazarovy: příběh lazaretta v Tracadie) od M. J. Losiera a C. Pineta, vydaná Les Éditions Faye v roce 1999.

Ejhle, pravěký hvozd, však kde že jsou srdce, jež pod ním skákala
jako v houštině laň, když slyší hlas lovcův?
Kde je vesnička doškových střech, v níž uplýval život akadským
farmářům.

Z „Evangeline“ od Henryho Wadswortha Longfellowa
(překlad J. Kašpar)

1

Děti umírají. Lidé se ztrácejí. Lidé umírají. Děti se ztrácejí.

Tyto pravdy mne zasáhly velice brzy. Jistě, měla jsem dětské povědomí o tom, že člověk je smrtelný a život končí. Jeptišky ve škole hovořily o nebi, očistci, předpeklí a pekle. Věděla jsem, že ti staří „odejdou“. Takhle se v naší rodině obcházelo téma smrti. Lidé odcházejí. Odcházejí k Bohu. Odpočívají v pokoji. A tak jsem nějakým pokřiveným způsobem přijala, že pozemský život je jen dočasný. Přesto pro mě byla smrt mého otce a bratříčka těžkou ranou.

A zmizení Évangéline Landryové se nedalo vysvětlit vůbec.

Ale to předbíhám.

Stalo se to takhle.

Jako malá jsem žila v jižní části Chicaga, v ne příliš luxusním vnějším okruhu čtvrti zvané Beverly. Tahle čtvrť vznikla jako venkovské útočiště městské smetánky po velkém požáru z roku 1871 a byla plná širokých trávníků, vysokých jilmů a irských katolíků, jejichž rodokmeny byly ještě rozvětvenější než ony jilmy. Už tenkrát byla Beverly trochu sešlá a později ji osídlili spekulanti toužící po troše zeleně v těsné blízkosti Chicaga.

Náš dům byl od začátku farmářským stavením a dokončili ho dřív než všechny jeho sousedy. Byl bílý a měl zelené okenice, kolem dokola verandu, vzadu starou pumpu a garáž, ve které kdysi bývali ustájeni koně a krávy.

Mé vzpomínky na dávné časy a tohle místo jsou šťastné. Za chladného počasí bruslily děti ze sousedství na kluzišti, které si vytvořily pomocí zahradní hadice na prázdné parcele. Tatínek mě postavil na staré šlajfky a oprašoval mi rozbředlý sníh z kombinézy, když jsem se natáhla jak široká tak dlouhá. V létě jsme na ulici hrávali fotbal, na babu a přetahovanou. Se sestrou Harry jsme do sklenic s proděravělými víčky chytaly světlušky.

Během nekonečných středozápadních zim se v našem eklektickém omšelém salonu scházelo bezpočet tetiček a strýčků Brennanových na karty. Vždycky to probíhalo stejně. Po večeři

maminka vytáhla z přístěnku v hale malé stolky, otřela je a rozložila nožky. Harry přes ně přehodila bílé ubrusy a já doprostřed naskládala balíčky karet, ubrousky a misky s burskými oříšky.

S příchodem jara upadly karetní stolky v zapomnění, vlády se ujala houpací křesla na verandě a kanastu a bridž nahradila konverzace. Většinou jsem jí nerozuměla. Warrenova komise. Tonkinský záliv. Chruščov. Kosygin. Bylo mi to fuk. Sounáležitost s těmi, kteří v sobě nesou stejnou genetickou šroubovici jako já, mi dodávala pocit pohody, asi jako chrastění mincí v kasičce na komodě v mém pokojíčku. Svět byl předvídatelný, obydlený příbuznými, učiteli, dětmi jako já, které bydlely v domech, jako byl ten náš. Život se odehrával ve škole svaté Markéty, ve skautském oddílu, na nedělní mši a v letním táboře.

Pak Kevin zemřel a můj šestiletý vesmír se rozpadl na střípky pochybností a nejistoty. V mém pojetí řádu světa si smrt brala staré pratety s křečovými žilami a průsvitnou pletí. Ne malé chlapečky s tlustými červenými tvářičkami.

Z Kevinovy nemoci si pamatuji málo. Z jeho pohřbu ještě méně. Harry, jak se vedle mě vrtí v kostelní lavici. Skvrna na mé černé lakovce. Od čeho byla? Připadalo mi důležité to vědět. Zírala jsem na ten malý šedý flek. Odvracela jsem pohled od reality, která se kolem mne rozvírala.

Sjela se celá rodina, samozřejmě; tlumené hlasy, kamenné tváře. Maminčini příbuzní ze Severní Karolíny. Sousedé. Farníci. Pánové z tatínkovy právnické firmy. Cizí lidé. Hladili mě po hlavě. Mumlali něco o nebi a andělích.

Dům přetékal kastroly a pečivem zabaleným v alobalu a igelitu. Mívala jsem ráda sendviče s odkrojenou kůrkou. O tuňáku a vajíčkovém salátu mezi dvěma chleby ani nemluvě. Už jen z čiré dekadence tak frivolního vkusu. Toho dne ne. Od toho dne už nikdy ne. Zvláštní, jaké věci mají na člověka vliv.

Kevinova smrt změnila mnohem víc než jen můj postoj k sendvičům. Přestavěla celičké pódium, na kterém se dosud odehrával můj život. Oči mé matky, vždy laskavé a často rozesmáté, získaly už navždy ublížený výraz. Vězely hluboko v jamkách a lemovaly je tmavé kruhy. Můj dětský mozek si nedokázal vysvětlit její pohled,

cítil pouze smutek. O mnoho let později jsem viděla fotografii jedné kosovské ženy, jejího manžela a syna ležících v provizorních rakvích. Hlavou mi bleskla vzpomínka. Viděla jsem tu ženu už někde? Ne, to není možné. A pak mi to došlo. Poznávala jsem stejnou porážku a beznaděj, jakou jsem tenkrát vyčetla z pohledu své matky.

Ale změnilo se víc než jen to, jak maminka vypadala. S tatínkem si už nedávali koktejl před večeří a nepovídali si u stolu nad šálkem kávy. Už se nedívali na televizi, když bylo umyté nádobí a já i Harry jsme byly převlečené v pyžamkách. Dřív měli rádi komedie a jejich oči se pokaždé střetly, když Lucy nebo Gomer udělali něco legračního. Táta brával maminku za ruku a oba se smáli.

Všechen smích uletěl, když Kevina přemohla leukemie.

A uletěl i otec. Neuchýlil se do tiché sebelítosti, jako to nakonec udělala maminka. Michael Terrence Brennan, advokát, soudní znalec a nezkrotný bonviván, se uchýlil rovnou k lahvi dobré irské whisky. Tedy, k mnoha lahvím.

Tatínkovy nepřítomnosti jsem si zpočátku nevšímala. Jako v případě bolesti, která postupně sílí, až nejste schopni určit, kdy začala, jsem si jednoho dne uvědomila, že táta už skoro nebývá doma. Stále častěji jsme večeřeli bez něho. Vracíval se čím dál později, takže nakonec se v mém životě stal jen o maličko víc než pouhým přízrakem. Občas jsem v noci slýchala nejisté kroky na schodech, hlasité prásknutí dveří o stěnu. Spláchnutí záchodu. Pak ticho. Anebo tlumené hlasy z ložnice rodičů, jejichž kadence prozrazovala výčitky a nelibost.

Dodnes mi naskakuje husí kůže, když po půlnoci zazvoní telefon. Možná jen panikařím. Anebo jsem realista. Z vlastní zkušenosti vím, že noční telefonáty nikdy nepřinášejí dobré zprávy. Stala se nehoda. Došlo k zatčení. Strhla se rvačka.

Maminčin telefonát přišel osmnáct měsíců po Kevinově smrti. Tenkrát aparáty doopravdy zvonily. Žádné polyfonní melodie „Grillz“ nebo „Sukie in the Graveyard“. Probudila jsem se při prvním rezonujícím zazvonění. Slyšela jsem druhé. Kousek třetího. A pak tichý zvuk, napůl výkřik, napůl vzlyk a klapnutí sluchátka o

dřevo. Vyděšeně jsem si přitáhla deku až k očím. Nikdo za mnou nepřišel.

Stala se nehoda, řekla mi druhy den maminka. Tátovo auto sjelo ze silnice. Nikdy nemluvila o policejním hlášení a dvou celých sedmi promile alkoholu v krvi. Tyhle detaily jsem zaslechla náhodou. Ve věku sedmi let je poslouchání za dveřmi instinktivní záležitostí.

Na tátův pohřeb si vzpomínám ještě méně než na Kevinův. Bronzová rakev pokrytá bílými květy. Nekonečné vychvalování. Potlačované vzlyky. Maminka podepřená dvěma tetami. Psychoticky zelená tráva na hřbitově.

Maminčini příbuzní tentokrát dorazili ještě v hojnějším počtu. Daessee. Lee. Bratranci a sestřenice, jejichž jména jsem si nepamatovala. Další poslouchání za dveřmi odhalilo jejich plány. Maminka se musí i s dětmi přestěhovat zpátky domů.

To léto po tatínkově smrti bylo jedno z nejteplejších v dějinách státu Illinois; teplota se vyšplhala přes dvaatřicet stupňů a udržela se tam celé týdny. Meteorologové sice mluvili o chladivých účincích jezera Michigan, my jsme však byli od vody moc daleko, odříznutí všemi těmi domy a betonem. Žádné jezerní vánky. V Beverly jsme roztočili ventilátory, zotvírali okna a potili se. Harry a já jsme spaly v postýlkách na zastřešené verandě.

Během června a července babička Lee pokračovala ve své telefonické kampani s názvem „návrat na Jih“. Příbuzní Brennanovi se neustále objevovali v domě, tentokrát ovšem sólo nebo ve dvojicích, muži s propocenými skvrnami v podpaží, ženy v bavlněných šatech přilepených k tělu. Konverzace byla ostražitá, maminka nervózní a neustále hrozilo, že propukne v pláč. Teta nebo strýc ji hladili po ruce. Udělej to, co je pro tebe a děvčata nejlepší, Daisy.

Tak nějak po dětsku jsem vycítila neklid oněch rodinných návštěv. Rostoucí netrpělivost, aby smutek už skončil a život znovu začal. Z hostů se staly noční hlídky, nepohodlné, ale nevyhnutelné, protože Michael Terrence byl přece jedním z nich a vše, co se týkalo jeho vdovy a dětí, se musí řádně urovnat.

Smrt změnila i moje společenské svazky. Děti, které jsem znala od narození, se mi začaly vyhýbat. Když nás náhoda svedla

dohromady, upřeně hleděly do země. Bylo jim trapně? Byly zmatené? Bály se nákazy? Pro většinu z nich bylo snazší držet se ode mě dál.

Maminka nás nepřihlásila na tábor, takže jsme s Harry trávily dlouhé, parné dny po svém. Četla jsem sestře pohádky. Hrály jsme stolní hry, secvičovaly loutková představení anebo jsme se vydaly po Woolworthově či Pětadevadesáté ulici pro komiks a vanilkovou colu.

V oněch týdnech vyrostla na mamінčině nočním stolku malá lékárna. Když byla maminka dole, prohlížela jsem si ty lahvičky se zoubkovanými bílými víčky a úhledně natištěnými etiketami. Potřásala jsem jimi. Snažila se podívat skrz žlutou a hnědou umělou hmotu. Z těch maličkých kapslí se mi v hrudi vzrušením všechno chvělo.

Maminka se rozhodla v polovině července. Anebo to za ni možná udělala babička Lee. Slyšela jsem, jak to povídá tátovým sourozencům. Hladili ji po ruce. Možná to tak bude nejlepší, řekli, a znělo to – jak? Jako by si oddechli? Opravdu dokáže sedmileté dítě rozeznat tak jemné nuance?

Babička přijela ve stejný den, kdy se před naším domem objevil ten nápis. V kaleidoskopu vlastní paměti ji vidím, jak vystupuje z taxíku – stará žena, hubená jako strašák do zelí, ruce sukovité a suché jako ještěrka. Toho léta jí bylo padesát šest let.

Do týdne jsme měly všechno naložené v chrysleru, který táta koupil ještě před tím, než se dozvěděl Kevinovu diagnózu. Řídila babička. Maminka seděla vedle ní. Harry a já jsme se uvelebily vzadu a hranice našich území vyznačovaly demarkační linie pastelek a hraček.

Za dva dny jsme dorazily do babiččina domu v Charlotte. Harry a já jsme dostaly horní pokoje se zeleně proužkovanými tapetami. V přístěnku voněla levandule a kuličky proti molům. S Harry jsme pozorovaly maminku, jak nám rozvěšuje oblečení na ramínka. Zimní šaty na večírky a do kostela.

Jak dlouho tu zůstaneme, mami?

Uvidíme. Ramínka tiše cvakala.

Budeme tady chodit do školy?

Uvidíme.

Druhý den ráno u snídaně se nás babička zeptala, jestli by se nám líbilo strávit zbytek prázdnin na pláži. Harry a já jsme na sebe pohlédly nad miskami s rýžovými lupínky, otřesené ohromnými změnami, které se valily přes naše životy.

Jasně že jo, odpověděla si sama.

Jak můžeš vědět, co by se mi líbilo nebo nelíbilo, odsekla jsem v duchu. Ty přece nejsi já. Samozřejmě že měla pravdu. Babička mívala většinou pravdu. Ale o to nešlo. Bylo učiněno další rozhodnutí a já neměla tu moc ho změnit.

Dva dny po příjezdu do Charlotte se naše malá společnost opět usadila do chrysleru, babička za volant. Maminka spala a probudila se, teprve když drncání auta ohlásilo, že přejíždíme kamennou cestu.

Maminka zvedla hlavu z opěrky. Neotočila se na nás. Neusmála se, ani nezazpívala „sláva, už jsme tu!“, jako to dělávala za šťastnějších časů. Jen se znovu opřela.

Babička pohladila maminku po ruce; úplně stejně, jako to dělali Brennanovi. „Zase bude dobře,“ zabroukala pomalu hlasem, který měla skoro stejný jako její dcera. „Věř mi, Daisy. Zase bude dobře, drahoušku.“

A mně bylo dobře, jakmile jsem potkala Evangéline Landryovou.

Celé čtyři roky.

Než Evangéline zmizela.

2

Narodila jsem se v červenci. Pro malé dítě je to dobrá i špatná zpráva zároveň.

Jelikož jsme každé léto trávili v Leeině rodinném domku na pláži ostrova Pawleys, narozeninová oslava zahrnovala piknik a výlet do lunaparku „Veselý delfín“ na Myrtle Beach. Milovala jsem tyhle výpravy do zábavního parku, hlavně jízdu na horské dráze, kdy se člověk se zaťatými pěstmi řítí nahoru a dolů po úzké kolejničce, srdce mu buší a v puse cítí pachuť cukrové vaty.

To bylo fajn. Ale zase jsem nikdy nemohla přinést dortíčky do školy.

To léto po tatínkově smrti mi bylo osm. Maminka mi dala růžovou hrací klenotnici, z níž vyskakovala baletka. Harry mi namalovala rodinný portrét; dvě velké a dvě malé tyčovité postavičky s roztaženými, překrývajícími se prsty. Ani jedna se neusmívala. Od babičky jsem dostala knížku *Anna ze zeleného domu*.

I když babička nachystala tradiční piknik – patrový dort s polevou, smažené kuře, vařené krevety, bramborový salát, plněná vejce a sušenky, toho roku se žádná odpolední jízda na horské dráze nekonala. Harry se spálila na sluníčku, máma dostala migrénu a já zůstala na pláži sama a četla jsem si o Annině dobrodružstvích s Marillou a Matthewem.

Nejprve jsem si jí nevšimla. Slila se s bílými nárazy vln a křikem mořských ptáků. Když jsem zvedla hlavu, byla už skoro dva metry ode mě a kostnaté lokty jí trčely do stran, jak měla dlaně položené na bocích.

Beze slova jsme hodnotily jedna druhou. Podle její výšky jsem odhadovala, že bude tak o rok, o dva starší, ale pás měla pořád ještě silný jako dítě a pod vybledlými plavkami plochou hruď.

Promluvila první a palcem zamířila na moji knihu. „Byla jsem tam.“

„Nebylas,“ odporovala jsem.

„Viděla jsem anglickou královnu.“ Vítr roztančil černou kštici na její hlavě, zvedal a zase pouštěl prameny jejích vlasů, jako když si vybírá barvu stuhy.

„Nebylas,“ opakovala jsem a rázem si připadala jako pitomec. „Královna žije v paláci v Londýně.“

Ta holka si odhrnula z očí vlasy, které jí tam navál vítr. „Byla jsem tam. Můj *grand-père* mě zvednul, abych na ni viděla.“

Její angličtina měla přízvuk, ale nebylo to nosové huhňání lidí ze Středozápadu, ani dlouhé protahované samohlásky obyvatel přímořského Jihovýchodu. Zaváhala jsem a znejistěla.

„Jak vypadala?“

„Měla rukavice a lila klobouk.“

„Kde to bylo?“ Znělo to skepticky.

„V Tracadie.“

Hrdelní r znělo mým osmiletým uším úžasně cizokrajně.

„Kde to je?“

„*En Acadie.*“

„To jsem nikdy neslyšela.“

„Ejhle, pravěký hvozd! Zde šumí sosny a jedle.“

Úkosem jsem na ni pohlédla a nevěděla, co říct.

„To je básnička.“

„Já byla v Chicagu v umělecké galerii,“ vyhrkla jsem, protože jsem měla pocit, že musím na poezii zareagovat stejně úchvatnou odpovědí. „Mají tam spoustu slavných obrazů, třeba lidi v parku, co jsou namalovaní ze samých teček.“

„Já tu bydlím u tety a strýčka,“ řekla ta dívka.

„Já jsem na návštěvě u babičky.“ O Harry a mamince jsem nemluvila. Ani o Kevinovi. Ani o tátovi.

Mezi dívkou a oceánem se k zemi snesl létající talíř. Pozorovala jsem nějakého chlapce, jak ho sbírá a bekhendem ho posílá zpět do vzduchu.

„Do zeleného domu se přece nedá jít doopravdy,“ prohlásila jsem.

„Ale ano, dá.“

„Není skutečný.“

„Ale je.“ To děvče zarývalo hnědý palec u nohy do pisku.

„Dneska mám narozeniny,“ oznámila jsem, protože mě v tu chvíli nic lepšího nenapadalo.

„*Bonne fête?*“

„To je italsky?“

„Francouzsky.“

V mé škole v Beverly se francouzština vyučovala – byl to nápad frankofilní jeptišky, sestry Mary Patrickové. Ačkoli jsem se nedostala dál než k *bonjour*, věděla jsem, že slova té dívky vůbec nepřipomínají jazyk, jímž hovořila naše učitelka v první a druhé třídě.

Bylo to tím, že jsem se cítila sama? Že jsem byla zvědavá? Chtělo se mi poslouchat cokoli, co by mě přeneslo ze sklíčenosti babiččina velkého domu? Kdo ví? Chytla jsem se.

„Byl s ní i princ?“

Přikývla.

„Jak to v Tracadie vypadá?“ Z mých úst to znělo jako Trekedej.

Pokrčila rameny. „*Un beau petit village*. Malé město.“

„Jsem Temperance Brennanová. Můžeš mi říkat Tempe.“

„Évangéline Landryová.“

„Je mi osm.“

„Mně deset.“

„Chceš se podívat, co jsem dostala?“

„Líbí se mi tvoje knížka.“

Znovu jsem se usadila do křesílka. Évangéline si sedla do písku vedle mě a zkřížila nohy. Celou hodinu jsme si povídaly o Anně a té slavné farmě na Ostrově prince Eduarda.

Tak se zrodilo naše přátelství.

Osmačtyřicet hodin po mých narozeninách řádila bouře a obloha se celý den měnila z cínové na odporně šedozelenou barvu. Déšť se zvedal v přívalech větru a okna babiččina domu omýval slanou vodou.

Mezi jednotlivými průtržemi mračen jsem žadonila, aby mě pustili na pláž. Babička to zarazila, bála se spodních proudů v bílých vlnách narážejících na písek. Zklamaně jsem vyhlížela ven, ale Évangéline Landryovou jsem stejně nezahlédla.

Nakonec se objevily modré skvrny a zatlačily mraky pryč. Zostřily se stíny pod mořskou trávou a lávkami vedoucími přes duny. Ptáci pokračovali v rozhovoru, teplota stoupla a vlhkost oznámila, že na rozdíl od deště se odejít nechystá.

Přestože svítilo slunce, dny ubíhaly a po mé kamarádce nebylo ani vidu, ani slechu.

Jela jsem právě na kole, když jsem si všimla, že kráčí po Myrtle Avenue, hlavu vystrčenou dopředu jako želva, a lízá nanuka. Na nohou měla žabky a na sobě oprané tričko s fotkou Beach Boys.

Dojela jsem až k ní a ona se zastavila.

„Ahoj," pozdravila jsem a spustila jednu tenisku z pedálu na chodník. „Ahoj," odpověděla. „Dlouho jsem tě neviděla."

„Musela jsem pracovat." Otřela si ulepené červené prsty o kraťasy „Ty chodíš do práce?" Ohromilo mě, že by dítěti povolili něco tak dospěláckého.

„Můj strýc rybaří v Murrellově zátoce. Občas mu pomáhám na lodi."

„To je prima." Představovala jsem si Gilligana, Ginger a Skippera ze seriálu *Gilliganův ostrov*.

„Pcha," odfrkla si. „Vyškrabávám rybám vnitřnosti."

Daly jsme se do pohybu, já tlačila kolo.

„Někdy se musím starat o mladší sestřičku," řekla jsem, jako bych chtěla nastolit rovnováhu. „Je jí pět."

Évangéline se ke mně otočila. „Máš bratra?"

„Ne." Tvář mi hořela.

„Ani já ne. Mojí sestře Obéline jsou dva."

„No jo, tak musíš občas očistit pár ryb. Stejně je paráda trávit léto na pláži. Je to tady hodně jiné než tam, odkud pocházíš?"

V Évangélininých očích se něco zalesklo, ale zmizelo to dřív, než jsem to dokázala rozluštit.

„Mám tam maminku. Pracovala v nemocnici, ale propustili ji a teď má dvě zaměstnání. Chce, abychom se já a Obéline naučily dobře anglicky, tak nás vozí sem. *C'est bon*. Moje teta Euphémie a můj strýc Fiděle jsou hodní."

„Povídej mi o tom vašem pravěkém hvozdu." Nenápadně jsem opustila téma rodiny.

Évangéline sledovala pohledem auto projíždějící kolem a pak se podívala na mě.

„L'Acadie je nejkrásnější místo na zemi."

I mně to tak připadalo.

Celé to léto spřádala Évangéline historky o svém domově v Novém Brunšviku. O Kanadě jsem už samozřejmě slyšela, jenomže moje dětská představivost nesahala dál než k jízdní policii a iglú. Anebo psím spřežením ženoucím se kolem karibu a ledních medvědů, případně tuleňům rozvaleným na ledových krách. Évangéline mluvila o hustých lesích, pobřežních útesech a místech se jmény, jako bylo Miramichi, Kouchibouguac a Bouctouche.

Povídala i o akadské historii, o vyhnání jejích předků z vlasti. Znovu a znovu jsem poslouchala a pokládala jí otázky. Byla jsem jako u vytržení. Pobouřená severoamerickou tragédií, již její národ nazývá Grand Dérangement. Francouzští Akaďané vyhnaní do exilu britským deportačním nařízením, zbavení všech práv i půdy.

To Évangéline mě přivedla k poezii. Prokousávaly jsme se Longfellowovou epickou básní, která inspirovala její rodiče, když jí vybírali jméno. Měla ji ve francouzštině, svém rodném jazyce. Překládala mi, jak nejlépe dovedla.

I když jsem veršům skoro nerozuměla, Évangéline dokázala ten příběh proměnit v kouzlo. V dětských myslích jsme si představovaly akadskou dojičku z jejího dalekého rodiště v Novém Skotsku. Vyrobily jsme si kostýmy a hrály představení o diaspoře a milencích s nešťastným osudem.

Évangéline chtěla být básnířkou. Své oblíbené básně znala nazpaměť; většina jich byla francouzských, některé i anglické. Edward Blake. Elizabeth Barrett Browningová. Bliss Carman, bard z Nového Brunšviku. Poslouchala jsem. Společně jsme psaly kostrbaté veršíčky.

Já měla raději příběhy se zápletkou. Ačkoli angličtina nebyla pro Évangéline snadná, pokoušela se číst mé oblíbené autory: Annu Sewellovou, Carolyn Keeneovou, C. S. Lewise. A donekonečna jsme si vydržely povídat o Anně Shirleyové a představovaly si, jak žila v zeleném domě.

Tenkrát jsem se toužila stát veterinářkou. Vymyslela jsem, že si budeme pořizovat zápisky o volavkách a pelikánech plachtících ve větru vysoko nad námi. Stavěly jsme ochranné stěny kolem želvích hnízd. Chytaly jsme žáby a hady do sítěk s dlouhými rukojeťmi.

Občas jsme aranžovaly promyšlené čajové dýchánky pro Harry a Obéline. Natáčely jsme jim vlasy. Oblékaly je jako panenky.

Tetička Euphémie nám vařila *poutine râpée, fricot au polet, tourtière*. Pořád ji vidím v té její nabírané zástěře, jak nám lámanou angličtinou vypráví příběhy akadského lidu. Příběhy, které slýchala od svého otce, a ten zase od svého. Sedmnáct set padesát pět. Deset tisíc lidí vyhnaných z domovů.

Kam šli, ptala se Harry. Do Evropy. Karibiku. Ameriky. Z těch v Louisianě se stali vaši dnešní Cajunové.

Jak se mohlo něco takového přihodit, ptala jsem se já. Britové chtěli naše farmy a cesty. Měli pušky.

Ale Akaďané se vrátili, viďte? Někteří.

To první léto zasela Evangéline semínko mé celoživotní závislosti na novinkách. Možná proto, že pocházela z tak odlehlého kouta planety. Možná proto, že si chtěla procvičit angličtinu. Možná prostě proto, že byla, jaká byla. Évangélinina žízeň po vědění byla neuhasitelná.

Rozhlas. Televize. Noviny. Hltaly jsme je a svým omezeným způsobem jim rozuměly. Večer jsme se scházely na jejich nebo naší verandě, do oken nám naráželi chrousti a my jsme poslouchaly, jak z tranzistoráku prskají Monkees, Beatles, Wilson Pickett a Isley Brothers, a debatovaly o muži s puškou ve věži v Texasu. O smrti astronautů. O Stokelym Carmichaelovi a podivném uskupení s názvem SNCC.

Bylo mi osm a Evangéline Landryovou jsem pokládala za nejchytřejší a nejexotičtější stvoření na světě. Byla krásná, takovým tím temným, cikánským způsobem, mluvila cizím jazykem, znala písně a básně, o kterých jsem jakživa neslyšela. Ale už tenkrát, přestože jsme sdílely nejedno tajemství, jsem cítila, že moje nová kamarádka něco skrývá. Nesla v sobě jakýsi hluboký smutek, o němž nikdy nemluvila a já ho nedokázala pojmenovat.

Horké, vlhké dny ubíhaly a my jsme prozkoumávaly svůj ostrůvek. Zavedla jsem ji na místa, která jsem znala už z předchozích let, kdy jsem sem s babičkou jezdila. Společně s Évangéline jsme objevovaly nová.

Má bolest pomalu ustupovala. Mé myšlenky ulpívaly na nových věcech. Příjemných věcech.

A pak přišel srpen a čas odjezdu.

Maminka se do Chicaga už nevrátila. Můj život se usadil do nového pohodlí v Charlotte. Zamilovala jsem si babiččin starý dům v Dilworthu, vůni zimolezu pnoucího se po plotu vzadu v zahradě, listnatý zelený tunel, který vytvářely duby klenoucí se nad naší ulicí.

Našla jsem si samozřejmě i kamarády, ale žádný z nich nebyl tak exotický jako moje prázdninová spřízněná duše. Nikdo z nich nepsal poezii, nemluvil francouzsky a neviděl zelený dům a královnu Anglie.

Po dobu našeho odloučení jsme si s Évangéline psaly dopisy plné novinek o našich zimních životech, básniček a předpubertálních dojmů ze současných událostí. Biafra. Proč nedají ostatní země těm lidem najíst? My Lai. Opravdu Američané zabíjeli nevinné ženy a děti? Chappaquiddick. Mají celebrity taky takové problémy? Lámaly jsme si hlavy, jestli je Jeffrey MacDonald vinen nebo nevinen. Může být nějaký člověk opravdu tak zlý, že zabije vlastní děti? Hrůzostrašný Charlie Manson. Byl to skutečně ďábel? Počítaly jsme, kolik dní zbývá do léta, a v kalendáři si je odškrtávaly.

Školní rok v Charlotte skončil dřív než v Tracadie, takže na ostrov Pawleys jsem dorazila jako první. Za týden se po silnici na hrázi přivalil zrezavělý ford fairlane madam Landryové. Laurette stráví týden v domku své sestry a švagra u mokřiny a pak se vrátí ke své práci v humrové konzervárně a motelu pro turisty. V srpnu si tu dlouhou cestu ještě jednou zopakuje.

Mezitím jsme já, Évangéline, Obéline a Harry prožívaly letní dobrodružství. Četly jsme, psaly, diskutovaly, zkoumaly. Sbíraly jsme škeble. Naučila jsem se rybařit a taky trošku francouzsky.

Naše páté společné léto probíhalo úplně stejně jako předchozí čtyři. Až do 26. července.

Psychologové tvrdí, že některá data vám navždycky uvíznou v paměti. Sedmý prosinec 1941. Japonský útok na Pearl Harbor. Dvaadvacátý listopad 1963. Atentát na Kennedyho. Jedenáctého září 2001. Světové obchodní centrum v plamenech.

Do mého seznamu patří ještě den, kdy Évangéline zmizela.

Byl to čtvrtek. Landryova děvčata byla na ostrově už šestý týden a měla zde zůstat ještě čtyři neděle. Évangéline a já jsme se brzy ráno chystaly vyrazit na kraby. Ostatní podrobnosti si pamatuji jen útržkovitě.

Šlapu na kole mlhavým svítáním, síťku na kraby položenou na řídítkách. V opačném směru mě míjí automobil, za volantem mužská silueta. Strýček Fidèle? Jedno ohlédnutí. Vzadu někdo sedí.

Ťuk, ťuk, ťuk, dopadají oblázky na okno Évangélinina pokoje. Euphémiin obličej v pootevřených dveřích, vlasy sepnuté sponkami, oči rude, rty mrtvolně bledé.

Ony odjely. Už sem nesmíš chodit.

Odjely? Kam, *ma tante*?

Jdi pryč. Zapomeň na ně.

Ale proč?

Jsou teď nebezpečné.

Opřela jsem se do pedálů, slzy mi stékaly po tvářích a dívala jsem se, jak auto pohlcuje mlha nad silnicí na hrázi. Odjely? Bez varování? Bez rozloučení? Žádné „napíšu ti“? Nemám se vracet? Mám zapomenout?

Moje kamarádka a její sestra se na Pawleys už nikdy neobjevily.

Přestože jsem se znovu a znovu vracela do malého domku u mokřiny, prosila o jakoukoli informaci, pokaždé jsem byla odmítnuta. *Tante* Euphémie a *oncle* Fidèle se mnou nechtěli mluvit a pořád jen opakovali: „Musíš pryč. Ony už tady nejsou.“

Posílala jsem jeden dopis za druhým. Některé se vrátily jako nedoručené, jiné ne, ale Évangéline stejně neodpovídala. Ptala jsem se babičky, co mám dělat. „Nic,“ odpověděla mi. „Některé věci lidem docela změní život. Jen si vzpomeň, jak jsi sama odjela z Chicaga.“

Byla jsem úplně bez sebe a přísahala si, že ji najdu. Nancy Drewová to dokázala, říkala jsem si v duchu. A dělala jsem vše, čeho

jsem ve dvanácti letech a v době před mobilními telefony a internetem jen byla schopná. Po zbytek léta a celé příští prázdniny jsme s Harry špehovaly tetu Euphémii a strýčka Fidèla. Nic jsme nevypátraly.

Nevzdávala jsem to ani po návratu do Charlotte. Ačkoli v knihovnách v našem malém okrese neměly telefonní seznamy Nového Brunšviku v Kanadě, nějak se mi podařilo získat předvolbu pro region Tracadie-Sheila. V téhle oblasti bylo hodně Landryových a spojovatelka po mně chtěla křestní jméno.

Laurette.

Není v seznamu. L. Landry je tam dvaatřicetkrát. Ani Harry, ani já jsme si nedokázaly vůbec vybavit jméno Évangélinina otce.

Došlo mi to. Během těch dlouhých dní a nocí jsme si s Évangéline povídaly o klukách, sexu, Longfellowovi, zeleném domě, Vietnamu. Ale na základě jakési tiché dohody jsme nikdy nezabrousily do tématu „naši otcové“.

S Harry jsme vybraly drobné z kasičky a z veřejného automatu obtelefonovaly všechny L. Landryovy v Tracadie. Později jsme zkusily i okolní městečka. O Évangéline ani její rodině nikdo nic nevěděl. Anebo to aspoň tvrdili.

Sestru to pátrání přestalo bavit mnohem dřív než mě. Évangéline byla moje kamarádka a byla o pět let starší než ona. A Obéline byla zase moc malá, skoro o polovinu mladší než Harry.

Nakonec jsem to hledání vzdala i já. Ale nikdy jsem si nepřestala lámat hlavu. Kam? Proč? Jak může být čtrnáctileté děvče nebezpečné? Nakonec jsem začala o slovech *tante* Euphémie pochybovat. Opravdu řekla „nebezpečné“?

Prázdnota, která mi po Évangéline v životě zůstala, trvala až do doby, kdy střední škola zahnala vzpomínky i lítost.

Kevin. Táta. Évangéline. Bolest z trojité ztráty vybledla, otupená plynoucím časem a nahrazená tlakem každodenního života.

Ale tu a tam se to spustí. Paměť zaútočí ze zálohy.

3

Byla jsem v Montrealu už celou jednu hodinu, když mi zavolal LaManche. Až do té chvíle probíhal můj červnový pobyt v nedávno roztálé tundře na řece Svatého Vavřince jako po másle.

Let z Charlotte a přestup ve Filadelfii se obešly bez zpoždění. Birdie mi způsobil jen malou dávku starostí, protože nesouhlasně mňoukal pouze při startu a přistání. Moje kufry dosedly na zem společně se mnou. Po příjezdu domů jsem našla svůj byt v poměrně dobrém stavu. Mazda mi nastartovala úplně napoprvé. Život je krásný.

Pak mi mobil rozezvučel LaManche.

„Temperance?“ On jediný stále odmítal užívat přátelštější oslovení „Tempe“, na které si zbytek světa už zvykl. Mé jméno vycházelo z LaManchových úst jako dokonale pařížské „Tempéronce“.

„*Oui*.“ Mozek se přeladil do francouzského režimu.

„Kde jste?“

„V Montrealu.“

„Myslel jsem si to. Měla jste příjemnou cestu?“

„Jak to jen šlo.“

„Letecká doprava už není, co bývala.“

„To není.“

„Přijdete zítra hned ráno?“ V hlase starého pána jsem vycítila napětí. „Samozřejmě.“

„Máme tu případ, který je…“ Mírné zaváhání. „…komplikovaný.“

„Komplikovaný?“

„Myslím, že bude lepší, když vám to objasním osobně.“

„V osm hodin?“

„*C‘est bon.*“

Po tomhle rozhovoru jsem pocítila podivnou úzkost. LaManche mi telefonuje zřídkakdy. A když už volá, nikdy to nejsou dobré zprávy.

Pět motorkářů uškvařených při požáru. Žena v senátorově bazénu – obličejem dolů. Čtyři těla ve ventilaci.

LaManche je soudní patolog už přes třicet let a dvacet let stojí v čele našeho oddělení soudního lékařství. Věděl, že mám dnes přiletět a že bych do laboratoře volala hned zítra ráno. Co může být tak komplikované, že cítil potřebu si znovu ověřit, zda budu k dispozici?

Anebo tak příšerné?

Vybalila jsem si, skočila na nákup, nacpala ledničku a spořádala *salade Niçoise*; můj mozek přitom vymýšlel scénáře, jeden horší než druhý.

Když jsem lezla do postele, rozhodla jsem se posunout svůj ranní příchod na půl osmou.

Jedna z výhod létání je, že člověka unaví. I přes nepříjemnou předtuchu jsem usnula už při zprávách v jedenáct hodin.

Svítání druhého dne připomínalo konkurz na turistického průvodce. Voňavé. Svěží. Tyrkysové nebe.

Do Quebeku pravidelně dojíždím mnohem déle, než jsem ochotná připustit, takže jsem věděla, že klimatické štístko dlouho nevydrží. Chtělo se mi sednout na kolo a vyrazit si na venkov, uspořádat piknik v horách, zajezdit si na bruslích kolem kanálu Lachine.

Cokoli, jen abych nemusela stanout tváří v tvář LaManchovu „komplikovanému“ případu.

V sedm čtyřicet jsem už měla zaparkováno u Edifice Wilfrid-Derome, vysoké budovy ve tvaru T umístěné v dělnické čtvrti, jen kousek východně od centre-ville. Funguje to tady takhle.

Laboratoire de science judiciaires et de médecine légale, neboli LSJML, je centrální laboratoř kriminalistiky a soudního lékařství pro celou provincii Quebek. Patří nám dvě horní patra, třináctá a čtrnáctá. Bureau du coroner je v jedenáctém a dvanáctém. Márnice a pitevna jsou v suterénu. Provincionální policie, La Sûreté du Québec, neboli SQ, zabírá všechna ostatní poschodí.

Vytáhla jsem bezpečnostní kartu, prošla kovovými vraty a vstoupila do výtahu vyhrazeného pro LSJML a koronera, znovu mávla kartičkou a vydala se na cestu vzhůru s tuctem dalších lidí

mumlajících „*Bonjour*“ a „*Comment ça va*?“. V tuhle hodinu je „Dobré ráno“ a „Jak se vede?“ stejně apatické ve všech světových jazycích.

Ve třináctém patře jsme vystupovali čtyři. Přešla jsem přes vestibul, vytáhla druhou bezpečnostní kartu a pokračovala do pracovního křídla laboratoře. Skrz maličká okénka a otevřené dveře jsem viděla, jak sekretářky zapínají počítače, technikové vytáčejí čísla na telefonu, vědci a analytikové si oblékají laboratorní pláště. Všichni se nalévali kafem.

U stěny za xeroxem jsem vytáhla kartu ještě jednou. Skleněné dveře se odsunuly a já jsem vstoupila do křídla soudního lékařství.

Na nástěnce stálo, že jsou přítomni čtyři z pěti patologů. V chlívečku vedle jména Michel Morin bylo napsáno: *Témoignage: Saint-Jérôme*. Svědectví v Saint-Jérôme.

LaManche seděl za stolem a sestavoval rozpis případů pro ranní poradu. Ačkoli jsem se u jeho dveří zastavila, zůstával shrbený nad svými papíry.

Pokračovala jsem chodbou, minula patologickou, histologickou a antropologicko-odontologickou laboratoř na levé straně a kanceláře patologů napravo. Pelletier. Morin. Santangelová. Ayers. Moje byla třetí v řadě.

Další zabezpečení. Staromódní zámek a klíč.

Nebyla jsem tu celý měsíc. Vypadalo to, jako bych byla pryč od chvíle, kdy jsme se do tohohle baráku nastěhovali.

Umývači oken sundali fotky mojí dcery Katy a ostatní upomínkové předměty z parapetu a položili je na registračku. Umývači podlahy pak zvedli odpadkový koš a dvě rostliny v květináčích a postavili je na příhodně uvolněný parapet. Nová pracovní kombinéza spolu s bagančaty určenými pro práci na místě činu ležela na hromadě na jedné židli, čisté laboratorní pláště byly přehozeny přes druhou. Laminovaný plakát s Dubufettovým obrazem se zřítil ze stěny a cestou smetl i kelímek s tužkami.

Na psacím stole byly hory papírů, které sem sekretářky přemístily z mé poštovní přihrádky ve své kanceláři. Dopisy. Oběžníky. Inzeráty. Kromě toho jsem dokázala identifikovat následující: aktualizovaný seznam telefonních linek zaměstnanců,

čtyři balíčky fotek ze Section d'identité judiciaire, dvě sady rentgenových snímků pořízených před smrtí a dvě lékařské karty, jeden výtisk *Voir Dire*, místního plátku plného drbů, a tři formuláře *demande d'expertise en antropologie*.

Posbírala jsem rozházená pera a tužky, sesula se na židli, udělala si na stole malé místečko a mrkla na první formulář vyžadující můj odborný posudek.

Patolog: M. Morin. Vyšetřovatel: H. Perron, Service de police de la Ville de Montreal. SPVM. Dříve známo pod názvem Service de police de la Communauté urbaine de Montréal, neboli SPCUM. Tohle jsou naši hoši od městské policie. Stejná jednotka, nové jméno. *Nom: Inconnu*. Jméno: neznámé. Přeskočila jsem identifikační čísla LSJML, márnice i policie a přešla rovnou ke shrnutí známých faktů.

Části kostry odkryl buldozer na staveništi západně od centre-ville. Mohla bych posoudit, zda se jedná o lidské kosti? Pokud ano, kolik je to osob? Jak dlouho jsou po smrti? Pokud k úmrtí došlo nedávno, mohla bych určit věk, pohlaví, rasu a výšku a u každé sady kostí popsat jedinečné charakteristiky? Mohla bych stanovit příčinu smrti?

Typická práce soudního antropologa.

Druhý formulář byl také od SPVM, městské policie. Emily Santangelová měla případ na starost jako patolog a koordinovala všechny expertizy týkající se těla. Tentokrát se jednalo o požár v domě, spálené tělo a chrup, ze kterého se nedalo už nic poznat. Žádala mě, abych dokázala, že zuhelnatělé ostatky patří třiadevadesátiletému muži, který na dané adrese bydlel.

Třetí formulář. Nafouklé, hodně rozložené tělo vylovené z Lac des Deux Montagnes nedaleko L'Île-Bizard. Kromě faktu, že oběť je žena, toho patolog, tentokrát LaManche, mnoho nezjistil. Zuby zůstaly na místě, ale když se informace o chrupu zadaly do systému CPIC, což je kanadská verze amerického identifikačního systému NCIS, nic se nezjistilo. Mohla bych stanovit věk a rasový původ? Mohla bych se podívat, jestli nejsou na kostech stopy po zranění?

Na rozdíl od předchozích dvou vyfasovali LaManchův případ hoši od SQ – provincionální policie.

Jedno město a dvojí policajti? Vypadá to složitě, ale není.

Montreal je ostrov a tvoří součást souostroví táhnoucího se od soutoku řeky Svatého Vavřince s Ottawou. Jeho jižní cíp omývá Saint-Laurent, severní vrchol pak Rivière des Prairies.

Maličký ostrůvek je jen padesát kilometrů dlouhý a na šířku má od pěti do třinácti kilometrů – uprostřed je širší, na koncích se zužuje. Jeho dominantou je Mont Royal, vyvřelina pyšně se tyčící do výše dvou set třiceti jednoho metru nad mořem. Obyvatelé Montrealu tomu kopečku říkají *la montagne*. Hora.

Pro policejní účely je Montreal rozparcelován podle zmíněných geologických údajů. Na ostrově: SPVM. Mimo ostrov: SQ. Tedy pokud tam není žádné místní policejní oddělení. Ano, jistá rivalita existuje, ale obecně *ça marche*. Funguje to.

Oči mi padly na jméno vyšetřovatele z SQ. Detektiv poručík Andrew Ryan.

Můj žaludek udělal saltíčko.

Ale o tom za chvíli.

Pierre LaManche je vysoký muž, takový ten typ, co měl pradědečka dřevorubcem. Jelikož má rád gumové podrážky a prázdné kapsy, pohybuje se tak tiše, že se dokáže zjevit v místnosti bez jediného varování.

„Omlouvám se, že jsem vás včera otravoval i doma.“ LaManche stál ve dveřích, desky s papíry v jedné ruce, pero v druhé.

„To je v pořádku.“ Vstala jsem, obešla stůl, sebrala laboratorní pláště a pověsila je na háček na vnitřní straně dveří.

LaManche se sesul na židli. Čekala jsem, až spustí.

„Vy znáte *maître* Asselinovou, že?“

V Quebeku se koronery stávají buď lékaři, nebo právníci. Zvláštní systém, ale *ça marche*. Funguje to. Michelle Asselinová byla právnička, proto ten titul *maître*.

Přisvědčila jsem.

„*Maître* Asselinová je tu koronerkou skoro tak dlouho, jako já pracuji v téhle laboratoři.“ LaManche si pohladil bradu, jako kdyby si ověřoval, že se ráno opravdu oholil. „Zanedlouho půjde do penze.“

„Ten komplikovaný případ je její?“

„Nepřímo. *Maître* Asselinová má synovce, který farmaří nedaleko Saint-Antoine-Abbé. Jmenuje se Théodore Doucet.

Théodore a jeho manželka Dorothée mají jediné dítě, dceru. Geneviève je dvaatřicet let, ale má zvláštní potřeby a žije s rodiči.“

LaManche se tvářil, že studuje umístění mého odpadkového koše. Čekala jsem, až bude pokračovat.

„Dorothée chodila pravidelně do kostela, ale naráz přestala. Nikdo si není jist, kdy přesně k tomu došlo. Ačkoli ta rodina byla známá svým samotářským životem, přesto si sousedé časem začali dělat starosti. Včera dva farníci navštívili Doucetovu farmu. V pokoji v prvním patře našli Dorothée a Geneviève mrtvé. Theodore byl dole a hrál na počítací *Ticheho Lovce*.“

LaManche si špatně vyložil můj překvapený pohled. „To je počítačová hra. Něco s ponorkami.“

Tu hru znám. Překvapilo mě, že ji zná i LaManche.

„Vy jste tam byl?“ zeptala jsem se.

LaManche přisvědčil. „Ten dům je jako zlý sen, místnosti jsou přecpané nepotřebným haraburdím. Krabice od ovesných vloček. Noviny. Plechovky. Použité kapesníky. Výkaly v igelitových pytlích.“

„Theodora odvezli na psychiatrii?“

LaManche přikývl. Vypadal unaveně. No, starý pán vypadá unaveně často.

„Obě ženy byly oblečené, ležely na zádech s pokrývkou přitaženou až k bradě. Hlavy měly nakloněné tak, aby se dotýkaly, a paže propletené.“

„Naaranžované.“

„Ano.“

Pořád jsem se v duchu ptala, co to má společného se mnou. Pokud se nejednalo o rozčtvrcené či zohavené ostatky nebo těla zbavená identifikátorů, jako jsou otisky prstů nebo zuby, nebývaly čerstvé mrtvoly mojí doménou.

„Já mám pocit, že Dorothée je mrtvá minimálně dva týdny,“ pokračoval LaManche. „Dnes to potvrdím. S Geneviève je ale problém. Její tělo leželo vedle ventilátoru topení.“

„A teplý vzduch šel přímo na ni,“ domyslela jsem si. To už jsem viděla.

LaManche kývl. „Stanovit PMI bude obtížné.“

Mumifikované tělo. Nejistý postmortální interval. Jo. Tohle padne na mě.

„Známky poranění?“ zeptala jsem se.

„Když jsem prohlížel Dorothée, ničeho jsem si nevšiml. Genevièvino tělo je příliš dehydrované. Na rentgenech matky i dcery jsem nic neobjevil.“

„Ten případ má absolutní prioritu?“

LaManche přisvědčil. Pak se jeho oči připomínající loveckého psa upřely do mých. „Jsem si jist, že tento případ lze pojmout diskrétně a soucitně.“

Na rozdíl od Doucetových žen se do naší laboratoře dostává jen málo lidí, kteří zemřeli ve své posteli. K nám přicházejí oběti vražd a sebevražd, lidé, jejichž životy zkrátilo špatné načasování, špatný úsudek anebo prostě smůla.

LaManche věděl, jak mi záleží na mrtvých a těch, kteří tu po nich zůstávají. Viděl mě jednat s rodinami i novináři usilujícími o reportáž do svých odpoledních zpráv.

LaManche také věděl, že slova, která pronesl, nemusela být vůbec vyřčena. Ale právě skutečnost, že je vyslovil, odhalila pro něho nezvykle silnou úroveň emocí. Starému pánovi na Michelle Asselinové asi hodně záleží.

Administrativní otázky byly projednány a porada skončila v devět. Vrátila jsem se do kanceláře, navlékla si plášť a přesunula se do antropologické laboratoře. Kosti nalezené na staveništi zabíraly dva stoly.

Jediný pohled mi stačil, abych poznala, že tenhle případ podrobnou analýzu nebude potřebovat. Prohlédla jsem jednotlivé části a napsala jednořádkové hlášení.

Les ossements ne sont pas humains. Kosti nejsou lidské. Dvacet minut. Hotovo.

Pak jsem dala instrukce svému laboratornímu technikovi Denisovi ohledně očištění spáleného těla od Santangelové. Ohořelá těla bývají křehká a vyžadují, aby kostra byla opatrně rozložena a měkká tkáň odstraněna ručně.

A na řadě byla márnice.

Podložku na psaní. Posuvné měřítko. Formulář pro kosterní pitvu. Už jsem měla ruku na klice, když se rozezněl telefon. Byla jsem v pokušení ho ignorovat. A asi jsem to měla udělat.

4

„**D**oktorka Brennanová?“ ten hlas zněl, jako když ostnatým drátem přejedete po vlnitém plechu. „*C‘est moé, Hippo*.“

„*Comment ça va*?“ Stejně jako ve výtahu, pouhá formalita. Kdyby ta otázka byla míněna upřímně, věděla jsem, že muž, který mi volá, by na ni velmi zevrubně odpověděl. Mám ho ráda, ale teď na to nebyla nejvhodnější chvíle.

„*Ben. J’vas parker mon char. Chu –*“

Sergent-enquêteur Hippolyte Gallant patřil do jednotky s názvem L‘unité „Cold cases“ du Service des enquétes sur les crimes contre la personne de la Sûreté du Québec. Dlouhý titul. Snadný překlad. Provincionální policie. Násilné trestné činy. Odložené případy.

Tahle jednotka vznikla v roce dva tisíce čtyři. S Hippem jsem na jednom či dvou případech už dělala, ale do tajů jeho přízvuku jsem zatím nepronikla. Nebyl to *joual* quebecké frankofonní dělnické třídy. A rozhodně to nebyla pařížská, belgická, severoafrická ani švýcarská francouzština. Ať už Hippo pocházel odkudkoli, jeho řeč byla mému americkému uchu záhadou.

Naštěstí byl Hippo bilingvní.

„Promiňte, doktorko,“ přeskočil do angličtiny. S přízvukem, prošpikované slangovými výrazy, ale srozumitelné. „Jsem dole a parkuju káru. Mám tu něco pro vás.“

„LaManche mi právě zadal naléhavý případ. Chystám se do márnice.“

„Deset minutek?“

Už teď jsem měla na hodinkách tři čtvrtě na deset. „Tak pojďte nahoru.“ Rezignovala jsem. Hippo by si mě stejně našel.

Objevil se po dvaceti minutách. Okénkem ve dveřích jsem ho pozorovala, jak jde po chodbě a zastavuje se, aby se pozdravil s patology, kteří byli dosud u sebe v kancelářích. Vstoupil do mojí laborky a v ruce držel pytlík s koblihami.

Jak mám Hippa popsat? S několika kily navíc, v brýlích s plastovými obroučkami a staromódním sestřihu vypadal spíš jako programátor než jako polda.

Hippo došel k psacímu stolu a odložil na něj pytlík. Nakoukla jsem dovnitř. Koblihy.

Prohlásit, že Hippo moc nedbá na zdravou výživu, je totéž jako tvrdit, že amišové nejsou zrovna žhaví do sporťáků. Pár chlapů z jednotky mu říká Bezedný Hippo. Ironicky, neboť tenhle člověk má neustále podrážděný žaludek.

Hippo si vzal koblížek s polevou z javorového sirupu. Já si dala čokoládový.

„Napadlo mě, že jste třeba nesnídala."

„Hm." Snědla jsem bagel se smetanovým sýrem a čtvrt litru malin.

„To je ten naléhavý případ?" Hippo kývl bradou k jehněčím žebírkům a drůbežím stehnům ze staveniště.

„Ne." Nerozváděla jsem to. Bylo už deset pryč. A pusu jsem měla plnou těsta a čokolády.

„Chci, abyste se mi na něco mrkla."

„Opravdu budu muset dolů."

Hippo si přitáhl židli k psacímu stolu. „Deset minut a vypadnu." Usadil se a slízl si cukr z prstů. Podala jsem mu ubrousek. „Ale nemusíte to dělat."

Gestem jsem mu naznačila, aby spustil.

„Jsou to kosti. Ve skutečnosti jsem je ani neviděl. Přehodil to na mě kámoš od SQ. Dělá u policie už osmnáct let a právě ho přeložili z Rimouski do Gatineau. Dali jsme si spolu pár piv, když projížděl Montrealem."

Kývla jsem a přemýšlela o koblihách. Našla by se v pytlíku ještě jedna s tím javorovým sirupem?

„Já a Gaston, tak se jmenuje, se kamarádíme už od dětství. Vyrostli jsme v jednom zaplivaným městě na pobřeží." Tak konečně se vysvětluje záhada Hippova přízvuku. *Chiac*, hovorová francouzština podobná *joual*, kterou se mluví v provinciích na pobřeží Atlantiku.

„Tahle kostra už Gastona straší pár let. On je napůl Mikmak, víte? Indián.“

Znovu jsem přikývla.

„Zakládá si na tom, aby byli mrtví pořádně pochovaní. Myslí si, že váš duch je v háji, když nejste zahrabaná pod zemí. No nic, nějakej blbec z oddělení SQ, kde Gaston naposledy sloužil, má ve stole lebku. A zbytek kostí v krabici.“

„Jak tenhle detektiv k těm kostem přišel?“ Zvedla jsem pytlík a natáhla ruku k Hippovi. Zavrtěl hlavou. Jukla jsem dovnitř, skoro bez zájmu. Ano! Poleva z javorového sirupu. Položila jsem pytlík.

„To Gaston neví. Ale svědomí ho kope do prdele, protože se nepostaral, aby ty kosti byly pohřbené.“

„Žádný hrob, žádný posmrtný život.“

„Bingo.“

„A teď už přijdu na řadu já?“

„Gaston se mě ptal, jestli tady v Montrealu neznám někoho přes kosti. Povídám mu, děláš si srandu? Doktorka Brennanová a já jsme si *sympathique*.“ Hippo zvedl dva prsty zažloutlé nikotinem a spojil je.

„Je si jistý, že jsou to lidské kosti?“

Hippo kývl. „Jo a myslí si, že to bylo děcko.“

„Proč?“

„Jsou malé.“

„Gaston by se měl obrátit na místního koronera.“ Natáhla jsem ruku, a jako by se nechumelilo, jsem z pytlíku vytáhla koblihu s polevou. „To taky udělal. Ten chlapík ho odpálkoval.“

„Proč?“

„Ty kosti nejsou zrovna čerstvé.“

„Archeologický nález?“ Javorový sirup nebyl špatný, ale čokoláda je čokoláda.

„Jestli jsem to správně pochopil, tak jsou suché a v dírách, kde byly dřív oči, jsou pavučiny.“

„Z pavučin se dá odhadnout, jak dlouho byly nad zemí.“

„Bingo.“ Hippo má to slovo rád. Hodně ho používá. „Koroner prohlásil, že ty kosti se toulají světem už moc dlouho.“

Přestala jsem žvýkat. Tohle není v pořádku. Pokud jsou to lidské kosti, jedná se o neidentifikované ostatky, které spadají do působnosti koronera. Pak je na soudním antropologovi, aby posoudil, zda k úmrtí došlo nedávno a zda se jím má soudní věda zabývat.

„Kdo je tam koronerem?“ Natáhla jsem se pro pero a papír.

Hippo si přejel rukama po saku, a o něm je třeba se zmínit. Na látce byly žluté a oranžové proužky, které se táhly jak svisle, tak vodorovně přes červenohnědý podklad. Se zlatým polyesterovým šátečkem v kapse by tenhle kus oděvu představoval *haute couture* v zapadlé rumunské vesnici.

Hippo našel blok a obrátil pár listů. „Doktor Yves Bradette. Chcete číslo?“ Přikývla jsem a číslo si zapsala. „Podívejte, Gaston nechce nikoho naštvat.“ Zvedla jsem oči.

„No dobře.“ Hippovy dlaně se obrátily ke mně. „Prostě buďte diskrétní. Ty kosti jsou na velitelství SQ v Rimouski.“ Hippo se začetl do svých poznámek. „Je to okres Bas-Saint-Laurent-Gaspésie-Îles-de-la-Madeleine.“ Typický Hippo. Moc informací najednou.

„Hned se k tomu ale nedostanu.“

„Jo, jo, jo. *Pas d’urgence*.“ Nespěchá to. „Až budete mít čas.“

Jakmile si tělo odpíchne odchod z tohoto světa, vydá se na jednu ze tří možných cest: putrefakce, mumifikace nebo saponifikace. Ani jedna není pěkná.

V teplém a vlhkém prostředí s bakteriemi, hmyzem anebo mrchožroutskými obratlovci pátrajícími po dobré večeři dochází k putrefakci. Ke znakům hniloby patří odlupující se kůže, ztráta barvy, nafouknutí těla, uvolnění plynů z dutiny břišní, vtažené břicho, rozklad masa a po dost dlouhé době i rozpad kostí.

V teplém a suchém prostředí, kam broučci a šelmičky nemají přístup, dochází k mumifikaci. K jejím znakům patří zničení vnitřních orgánů v důsledku autolýzy a působením střevních bakterií, dehydratace svalů a kůže a jejich ztvrdnutí způsobené odpařováním.

V posledním případě se to neví docela jistě, ale saponifikace patrně vyžaduje chladné prostředí a špatně okysličenou vodu; no, ta voda může pocházet ze samotného těla. Ke znakům saponifikace patří přeměna tuků a mastných kyselin na adipocere, což je mazlavá,

lepkavá hmota obecně nazývaná mrtvolný vosk. Ten je nejprve bílý a připomíná mýdlo, ale postupem doby tvrdne. Jakmile se vytvoří, vydrží hodně dlouho.

Tělesný rozklad ovšem neprobíhá tak, že tělíčko jednoduše vstoupí do dveří A, B nebo C. Hniloba, mumifikace a saponifikace mohou nastat samostatně anebo v různých kombinacích.

Geneviève Doucetová se ocitla ve velmi unikátním mikroklimatu. Vzduch proudící z ventilátoru zůstal polapen v přikrývkách a oblečení, čímž kolem těla vznikla miniaturní konvekční pec. Voilà! Dveře B.

Vlasy na hlavě zůstaly, ale jinak byly rysy obličeje dávno ztracené. Zbyla tam jen vysušená tkáň v očních jamkách a na lícních kostech. Končetiny a hrudník byly pokryty silnou, tvrdou slupkou.

Jemně jsem nadzvedla Genevièvino rameno a prohlédla si záda. Ztvrdlé svaly a vazy držely na páteři, pánvi a lopatkách. Tam, kde se tělo dotýkalo matrace, byly vidět kosti.

Pořídila jsem pár snímků polaroidem a došla ke světelným prohlížečkám na stěně. Genevièvina kostra bíle svítila mezi šedou barvou tkání a černou barvou filmu. Pomalu jsem se probírala rentgenovými snímky.

LaManche měl pravdu. Žádné zřetelné stopy násilí. Žádné kulky, úlomky střel, nábojnic ani kovové částečky. Na kostech nebyly žádné vlasové, lineární, kompresivní ani paprskovité zlomeniny. Nedošlo k žádnému vykloubení. Nebyly tu cizí předměty. Aby mohla být kostra kompletně vyšetřena, bude potřeba ji očistit.

Vrátila jsem se k pitevnímu stolu. Začala jsem u hlavy a pokračovala směrem k nohám. Pátrala jsem po něčem, co by naznačovalo nemoc, zranění nebo aktivitu nějakého hmyzu. Cokoli, co by objasnilo čas a způsob úmrtí.

Dopadla jsem jako s rentgeny. *Nada*.

Pokusila jsem se dostat Geneviève do břicha. Dalo to fušku, protože pokožka a svaly pořádně ztvrdly. Můj skalpel je nakonec překonal. Prodlužovala jsem řez a z těla se vyvalil zápach, který pronikl celou místností.

S jistým úsilím jsem vytvořila asi dvaceticentimetrový otvor. Zadržela jsem dech a s malou baterkou v ruce jsem se naklonila blíž a začala zkoumat Geneviènvinu břišní dutinu.

Z vnitřních orgánů zbyla jen tmavá, zkažená kaše. Nenašla jsem jedinou larvu, vajíčko ani kuklu.

Narovnala jsem se, sundala ochranné brýle a zamyslela se.

Výsledek pozorování: dehydrováná vnější tkáň vlivem okolního prostředí, tělesné selhání, žádná aktivita mušek a broučků.

Dedukce: k úmrtí došlo teď v zimě. Je to dost dlouho na to, aby se rozložily tkáně, když kolem nebyl žádný hmyz. Geneviè Doucetová zemřela několik měsíců před svou matkou.

Vítejte v realitě, fandové televizních detektivek. Žádné datum, hodina ani minuta smrti. Stav tohoto těla mi nedával šanci být přesnější.

O tom, co to znamená, jsem moc neuvažovala. Geneviève, jak se vysušuje v posteli. Dorothée se k ní přidává o několik měsíců později. A Theodore celou tu dobu velí ponorkám na svém počítači.

Vydala jsem pokyny k očištění Geneviènvinýchostatků, převlékla se do civilu, umyla se a vrátila do třináctého poschodí.

Starý pán byl u sebe v kanceláři. Poslouchal a ve tváři měl svůj obvyklý napjatý výraz. LaManche věděl, jaká budoucnost čeká na Theodora Douceta. A tím i na Michelle Asselinovou.

Když jsem domluvila, nastalo trapné ticho. Řekla jsem, že je mi to líto. Ubohé, já vím. Ale utěšování mi jde bídně. Možná vás napadne, že při své profesi jsem se to už mohla naučit. Tak to se pletete.

LaManche vstal a pokrčil rameny. Život není peříčko. Co se dá dělat?

Vrátila jsem se do laborky, kde na stole pořád ležely Hippovy koblihy. Zbývala tam jedna růžová. Růžová? Tak tady něco nehraje.

Mrkla jsem na hodiny. Jedna čtyřicet šest odpoledne.

Do oka mi padl papír s telefonním číslem na toho koronera. Sebrala jsem ho a vrátila se do kanceláře.

Hory papírů se mezitím nezmenšily. Odpadkový koš a kytky samy neseskočily na zem. Kombinéza a bagančata se také kupodivu samy nesložily a nezalezly do skříně.

Do prčic s úklidem. Vklouzla jsem na židli a vytočila číslo Yvese Bradetta.

Vzala to jeho hlasová schránka. Namluvila jsem svoje jméno a číslo. Zakručení v žaludku mě varovalo, že koblihy nestačily. Rychlý oběd. Kuřecí salát v bufetu v přízemí. Když jsem se vrátila, červené světélko na telefonu blikalo. Volal Yves Bradette.

Znovu jsem zatelefonovala do Rimouski. Tentokrát to vzal sám Bradette.

„Co pro vás můžu udělat, doktorko Brennanová?“ Nosově, trochu jako kňučení. „Děkuji, že jste tak rychle reagoval.“

„To je samozřejmé.“

Přeříkala jsem Hippovu historku a vynechala jména. „Mohu se zeptat, jak jste se o tom dozvěděla?“ Chladné a velice formální.

„O této situaci mě uvědomil jeden policista.“

Bradette na to nic neřekl. V duchu jsem se ptala, zda se pokouší vybavit si, že mu Gaston ty kosti hlásil, anebo jestli si dává dohromady obhajobu, proč se toho sám nechopil.

„Myslím, že by stálo za to se na to mrknout,“ dodala jsem.

„Já jsem tu věc už vyšetřoval.“ Ještě chladnější.

„Vy jste prohlížel kostru?“

„Zbežně.“

„Co to znamená?“

„Podle mého soudu se jedná o ostatky dospívající ženy.“

Klid, Brennanová.

Koroner nebo patolog si objedná učebnici anebo se zúčastní kurzu a simsalabim – máme tu soudního antropologa. Co kdybych si sehnala výtisk *Kardiochirurgie*, dala si na dveře vývěsní štít a začala řezat hrudníky? I když se nestává často, aby se nekvalifikovaný člověk pokoušel vykonávat moje povolání, pokud k tomu dojde na mém písečku, nemám z toho pražádnou radost.

„Aha.“ Na Bradettův chlad jsem odpověděla arktickým mrazem.

„Ten policista při výslechu přiznal, že kosti má už léta. Navíc prohlásil, že pocházejí z Nového Brunšviku. A tahle provincie opravdu nespadá do mé pravomoci.“

Celé měsíce, možná roky jsem si na Évangéline Landryovou ani nevzpomněla. A teď se neočekávaně dostavila synapse. Nikdy neuhodnu, co to vyvolá. Zapomenutá fotka na dně krabice. Slova vyřčená s jistou intonací. Písnička. Verš z básně.

Hippův *chiac* přízvuk. Nový Brunšvik. Kostra dívky, která je už dlouho mrtvá.

Neurony vypálily.

A moje prsty zcela iracionálně sevřely sluchátko.

5

„Chci, abyste ty kosti zabavil a poslal do mojí laboratoře.“ Hlas jako tesaný mramor.

„Z meho profesionálního pohledu je to ztráta –“

„Zítra.“ Žula.

„Pierre LaManche mi musí předložit oficiální žádost.“

„Nadiktujte mi prosím číslo svého faxu.“

Nadiktoval.

Zapsala jsem si ho.

„Do hodiny vám to pošlu.“

Vyplnila jsem formulář a dala se do hledání podpisovatele.

LaManche stál u vedlejšího pultíku v patologické laboratoři, na obličeji měl masku a na sobě gumovou zástěru uvázanou za krkem a v pase. Nakrájená slinivka ležela před ním na korkové podložce. Když zaslechl kroky, otočil se.

Pověděla jsem mu o Gastonově kostře. Nezmínila jsem se o Évangéline Landryové ani o tom, že téměř před čtyřiceti lety zmizela z mého života a že mě tento fakt nutí zabývat se podrobněji ostatky dospívajícího jedince z Nového Brunšviku. Vlastně jsem ani sama nevěřila, že by tu mohla být nějaká souvislost, ale kdesi uvnitř jsem cítila, že mám vůči Évangéline dluh a že musím odhalit totožnost téhle novobrunšvické kostry.

Přes to prese všechno se mi svírala hruď.

„Nouveau-Brunswick?“ zeptal se LaManche.

„Ostatky jsou momentálně v Quebeku.“

„Mohly by pocházet ze starého hřbitova?“

„Ano.“

„Tenhle měsíc budete mít hodně práce.“

Od jara do začátku léta je v mém oboru v Quebeku frmol. Řeky tají. Sníh se rozpouští. Turisté, táborníci a milovníci pikniků vyrážejí do přírody. Tradá! Nacházejí rozkládající se těla. LaManche mi to nenápadně připomenul.

„Kosti ze staveniště nejsou lidské. Začnu teď pracovat na případu doktorky Santangelové. Pak udělám tu vaši oběť z Lac des Deux Montagnes.“

LaManche ztuha zavrtěl hlavou. „Staré kosti jako suvenýr.“

„PMI nejasný.“

LaManche mlčel.

„Přístup doktora Bradetta mě uráží. V naší jurisdikci si klidně leží kostra a on ji ignoruje. Žádná lidská bytost si nezaslouží, aby se s ní nakládalo tak povýšeně a pohrdavě.“

LaManche na mě pohlédl zpoza masky. Pak pokrčil rameny. „Jestli si myslíte, že vám na to zbude čas.“

„Udělám si ho.“

Položila jsem formulář na pult. LaManche si svlékl rukavici a podepsal ho.

Poděkovala jsem mu a pospíchala k faxu.

Zbytek odpoledne jsem strávila s obětí požáru od Santangelové – třiadevadesátiletým dědou, o kterém se vědělo, že si každý večer před spaním zapálí v posteli cigárko a teprve pak vyndá zuby a zhasne lampičku na nočním stolku. Děti i vnoučata ho opakovaně varovaly, ale dědula jejich rady nebral na vědomí.

Teď už si nezapálí. Leží na nerezovém stole v pitevně číslo čtyři.

Tedy pokud to je on.

Lebka se skládala ze čtyř zuhelnatělých úlomků uložených v hnědém papírovém sáčku. Z trupu byla amorfní černá hmota, paže a nohy byly zvednuté v důsledku kontrakce ohýbačů. Místo lýtek byly jen zvrásněné pahýly. Ruce i chodidla chyběly.

Nemáme prsty, nebudou otisky. Nemáme zuby, nebude zubařská karta. A falešné tesáky vypadaly jako použitá žvýkačka.

Jedna věc mi ale přece jen ulehčila práci. V osmaosmdesátém si předpokládaná oběť opatřila fungl novou kyčel. Rentgenové snímky pořízené ještě za jejího života byly teď rozložené na prohlížečkách, které před chvílí obývala Geneviève Doucetová.

Dědulova kloubní náhrada bíle zářila nad pravou stehenní kostí. Posmrtné snímky vykazovaly podobnou neonovou houbu umístěnou na tomtéž místě v pravé spálené noze.

Vedla jsem řez podél vnějšího okraje pánve, odloupla seškvařenou svalovinu a šlachy, vykroutila tu věcičku z jamky a pak se pitevní pilkou prokousala kostí asi ve třetině délky od proximálního konce.

Po dalším čištění se objevilo sériové číslo. Došla jsem k pultu, zkontrolovala ortopedickou kartu.

Bonjour, dědo!

Vyfotografovala jsem vzorek, zabalila ho a označila a vrátila se k další prohlídce kostry. I když jsem díky implantátu zjistila totožnost hned z prvního podání, antropologické údaje by mohly poskytnout užitečná vodítka.

Kraniální úlomky vykazovaly široké nadočnicové oblouky i bradavkovité výběžky a úpony týlových svalů velikosti mojí tenisky.

Muž. Zapsala jsem to a věnovala se pánvi.

Krátká, robustní stydká kost. Subpubický úhel ve tvaru V. Úzký sedací zářez.

Muž. Zapisovala jsem svá pozorování a vtom se ozvalo otevírání a zavírání venkovních dveří. Zvedla jsem hlavu.

V předsíňce stál vysoký muž s pískovými vlasy. Měl na sobě tvídové sako, žlutohnědé kalhoty a košili, která byla stejně oslnivě modrá jako jeho oči. Značka Burberry. Věděla jsem to. Dala jsem mu ji.

Tak, je na čase si popovídat o *lieutenant-détective* Andrewu Ryanovi ze Section des crimes contre la personne, Sûreté du Québec.

Ryan pracuje v oddělení vražd provincionální policie. Já pracuji s mrtvolami pro provincionálního koronera. Nemusíte být Einstein, abyste si dali dohromady, jak jsme se my dva seznámili. Dlouhé roky jsem se pokoušela udržet si profesionální odstup, jenomže Ryan hrál podle jiných pravidel. Libertinských pravidel. Znala jsem jeho pověst a měla jsem se na pozoru.

Pak mi vybuchlo manželství a Ryan dovedl do dokonalosti svůj legendární šarm. No tak jo, skočila jsem do toho. Nějaký čas se to vyvíjelo dobře. Moc dobře.

A pak nám osud rozdal karty rodinných závazků. Do Ryanova života vpadla nově nalezená dcera. Mého manžela Petea, se kterým už dávno nežiju, postřelil jeden venkovský blbeček na Isle of Palms v Jižní Karolíně. Povinnost nevolala. Bušila na dveře v plné zbroji.

Aby se to ještě víc zkomplikovalo, Peteovo koketování se smrtí oživilo city, o kterých jsem si myslela, že jsou již dávno mrtvé. Ryanovi mrtvé nepřipadaly. Stáhl se.

Je detektiv poručík pořád ještě kandidátem číslo jedna? Určitě. Jenomže v předpokoji je trošku narváno. Ryan a já jsme spolu nemluvili už měsíc.

„Hej," řekla jsem. My jižani to slůvko používáme místo „ahoj" nebo *bonjour*.

„V autě hořelo?" Ryan ukázal na dědulu.

„Kouřil v posteli."

„Další znak naší stále samolibější společnosti."

Tázavě jsem na Ryana pohlédla.

„Nikdo si už neláme hlavu s etiketami."

Pořád jsem se na něho dívala.

„Je to velkými písmeny na každé krabičce. ‚Kouření je nebezpečné pro vaše zdraví'."

Obrátila jsem oči v sloup.

„Jak se máš?" Ryanův hlas zjihl. Anebo se mi to jen zdálo?

„Mám se dobře. A ty?"

„Všechno v pořádku."

„To je fajn."

„Jo, to je fajn."

Rozhovor dvou středoškoláků, ne bývalých milenců. Opravdu? ptala jsem se v duchu. Jsme už bývalí?

„Kdy jsi přiletěla?"

„Včera."

„Dobrý let?"

„Přistáli jsme na čas."

„Lepší než dřív nebo pozdějc."

„Jo."

„Jsi tu přesčas."

Pohlédla jsem na hodiny. Odříznutá od světa v pitevně číslo čtyři se zvláštní ventilací jsem ani neslyšela, že technikové už odešli. Bylo čtvrt na sedm.

„No jo.“ Bože, to je teda rozhovor! „Co Charlie?“

„Mluví sprostě, jako obvykle.“

Charlie je korela, která strávila první roky svého života v bordelu. Vánoční dárek od Ryana. Papouška máme ve střídavé péči.

„Birdie se na něho ptal.“ V duchu jsem přemítala, jestli sem Ryan přišel, aby mě viděl anebo aby si promluvil o LaManchově případu z Lac des Deux Montagnes. Dlouho jsem dumat nemusela.

„Měla jsi čas mrknout se na mou mrtvolku?“

„Ještě ne.“ Snažila jsem se nedat najevo zklamání. „O co tam jde?“

„Jeden rybář včera chytal u L‘Île-Bizard. Zabral mu pořádný kousek, ale vytáhl místo něj tělo. Myslím, že chudák už dal svůj rybářský člun do dražby na eBay.“

„Ještě jsem se nedívala.“

„Oběť je žena. LaManche si myslí, že objevil kolem krku něco zvláštního, ale vzhledem k tomu, že tělo je hrozně nafouklé a vybledlé, není si jistý. Ani na těle, ani na rentgenu nejsou stopy po střelném poranění. Jazylka není zlomená. LaManche si vyžádal toxikologický rozbor.“

„Už se Bergeron díval na zuby?“ Marc Bergeron je náš konzultant v oblasti odontologie.

Ryan přisvědčil. „Vložil jsem stomatologické údaje do CPIC, ale nic nevyběhlo. Pomohlo by mi, kdybys dodala věk a rasu.“

„Je druhá na řadě.“

Ryan na okamžik zaváhal. „Prověřujeme pár pohřešovaných a pár obětí, možná že to spolu souvisí.“

„Kolik?“

„Tři pohřešované. Dvě těla, totožnost neznámá.“

„Mluvíš o sériovém vrahovi?“

„I tuhle možnost zvažujeme.“

„Časový rámec?“

„Deset let.“

„Profil obětí?“

„Ženy. Od puberty do dvaceti let.“

Pocítila jsem obvyklou zlost a smutek. Strach? Může nějaký predátor využívat Quebek jako svůj revír pro zabíjení?

„Ty máš podezření, že žena z Lac des Deux Montagnes by mohla být šestá v řadě?“

„Možná.“

„Podívám se na to hned zítra ráno, jo?“

„Díky.“

Ryan se měl k odchodu, ale u dveří se otočil.

„Jak se daří Peteovi?“

„Dobře se zotavuje. Díky za optání. Co Lily?“

„Dobrý.“

„Fajn.“ Bože můj. Už je to tu zase. „Vyzvednu si Charlieho,“ dodala jsem.

„Není třeba. Přivezu ti ho.“

„To ale nemusíš.“

„Sloužím a ochraňuji.“ Ryan zasalutoval. „Zavolám ti.“

„Díky, Ryane.“

Znovu jsem zabalila ohořelého devadesátníka a zavezla ho na vozíku zpátky na jeho místečko. Uklidila jsem si věci a vydala se domů. Birdie mě přivítal u dveří.

Převlékla jsem se do kraťasů a přitom kocourovi vysvětlovala, že Charlie se u nás zase brzy objeví. Bird z toho byl bez sebe. Štěstím? Hrůzou? V kočkách se člověk občas nevyzná.

Po večeři jsme se oba podívali na opakování dalšího dílu *Rodiny Sopranů* – jak tam zmlátí Adrianu. Celou tu dobu jsem neustále brala do ruky telefon. Kontrolovala, jestli v něm túta. A házela aparát zpátky na gauč.

Ryan nezavolal. A ani se ten večer neobjevil u mě v bytě.

Ačkoli jsme s Birdem byli v posteli už v jedenáct, spánek nepřicházel. Myslela jsem na náš rozhovor v pitevně číslo čtyři a uvědomila si, co mi vadilo. Ryan se skoro neusmíval, ani nevtipkoval. To vůbec nebyl on.

Nechovej se jako puberťačka, okřikla jsem se. Ryan má hodně práce. Starosti s dcerou. Se sériovým vrahem. Se zalehlým uchem. S flekem od hořčice na kravatě.

Ne, nezbaštila jsem si to.

6

Pro čištění mrtvol používám svoje vlastní, podomácku vyrobené zařízení. Původně byl tenhle přístroj určen pro gastronomii a skládá se z trubek, kterými dovnitř a ven proudí voda, tukového filtru, na oddíly rozdělené varné nádoby a drátěného koše, který se do ní ponoří – přesně jako když se ve friťáku smaží hranolky a filé.

Ve čtvercovém koši vařím malé části těla – rozřezané čelisti, ruce, nohy, lebku. Ve velkých, obdélníkových koších čistím velké kusy – dlouhé kosti, žebra, pánev –, které už pitevní technik zbavil tkáně. Pak už stačí ohřát vodu těsně pod bod varu, přidat enzymový prací prášek kvůli tuku a zamíchat. S tímhle receptem pokaždé sklízím velký úspěch.

Pokud kosti nejsou příliš křehké, samozřejmě. Pak je to ruční praní od začátku do konce.

Toho rána byl můj „hrnec“ úplně plný. Tělo z Lac des Deux Montagnes. Části uškvařeného kuřáka od Santangelové. Geneviève Doucetová.

Rozložené, rozmáčené maso potřebuje méně času, a navíc se Ryanův plaváček dostal dovnitř jako první. Denis právě vyndával kosti, když jsem se vrátila z ranní porady.

Nejdřív jsem otevřela hnědé obálky s fotografiemi od Lac des Deux Montagnes a z pitvy. Jednu po druhé jsem je prohlížela tak, jak zobrazovaly celou cestu od nalezení těla až po dokončení pitvy.

Teď už mi bylo jasné, proč LaManche potřeboval pomoc. Když to tělo vytáhli z řeky, vypadalo jako marioneta v mechovém obalu. Žádné vlasy. Žádné rysy v obličeji. Hodně masa už ohryzali krabi a ryby. Všimla jsem si, že ta žena má na sobě jednu červenou ponožku.

Začala jsem sestavovat požadované prvky biologického profilu. Zabralo mi to celé dopoledne. Ačkoli jsem sekretářku poprosila, aby mi zavolala, hned jak dorazí něco z Rimouski, nikdo se neozval a nikdo se ani neobjevil. Nikdo včetně Ryana.

U oběda jsem sdělila LaManchovi, co jsem zjistila o ženě z Lac des Deux Montagnes. On mi pověděl, že Theodore Doucet se podrobil prvnímu ze série psychiatrických vyšetření.

Podle doktora si Doucet nevzpomíná, že jsou jeho manželka a dcera mrtvé. Klamně se domnívá, že Dorothée a Geneviève odešly do kostela a že se za chvilku vrátí, aby uvařily oběd. Doucet se momentálně nachází v hlavní montrealské vězeňské psychiatrické léčebně s názvem Institut Philippe-Pinel.

Po návratu do laborky jsem na stole našla rozloženou pánev a horní kosti paží a nohou náležející oběti požáru. Navlékla jsem si rukavice, přenesla ostatky na druhý stůl a začala jsem je prohlížet.

I když byly hodně poškozené, to, co zbylo, stačilo k potvrzení mužského pohlaví. Stav stydké spony a pokročilá artritida potvrzovaly, že kostra odpovídá věku devadesáti tří let.

Věk a pohlaví souhlasily. Sériové číslo ortopedického implantátu souhlasilo. Znali jsme jméno muže, který na té adrese bydlel. Věděli jsme, že kouřil v posteli. To mi stačilo. Teď už je to na koronerovi. Ve tři jsem měla hotové hlášení a odnesla je sekretářce, aby je přepsala.

Podle protokolu mi nikdo není povinen hlásit, že přivezli kostru. Za běžných okolností se nejprve dostane do laboratoře jednoho z pěti patologů a odtud pak ke mně. Jenomže já jsem žádala, aby mě upozornili, až dorazí kosti, které posílá Bradette z Rimouski. Pro případ, že zapomněli, jsem zkontrolovala všechny přejímky v márnici.

Nic.

Ostatky Geneviève Doucetové byly třetí sadou, která se vařila přes noc. Dlouhými kleštěmi jsem vylovila lebku, pánev a několik kostí nohy a pak celou hodinu odstraňovala maso. Drželo pevně jako krokodýlí kůže, takže jsem toho moc nezmohla.

Právě jsem ponořovala košík zpátky do hrnce, když se otevřely dveře. Otočila jsem se.

Samozřejmě. Ryan má obrovské nadání objevit se vždycky, když vypadám hrozně. Čekala jsem na ironickou poznámku o zplihlých vlasech *à la Eau de parfum de* vařené maso. Žádnou neudělal.

„Promiň, že jsem ti včera nedovezl Charlieho.“

„Nic se neděje.“ Poklicí z nerez oceli jsem přikryla hrnec a zkontrolovala teploměr.

„Lily,“ pokusil se o vysvětlení Ryan.

„Doufám, že to není nic vážného.“ Rukávem pláště jsem si odhrnula vlasy z obličeje.

„Stavím se dnes večer.“ Ryan ukázal prstem na kostru rozloženou na stole vedle mě. „To je můj utopenec?“

„Ano.“ Přistoupila jsem ke stolu, přičemž jsem mokré, mastné rukavice držela daleko od těla. „Je mladá. Mezi patnácti a osmnácti. Smíšený rasový původ.“

„Povídej.“

„Nebýt předních zubů, řekla bych, že je to běloška. Nosní dírky jsou úzké a dole do špičky, kořen nosu je vysoký, lícní kosti nijak výrazně nevystupují. Jenomže všech osm řezáků má vzadu výstupky.“

„Co to znamená?“

„Je velmi pravděpodobné, že byla zčásti Asiatka nebo domorodá Američanka.“

„Indiánka?“

„Nebo Japonka, Číňanka, Korejka. Asiatka, víš?“

Ryan moje rýpnutí ignoroval. „Ukaž mi to.“

Obrátila jsem dívčinu lebku tak, aby byly viditelné horní zuby. „Každý ze čtyř plochých zubů vepředu má na zadní straně kolem vnějšího obvodu zvýšený okraj.“ Zvedla jsem čelist a ukázala na vyvýšeninu. „Totéž platí pro spodní zuby.“

Odložila jsem čelist.

„Změřila jsem lebku a výsledky zadala do Fordiscu 3.0. Podle měření spadá do kategorie, kde se překrývá kavkazoidní a mongoloidní rasa.“

„Běloši a indiáni.“

„Nebo Asiati.“ Učitelka opravující nablblého žáka. „Zajímají tě ukazatele věku?“

„Jenom ty nejdůležitější.“

Ukázala jsem na drsnou oblast u spodiny lebeční. „Klínová a týlní kost jsou srostlé.“

„Zuby moudrosti se ještě úplně neprořízly,“ poznamenal Ryan.

„Správně. Třetí moláry se sice už objevily, ale nejsou ještě vyrovnané s ostatními zuby v řadě.“

Posunula jsem se dál a prstem přejela po nepravidelné linii pod okrajem pravé poloviny pánve. „Hřeben kosti kyčelní je částečně srostlý.“ Zvedla jsem klíční kost a ukázala na podobnou nepravidelnost. „Totéž platí pro konec klíční kosti.“ Mávla jsem rukou ke kostem rukou a nohou. „Růstové štěrbiny dlouhých kostí už zanikly.“

„Ještě něco dalšího?“

„Měřila asi metr šedesát.“

„To je všechno?“

Přikývla jsem. „Žádné abnormality ani anomálie. Žádné čerstvé ani zahojené zlomeniny.“

„Podle LaManche byla jazylka nedotčená.“

Ryan mluvil o maličké kůstce ve tvaru U, která se nachází v krku a často bývá poškozená v důsledku škrcení.

Na rukavici jsem položila malý ovál a dva štíhlé výběžky. „V jejím věku rohy a tělo jazylky ještě plně neosifikovaly, což znamená, že si zachovaly jistou pružnost a kost odolá poměrně značnému tlaku, aniž by se zlomila.“

„Takže klidně mohla být uškrcená.“

„Uškrcená, udušená, otrávená, bodnutá do břicha. Já ti můžu říct jen to, co mi prozrazují kosti.“ Dala jsem jazylku na místo.

„A to je?“

„Určitě nebyla zastřelená ani umlácená. Nikde na kostře jsem nenašla žádný vstřel ani výstřel od kulky, žádnou zlomeninu, žádné zářezy ani záseky.“

„A pitva taky nic neprokázala.“

S LaManchem jsme probírali jeho poznatky u oběda. Moc jich nebylo.

„Plíce už byly v takovém stavu, že se nedalo určit, jestli dýchala, když se dostala do vody. Mořské potvůrky se postaraly i o oči, takže petechie se zkontrolovat nedaly.“

Petechie jsou červené skvrny způsobené krvácením z vlásečnic při zvýšeném venózním tlaku. Jelikož déletrvající stlačení v oblasti krku způsobí hromadění krve vracející se k srdci, přítomnost petechií na pokožce tváře, zejména kolem očí, poměrně jasně dokazuje škrcení.

„Takže mohla být už mrtvá, když se dostala do vody.“

„Mohla bych si trochu pohrát s rozsivkami.“

„Určitě mi povíš, co to je, viď?“

„Jednobuněčné řasy vyskytující se ve vodě nebo na vlhkých suchozemských nalezištích. Někteří patologové věří, že vdechnutím vody se rozsivky dostávají do plicních sklípků a do krevního oběhu a následně se ukládají v mozku, ledvinách a dalších orgánech včetně kostní dřeně. Přítomnost rozsivek pokládají za důkaz utonutí.“

„Neříkáš to moc přesvědčivě.“

„Nejsem si jistá, jestli se rozsivky nedostanou dovnitř jakéhokoli ponořeného těla, ať utonulo nebo ne. I LaManche je skeptický. Ale dá se to použít i jinak. Mnohé druhy rozsivek obývají jen určitá stanoviště, takže jejich složení nalezené v těle lze porovnat se složením kontrolních vzorků odebraných z různých lokalit. Někdy se podaří identifikovat konkrétní mikrostanoviště.“

„Pomocí rozsivek se tedy dá zjistit, kde tělo bylo. Slaná voda. Říční dno. Bažina. Ustí řeky do moře.“

„Obecně vzato ano. Ale stoprocentní to není.“

„Nezní to špatně.“

„Než jsem to dala vařit, odebrala jsem vzorky pro testování DNA. Můžu poprosit nějakého mořského biologa, aby se u nich podíval na kostní dřeň. A máme ponožku.“

Ryan rozpřáhl ruce, dlaně otočené nahoru. „Případ je prakticky vyřešený.“

Tázavě jsem povytáhla obočí.

„Ta holka zemřela u řeky anebo někde jinde. Když se dostala do vody, byla buď živá, nebo mrtvá. Pokud byla živá, tak upadla, skočila anebo ji někdo strčil, takže se jedná o sebevraždu, vraždu nebo nehodu.“

„Pokud ji neklepla pepka nebo nedostala infarkt,“ doplnila jsem, protože do příčiny smrti zbývaly už jen možnosti „přirozená“ nebo „nejasná“.

„Jo, ale byla to mladá holka.“

„I to se stává.“

Ryan se večer opravdu ukázal. Já se předtím stihla osprchovat a vyfénovat si vlasy. A – ano, doznávám – nalíčit si řasy, rty si natřít leskem a za každé ucho máznout kapičku Alfreda Sunga.

Bzučák zatrylkoval kolem deváté. V *Časopise pro soudní vědy* jsem právě četla o FTIR spektroskopii. Birdie vykonával svou večerní toaletu na opačném konci gauče. Jakmile ztratil zájem o své meziprstí, odkráčel do předsíně.

Na bezpečnostní obrazovce se objevil Ryan na chodbě, ptačí klec u nohou. Zabzučela jsem mu, aby se dostal dovnitř, a oba jsem je vřele přivítala. Po pozdravu Ryan podrbal kocoura za uchem a přijal nabídnuté pivo.

Nalévala jsem moosehead a dietní colu a Ryan mezitím umístil Charlieho na stůl v jídelně. Birdie zaujal na jedné židli pozici sfingy: hlava nahoru, tlapky vtočené dovnitř, a všechny své smysly zaměřil na klec a jejího obyvatele.

Charlie byl ve vrcholové formě, skákal na bidýlko, plival zrní, mrskal hlavou doprava doleva a koulel na kocoura očima. Čas od času vypálil větičku ze svého příšerného repertoáru.

Ryan zabral Birdův konec gauče. Já si sedla na ten svůj a nohy skrčila pod zadek. Znovu jsme se navzájem ujistili, že se našim dcerám daří dobře. Lily obsluhuje v Café Cherrier na Rue Saint-Denis. Katy je na letním kurzu španělštiny v chilském Santiagu.

Můj montrealský byt je malý. Kuchyň, ložnice, pracovna, dvě koupelny. Obývák je ovšem docela prostorný. Na opačné straně jsou francouzské dveře; na sever je výhled do centrálního dvora a na jih na miniaturní trávníček.

Kamenný krb. Skleněný jídelní stůl. Žlutomodrá pohovka a dvoukřeslo v provensálském stylu. Lišty, parapety a deska nad krbem z třešňového dřeva.

Povídali jsme si a Ryan bloudil očima z jedné věci na druhou. Fotografie Katy. Mé mladší sestry Harry. Synovce Kita. Keramický talíř, který jsem dostala od jedné staré paní v Guatemale. Dřevěná soška žirafy, kterou jsem si koupila ve Rwandě. Naše pohledy se střetly jen velice zřídka.

Zcela nevyhnutelně jsme začali mluvit o práci. Bezpečná, neutrální půda.

Od smrti svého parťáka, k níž došlo před několika lety, pracoval Ryan na zvláštních úkolech. Teď mi právě líčil své současné vyšetřování.

Tři pohřešované dívky. Další dvě nalezené ve vodě nebo u vody. A teď ta vyplavená v Lac des Deux Montagnes. Celkem šest.

Vyprávěla jsem Ryanovi o oběti požáru, o Doucetových a o kostře z Rimouski, která je na cestě do mé laboratoře. Ptal se, kdo ji má na starosti. Popsala jsem mu svůj rozhovor s Hippem Gallantem.

Ryan mi řekl, že Hippo mu pomáhá s jeho zmizelými a mrtvými holkami. A tak jsme se dostali k historkám o Hippovi. Jak zapomněl pistoli na záchodě u benzinky. Jak vytáhl podezřelého z kanálu a roztrhl si přitom na zadku gatě. Jak se mu chlápek, kterého zabásnul, vydělal v autě.

Rozhovor probíhal v srdečném a přátelském duchu. Jako bratr a sestra, sakra. Ani slovo o minulosti nebo budoucnosti. Žádný tělesný kontakt. Jediný, kdo tady mluvil o sexu, byl Charlie.

V půl jedenácté Ryan vstal. Vyprovodila jsem ho ke dveřím a všechny buňky mého těla křičely, že to, co chci udělat, je *mizerný nápad*. Muži nenávidí, když se jich ptáte, co cítí. Já to taky nenávidím.

Nebylo to poprvé, co jsem radu své intuice nevzala na vědomí.

„Mluv se mnou, Ryane.“ Položila jsem mu ruku na paži.

„Víš, to Lily –“

„Ne,“ vyhrkla jsem. „Tady nejde jenom o Lily.“ Oči modré jako chrpy se odmítly setkat s mýma. Chvíli se nic nedělo. Pak řekl: „Myslím, že to ještě nemáš uzavřené se svým manželem.“

„Pete a já spolu už roky nežijeme.“

Ryan se na mě konečně podíval. Cítila jsem, jak se mi v břiše svíjí cosi horkého. „No právě,“ opáčil, „jenom spolu nežijete.“

„Nenávidím právníky a papírování.“

„Když jsi byla s ním, stal se z tebe úplně jiný člověk.“

„Postřelili ho.“

Ryan neodpověděl.

„Dřív ti nevadilo, že jsem pořád ještě vdaná.“

„Ne, nevadilo.“

„Tak proč to teď vadí?“

„Protože teď jsem vás spolu viděl.“

„A co má být?“

„Uvědomil jsem si, jak moc ti na něm záleží.“ Než jsem mohla promluvit, Ryan dodal: „A jak moc záleží mně na tobě.“

To mě ohromilo. Chvíli jsem vůbec nevěděla, co říct.

„Takže?“

„Pokouším se z toho vzpamatovat.“

„A jak to jde?“

„Moc dobře ne.“

A byl pryč.

Ležela jsem v posteli a v mém nitru se praly emoce. Šlo mi na nervy, že mě Ryan dostal. Proč se tak vyptával? A pak se pokusil to zlehčit?

Štval mě ten jeho výstup ukřivděného kovboje.

Jenomže v jedné věci má Ryan pravdu. Proč jsem se s Petem ještě nerozvedla?

Já se urážím pomalu, schovávám si ty urážky až na úplný konec Ryan je pravý opak, rychle se naštve a rychle odpouští. Jeden druhému vidíme až do morku kostí.

Pocit, že je přehlížený nebo pronásledovaný, je Ryanovi vzdálený na světelné roky. Jeho signály byly nezaměnitelné.

Takže ze všeho nejvíc jsem cítila smutek. Ryan bere zpátečku.

Z koutku oka se vykoulela slza.

„Dobře, kovboji,“ řekla jsem nahlas, sama ve velké posteli. „Adios.“

7

Harry žije v Texasu od chvíle, kdy ji v posledním ročníku vyhodili ze střední školy. Byla to dlouhá historie. A krátké manželství. Její pojetí etikety telefonování se tomu hodně podobá. Jsem vzhůru. Chci si promluvit. Vytáčím.

Žaluzie na okně začaly získávat našedlou barvu, když mi zazvonil mobil.

„Jsi vzhůru?“

Zamžourala jsem směrem k hodinám. Čtvrt na sedm. Harry je jako kulohlavec, potřebuje sotva pět hodin spánku denně.

„Teď už jo.“

Moje sestra kdysi nosila na tričku heslo: Nikdy si nestěžuj, nikdy nevysvětluj. K prvnímu tvrzení je nevšímavá, zato v tom druhém je fakt kádr, jedná-li se o její rozmary, za jejichž důsledky se nikdy neomlouvá.

Teď se taky neomluvila.

„Odjíždím do Canyon Ranch.“ Harry je blondýna s dlouhýma nohama, která se pokouší vypadat na třicet. I když tuhle hranici překonala už před deseti lety, při špatném osvětlení a v těch správných šatech se jí to vcelku daří.

„To už budou kolikáté lázně tenhle rok?“

„Zadek mi visí a kozy mám po kolena. Potřebuju se nafutrovat výhonkama a napumpovat železem. Pojeď se mnou.“

„Nemůžu.“

„Prodávám dům.“

Ta náhlá změna směru mě zastihla nepřipravenou. „Cože?“

„S tím ubožákem jsem udělala do nebe volající chybu.“

Domyslela jsem si, že ubožák bude asi manžel číslo pět. Anebo už šest? Pátrala jsem v paměti po jeho jméně. Donald? Harold? Vzdala jsem to.

„Pokud se nepletu, tak jsem ti naznačovala, že ten chlapík má k ideálu daleko.“

„Naznačovala jsi, že je blbej, Tempe. Ale Arnoldo není blbej. Problém je, že má na housličkách jen jednu strunu.“

Harry miluje sex. Harry se taky velice snadno nudí. Nechtělo se mi poslouchat o Arnoldových housličkách.

„Proč prodáváš dům?“

„Je moc velký.“

„Byl moc velký, už když jsi ho kupovala.“

Manžel číslo nevímkteré dělal do ropy. Nikdy jsem se přesně nedozvěděla, co to znamená, ale díky jejich kratičkému svazku se moje sestřička ocitla ve vatě.

„Potřebuju změnu. Přijeď, obhlídneš se mnou nějaký nemovitosti.“

„Važně nemůžu.“

„Máš nějakej šťavnatej případ?“

Chvíli jsem váhala, ale pak jsem se rozhodla, že se o kostře z Rimouski zmiňovat nebudu. Jakmile se Harry pro něco nadchne, není k zastavení. A kromě toho, neměla jsem jediný důkaz, že to nějak souvisí s Évangéline Landryovou.

„Mám toho teď hodně.“

„Potřebuješ sesterskou podporu?“

Prokristapána. „No víš, byla bych ráda, kdybys přijela, ale zrovna mám tak nabitý program, že bychom se skoro vůbec neužily.“

Na lince hučelo rozpačité ticho. Pak se ozvalo: „Co jsem říkala o Arnoldovi, není tak docela pravda. Vlastně jsem ho načapala, jak mi zaváší.“

„Je mi to líto, Harry.“ Vážně bylo. I když mě to nepřekvapilo.

„Jo. Mně taky.“

Hodila jsem na sebe džíny a tričko, nakrmila Birdieho a Charliemu naplnila misky zrním a vodou. Pták zahvízdal a požádal mě, abych zavrtěla zadkem. Odnesla jsem jeho klec do pracovny a pustila mu výchovné cédéčko. V laboratoři jsem neměla žádnou poštu. Záznamník na telefonu neblikal. Na mém stole to vypadalo, jako by se tam přehnal uragán. Ale žádný růžový lísteček se vzkazem v té spoušti neležel.

Zavolala jsem dolů do márnice. Z Rimouski žádné kosti nepřivezli.

Fajn, kamaráde! Dávám ti čas do dvanácti.

Na ranní poradě jsem dostala přidělený nový případ.

Muž, který koupil pohřební ústav, našel ve sklepním chladicím boxu nabalzamované, oblečené tělo. Předchozí provozovatel firmu zavřel před devíti měsíci. Patolog Jean Pelletier se mnou chtěl konzultovat rentgenové snímky. Na žádosti bylo napsáno: „Je oblečený, ale nikdo ho nechce."

Vrátila jsem se do kanceláře a zatelefonovala jedné profesorce biologie z McGillovy univerzity. Dozvěděla jsem se, že rozsivky nedělá, ale jedna její kolegyně ano. Vzorky z Lac de Deux Montagnes jí můžu přivézt zítra k večeru.

Zabalila jsem ponožku a kousek kosti a vyplnila průvodku. Pak jsem se pustila do Pelletierova případu přebytečné mrtvoly.

Porovnání snímků před smrtí a po ní ukázalo, že zesnulý je bezdětný svobodný mládenec, jehož jediný žijící bratr se přestěhoval do Řecka. Pohřební výlohy byly zaplaceny převodem už před dvěma lety. Po identifikaci jsme ten případ přehráli na koronerovo hřiště.

V laboratoři se mi zatím z hrnce vylouply kosti Geneviève Doucetové. Zbytek dopoledne a skoro celé odpoledne jsem je zkoumala pod novým stereomikroskopem značky Leica s digitálním výstupem. Po dlouhých letech, kdy jsem se hrbila nad prehistorickým aparátem, který se musel složitě štelovat, jsem teď měla nejmodernější techniku. Tenhle mikroskop jsem fakt zbožňovala.

Ale ani on mi moc nepomohl. Výrůstky na kloubu prostředníčku pravé nohy. Asymetrická vyvýšenina na přední straně pravé holenní kosti. Kromě těchto lehkých a zahojených poranění byla Genevièvina kostra nápadně nenápadná.

Zavolala jsem LaManchovi.

„Ukopla si prst a praštila se do holeně," shrnul moje poznatky. „Ano," souhlasila jsem. „To ji ale nezabilo."

„Ne," souhlasila jsem. „Aspoň něco."

„Je mi líto, že toho nemám víc."

„Jak se vám líbí nový mikroskop?"

„Rozlišení na obrazovce je úžasné."

„Jsem rád, že jste spokojená."

Právě jsem pokládala telefon, když do laboratoře vplula Lisa a nesla obrovskou lepenkovou krabici. Vlasy měla stažené do

zvlněného ohonu a na sobě modrý sálový hábit. I ten jí moc slušel. Pevné hýždě, úzký pás, prsa velikosti pohoří Grand Tetons. Lisa je mezi policajty velmi oblíbená. A je to nejlepší pitevní asistentka, kterou máme.

„Vy mi určitě nesete kostru z Rimouski."

„Ano, nesu vám kostru z Rimouski." Lisa mě často používala, aby si procvičila angličtinu. Udělala to i teď. „Právě to přišlo."

Prolistovala jsem průvodní dokumentaci. Případu bylo přiděleno evidenční číslo jednak v márnici a jednak v laborce. Zajímalo mě to druhé: LSJML-57748. Ostatky byly zabaveny agentu Lucu Tiquetovi ze Sûreté du Québec v Rimouski. Do políčka „shrnutí případu" Bradette napsal: *dospívající žena, archeologický nález.*

„Tak na to se ještě podíváme, sekáči."

Lisa na mě vrhla tázavý pohled.

„Ale to si jenom jeden pitomec myslí, že může dělat mou práci. Máte dole hodně napilno?"

„Všechny pitvy už skončily."

„Chcete se podívat?" Věděla jsem, že Lisa má kosti ráda.

„Jasně."

Vzala jsem si od ní formulář s hlášením a ona zatím položila krabici na stůl. Postavila jsem se k ní, sundala jsem víko a obě jsme nahlédly dovnitř.

V jedné věci měl Bradette pravdu. Tohle nebyl dospělý člověk. „Asi budou hodně staré," poznamenala Lisa.

O.K. I v tom měl možná pravdu.

Kostra byla plná žlutých a hnědých skvrn a byla pořádně polámaná. Lebka byla zdeformovaná, obličejová část hodně poničená. Hluboko uvnitř očních jamek a nosních otvorů jsem viděla pavoučí vlákna.

Kosti byly lehké jak peříčka, když jsem je postupně brala do ruky a sestavovala do anatomického uspořádání. Když jsem skončila, ležela mi na stole neúplná maličká osůbka.

Provedla jsem inventuru. Chybělo šest žeber, většina prstů na rukou i nohou, jedna klíční kost, jedna holenní kost, jedna loketní kost a obě čéšky. A taky všech osm řezáků.

„Proč nemá přední zuby?" zeptala se Lisa.

„Přední zuby mají jen po jednom kořenu. Když odejde dáseň, nemá už je co držet na místě.“

„Kosti jsou hodně poničené.“

„Ano.“

„Peri-mortem nebo post-mortem?“ Lisa se ptala, zda ke zraněním došlo v době smrti nebo až po ní.

„Podle mého většinou post-mortem. Ale budu si muset prohlédnout ty fraktury pod mikroskopem.“

„Je mladá, viďte?“

Hlavou mi bleskl obraz. Dívenka v plavkách na karolínské pláži. V ruce má malou bílou knížečku s bledé zelenými písmeny. Nahlas recituje poezii a má zvláštní francouzský přízvuk.

Ukázala jsem na proximální konec pravé pažní kosti, distální konec pravé loketní kosti, proximální konec levé lýtkové kosti a distální konec pravé stehenní kosti. „Podívejte se, některé dlouhé kosti vypadají na koncích normálně, ale tyhle jsou zkroucené a neúplné. Vidíte to?“

Lisa přikývla.

„To znamená, že epifyzy nejsou přirostlé. Kosti ještě rostly.“

Zvedla jsem lebku a otočila ji spodní částí nahoru.

Skotačení mezi dunami. Tmavé lokny divoce tančící ve větru.

„Týlní a klínová kost nejsou srostlé. Nejsou tu žádné zuby moudrosti a druhé moláry vykazují jen minimální opotřebení.“

Vyměnila jsem lebku za kyčelní kost.

„Obě poloviny pánve jsou tvořeny třemi oddělenými kostmi: kyčelní, sedací a stydkou. Ke spojení dochází v pubertě.“ Ukázala jsem na Y rozdělující kyčelní jamku. „Vidíte tu čáru? Když zemřela, srůstání končilo. Vzhledem k zubům, dlouhým kostem a pánvi bych ji odhadla tak na třináct, čtrnáct let.“

Évangéline Landryová, oči zavřené, ruce sepjaté. Sfoukává svíčky na dortu. Je jich čtrnáct.

„A podle pánve je to žena?“

„Ano.“

„Běloška?“

„S rasou to bude těžší, protože obličejová část je roztříštěná a čelist ani zuby nemáme.“ Zvedla jsem lebku. A pocítila náznak úlevy.

„Nosní otvor je široký a kulatý. Spodní hrana je zlomená, ale vypadá to, že nosní trn byl malý. To jsou neevropské znaky. Budu vědět víc, až očistím všechnu tu špínu.“

„Proč ta její hlava vypadá tak“ – Lisa mávla rukou a hledala anglické slovíčko, – „divně?“

„V dospívání jsou lebeční švy ještě otevřené.“ Mluvila jsem teď o roztřepených mezerách mezi jednotlivými kostmi lebky. „Po rozložení mozku a pod tlakem se mohou kosti pokřivit, oddělit nebo překrýt.“

„Tlak, to myslíte jako při uložení do země?“

„Ano. I když deformace lebky může mít i jiné příčiny, třeba působení slunečního záření anebo extrémního tepla či chladu. Tento jev je u dětí velice častý.“

„Je tam tolik špíny. Myslíte, že byla pohřbená?“

Už jsem se chystala odpovědět, když mi na stole zadrnčel telefon.

„Mohla byste se podívat, jestli jsme v krabici nic nezapomněly?“

„Jistě.“

„Jak to jde, paní doktorko?“ Hippo Gallant.

Formality jsem přeskočila. „Kostra vašeho kamaráda Gastona už dorazila z Rimouski.“

„Jo?“

„Podle předběžné prohlídky se jedná o dospívající dívku.“

„Indiánka?“

„Je dost pravděpodobné, že je smíšeného rasového původu.“

„Takže ta kostra není tak stará?“

„Kosti jsou suché, zbavené masa a zápachu, takže pochybuji, že by k úmrtí došlo během posledních deseti let. Momentálně vám toho víc nepovím. Je potřeba kostru pořádně očistit a bude se to muset udělat ručně.“

„*Crétaque*. Má zuby?“

„Pár jich má. Ale nejsou spravované.“

„Uděláte DNA?“

„Odeberu vzorky, ale pokud se nedochovaly žádné organické části, nebude možné provést sekvencování. Ve štěrbinách a medulárních dutinách je uložena zemina, což naznačuje, že byla někdy pohřbená. Upřímně řečeno, obávám se, že koroner z Rimouski má asi pravdu. Ty ostatky můžou pocházet ze starého hřbitova nebo z archeologického naleziště.“

„A co uhlík C14 nebo nějaký podobný dokonalý vynález?“

„S výjimkou několika velice specializovaných aplikací se datování pomocí radiouhlíku C14 nehodí pro materiály mladší než sto let. A pokud napíšu, že tahle holka je mrtvá půl století, šéfové těžko zaplatí DNA, radiouhlík nebo nějaký jiný typ testu.“

„Myslíte, že si s tím nějak poradíte?“

„Pokusím se.“

„A co kdybych si promluvil s tím pitomečkem, co ji měl ve stole? Třeba bych se něco dozvěděl.“

„To by bylo dobré.“ Zavěsila jsem a vrátila se k Lise.

„Tohle vypadá úplně jinak. Proč?“ Lisa ukazovala na druhou pravou záprstní kost.

Měla pravdu. I když byla ta kůstka pokrytá hlínou, jako by sem nepatřila.

Kartáčkem jsem odstranila tolik špíny, kolik jsem zvládla, aniž bych kost poškodila, položila divnou metakarpální kost pod svůj báječný nový mikroskop, nastavila zvětšení a zaostřovala, dokud se na obrazovce neobjevil distální konec.

Překvapením mi vyletělo obočí.

8

Vnější povrch kosti připomínal měsíční krajinu plnou kráterů.

„Co to je?“ zeptala se mě Lisa.

„Přesně nevím.“ V duchu jsem už probírala možnosti. Styk s kyselinou nebo jinou žíravinou? Mikroorganismus? Lokalizovaná infekce? Systematicky chorobný proces?

„Byla nemocná?“

„Možná. Anebo ke změnám došlo až po smrti. Pořád je tam ještě hodně zeminy, takže si nemůžeme být jisté.“ Vyjmula jsem kost z mikroskopu a došla zpátky ke kostře. „Budeme muset všechny kosti očistit a prohlédnout.“

Lisa se podívala na hodinky. Zdvořile.

„Jsem hrozná, už takhle jsem vás hodně zdržela.“ Bylo za deset minut půl šesté. Většina pracovníků z laboratoře končí v půl páté. „Běžte domů.“

„Mám zamknout?“

„Díky, ale já tu ještě chvilku zůstanu.“

„Chvilka“ se protáhla na dvě a půl hodiny. Klidně bych byla pracovala celou noc, kdyby mě nevyrušil mobil.

Odložila jsem patní kost, sundala masku, vytáhla telefon z kapsy a podívala se na displej. Neznámé číslo.

Přijala jsem hovor. „Brennanová.“

„Kde jsi?“

„Ano, mám se báječně, děkuju za optání. A ty?“

„Už šestkrát jsem ti volal domů.“ Opravdu se Ryan zlobí?

„Já nejsem doma.“

„To je mi novinka.“

„Asi jsem ztratila ten monitor na kotníku, co bezpečně určí, kde zrovna člověk je.“

Chvíli bylo ticho. Pak se ozvalo: „Neříkala jsi, že máš nějaké plány.“

„Žiju svůj život, Ryane.“ Správně. Od osmi od rána seškrabávám hlínu z kostí.

Slyšela jsem škrtnutí zápalky a hluboké vdechnutí. Po dvou letech se Ryan zase vrátil k cigaretám. Známka stresu.

„Ty teda dokážeš jít člověku na nervy, Brennanová.“ Nebyla v tom žádná hořkost.

„Dělám na tom.“ Moje standardní odpověď.

„Nastydla ses?“

„Mám podrážděný nos z toho dýchání přes masku.“ Propíchla jsem párátkem hromádku zaschlé hlíny, která se nakupila na stole přede mnou. „Ty jsi v laborce?“

„Z Rimouski už doručili tu kostru Hippa Gallanta. Je to dívka, tak asi třináct, čtrnáct let. Na těch kostech je něco divného.“

Dávka tabáku dovnitř, úleva.

„Jsem dole.“

„Tak kdo z nás je ten chudák, co maká přesčas?“

„Ty případy ztracených a mrtvých holek mi zalezly pod kůži.“

„Chceš přijít nahoru?“

„Budu tam za deset minut.“

Byla jsem zpátky u mikroskopu, když se objevil Ryan, tvář napjatou, kštici rozcuchanou do střapatých chomáčů. Mozek mi naservíroval uložený obraz. Ryan shrbený nad papíry, jeho neposedné prsty bloudící ve vlasech. Tak známá scénka.

Udělalo se mi zle. Nechtěla jsem, aby se Ryan zlobil. Aby se trápil. Aby se… ksakru, co vlastně?

Už jsem skoro natáhla ruku a pohladila ho po vlasech.

Ale nechtěla jsem, aby mi Ryan ovládal život. Pokud jsem se rozhodla, že jsou nutné jisté kroky, musím je udělat. Přitiskla jsem obě ruce k mikroskopu.

„Neměla bys tady sama pracovat tak dlouho do noci.“

„To je směšné. Tenhle barák je bezpečný a já jsem ve třináctém patře.“

„Okolí bezpečné není.“

„Jsem už velká.“

„Jak chceš.“ Ryanův hlas nebyl ani chladný, ani nepřátelský. Prostě neutrální.

Když byla Katy menší, některé případy z laboratoře způsobily, že jsem toužila řídit její osobní život. Přenesená opatrnost. Ona za to nemohla. Ani já jsem za to vlastně nemohla. Když jsem měla na stole zavražděné děcko, vždycky jsem udělala další krůček do nejhoršího ze všech děsivých snů. Možná tyhle ztracené a mrtvé dívky vyvolávají v Ryanovi přehnanou touhu chránit. Paternalismus. Nechám to být.

„Podívej se.“ Odsunula jsem se stranou, aby Ryan viděl na obrazovku. Když přistoupil blíž, ucítila jsem vůni kolínské Acqua di Parma, mužského potu a cigaret, které vykouřil.

„Nová mašinka?“

Přikývla jsem. „Je to zlatíčko.“

„Na co se to dívám?“

„Metatarzus.“

„Aha.“

„Nárt.“

„Vypadá legračně, lak… špičatě.“

„Dobré oko. Distální konec by měl být spíš sukovitý, ne zúžený.“

„A co ta díra uprostřed?“

„To je otvor, který tam patří.“

„Aha.“

„Prochází jím tepna zásobující živinami vnitřek kosti. Není na něm nic zvláštního. Snad jen ta velikost. Je hodně velký.“

„Oběť schytala kulku do nohy?“

„K rozšíření otvoru může dojít v důsledku opakujících se drobných poranění. Ale myslím, že tohle není ten případ.“ Vyměnila jsem jednu nártní kost za druhou. „Tahle je na konci jakoby vydlabaná.“

„Přesně tak.“

„Napadá tě něco?“

„Jo, napadá mě toho hodně. Jenomže většina kostí nohy chybí, takže se mi těžko vybírá.“

„Tak co třeba?“

„Mrchožroutský hlodavec a následná eroze okolních ploch kosti. Třeba se ta noha dostala do kontaktu s žíravinou. Anebo do rychle tekoucí vody.“

„To nevysvětluje ty velké díry.“

„Rozklad prstních kůstek a zvětšení otvoru můžou způsobit třeba i omrzliny. Revmatická artritida. Ale to je dost nepravděpodobné, protože klouby nijak zasaženy nejsou.“

„Možná prostě má jen v nártech hodně velké díry.“

„I to je možné. Ale nejde jenom o nohy.“

Vložila jsem pod mikroskop divnou záprstní kost, kterou objevila Lisa. „Tohle je kost z prstu.“

Ryan si v tichosti prohlížel povrch posety dolíčky.

Vyměnila jsem ji za jeden ze dvou zachovalých článků prstů. „Tohle taky.“

„Do toho tunelu by se klidně vešla červená trasa metra.“

„Otvory se co do velikosti hodně liší. Ale jak jsi sám poznamenal, může to být prostě tak, že je měla přirozeně velké.“ Ani mně samotné to však neznělo moc přesvědčivě.

„A co ostatní části kostry?“ zeptal se Ryan.

„Dostala jsem se sotva k rukám a nohám. A vlastně toho ani o moc víc nemám.“

„Předběžná diagnóza?“

„Zvýšený tok krve do mezních oblastí. Možná. Zdeformované kosti prstu na noze. Možná. Poškození povrchu záprstní kůstky.“ Ruce mi vylétly zklamaně nahoru. „Lokalizovaná infekce? Systematický chorobný proces? Posmrtné poškození, úmyslné nebo přirozené? Kombinace výše uvedeného?“ Ruce mi klesly do klína. „Nemám žádnou diagnózu.“

Moje laboratoř sice není supermoderní, ale je poměrně dobře vybavená. Kromě pracovních stolů, vařiče a zbrusu nového mikroskopu se tu najdou obvyklé věci: zářivky na stropě, dlaždice na podlaze, dřez, digestoř, přístroj pro výplach očí, stojánek na fotky, prohlížečky, prosklené skříňky. Okénkem nad dřezem je vidět na chodbu. Velké okno za psacím stolem skýtá výhled na město.

Ryan zalétl očima k většímu oknu. Sledovala jsem jeho pohled. Na skle si hráli dva duchové. Vysoký muž a štíhlá žena s podivnými

tvářemi, posazení jako průhledné postavy vysoko nad řekou Svatého Vavřince a mostem Jacquese Cartiera.

Laboratoř zaplavilo podivné ticho, prázdno, které bylo třeba zaplnit. Podřídila jsem se.

„Jenomže ta kostra vypadá hodně staře."

„LaManche tě na tom i tak nechá dělat."

„Jo, nechá." Zhasla jsem světlo na mikroskopu. „Nechceš si promluvit o tom případu, na kterém děláš?" Ryan váhal tak dlouho, až jsem si říkala, že mi snad neodpoví.

„Kafe?"

„Jasně." To bylo to poslední, co jsem potřebovala. Čtvrtý šálek ležel vychladlý a nedopitý na mém stole.

Habitat 67 je moderní pueblo postavené z betonových krabic. Původně to byly experimentální obytné domy pro Expo 67 a celý komplex od té doby vyvolává smíšené emoce. Mírně řečeno. Obyvatelé Montrealu ho buď milují, nebo nenávidí. Neutrální není nikdo.

Habitat 67 leží za řekou Svatého Vavřince, za Vieux-Port. Jelikož tam Ryan bydlí a já mám byt v centre-ville, rozhodli jsme se, že si na kávu zajedeme někam na půl cesty.

Oba jsme přijeli do práce autem, takže teď jsme se vydali každý sólo směrem ke Starému městu. V červnu vrcholí sezóna, a jak se dalo předpokládat, provoz byl hustý, chodníky nacpané a u obrubníků stála zaparkovaná auta nárazník na nárazníku.

Podle Ryanových instrukcí jsem nacpala čumák svojí mazdy do vjezdu zablokovaného oranžovým gumovým kuželem. Rukou namalovaný nápis hlásal: *Plein*. Plno.

Došel ke mně chlápek v sandálech, kraťasech a tričku se zeleno-červeným nápisem. Představila jsem se mu. Muž zvedl kužel a mávnutím mě pustil dovnitř. Policajtská privilegia.

Seběhla jsem z kopce přes náměstí Jacquese Cartiera a prošla kolem starých kamenných budov, ve kterých dnes sídlí obchody se suvenýry, restaurace a bary. Turisté i usedlíci plnili venkovní zahrádky a procházeli se po náměstí. Pouliční umělec na chůdách žongloval s balónky a vykládal vtipy. Druhý hrál na lžičky a zpíval.

Zahnula jsem do Rue Saint-Paul, vydlážděné kočičími hlavami, a od řeky se ke mně donesl pach ryb a přepáleného oleje. I když jsem tam nedohlédla, věděla jsem, že Ryanův domov je na druhém břehu. Můj názor? Habitat 67 připomíná obrovskou kubistickou skulpturu, jako ten kříž na Mont Royal – člověk si ho vychutná víc z dálky než zblízka.

Vstoupila jsem do kavárny. Ryan tam ještě nebyl. Vybrala jsem si stolek vzadu a objednala si cappuccino bez kofeinu. Ryan dorazil, když mi ho servírka přinášela. Za chvilku byla zpátky s dvojitým espressem.

„Plánuješ noční směnu?“ kývla jsem bradou směrem k Ryanově kofeinové bombě.

„Beru si domů nějaké spisy.“

Ne, nepozve tě, huso. Čekala jsem, až Ryan spustí.

„Vezmu to chronologicky. Mezi odloženými případy jsou tři pohřešované osoby a dvě neidentifikovaná těla. Ta utopená z Lac des Deux Montagnes z tohoto týdne zvyšuje počet neidentifikovaných těl na tři.“

Ryan si míchal cukr v kávě.

„Devatenáct set devadesát sedm. Pohřešovaná číslo jedna. Kelly Sicardová, osmnáct let. Bydlí s rodiči v Rosemère. Dvanáctého března v jednu čtyřicet ráno opouští skupinku kamarádů z hospody a odchází na autobus. Domů už nedorazila.“

„Ti kámoši jsou prověření?“

„Jo, a taky rodina a přítel.“

Ryan usrkl. Jeho ruka vypadala na tom maličkém bílém hrnečku děsně mužně.

„Devatenáct set devadesát devět. Mrtvá číslo jedna. Do těla dospívající dívky narazil lodní šroub v Rivière des Mille Îles. Na tom případu jsi dělala s LaManchem.“

Pamatovala jsem si na to. „Tělo bylo rozložené. Věk té dívky jsem odhadla na čtrnáct nebo patnáct let. Provedli jsme rekonstrukci obličeje, ale nikdy nebyla identifikovaná. Kosti mám pořád ve skladu.“

„Jo, to je ona.“

Ryan do sebe hodil zbytek espressa.

„Dva tisíce jedna. Mrtvá číslo dvě. V Dorvalu u břehu, pod klubovou restaurací Forest and Stream je nalezena puberťačka. Podle LaManche bylo tělo v řece méně než osmačtyřicet hodin. Provedl pitvu a dospěl k závěru, že holka byla mrtvá, už když padla do vody, ale nenašel žádné stopy po střelbě, žádné bodné rány ani stopy po bití. Fotky jsme rozeslali po celé provincii. Nikdo se neozval.“

I na tenhle případ jsem si vzpomínala. „Tu holku nakonec pohřbili jako ‚Neznámou‘.“

Ryan přisvědčil a pokračoval.

„Dva tisíce dva. Pohřešovaná číslo dvě. Claudine Cloquetová šlapala na jízdním kole značky Schwinn zalesněnou oblastí Saint-Lazare-Sud. Claudine bylo dvanáct a byla trošku duševně zaostalá. Kolo našli za dva dny. Claudine ne.“

„Dost nepravděpodobné, že by utekla z domova.“

„Tatík moc sdílný nebyl, ale měl alibi. Stejně tak ostatní členové rodiny. On mezitím zemřel, matku dvakrát hospitalizovali kvůli depresím.

Dva tisíce čtyři. Pohřešovaná číslo tři. Anne Girardinová zmizela prvního září v noci z domu v Blainville.“ Ryanovi naběhly svaly na čelistech, pak povolily. „Té holce bylo deset.“

„Dost malá, aby se v noci vypravila sama ven.“

„Děje se to. A tahle desetiletá holka znala ulici docela dobře. Stejný model – táta ztroskotanec, ale nenašlo se nic, co by ho spojovalo s jejím zmizením. Totéž platí pro zbytek rodiny. Prohledávalo se okolí, nic se neobjevilo.“

Oba jsme zmlkli a vzpomínali na to velké pátrání po Anne Girardinové. Systém Amber Alert. SQ. SPVM. Policejní psi. Místní dobrovolníci. Lidi z Národního koordinačního centra pro zneužívání dětí. Nenašlo se vůbec nic. Všechny následné tipy se ukázaly jako falešné.

„A teď máme mrtvou číslo tři, tu utopenou z Lac des Deux Montagnes.“

„Šest dívek. Tři nalezené ve vodě nebo blízko vody. Tři pohřešované. Nulová pravděpodobnost, že by utekly z domova,“ shrnula jsem to. „Ještě nějaké souvislosti?“

Ryan znovu zaťal čelist. „Možná máme i čtvrtou pohřešovanou, Phoebe Jane Quincyová, třináct let. Bydlí ve Westmountu. Pohřešuje se od předvčerejška, kdy odešla z domova na hodinu tance."

Ryan vytáhl z kapsy fotku a položil ji na stůl. Dívka napodobující Marilyn v rozevlátých šatech ve filmu *Slaměný vdovec*. Zadní světlo zdůrazňovalo štíhlou postavu v průsvitné látce.

Třináct?

„Kdo to fotil?"

„Rodiče nemají ponětí. Našli to schované na dně šuplíku ve skříni. Děláme na tom."

Zírala jsem na fotku. Nebyla sice zjevně smyslná, ale vyvolávala ve mně pocit znepokojení.

„Její kamarádky tvrdí, že se chtěla stát modelkou," pokračoval Ryan.

Jo, to by klidně mohla, říkala jsem si v duchu, když jsem se dívala na tu štíhlou postavu, dlouhé vlasy a zářivé zelené oči.

„Spousta malých holek chce být modelkami," poznamenala jsem.

„Ty jsi taky chtěla?"

„Ne."

„Kelly Sicardová taky snila o tom, že vypadne z domu," prohlásil Ryan. „To není moc dobré vodítko." Posunula jsem fotku zpátky k Ryanovi. „Lepší než nic," opáčil Ryan.

Případ jsme probírali ještě několik minut. Většinou jsem jen poslouchala.

Ryana nějaké násilí nebo smrt jen tak nevyděsí. S obojím se setkává dost často a už se naučil maskovat své pocity. Ale já ho znám. Vím, že zneužívání bezmocných, kteří se nemohou bránit, se ho hluboce dotýká. I mě se dotýká. Naprosto jasně jsem si v té chvíli uvědomovala svoje pocity. Vždyť jsem posledních několik hodin strávila nad kostmi dítěte.

Ačkoli to Ryan sváděl na únavu, poznala jsem, že je smutný a otrávený. Dobře, to patří k jeho práci. Cítím tam snad ještě něco víc? Je tu ještě něco, co přispívá k Ryanovu neklidu, co ho oloupilo o obvyklý optimismus a přivedlo ho zpátky ke kouření? Jsem už paranoidní?

Za chvíli Ryan požádal o účet.

Vrátila jsem se na parkoviště, nastartovala mazdu a přední světla nasměrovala k domovu. Potřebovala jsem si odpočinout. Osprchovat se. Přemýšlet.

Potřebovala jsem se napít, ale to jsem nemohla.

Zahnula jsem na západ na třídu René-Lévesque a stočila okénko. Vzduch byl vlahý a vlhký a nepřirozeně těžký, obloha se změnila na černou tabuli, na níž tu a tam zatančil kmitající blesk.

Noc voněla po dešti.

Brzy se strhne bouřka.

9

Během následujícího dne se mi neozvali ani Hippo, ani Ryan. S Harry to bylo něco jiného. Moje sestřička si sjednala prohlídku střešního bytu v centru Houstonu, ranče s koňmi v Harriském okrese a domu na pláži na ostrově South Padre. Navrhla jsem jí, aby si udělala chviličku volna a zamyslela se, co po rozchodu s Arnoldem opravdu chce. Připadalo mi to lepší než impulzivně prohledávat celý jihovýchodní Texas a doufat v náhlou inspiraci. Ona mi navrhla, ať se jdu bodnout. To parafrázuji.

Nejprve jsem se vypořádala s tím bincem v kanceláři a pak jsem se vrátila k seškrabování hlíny z rimouských ostatků. Svým neznámým často vymýšlím přezdívky; nějak si je tím personifikuji. Ačkoli Gallanta se ten případ týkal jen nepřímo, o téhle kostře jsem už přemýšlela jako o Hippově děvčeti.

Čím víc podrobností jsem o ní zjišťovala, tím záhadnější to celé bylo.

Kolem jedenácté přivezli lebku z Iqaluitu, což je tečička na mapě Quebeku, asi tak milion kilometrů na sever u Frobisherova zálivu. Našla jsem si to v atlase. Ačkoli bych nejraději zůstala s Hippovym děvčetem, dodržela jsem slib daný LaManchovi a pustila se do nového přírůstku.

Z laboratoře jsem odcházela kolem páté, cestou jsem odnesla vzorky kostí a ponožku bioložce na McGillovu univerzitu a pak se zastavila u Hurleyho na skleničku: dietní cola s ledem a citronem. Nešlo samozřejmě o tu limču, ale o kontakt s kamarády, který hospoda poskytuje.

Když jsem procházela hernou, mrkla jsem na televizor pověšený na zdi. Klasická školní fotografie vedle zasmušilého hlasatele. Oči té dívky byly zelené a rozpustilé, vlasy s pěšinkou uprostřed zapletené do copů sahajících po ramena. Phoebe Quincyová.

U baru v suterénu seděla skupinka štamgastů: Gil, Chantal, Černý Jim a sám Bill Hurley. Pozdravili mě s vážným výrazem ve tváři a začali se vyjadřovat ke zmizení Quincyové.

„Prokristapána, vždyť je jí třináct.“ Chantal potřásla hlavou a mávnutím ruky si objednala další pivo. Pocházela z Nového Foundlandu a v pití by porazila ty nejlepší z nejlepších. Poměrně často to také dělala.

„Doufejme, že se jen vydala na obchůzku.“ Přízvuk Černého Jima se měnil podle toho, o čem zrovna mluvil. Nikdo přesně nevěděl, odkud Jim pochází. Pokaždé, když jste se ho zeptali, přišel s jinou historkou. Dneska se rozhodl pro australský původ.

„Jak dlouho už je pryč?“ Bill mávl na barmana a přede mnou se objevila dietní cola.

„Tři dny. Šla na hodinu tance. Proboha živého.“ Chantal.

„Děláš na tom?“ zeptal se mě Jim.

„Ne.“

„Ryan?“

„Ano.“

„A kde je Ryan? Konečně ses toho lenocha zbavila?“ Upila jsem coly.

„Nevypadá to dobře, že ne?“ Gil mi připomínal stárnoucí francouzskou verzi Henryho Winklera.

„Třeba se ještě objeví,“ odpověděla jsem.

„Myslí si, že ji dostal nějakej hajzl?“ Černý Jim.

„Já nevím.“

„Dovedeš si představit, čím si procházejí chudáci její rodiče?“ Gil.

„Až toho parchanta chytí, dobrovolně se přihlásím a ufiknu mu péro.“ Chantal.

Upírala jsem oči do sklenice a znovu zvažovala své rozhodnutí odložit návrat domů. Původně jsem chtěla odhodit plášť smutku a smrti a domů dorazit rozptýlená, osvěžená, jenomže jak se zdálo, dnes večer úlevu nenajdu nikde.

Co se *doopravdy* stalo Phoebe? Je někde venku na ulici? Sama, ale paličatě pokračuje ve své vlastní hře? Anebo ji drží v temné díře, bezmocnou a vyděšenou? Je vůbec ještě naživu? Jak rodiče zvládají ty nekonečné hodiny nejistoty?

A co to tělo z Lac des Deux Montagnes? Kdo je to? Oběť vraždy?

A ta dívka v mojí laboratoři? Hippovo děvče. Kdy zemřela? Iracionální přeskok myšlenek. Mohla by ta kostra patřit Évangéline Landryové? Kde je Évangéline?

Uvědomila jsem si, že Bill na mě mluví. „Promiň, co jsi říkal?“

„Ptal jsem se, kde je Ryan.“

Drby o tom, že jsme se s Ryanem rozešli, do hospody očividně ještě nedoputovaly. Anebo co se to mezi námi vlastně stalo.

„Já nevím.“

„Není ti nic? Vypadáš zničeně.“

„Mám za sebou pár náročných dnů.“

„Jo, kurevská práce,“ uzavřela Chantal.

Ještě pár minut jsem poslouchala jejich rozhovor. Pak jsem dopila colu a vydala se domů.

Páteční ráno s sebou nepřineslo žádné nové antropologické případy. Sepisovala jsem hlášení o lebce z Iqaluitu, když se u mě v laboratoři zjevil Ryan.

„Pěkný účes.“

Levá ruka udělala automatický pohyb, jímž zastrčila vlasy za uši, a teprve pak jsem si uvědomila, že Ryanova poznámka patřila lebce. Slunce ji vybělilo a na temeni jí seděla korunka z uschlého zeleného lišejníku.

„Hodně dlouho si poležela v tundře.“

Za normálních okolností by se Ryan zeptal jak dlouho. Nezeptal se. Čekala jsem, až se zmíní o důvodu své návštěvy.

„Dnes ráno mi volal Hippo Gallant. Jakýsi Joseph Beaumont lepí pytlíky v Bordeaux.“

Bordeaux je největší nápravné zařízení v Quebeku.

„Včera v šest večer vysílali na CFCF reportáž o Phoebe Quincyové. A zmínili se tam i o Kelly Sicardové a Anne Girardinové.“

„Jen o těch dvou?“

Ryan zvedl ruce v gestu „kdo ví“. „Beaumont ty zprávy viděl a požádal o setkání s dozorcem. Tvrdí, že ví, kde je Sicardová pohřbená.“

„Dá se mu věřit?“

„Beaumont může být klidně vychcánek, co se pokouší vylepšit si životní perspektivu. Ale vykašlat se na to nemůžeme.“

„Co říkal?“

„Pojďme se dohodnout.“

„A dál?“

„Je to v jednání. Chtěl jsem tě varovat s předstihem. Pokud nám dá správný tip, tým okamžitě vyráží. Rádi bychom tam dorazili dřív, než tisk zavětří krev.“

„Budu připravená.“

Když Ryan zavolal, kontrolovala jsem si kufřík do terénu.

„Jedeme.“

„Kdy?“

„Auto s technikama už je na cestě.“

„Za pět minut jsem dole v hale.“

Ryan se vydal na dálnici číslo patnáct vedoucí z města na severozápad, pak zabočil na východ a posléze na sever směrem k Saint-Louis-de-Terrebonne. Polední provoz nebyl hustý. Při řízení mě informoval.

„Beaumont mluvil výměnou za to, že mu znovu povolí poštu. Před třemi měsíci mu totiž zabavili *Hlavu 22*, která měla do lepidla vazby přimíchané LSD.“

„Chlapci jsou vynalézaví. Co tedy říkal?“

„Před šesti lety Beaumont seděl v cele s nějakým Harkym Grissomem. Grissom mu prý vykládal o holce, kterou oddělal v sedmadevadesátém. Údajně ji sebral na autobusové zastávce uprostřed noci, odvezl ji domů, zneužil a pak jí roztřískal hlavu nástrčkovým klíčem.“

„Beaumont se mohl o zmizení Sicardové dočíst v novinách nebo to slyšel v televizi.“

„Grissom řekl Beaumontovi, že ta holka, kterou zabil, byla blázen do NASCAR. Prý ji nalákal na slib, že ji seznámí s Mariem Gosselinem.“

Pozorovala jsem, jak se žlutá čára na silnici odráží v Ryanových slunečních brýlích.

„Informace, že Sicardová měla ráda automobilové závody, stoprocentně sedí.“ Ryan se na mě podíval a žluté čárečky sklouzly stranou. „A nikdy nebyla zveřejněná.“

„Kde je Grissom teď?“

„V devětadevadesátém ho podmínečně propustili. Téhož roku umřel při bouračce.“

„Takže nám nepomůže.“

„Bez seance ne, ale stejně by nám k ničemu nebyl. Musíme se spolehnout na Beaumontovu paměť.“

Ryan zahnul doleva. Po obou stranách se rozkládal les. Za chvíli jsem spatřila to, co jsem očekávala. Na okraji asfaltky stála dodávka z LSJML, černá dodávka koronera, služební auto SQ, neoznačený chevrolet impala a nějaké SUV. Rychlost a utajení očividně fungovaly, protože tu nebyla jediná kamera, mikrofon ani otrávené pero. Zatím.

Hippo hovořil se dvěma policajty v uniformách. U dodávky kouřili dva pitevní technici. Nějaký chlápek v civilu naléval do misky vodu pro border kolii.

Ryan a já jsme vystoupili. Měla jsem pocit, že jsem se ponořila do karamelového sirupu. Dnešní *Gazette* předpovídala déšť a třicetistupňové vedro. Červen v Quebeku. No co byste tomu řekli?

Cestou k Hippovi mi Ryan vysvětloval místní uspořádání.

„Podle Beaumonta popisoval Grissom nějakou opuštěnou stodolu u silnice 355, v lese, vzadu za farmou s koňmi.“

Pohledem jsem sledovala Ryanovu ruku.

„Dálnice je za námi. Parc équestre de Blainville je támhle za těmi stromy. Saint-Lin-Jonction a Blainville leží na jih.“ Na prsou jsem ucítila tíhu. „Anne Girardinová zmizela v Blainville.“

„Jo.“ Ryan upíral zrak přímo před sebe.

Došli jsme ke skupince. Potřásli jsme si rukama, pozdravili se. Možná to bylo tím lepkavým horkem. Možná obavou z toho, co třeba za chvíli odkryjeme. Obvyklý humor a vtípky chyběly.

„Stodola je odsud asi deset metrů v lese.“ Hippova tvář se leskla, v podpaží měl tmavé skvrny. „Trošku silnější vítr ji srovná se zemí.“

„Co jste zatím udělali?“ chtěl vědět Ryan.

„Pustili jsme tam psa," odpověděl Hippo.

„Miu," skočil mu do řeči psovod.

Při zvuku svého jména kolie našpicovala uši.

Hippo obrátil oči v sloup.

„Jmenuje se Mia." Psovod měl na košili vyšité jméno *Sylvain*.

Hippo se proslavil tím, že pohrdá vším, co sám nazývá „zasraná" technika. Bylo jasné, že pes cvičený na hledání mrtvol je v jeho očích na stejné příčce jako počítač, čtečka duhovky či tlačítkový telefon.

„*Mia* se netvářila, že by to tady na ni udělalo bůhvíjaký dojem." Hippo vytáhl z kapsy lahvičku, palcem otevřel víčko, vysypal si na dlaň pár antacidových tabletek a přesunul si je do úst.

„Je to tady samá koňská kobliha," ohradil se ostře Sylvain. „Svádí ji to ze stopy."

„GPR?" Uťala jsem jejich spor otázkou na radar, který je schopen proniknout pod zemský povrch.

Hippo přisvědčil a otočil se. Ryan a já jsme za ním pochodovali do lesa. Vzduch voněl mechem a hlínou. Tlusté listí visící z větví stromů se ani nepohnulo. Po pár metrech jsem se začala potit a těžce dýchat.

Během půl minuty jsme stáli u stodoly. Vyrůstala na mýtině, která nebyla o moc větší než samotná stavba, a nakláněla se jako loď na rozbouřeném moři. Prkna byla šedá a zvětralá, kus střechy už spadl. To, co jsem odhadla na hlavní vrata, se válelo na hromadě shnilého dřeva. Za otvorem jsem viděla jen šero prořízнuté paprsky prachem filtrovaného slunečního světla.

Hippo, Ryan a já jsme se zastavili na prahu. Ohnula jsem dva prsty, popadla košili za límeček a zatřásla s ní. Pot už mi stékal za opasek a za podprsenku.

Uvnitř ve stodole byla cítit vlhká, stará plesnivina. Hnijící vegetace. Prach. A něco sladkého, organického.

Technici prohledávající místo činu vypadali v maskách a bílých kombinézách jako astronauti. Rozeznávala jsem je podle postavy a pohybů. Ten tatík s dlouhýma nohama je Renaud Pasteur. Ten, co vypadá jako kontejner, je David Chenevier.

Hippo na ně zavolal. Pasteur a Chenevier zamávali a pokračovali v práci.

Chenevier obsluhoval jakýsi aparát na třech kolečkách; jezdil s ním dopředu a dozadu po mlatu stodoly. Pod hlavní osou přístroje visela obdélníková červená krabička, jejíž dno se takřka dotýkalo země. Na jedné rukojeti byla připevněná maličká LCD obrazovka.

Pasteur střídavě fotil a natáčel videokamerou a odklízel smetí před Chenevierem. Kameny. Plechovky od limonád. Zrezavělý kovový plát.

Vytáhl si krátkou sirku, pomyslela jsem si, když jsem pozorovala Pasteura, jak každou věc zvedá, prohlíží a zase odhazuje stranou.

O čtyřicet minut později Chenevier zkoumal poslední, nejvzdálenější roh stodoly. Na chvíli se zastavil a něco poznamenal. Pasteur k němu došel a oba chvíli debatovali nad tím, co viděli na monitoru.

Horko vystřídal chlad. Cítila jsem, že i Ryan vedle mě ztuhl.

Chenevier se otočil. „Něco jsme našli.“

10

Ryan a já jsme se vydali přes nerovnou zem. Hippo si to šněroval za námi. Měl na sobě košili, která se dá koupit snad jen ve výprodeji, a to hodně laciném. Zářiví tučňáci v šálách a baretech. Ta tkanina byla určitě vysoce hořlavá.

Chenevier a Pasteur ustoupili stranou, abychom viděli na monitor. Přes celou obrazovku se mihotala barevná skvrna. Červená. Zelená. Modrá. Uprostřed toho koláče byla světle šedá vyvýšenina.

GPR není tak komplikovaný, jak naznačuje jeho název. Skládá se z rádiového vysílače a přijímače, které jsou připojeny na dvě antény spojené se zemí.

Nejprve se vyšle signál do půdy. Jelikož předmět pod povrchem nebo nějaká překážka mají elektrické vlastnosti odlišné od okolní hlíny, signál odrážející tento předmět nebo překážku se s malým časovým zpožděním dostane zpátky do přijímače. Na monitoru se objeví obrazec rozdílných vln.

Zkuste si představit echolot na vyhledávání ryb. Ta věcička vám poví, že tam dole něco je, ale neřekne vám co.

„Může to být nora nějakého zvířete.“ Chenevierova tvář byla mokrá potem. „Anebo nějaké staré trubky.“

„Jak je to hluboko?“ zeptala jsem se a prohlížela si převrácený šedý srpeček.

Chenevier pokrčil rameny. „Pětačtyřicet, padesát centimetrů.“

Na kopáče hrobu, který spěchá, je to tak akorát.

Přivolali Miu a zavedli ji k tomu místu. Místo označila tím, že si sedla a jednou ostře zaštěkala.

V poledne už jsem měla tyčkami a provázkem vyznačený třímetrový čtverec. S Ryanem jsme se do toho pustili nejprve rýčem. Pasteur fotil. Chenevier prosíval.

Hippo stál stranou, otíral si pot a přenášel váhu z nohy na nohu. Tu a tam zajel rukou do kapsy. Cinkání klíčů se smísilo s Pasteurovým cvakáním uzávěrkou a zvukem hlíny propadávající sítem.

Ušlapaná zem stodoly byla bohatá na organické materiály, dobře se do ní kopalo a dobře se prosívala.

V půl jedné jsme měli odkrytou skvrnu připomínající měňavku, která byla viditelně tmavší než okolní zemina. Kontaminace půdy. Známka rozkladu.

Já i Ryan jsme si místo ryče vzali lopatky a začali odškrabávat hlínu. Oba jsme s obavami čekali, co pod tou skvrnou najdeme. Sem tam se naše oči střetly a pak se znovu sklopily k jámě, kterou jsme tu vytvářeli.

Na sítu se objevila první kost.

„Něco tu mám," prořízl ticho Chenevierův hlas.

„*Gaubine!*" Hippo spolkl antacid.

Chenevier došel ke mně a natáhl ruku.

Posadila jsem se na paty a vzala si předmět, který mu ležel v dlani.

Tělo dospělého člověka se skládá z dvou set šesti kostí, které se liší velikostí a tvarem. Samostatně toho moc nevypovídají o životním příběhu té které osoby, ale když jsou pohromadě, prozradí toho hodně. Asi jako do sebe zapadající dílky puzzle. Věk. Pohlaví. Původ. Zdraví. Zvyky. Čím víc kostí, tím víc se dozvíme.

Chenevierův nález ovšem odhalil pouze jediný dílek skládačky.

Byl to štíhlá, ani ne deset centimetrů dlouhá kost a vypadala jako jehlice, kterou si dívky upevňují na hlavě uzel vlasů. Na jednom konci byla silnější a zužovala se do jemné kuličky.

Zvedla jsem hlavu a střetla se se čtyřmi páry zvědavých očí.

„Je to baculum."

Osm očí na mě nechápavě zíralo.

„Kost, která se nachází v penisu většiny savců. Hádala bych, že tahle pochází z nějakého velkého psa."

Stále nikdo nepromluvil.

„Penisová kost pomáhá při kopulaci, kdy musí dojít ke spáření při velmi krátkém aktu."

Pasteur si odkašlal.

„Když to zvířátka musejí stihnout rychle." Upravila jsem si masku.

„*Pour l'amour du bon Dieu!*“ Hippovo zaklení přesně vyjadřovalo emoce, které se zmocnily i mě. Úleva. Úžas. Naděje.

Podala jsem kost Pasteurovi. Vyfotografoval ji, uložil do sáčku a já s Ryanem jsme se znovu pustili do kopání.

Ve tři jsme už měli Grissomovu „oběť“ úplně odhalenou. Měla široký čenich a hrbolatou lebku. Ocasní obratle byly stočené mezi zadníma nohama, které mi připadaly v poměru k trupu příliš krátké. „Dlouhý ocas.“

„Možná nějaký kříženec pitbula.“

„Možná ovčák.“

Testosteronová skvadra měla najednou obrovský zájem o původ toho psa. Mně to bylo úplně fuk. Potila jsem se, tělo mě svědilo a nemohla jsem se dočkat, až shodím neprodyšnou tyvekovou kombinézu. Tahle látka má chránit člověka před potřísněním krví, chemikáliemi a toxickými kapalinami, ale snižuje cirkulaci vzduchu a je v ní vedro jako v pekle.

„Ať už to byla jakákoli rasa, tak to byl vážně chlapík.“ Pasteur zvedl sáček s penisovou kostí. Chenevier zvedl dlaň. Pasteur si s ním plácl.

Tak, vtípky už jsou tady. Byla jsem ráda, že jsem jim neprozradila, že v našem oboru se os baculum občas přezdívá zálesákovo párátko. A že nejlepší ze všech je bezpochyby mrož, jehož mužství v některých případech dosahuje délky pětasedmdesáti centimetrů. Takhle to bohatě stačí.

Na vysoké jedna moje kamarádka studovala os baculum u makaků rhesus. Jmenovala se Jeannie. Teď je z ní profesorka a uznávaná výzkumnice, ale bývalí spolužáci si z ní doteď utahují kvůli „Jeanniiným penisům“.

Ve dvě byly psí kosti zabalené a uložené v dodávce koronera. Patrně to ani nebylo nutné, ale pokud jde o opatrnost, raději více než méně.

V šest jsme se s Ryanem dostali v našem třímetrovém čtverci do hloubky šedesáti centimetrů. Ani na sítu, ani na obrazovce se nic neobjevilo. Chenevier znovu prozkoumal celou stodolu a okolí, ale nenašel žádné známky, že by pod zemí byly nějaké předměty.

Hippo ke mně přistoupil, když jsem se soukala z kombinézy.

„Promiňte, že jsem vás sem tahal zbytečně.“

„Tak to v mojí práci chodí, Hippo.“ Byla jsem bez sebe štěstím, že jsem venku z toho tyveku. A úlevou, že jsme nevyhrabali Kelly Sicardovou.

„Jak je to dlouho, co tu ten Alík přišel o svoji ozdobu?“

„Kost je bez tkání, bez zápachu, skvrny od půdy jsou všude stejné. Jediné, co jsem našla z hmyzu, jsou suché kukly. Byl pohřbený asi půl metru pod zemí, takže bych odhadovala, že je ten pes mrtvý tak dva roky. Ale intuice mi napovídá, že to bude ještě víc.“

„Deset let?“

„Možné to je.“

„Mohl patřit Grissomovi. Nebo Beaumontovi.“ Anebo Céline Dionové, napadlo mě.

Hippo se zahleděl do dálky. Skla brýlí měl umazaná, takže nebylo snadné rozeznat pohled jeho očí za nimi. Měla jsem podezření, že se připravuje na kus řeči se svým bývalým informátorem.

„Kdybyste se chtěla ještě chvilku zdržet, tak vás potom svezu.“

Ohlédla jsem se na Ryana. S někým mluvil po telefonu. Za ním se nad asfaltem a zaparkovanými automobily tetelil horký vzduch jako fata morgána.

Když se na mě podíval, gestem jsem mu naznačila, že pojedu s Hippem. Zamával mi a pokračoval v hovoru.

„Jasně,“ řekla jsem Hippovi.

„Povím vám něco o Lucu Tiquetovi.“

Zadívala jsem se na něho.

„Sûreté du Québec v Rimouski. Přece ty kosti od mého kámoše Gastona.“

„Co jste se od něj dozvěděl?“

„Řeknu vám to v autě.“

Nastoupili jsme do impaly a já měla pocit, že jsem se ocitla v hrnčířské peci.

Když Hippo zatáčel na dálnici, nastavila jsem klimatizaci na maximum a ruku přiložila k větráku. Prsty mi ovanul horký vzduch.

„*L'air conditionné est brisé*“

V Hippově podání to slovíčko, které znamená „porouchaná“, znělo jako *bríza*. Tak to těžko!

„Kontroloval jste chladivo?“

„Zbytečná práce,“ mávl Hippo zamítavě rukou. „To horko nevydrží. Nikdy nevydrží.“

Spolkla jsem poznámku. Nebyla by k ničemu. Pro Hippa je pojem chladivo patrně španělská vesnice.

Stočila jsem okénko a pach hnojiva a čerstvě pokosených luk zaplnil vůz.

Opřela jsem se a zase vystřelila dopředu, jakmile se mé holé kůže dotkl rozpálený vinyl. Založila jsem ruce, uvolnila se na sedadle, zavřela oči a nechala vítr, aby mi cuchal vlasy.

Z minulých zkušeností jsem už věděla, že jízda s Hippem připomíná jízdu na býkovi při rodeu. Sevřela jsem postranní opěrky, když jsme se vražednou rychlostí řítili krajinou. Hippo šlapal na plyn o poznání víc než na brzdu.

„Tenhle Tiquet není špatnej chlap.“

Otevřela jsem oči. Právě jsme sjížděli na patnáctku. „Co vám řekl?“

„Před pěti, možná šesti lety mu nahlásili nějakou šlamastyku v lomu. Sebral tam pár děcek za nepovolený vstup a ničení majetku. Ti pitomečkové tvrdili, že jsou umělci tvořící nádherná a nadčasová sprejerská díla.“

Připravila jsem se na náraz, když Hippo prudce předjel pick-up. Řidič na něj vytasil vztyčený prostředníček. Hippův výraz napovídal, že by mu nejraději oplatil stejnou mincí.

„A ta kostra?“ vracela jsem Hippa zpátky k věci.

„Objevila se v kufru, když jim Tiquet prohledal káru.“

„Kde byl ten lom?“

„Někde u hranice Quebeku a Nového Brunšviku. Tiquet v tomhle ohledu moc přesný nebyl.“

„Vzpomíná si na jména těch kluků?“

„Ne, ale našel mi ten starý spis. Ta jména jsem si zapsal.“

„To je fajn. Kostru teda zabavil, ale proč si ji nechal u sebe?“

„Tvrdí, že to nahlásil koronerovi.“

„Bradettovi?“

„Jo, to je on. Bradette se u něj zastavil, mrknul na to a prohlásil, ať zavolají archeologa. Jenomže Tiquet žádného v adresáři neměl.“

„A už se nikdy nedostal k tomu, aby nějakého našel.“

„Bingo.“

Díra na silnici nás oba vystřelila až ke stropu.

„*Moses!* Promiňte.“

„Jak to ti kluci vysvětlili?“

„Prý ty kosti koupili v zastávárně. Chtěli z nich udělat nějakou nasprejovanou skulpturu či co.“

„Pěkné. A kde k nim přišel majitel zastavárny?“

„To Tiquet neví.“

„Odkud ten chlap je?“

„Z Miramichi.“

Otočila jsem se a zadívala ven z okénka. Už jsme byli zpátky ve městě a vůni zorané půdy vystřídal zápach výfukových plynů. Zablikal na mě štít obchodu s autodíly. Vedle erotický klub. Benzinka.

„Kde je Miramichi?“

„V Novém Brunšviku.“

„To je velká provincie, Hippo.“

Hippo se zakabonil. „Dobrá poznámka, paní doktorko. Miramichi má tak osmnáct, možná dvacet tisíc obyvatel. Ale stejné jméno nese taky řeka a celá oblast kolem ní.“

„Ale kde to je?“

„Okres Northumberland.“

Potlačila jsem nutkání zakoulet očima a místo toho gestem ruky naznačila, aby pokračoval. „Severovýchodní pobřeží Nového Brunšviku.“

„V Akádii?“

„V samotném jejím srdci.“

Poslouchala jsem hučení asfaltu pod našimi koly. Vrstva smogu před předním sklem změkčovala západ slunce a město se koupalo v jemném, zlatém oparu.

Miramichi. Už jsem o tom místě slyšela. V jaké souvislosti? Najednou jsem si vzpomněla.

11

To léto mi bylo deset a Évangéline dvanáct. vyprávěla mi tenkrát o jedné události, která se přihodila o minulých Vánocích. Hodně ji to vzalo a nedokázala mi o tom ani napsat v dopisech.

Maminka tenkrát svěřila Obéline na hlídání sousedce a spolu s Évangéline odjela do nedalekého města na nákup. Bylo to neobvyklé, protože Laurette obvykle nakupovala v Tracadie. Když odcházely z tržiště, nakázala dceři, aby se vrátila do jejich staré fordky a počkala tam na ni.

Évangéline byla zvědavá a pozorovala matku, jak zachází za roh, a pak se vydala za ní. Laurette vstoupila do zastavárny. Skrz výlohu Évangéline viděla, jak o něčem bouřlivě rozpráví s prodavačem. Vyděšená Évangéline se rychle vrátila do auta.

Laurette měla jeden jediný šperk, prsten se safírem a maličkými bílými diamanty. Évangéline sice neznala jeho historii, ale věděla, že maminka ho nikdy nesundává. Když toho dne Laurette usedla za volant, prsten byl pryč. Évangéline už ho pak nikdy nespatřila.

Naše dětská fantazie rozvíjela příběhy o zlomených srdcích a ztracené lásce. O krásném snoubenci, který padl ve válce. O montekovsko-kapuletovském sporu po akadsku. Psaly jsme verše rýmující se s názvem toho města. Fičí. Syčí. Liči.

Takhle jsem si to pamatovala.

Évangéline a její matka tehdy odjely do Miramichi.

Opravdu pochází Hippovo děvče z Miramichi?

„Jak je Miramichi daleko od Tracadie?“ Napadaly mě ještě šílenější možnosti.

„Asi osmdesát kilometrů.“

To není možné. Neexistuje jediný důvod, proč bych si měla myslet, že Évangéline nežije.

„Přímo po dálnici číslo jedenáct.“

Mám přesto požádat Hippa, aby prověřil údaje o pohřešovaných osobách? Stejně by to asi nebylo k ničemu. Možná se už jmenuje jinak a bydlí někde jinde.

Zhluboka jsem se nadechla a vypověděla Hippovi příběh Évangéline Landryové. Když jsem skončila, mlčel tak dlouho, až mě napadlo, že jeho mysl se někde toulá. Netoulala.

„Opravdu si myslíte, že se té dívce něco přihodilo?“

Ta otázka mě mučila celé roky. Měli už strýc Fidèle a teta Euphémie dost všech těch starostí s dvěma malými neteřemi a poslali je domů? Anebo to bylo naopak? Začala se Évangéline na pobřeží nudit? Nudilo ji moje přátelství? Prostě moje letní kamarádka vyrostla? Nevěřila jsem tomu. Určitě by mi oznámila, že odjíždí. A co ta poznámka tety Euphémie o nebezpečí?

„Ano,“ odpověděla jsem, „myslím.“

Právě jsme vjížděli na ostrov a já pozorovala Hippa, jak mu pohled sklouzl k bujným vodám Rivieře des Prairies. V duchu jsem se ptala, zda přemýšlí o dívce, na kterou v roce 1999 narazil člun v Rivière des Mille Îles, na Ryanovu oběť číslo jedna. Anebo na dívku vyplavenou v Dorvalu v roce 2001, Ryanovu oběť číslo dvě. Anebo na tu, kterou našli minulý týden v Lac des Deux Montagnes, možná oběť číslo tři a další článek řetězu.

„Povídala jste, že ta kostra má smíšený původ,“ poznamenal Hippo. „Vaše kamarádka taky měla?“

„Z té kostry mám ten dojem, ale neměla jsem čas lebku pořádně očistit. A o Évangéline jsem takhle nikdy nepřemýšlela. Prostě mi připadala exotická, takovým tajemným způsobem.“

Hippo si to chvíli dával dohromady.

„Vy jste mi říkala, že ty kosti jsou pěkně otlučené. Odpovídalo by to PMI někde kolem čtyřiceti let?“

O problematice postmortálního intervalu jsem hodně přemýšlela.

„Jsem si jistá, že ta dívka byla nejprve pohřbená a pak se její kosti ocitly na nějakou dobu nad zemí. Problém je, že vůbec neznám kontext. Jak byla pohřbená? V písčité půdě? V kyselé půdě? V mělkém hrobě? Hluboko? V rakvi? V padesátigalonovém sudu? Od smrti mohlo uplynout deset, čtyřicet nebo sto čtyřicet let.“

Hippo znovu v duchu zpracovával moje informace. Pak řekl: „Jak dobře jste znala rodinu té dívky?“

„Znala, jsem Évangélininu tetu a strýce, ale jen zběžně. Nemluvila jsem francouzsky a oni se za svou angličtinu styděli. Laurette se na Pawleys zdržovala jen krátce a ani ona nebyla bilingvní, takže při těch několika málo příležitostech, kdy jsme se setkaly, to bylo vždycky jen dobrý den a na shledanou.“

„Mluvila jste o nějaké sestře?“

„Obéline byla o osm let mladší než Évangéline.“

Hippo zahnul do Papineauovy ulice. Teď už jsme se ploužili v koloně, nárazník na nárazníku.

„*Ben*. Sama víte, jak to funguje, poldové z vražd se musejí soustřeďovat na nové případy. Když mají čas, můžou mrknout na staré, nevyřešené. Problém je v tom, že ten čas nemají nikdy, protože lidi se pořád mordujou. A proto vznikají oddělení pro odložené případy. Bereme si spisy, na kterých už nikdo nedělá.“

Hippo tam hodil levý blinkr, počkal, až se tři puberťáci dovlečou po přechodu na chodník. Do hadrů každého z nich by se v klidu vešli i ti zbývající dva.

„Od roku devatenáct set šedesát do roku dva tisíce pět máme v téhle provincii pět set sedmdesát tři *dossiers non résolus*. Jednotka zpětného nasazení vznikla v roce dva tisíce čtyři. Do dneška jsme z těch odložených případů vyřešili šest.“

Čtyřicet let. Šest odpovědí. Rodiny pěti set šedesáti sedmi obětí stále ještě čekají. Deprimovalo mě to.

„Jak to, že tolika prevítům projde vražda?“

Hippo zvedl jedno rameno. „Chybí důkazy i svědci. Nebo to někdo podělá. Ve většině případů platí, že pokud nepadnete během prvních pár dní na solidní stopu, tak to můžete zabalit. Roky ubíhají. Složka se plní formuláři, na kterých je napsáno ‚žádné nové poznatky‘. Nakonec detektiv dospěje k závěru, že je na čase jít dál. Smutné, ale co znamená jedna nevyřešená vražda navíc?“

Byli jsme jen pár bloků od Édifice Wilfrid-Derome a mě napadlo, jestli je Ryan někde za námi, na zpáteční cestě k ředitelství SQ. Jestlipak se zastaví u mě v kanclu nebo v laborce?

Hippo zabočil doprava na Parthenais a mluvil dál.

„Někteří ti kovbojové z mordparty si myslí, že nás z odložených případů prostě uklidili do ústraní. Ale já se na to takhle nedívám. Já

si myslím, že vražda se nestává méně důležitou jen proto, že k ní došlo před deseti lety. Nebo dvaceti. Anebo čtyřiceti. Podle mě by měly mít oběti těchhle starých trestných činů přednost. Čekají mnohem dýl.“

Hippo zajel na parkoviště před Wilfrid-Derome, prosvištěl kolem řady aut a zabrzdil u mojí mazdy. Zaparkoval impalu a otočil se ke mně.

„A u dětí to platí dvojnásob. Rodiny ztracených a zavražděných děcek žijou v agónii. Každý rok, když se přiblíží den, kdy to děcko zmizelo anebo bylo nalezeno tělo. Každé Vánoce. Pokaždé, když se v kalendáři objeví jeho narozeniny. Mrtvé dítě je prostě jedna velká, ošklivá rána, která se nechce hojit.“ Hippo se mi podíval do očí. „Ta vina je požírá. Co se stalo? Proč? Proč jsme tam nebyli, abychom ji zachránili? Tohle peklo nikdy nekončí.“

„To ne,“ souhlasila jsem a najednou jsem k tomu muži vedle sebe pocítila nový obdiv.

Hippo se natáhl do prostoru mezi námi, ze zadního sedadla sebral sako a vytáhl kroužkový bloček. Z přihrádky v autě vyndal tužku, naslinil si palec a obrátil pár stránek. Chvíli něco četl a pak se naše pohledy setkaly.

„Já teď mám momentálně na krku ten případ, co děláme s Ryanem. A taky si musíte uvědomit, že čtyřicet let je hodně dlouhá doba. Svědkové zmizí z města, umřou. Totéž platí o příbuzných, sousedech, přátelích. Hlášení se poztrácejí. Důkazy zašantročí. Na místo činu můžete rovnou zapomenout, tedy pokud jste někdy nějaké měla. Možná se vám povede něco vykutat, ale skoro nikoho nedonutíte, aby to zpracoval. Nikomu se nechce solit prachy za nějaké zbytečné testy.“

Tak a teď mě odpálkuje, pomyslela jsem si.

„Ale když se do toho nikdo nepustí, tak se na nic nepřijde. A právě tohle já dělám. Pouštím se do toho.“

Promluvila jsem, jenomže Hippo ještě neskončil.

„Vy si myslíte, že téhle Évangéline někdo ublížil, a to mi stačí. Vy si myslíte, že ta kostra by mohla být její, a to mi taky stačí. A jestli to ona není, stejně je to něčí děcko.“

Hippo sklopil oči k bloku. Znovu obrátil list, něco na něj naškrábal, stránku vytrhl a podal mi ji.

„A tohle není tak úplně mrtvý případ. Máme stopu."

Četla jsem, co Hippo napsal. Jména Patrick a Archie Whalenovi, adresa v Miramichi a telefonní číslo s předvolbou pět nula šest.

„Tiquetovi sprejeři?"

„Tihle dva se na společenským žebříčku moc vysoko nedostali. Dneska jim bude už ke třicítce, ale pořád bydlí u maminky a tatínka. Zavolejte jim. Myslím, že k vám budou vstřícnější."

Protože jsem žena? Mluvím anglicky? Nejsem polda? Hippovo uvažování teď nebylo důležité. Nemohla jsem se dočkat, až se dostanu k telefonu.

„Zavolám jim, hned jak dorazím domů."

„A já mezitím začnu dělat na tom děvčeti a její rodině. Po téhle planetě zas tolik Évangéline a Obéline určitě nechodí."

„To asi ne," souhlasila jsem.

Do svého bytu jsem se dostala až před osmou. Byla bych klidně spořádala celý Vermont a ještě by mi zbylo místo na zákusek.

Birdie mě přivítal u dveří. Jednou si čichl a zmizel pod gaučem. Pochopila jsem jeho narážku.

Když jsem se svlékala, Charlieho obdivné zapískání se rozlehlo předsíní.

„Tak to je ten nejhezčí kompliment za celý den, Charlie."

„*Hlaď mě!*"

Jediný kompliment za celý den.

Charlie zapískal.

Odpověděla jsem mu.

Je to korela, Brennanová.

Po dlouhé, horké sprše jsem zkontrolovala záznamník.

Čtyři vzkazy. Harry. Jednou někdo zavěsil. Harry. Harry.

Mrazák nabízel dva chody. Mexickou dobrotu a plněný slaný koláč s kuřecím masem. Rozhodla jsem se pro koláč. K té dnešní stodole se docela hodil.

Zatímco se mi pekla zmrzlá večeře, vylovila jsem číslo od Hippa. Nikdo to nebral.

Zavolala jsem Harry. Po třiceti minutách jsem bylo o tohle chytřejší:

V Houstonu existuje spousta rozvodových právníků. Rozvod stojí horu peněz. Arnoldo z toho jen tak nevyklouzne. V blízké budoucnosti bude asi chodit s nahým zadkem.

Když jsme domluvily, snědla jsem koláč a znovu zkusila bratry Whalenovy.

Pořád to nikdo nebral.

Zklamaně jsem si pustila zprávy.

Na Metropolitní došlo k hromadné havárii, jeden mrtvý, čtyři zranění. Soudce byl obviněn z praní špinavých peněz. Zdravotní úřad je znepokojen bakteriemi zamořujícími pláže na Île Sainte-Hélène. O zmizení Phoebe Jane Quincyové policie nic nezjistila.

Jediná dobrá zpráva byla o počasí. Chystá se déšť a s ním přijdou nižší teploty.

Sklíčeně jsem vypnula televizi a podívala se na hodinky. Deset dvacet. No a co? Naposledy jsem vytočila Whalenovic číslo. „Co je?“ Anglicky. „Pan Whalen?“

„Možná.“

„Mluvím s Archiem Whalenem?“

„Ne.“

„Tak s Patrickem?“

„Kdo volá?“

„Doktorka Temperance Brennanová. Jsem antropoložka a pracuji v laboratoři soudního lékařství v Montrealu.“

„Aha.“ Znělo to opatrně nebo tupě? Nebyla jsem si jistá. „Mluvím s Patrickem Whalenem?“

„Přijde na to, vo co vám jde.“

„Asi před pěti nebo šesti lety jste vy a váš bratr koupili v jedné zastáváme v Miramichi kosti. Je to tak?“

„Kde ste sehnala todle číslo?“

„Od jednoho detektiva z SQ.“

„Tu kravinu sme koupili normálně v krámě. Zaplatili sme plnou cenu.“

„Mluvím s Patrickem?“

„Menuju se Trick.“

Trick?

„Jste si vědom, že obchodování s lidskými ostatky je nelegální?“

„Z toho se nepodělám.“ Tentokrát už nebylo pochyb, zda se jedná o IQ nebo postoj.

„No možná bychom mohli upustit od obvinění, Tricku. Tedy pokud byste spolupracoval při vyšetřování původu té kostry.“ Nebyla jsem si jistá, kdo jsme „my“, ale znělo to oficiálněji.

„Tak to se mi teda fakt ulevilo.“

Fajn, kreténe. Uvidíme, jak jsi mazanej.

„Podle policejního hlášení jste tu kostru koupil v zastávárně.“

„Jo.“

„A kde k ní přišel majitel?“

„Já ho nekádroval. Viděli sme ty kosti u něj v krámě, napadlo nás udělat skulpturu s mrtvolkou, prostě něco válečnýho, kosti, kulky, spousta černý a zelený barvy.“

„Vy jste se nepídili po původu té kostry?“

„Ten chlap tvrdil, že ji má ze starýho indiánskýho hřbitova. Bylo nám to fuk.“

„Aha.“

„Lebka, vole. Chřestýši. Rubáše. Černá magie. Chápete, co myslím?“

Mrtvé dítě. Pokusila jsem se skrýt odpor ve svém hlase.

„Vy jste byl zatčen v Quebeku. Co jste tam dělal?“

„Byl jsem na návštěvě u bratrance. To von nám řek vo tom lomu. Napadlo nás, že počmárat všecky ty šutry by bylo pořádný vzrůšo. No hele, když nás poldové zabásli, byli sme nervní jako každej. Na ty kosti sme už dávno zapomněli.“

„Jak dlouho už byly v kufru vašeho auta?“

„Rok. Možná víc.“

„Pane Whalene, kde pracujete?“

Chvíli bylo ticho. Myslím, že zpovzdálí jsem zaslechla televizi. „Na střední škole,“ odpověděl. „Jako noční hlídač.“

„A váš bratr?“

„Archie je zasranej feťák.“ Chlapácký tón už zněl spíš jako kňučení. „Udělejte nám oběma laskavost. Zavřete ho, až zčerná, aby se z těch sraček konečně dostal.“

Měla jsem jednu poslední otázku.
„Vzpomínáte si, jak se jmenoval majitel té zastavárny?“
„Jasně že si toho sráče pamatuju. Jerry O‘Driscoll.“
Ani jsem nestačila položit telefon, když mi zazvonil mobil.
Hippo.
Jeho novinky rozhoupaly můj svět.

12

„Laurette Philomène Ssaulnierova Landryova. Narozena 22. května 1938. Zemřela 17. června 1972.“

Zemřela ve čtyřiatřiceti? To je smutné.

Představila jsem si Laurette v Euphémiině kuchyni na ostrově Pawleys. Můj dětský mozek nikdy neškatulkoval její věk. Byla prostě dospělá, mladší než babička, vrásčitější než moje máma.

„Umřela tak mladá. Na co?“

„Úmrtní list uvádí přirozenou příčinu, ale nijak dál to nerozvádí.“

„Jste si jistý, že je to ta správná Laurette Landryová?“

„Laurette Philomène Saulnierová se provdala za Philippa Grégoira Landryho 20. listopadu 1955. Ze svazku vzešly dvě děti. Évangéline Anastasie, narozená 12. srpna 1956, a Obéline Flavie, narozená 16. února 1964.“

„Ježíšikriste, nemůžu uvěřit, že jste to tak rychle zjistil.“ Kromě toho dávného telefonického pátrání jsem opakovaně zkoušela matriku Nového Brunšviku. Nikdy mi nic neřekli.

„Použil jsem svůj akadský šarm.“

Šarm a průkaz by Hippovi pomohly leda tak do metra. Čekala jsem.

„V šedesátých letech vedla matriku většinou ještě církev. V některých částech Nového Brunšviku se děti pořád ještě rodily doma, hlavně na venkově a v menších městech. Hodně Akaďanů nemělo na vládu a její úřady čas. Dodnes ho nemají.“

Zaslechla jsem tiché polknutí a představila si Hippa, jak do sebe hází několik pastilek Tums.

„Jedna moje neteř dělá u Svatého Jana Křtitele v Tracadie. Zná archiv stejně dobře jako já velikost svýho pinďoura.“

Tak o tom jsem rozhodně slyšet nechtěla.

„Vy jste se dostal přes svou neteř ke křestním a oddacím listům?“ hádala jsem.

„Bingo. A protože jsem jejich krajan, zavařil jsem telefon. My Akaďané se představujeme jmény předků. No, vemte si kupříkladu mě, já jsem *Hippolyte à Hervé à Isate à Calixte* –“

„Co jste zjistil?“

„Varoval jsem vás, čtyřicet let je dlouhá doba. Ale Akadská banka národní paměti má jeden báječný trezor. Našel jsem pár místních, co si na Laurette a její děti pamatují. Nikdo toho moc neřekne, ctí soukromí a tak. Ale něco jsem z nich přece jen dostal.

Když Laurette onemocněla natolik, že už nemohla pracovat, ujala se jí rodina jejího muže. Landryovi bydleli za městem. Žili si spíš sami pro sebe. Jeden starousedlík jim říkal *morpions* – socky. Prý byli většinou negramotní.“

„Laurette měla řidičský průkaz.“

„Ne. Laurette měla auto.“

„Ale musela mít řidičák. Vždyť jezdila přes hranice.“

„Dobře. Možná někoho podmázli. Anebo byla dost chytrá, že se naučila číst a našprtala se dopravní značky. Každopádně Philippe se vypařil, když byla Laurette těhotná s Obéline, a nechal ji samotnou s dvěma děckama na krku. Pět nebo šest let to zvládala, pak ale musela odejít z práce. Nakonec umřela na nějakou vleklou nemoc. Podle mě šlo o tuberu nebo tak něco. Ten člověk si myslí, že se v polovině šedesátých let odstěhovala někam k Saint-Isidore. Možná tam měla rodinu.“

„A co Philippe?“

„Nic. Klidně mohl vycestovat ze země. Možná někde umřel.“

„A děvčata?“ Srdce mi bušilo do hrudního koše. „Obéline Landryová se v osmdesátém provdala za nějakého Davida Bastarache. Začnu ho hledat. A taky půjdu po té stopě v Saint-Isidore.“

„A co Évangéline?“

„Povím vám to na rovinu. Když jsem se ptal na Laurette a Obéline, spolupracovali. Anebo to aspoň spolupráci trochu připomínalo. Když jsem se zeptal na starší sestru, zamrzli jako ledovec.“

„Co tím myslíte?“

„Myslím tím, že tuhle práci už nějaký ten rok dělám. Mám na to čuch. Když se na tu holku zeptám, odpovídají rychle a všichni stejně.“

Čekala jsem.

„Nikdo neví ani hovno.“

„Něco skrývají?“ Svírala jsem sluchátko tak pevně, až mi na zápěstí naběhly žíly.

„Na to bych si klidně vsadil.“

Pověděla jsem Hippovi, co jsem se dozvěděla od Tricka Whalena. Zastavárna v Miramichi. Socha. Černá magie. Indiánský hřbitov.

„Chcete, abych zavolal tomu O‘Driscollovi?“

„Ne. Jestli na něj seženete kontakt, půjdu po těch kostech sama. Vy zatím pátrejte v Tracadie.“

„Nezavěšujte.“

Hippo mě nechal čekat dobrých deset minut.

„Ten krám se jmenuje Zastavárna Oh O! Dobrý jméno. Hned je vidět, že se starají o zákazníky.“ Nadiktoval mi telefonní číslo a adresu na King George Highvvay.

Zašustění celofánu. A pak: „Říkala jste, že jste na kostře toho děcka našla něco špatnýho?“

„Ano.“

„Už víte, co to je?“

„Ještě ne.“

„Vadilo by vám makat i v sobotu?“

Ani dvaaosmdesátá peruť by mě od těch kostí nedostala pryč.

V půl deváté jsem byla ve Wilfrid-Derome. Oproti předpovědi nepřišel žádný déšť a neochladilo se. Už teď se rtuť vyšplhala k šestadvaceti stupňům.

Ve výtahu jsem jela sama, v hale ani na chodbě LSJML jsem nepotkala živáčka. Byla jsem ráda, že mě nikdo nebude rušit.

Mýlila jsem se. A byl to jen jeden z mylných úsudků, kterých jsem se toho dne dopustila.

Ze všeho nejdřív jsem zatelefonovala O‘Driscollovi. Nikdo to nevzal.

Zklamaně jsem se zaměřila na kostru. Hippovo děvče. Ještě než mě od ní odvedla lebka z Iqaluitu a exhumace psa v Blainville, očistila jsem ostatky trupu a končetin.

Nyní jsem se pustila rovnou do lebky, očistila jsem foramen magnum a z lebeční spodiny odstranila zeminu a kamínky.

V půl desáté jsem znovu zkusila O‘Driscolla. Pořád jsem neměla štěstí. Zpátky k piplačce s hlínou. Pravý zvukovod. Levý. Měkké patro.

V laboratoři burácelo ticho, které najdete pouze ve státních úřadech o víkendech.

V deset jsem odložila sondu a potřetí vytočila číslo do Miramichi. Tentokrát to vzal nějaký muž.

„Zastavárna Oh O!“

„Jerry O‘Driscoll?“

„U telefonu.“

Představila jsem se a vysvětlila své napojení na LSJML. Buď mě O‘Driscoll neslyšel, nebo mu to bylo jedno.

„Vy máte zájem o staré hodinky, madam?“ Anglicky, s náznakem irského přízvuku.

„To vazné nemam.“

„Právě mi přišly dva nádherné kousky. Máte ráda šperky?“

„Jistě.“

„Mám tady navažské tyrkysy, ze kterých padnete na zadek.“

Navažské šperky v zastáváme v Novém Brunšviku? To jsou mi věci.

„Pane O‘Driscolle, já vám volám kvůli lidským ostatkům, které jste před několika lety prodal Trickovi a Archiemu Whalenovým.“

Očekávala jsem opatrnou reakci. Výmluvy na špatnou paměť. O‘Driscoll byl však zdvořilý a dokonce sdílný. A měl paměť jako počítač firmy vydávající kreditní karty.

„Jaro dva tisíce. Ti kluci říkali, že to chtějí na školní umělecký projekt. Chystali prý nějakou výstavu na téma ‚hold mrtvým‘. Prodal jsem jim to za pětašedesát babek.“

„Máte vynikající paměť.“

„No, pravda je, že to byla první a taky poslední kostra, kterou jsem prodával. Byla starší než všichni andělé a svatí. Hodně kostí

bylo polámaných. Obličej rozmlácený a pokrytý hlínou. Ale stejně mi moc nesedla myšlenka, že prodávám mrtvé duše. Je fuk, jestli ten chudák byl křesťan, indián nebo bantu. Proto si na to pamatuju.“

„Kde jste k té kostře přišel?“

„Do krámu za mnou každých pár měsíců chodil jeden chlápek. Tvrdil, že byl před válkou archeolog. Před kterou válkou, to už nedodal. Vždycky se kolem něj motal takovej prašivěj teriér. Volal na to zvíře Bisou. To jako ‚Pusinka‘. Teda já bych hubu k tomu čoklovi ani nepřiblížil. Ten chlap pořád hledal něco, co by mohl dát do frcu. Prohledával kontejnery. Měl dokonce i detektor kovů a chodil s ním kolem řeky. Takový věci. Jednou mi přinesl brož, byla docela pěkná. Prodal jsem ji jedny dámě, co bydlí nahoře v Neguacu. Ale většina toho, co našel, bylo harampádí.“

„A ta kostra?“

„Prý ji našel, když šel do lesa pohřbít Bisou. Ani mě to nepřekvapilo. Ten čokl vypadal tak na sto let. No a ten chudák dědek tenkrát vážně potřeboval trochu vzpružit. Došlo mi, že na tom budu tratit, ale dal jsem mu padesát babek. Neviděl jsem v tom nic špatnýho.“

„Pověděl vám ten muž, kde svého psa pohřbil?“

„Na nějakým ostrově. Prý tam kdysi bejval indiánskej hřbitov. Možná kecal. Takový blbosti poslouchám pořád. Lidi si myslí, že dobrá historka vyžene cenu zboží, co mi nabízejí. Ale tak to nefunguje. Věc má svou cenu sama o sobě.“

„Znáte jméno toho muže?“

O‘Driscollovo zachechtání znělo jako praskání pražené kukuřice. „Povídal, že se jmenuje Tom ‚Jones‘. Vsadím se o spoďáry tetičky Rose, že si to vymyslel.“

„Proč myslíte?“

„Byl to Frantík. Vyslovoval to jméno jako *Jones* a hláskoval ho *Jouns.*“

„Nevíte, co se s ním stalo?“

„Asi před třema rokama za mnou přestal chodit. Ten starej nekňuba byl už slabej a slepej na jedno voko. Teď už bude asi mrtvej.“

Po tomhle rozhovoru jsem se vrátila ke kostem. Je na té historce Toma Jounse o indiánském pohřebišti něco pravdy? Může Hippovo děvče být domorodka z předkolumbovské éry?

Lebka byla rozbitá a zprohýbaná a její celkový tvar byl proto zkreslený. Tady mi nic nepomůže. Obrátila jsem lebku a zadívala se na to, co zbylo z obličeje, Téměř neexistující nosní trn, což naznačuje, že její předkové nepatřili k bílé rase. I když otvor byl plný hlíny, připadal mi širší, než je pro Evropany typické.

Znovu jsem začala odstraňovat špínu. Čas ubíhal a jediné zvuky, které se ozývaly v laboratoři, bylo hučení ledničky a zdatně jí konkurující zářivky na stropě.

Oční bulvy odděluje od předního mozkového laloku tenoučká, jako papír silná kost, která tvoří spodní část přední jámy lební. Když jsem vyčistila pravou oční jamku, našla jsem v oné spodní části zubaté trhlinky. Pokračovala jsem dál.

Vyprázdnila jsem levou orbitu a vtom cosi upoutalo mou pozornost. Odložila jsem špejli, navlhčila hadřík a prstem přejela po horní části očnice. Pod setřenou špínou se v pravém vnějším koutku objevila porézní kost s prohlubněmi.

Cribra orbitalia.

Tak to už je velký pokrok. Nebo není? Cribra orbitalia je úchvatný vědecký název jevu, který se objevuje především u dětí, ale jehož příčiny dosud nebyly uspokojivě objasněny.

Rychle jsem v duchu proletěla všechny možnosti. Anémie z nedostatku železa? Nedostatek vitaminu C? Infekce? Patogenní zátěž?

Všechny čtyři? Ani jedna? Jenom první a druhá?

Nebyla jsem o nic chytřejší než dřív.

Zatím jsem našla poškození prstních kostí na noze, rozšířené otvory v rukou a nohou, vnější poškození minimálně jednoho záprstí a teď cribra orbitalia. Abnormální prohlubně očnic.

Mám tu obrázek se spoustou teček. Stačí je pospojovat.

Jedna věc byla stále jasnější. Ta dívka byla nemocná. Ale co jí bylo? Zabila ji ta nemoc? Proč ta zborcená obličejová část? Posmrtné poškození?

Teplou vodou jsem očistila celou levou orbitu. Pak jsem si vzala lupu.

A narazila na druhé překvápko dnešního dopoledne. Na spodní straně nadočnicového oblouku, přímo v zesílené horní stěně oční jamky se plazily černé klikyháky. Otisk kořene? Písmo?

Spěchala jsem k mikroskopu a položila lebku do korkového prstence, obličejovou částí vzhůru. S očima upřenýma na obrazovku jsem nastavila zvětšení.

V ohnisku naskočila maličká, rukou psaná písmenka.

L'Île-aux-Becs-Scies.

Ticho prázdné budovy mne úplně pohltilo.

Označil si Jouns kostru jménem ostrova, na němž ji našel? Archeologové to tak dělají. A on tvrdil, že zamlada byl jedním z nich.

Vyletěla jsem z laboratoře, proběhla chodbou a zamířila do knihovny LSJML. Našla jsem atlas a nalistovala mapu Miramichi.

Liščí ostrov. Portage. Sheldrake. I když jsem pozorně prohlížela jednotlivé části mapy zobrazující řeky a záliv, žádný Île-aux-Becs-Scies jsem tam neobjevila.

Hippo.

Vrátila jsem se do laborky a vytočila číslo jeho mobilu. Nebral to. Nevadí. Zeptám se ho později. Určitě to bude vědět. Vrátila jsem se k lebce na svém stole a začala dlouhou ostrou špachtlí odstraňovat hlínu z nosního otvoru. A narazila na třetí překvápko dnešního dopoledne.

13

Ten otvor připomínal obrácené srdce, nahoře úzký a dole zaoblený. Z jamky v dolním okraji nevyčnívaly žádné hroty.

Fajn. Odpovídá to, pokud jde o široké nosní otvory a zmenšený nosní trn. Jenomže kořen nosu byl úzký a ke středové ose se svažovaly dvě kosti. Teď už jsem rozeznala i to, že okolí otvoru je houbovité, takže patrně došlo k resorpci této části čelisti.

Podle nosu se nedalo jasně stanovit, že by ta dívka byla indiánského nebo afrického původu. Trn je zmenšený, tvar zkreslený nemocí.

Ale jakou nemocí?

Poškozené jsou ruce, chodidla, orbity, nos.

Uniklo mi na lebce ještě něco?

Prohlédla jsem každičký milimetr, uvnitř i venku.

Klenba lební byla normální. Spodina také. To, co zbylo z tvrdého patra, bylo netknuté. Mezičelistní kosti a přední část patra jsem nemohla prohlédnout, protože stejně jako řezáky chyběly.

Znovu jsem zkontrolovala postkraniální skelet a nenašla nic kromě toho, co jsem objevila už dřív.

Ruce. Chodidla. Očnice. Nos. Jaký chorobný proces může vést k tak rozptýlenému poškození kostí?

Znovu jsem zvažovala jednotlivé možnosti.

Syfilis? Lupus vulgaris? Talasemie? Gaucherova choroba? Osteomyelitida? Septická nebo revmatická artritida? Krevní parazit? Infekce, která dovnitř pronikla přes krycí vrstvu pokožky?

Diagnóza bude vyžadovat výzkum. A jelikož tolik kostí chybělo nebo bylo poškozeno, nebyla jsem příliš optimistická.

Právě jsem vytahovala Bulloughovu *Ortopedickou patologii*, když dveřmi prošel Hippo. Měl na sobě košili s banánovníky a červenými palmami a klobouk, za který by se nemusel stydět ani drogový král.

I přes svůj ohoz ve stylu „netrap se a užívej si“ se Hippo netvářil, že by měl dneska nejšťastnější den. Pytle pod očima byly větší než obvykle a mračil se.

Hippo se posadil ke stolu naproti mně. Páchl slaninou a vyčpělým deodorantem.

„Sobota v ležérním stylu?“ zeptala jsem se s úsměvem.

Hippo se neusmál.

„Našel jsem sestru té holky.“

„Kde?“ Najednou jsem mu věnovala veškerou pozornost.

„Chci, abyste mě vyslechla.“

Usadila jsem se, natěšená, a zároveň plná úzkosti.

„Trošku jsem si proklepl jejího manžílka.“

„David Bastarache.“

„Mnohem víc by se k němu hodilo jméno Bastard. Sestřička vaší kamarádky se přivdala do rodiny pašeráků alkoholu.“

„Děláte si legraci.“

„Davidův dědeček Siméon si ve dvacátých letech pěkně nahrabal pašováním rumu a investoval do nemovitostí. Bary v Tracadie a Lamèque. Penzion v Caraquetu. Davidův otec Hilaire dědictví po tátovi dobře zužitkoval. Některé baráky starého pána proměnil na bezpečné ‚skrýše‘ pro nelegálně dovezený chlast a kontraband.“

„Počkejte. Vy myslíte podloudníky?“

„Vzpomínáte si na ten velký okamžik amerických dějin, který vám přivodil Osmnáctý dodatek a Volsteadův zákon?“

„Prohibice?“

„Devatenáct set dvacet až devatenáct set třicet tři. Republikáni a Prohibiční strana tenkrát skočili do postele s Temperance Movement – Hnutím za abstinenci.“ Hippo se ušklíbl. „Jmenujete se podle nich?“

„Ne.“

„Ale ucucáváte si pepsinu, ne?“

„Dietní colu. Zpátky k Bastarachovi.“

„Jak si jistě pamatujete z hodin dějepisu, pár politiků a biblických fanatiků to bralo vážně, ale většina Američanů ne. Říká vám něco Saint-Pierre et Miquelon?“

Pár malých ostrůvků ležících jižně od Nového Foundlandu je posledním pozůstatkem bývalého koloniálního území Nové Francie. Od roku 1763 byly pod francouzskou nadvládou, ale v roce 2003 se

reformou ústavy jejich statut změnil na zámořský region, jako je třeba Guadeloupe a Martinik v Karibiku, Francouzská Guyana v Jižní Americe a Réunion v Indickém oceánu. S vlastními poštovními známkami, vlajkou, erbem a šesti tisíci třemi sty zavile frankofilních dušiček je Saint-Pierre et Miquelon nejfrancouzštější ze všech francouzských základen v Severní Americe.

Přisvědčila jsem.

„Američané nepřestali toužit po svých koktejlech a Francouzům byla nějaká prohibice u zadku, takže se toho na Saint-Pierre et Miquelon ujali. Ve dvacátých letech se ty ostrovy koupaly v chlastu. A to nemluvím jen o kanadské whisky. Šampaňské z Francie. Rum z Karibiku. Britský gin. A všechno tohle pitivo potřebovalo rozvézt. Pro nejednu maličkou osadu na pobřeží Kanady nastaly zlaté časy."

Hippo si spletl mou netrpělivost s nelibostí.

„Člověk si tenkrát mohl na jediné zásilce pašovaného chlastu vydělat tolik peněz, jako kdyby si nechal celej rok mrznout prdel na rybářský lodi. Co byste si vybrala? No nic, ať to bylo dobře nebo špatně, chlast tekl po celém východním pobřeží a rovnou do Rumový linie."

Hippo na mě upřel tázavý pohled. Znovu jsem přisvědčila. O Rumové linii jsem taky slyšela. Byla to flotila lodí zakotvených za třímílovou hranicí na východním pobřeží Spojených států, které tu čekaly s kořalkou na podnikatele typu Al Caponeho a Billa McCoye.

„Sama víte, jak to dopadlo. Jedenadvacátý dodatek zatnul prohibici tipec, ale Strýček Sam vyhnal daně z chlastu až do nebes. Takže pašování pokračovalo. Nakonec Státy i Kanada vyhlásily válku atlantickým pašerákům. Slyšela jste někdy písničku Lennieho Gallanta o *Nellie J. Banks?*"

„Možná u Hurleyho."

„*Nellie J. Banks* byla nejznámější pašerácká loď na Ostrově prince Eduarda. A taky poslední. V osmatřicátém ji zabavili. V té baladě se vypraví její příběh."

Hippovy oči zabloudily k místu nad mými rameny. Krátkou, příšernou chvíli jsem si myslela, že začne zpívat. Díkybohu, pokračoval v mluvení.

„Královská jízdní a kanadská celní správa mají pořád plné ruce práce. Ale už to není jako za starých časů. Slizouni na pobřeží dneska už většinou pašujou drogy a nelegální přistěhovalce.“

„Vaše znalosti jsou ohromující.“

Hippo pokrčil rameny. „Pašeráci jsou tak trochu můj koníček. Hodně jsem toho o nich četl.“

„A tohle všechno má něco společného s Obélinin ým manželem?“

„Ano. K tomu se dostanu. Hilaire Bastarache byl druhý v řadě. Po druhé světové válce chtěl navýšit zisky, a tak přišel s novým nápadem.“

„Pašování už odzvonilo?“

Hippo zavrtěl hlavou. „Holky. Striptýzové kluby. Bordely. Masážní salóny. Ukázalo se to jako velmi lukrativní podnikání.

David, třetí v řadě, je podivný patron, něco mezi Howardem Hughesem a městským milicionářem. Udělal se sám pro sebe. Nedůvěřuje nikomu, kdo má něco společného s vládou nebo jejími institucemi. Školy. Armáda. Zdravotnictví. Nikdy se nezaevidoval do systému sociálního nebo zdravotního pojištění, nikdy nebyl volit. Jednou ho porazilo auto. Odmítl převoz do nemocnice. A samozřejmě poldové – ty Bastarache nesnáší ze všeho nejvíc.“

„Chápu, že pokud má co do činění s prostitucí, je vůči policii obezřetný, ale proč ta paranoia z autorit obecně?“

„Částečně za to může tatík. Davídek se učil doma a dost dlouho ho drželi na hodně krátkém vodítku. Hilaire Bastarache se s ostatními lidmi moc nedružil. Jenomže ono to celé má ještě hlubší kořeny. Když bylo tomu klukovi deset, viděl, jak jeho matku odpráskli při zrušovaném útoku na jedno ze skladišť starého pána.“

„Byla ozbrojená?“

Hippo zavrtěl hlavou. „Špatné místo, špatná chvíle. Něco jako Ruby Ridge.“

Hippo měl na mysli operaci z roku 1992, kdy na jednu chajdu v Idahu zaútočila policie. Při incidentu zastřelil jeden sniper od FBI ženu, která držela v náručí desetiměsíčního syna.

„Bastarache má sice potíže, ale o firmu se dovede postarat. Postavil kolem sebe zeď z najatých svalovců. Dědečkův podnik v

Caraquetu před pár lety rozmlátili. Náš pan Bastarache samozřejmě neměl ani páru, že ten barák je ve skutečnosti bordel. Myslel si, že se tam pronajímají pokoje počestným mladým ženám.“ Hippo si posměšně odfrkl. „Soud mu to zbaštil. Odnesla to za něj kurvička jménem Estelle Fagetová.

Bastarachovi patří striptýzový klub v Monctonu u sto šesté dálnice. Le Chat Rouge. V roce 2001 tam přemístil svou základnu. Ale pokud je mi známo, hodně času teď tráví v Québec City. Má tam bar s názvem Le Passage Noir.“

„Proč to stěhování?“

„Sebrali ho, protože ojel striptérku. Ukázalo se, že jí bylo šestnáct. Bastarache dospěl k závěru, že je v jeho nejlepším zájmu opustit Tracadie.“

„Bože můj.“ Z mého hlasu odkapávalo zhnusení.

Hippo vytáhl z kapsy složený list papíru. Když jsem se k němu naklonila, připlácí ho na stůl.

„Podle mých zdrojů si Bastarache neplatí žádné jelimany.“ Hippo se mi upřeně zadíval do očí. „Na ulici se povídá, že jeho gorily hrají hodně tvrdou hru.“

„Opravdový kanec,“ odfrkla jsem si. „Podvádí ženu s takovou holčičkou.“

„Rád bych vám vyprávěl ještě jednu historku. Jeden chlapík jménem Thibault prodal Bastarachovi v devadesátém sedmém káru. Bastarache si stěžoval, že má špatný klikový hřídel. Ten chlap ho odpálkoval. Za tři dny našli jeho tělo pod mostem přes řeku Little Tracadie River. Mezi žebry měl zapíchnutý klikový hřídel.“

„Bastarache obvinili?“

„S tím tělem ho nic nespojovalo a nikdo nepromluvil.“

„Mohla to být náhoda.“

„Jo a mě možná přetáhnou do Alouettes, abych za ně hrál beka. Podívejte se, já jenom říkám, že Bastarache je cvok, je lakomej a platí si tvrdý hochy. To není dobrá kombinace.“

S tím jsem nemohla nesouhlasit.

Ale proč by se Obéline provdala za takovou existenci? A proč by si *on* vybral právě *ji*? Co se stalo s tou maličkou holčičkou, kterou jsem znávala na ostrově Pawleys?

Hippo sklopil oči. Vzal si poskládaný papír, začal ho obracet od rohu k rohu a bubnoval přitom prsty o stůl.

„Mám ještě jednu historku.“

Chtěla jsem mu do toho skočit.

„Týka se vaší kamarádky.“

Hippův hlas se změnil a mě z toho zamrazilo.

„Námět moc originální není. Hádka. Manžel zapojí své pěsti. Anonym zavolá poldy. Manželka odmítne podat trestní oznámení. Nakonec jí zláme ruku. Ona má ruku v gypsu, on se nakvartýruje k jedný tanečnici od tyče.“

„Obéline?“

Hippo přikývl. „Není moc jasný, jak ho dostala z domu. Možná mu vyhrožovala, že ho udá, když neodejde. Za čtrnáct dní vypukl požár.“ Polkla jsem.

„Popáleniny třetího stupně na dvaceti procentech těla. Dlouho si s tím poležela. Vrátila se s pořádnými jizvami.“

Představila jsem si batole s broskvovou pletí, kaštanovými lokýnkami, jak se směje a honí racky v karolínském přílivu.

Na mediální ploše mozku, přímo pod povrchem, se u savců nachází svazek neuronů zvaný limbický systém. Tenhle kusanec šedé kůry zapíná a vypíná naše emoce: hněv, strach, vášeň, lásku, nenávist, radost, smutek.

Můj limbický spínač cvakl a lebku mi zevnitř sežehla bílá horkost. Nedala jsem svou zlost najevo. Tak to u mě nefunguje. Jakmile dojde ke zkratu a v hlavě mi vybuchne opravdový vztek, nekřičím a nemlátím kolem sebe. *Au contraire*, jsem ocelově klidná.

„Žhářství?“ zeptala jsem se monotónně.

„Poldové mají podezření, že ten požár někdo založil úmyslně.“

„Bastarache?“

„Všichni si myslí, že to ten hajzl udělal, ale nic na něho nemají a nikdo nepromluvil. Ty jeho gorily všechny vyděsily až k smrti.“ Natáhla jsem dlaň.

Hippo držel ten papír sevřený v ruce. „Já vím, že ráda děláte věci po svém, paní doktorko. Ale chci, abyste se od tohohle chlapa držela dál.“

Skrčila jsem prsty v gestu „jen mi to pěkně dej“.

Hippo neochotně posunul složený list po stole.

Narovnala jsem ho a přečetla si číslo a adresu.

Místnost kolem mě ustoupila. Bzučící zářivky. Kostra. Hippova sváteční košile. Ocitla jsem se na verandě za jedné letní noci na pobřeží. Tranzistorák vyhrával „Ode to Billie Joe“. Évangéline a já jsme ležely s rukama složenýma pod hlavou, kolena pokrčená, a zpívaly jsme s rádiem.

Je to vážně tak snadné? Stačí vytočit tohle číslo a ozve se mi Obéline? Možná vyřeší záhadu, která mě trápí už tolik let? Možná mě zavede k Évangéline?

„Není vám nic?“

Zavrtěla jsem hlavou, i když jsem Hippovu otázku skoro nevnímala „Musím padat. Ryan na mě čeká dole.“

Slyšela jsem, jak se Hippo škrábe na nohy, pak se dveře laborky otevřely a zase zavřely. Oči mi sjely ke kostem.

Anebo to bude úplně jinak? Budu snad já odpovídat na otázky Obéline?

Po několika vteřinách, nebo možná staletích, se dveře znovu otevřely. Zvedla jsem hlavu. „Ty se nedíváš na sobotní kreslené pohádky?“

„Ahoj.“

„Hippo mi řekl, že jsi tady.“

Hippo se musel podělit o víc než jen o fakt, že jsem v práci. Ryanovy oči byly plné obav.

„Pozorný chlapec.“ Zmohla jsem se na chabý úsměv. „Říkal ti, že se Obéline Landryová vdala za toho slizouna Davida Bastarache?“

Ryan přisvědčil.

„Hippo nechce, abych se s ní spojila.“

„Jenomže oba víme, že to uděláš.“

„Myslíš, že mě Bastarache zastřelí jenom proto, že zavolám jeho manželce, se kterou stejně nežije?“

„Já nevím. Prostě jen –“

Namířila jsem na Ryana prst a větu dokončila místo něho: „Dávej tam venku na sebe pozor.“ Tahle hláška z televizního seriálu, s níž seržant posílal každý den své hochy do práce, byla náš dávný společný vtip.

Ryan zaváhal, jako kdyby si rovnal myšlenky. Anebo vybíral slova.

„Poslyš, Tempe. Potřebuju ti něco říct."

Čekala jsem. Byla jsem fakt zvědavá.

„Já jsem –"

Ryanův mobil se rozezpíval. Ryan udělal omluvný obličej, obrátil se ke mně ramenem a přijal hovor. „Ryan."

Slyšela jsem jen několik po sobě následujících *oui*.

„Špatná chvíle." Ryan zakýval telefonem. „Ale možná že máme něco důležitého o té Quincyovic holce."

„Chápu." Zůstala jsem naprosto klidná. „Chceš se sejít později?"

Ryan se svou odpovědí hodně dlouho váhal. „Jasně."

„Zajdeme na kari?"

„U Bena v sedm?"

„To nezní špatně."

Utrápené modré oči si prohlížely mou tvář. Jako kdyby si chtěly zapamatovat každičký detail.

Cosi se mi zakouslo do srdce.

„Pojď sem." Ryan rozevřel náruč. „Obejmi mě."

Překvapeně jsem vstala a přitiskla tvář na Ryanovu hruď. To objeti porušilo všechna pravidla, která jsem si stanovila pro intimitu v práci. Bylo mi to jedno. Tolik mi to chybělo. A je sobota. Není tu živá duše.

Schovala jsem se v Ryanově náruči. Opřel si bradu o mé vlasy. Cítila jsem, jak mi hrdlem stoupá záplava a celým tělem se rozlévá teplo.

Vdechovala jsem známou vůni mýdla a Acqua di Parma, cítila známé svaly a prohlubně a v duchu se ptala, zda jsem si Ryanův pohled správně vyložila.

Pak jsem uslyšela slova, která zašeptal spíš sám pro sebe než pro mě.

„Tohle je nejspíš naposledy."

14

Zakázala jsem si na Ryana myslet.

Zakázala jsem si vrhat se k telefonu. Než vytočím to číslo, musím si nejprve nazkoušet, co povím Obéline. A tak jsem se soustředila na patologii kostí.

Ačkoli byl nárt štíhlý a nepřirozené zašpičatělý na distálním konci, jeho vnější povrch vypadal na rentgenovém snímku normálně. Podobné změny se vyskytují při pokročilé revmatické artritidě. Jenomže u revmatické artritidy bývají postiženy i klouby. A klouby té dívky jsou v pořádku.

Lupus dokáže způsobit změny v kostech rukou a nohou. Může zachvátit i nos a vyvolat resorpci alveolární kosti. Jenomže lupus je autoimunitní onemocnění, které útočí na vnitřní orgány a tkáně. Poškození dívčiny kostry zas tak rozsáhlé není.

Syfilis vede k atrofii nosního trnu a poškození předního patra. Jenomže u syfilidy jsou běžné léze klenby. Tahle dívka žádné nemá.

Vrozená syfilida.

Kožní choroba.

Tuberkulóza.

A tak dál a tak dál. Nic nepasovalo. V pět jsem to vzdala a zamířila domů.

Soustředila jsem se na provoz na ulici a moje mozkové buňky se vydaly na výlet.

Je už čas vzít Birdieho na pravidelnou prohlídku?

Byla jsi s ním v březnu.

Teď je červenec.

Překonala bys očkovací rekord.

Ostříhat vlasy.

Hodně nakrátko, jako Halle Berryova.

Vypadala bys jako Demi Mooreová v G. I. Jane.

Mizerný film.

O to přece nejde.

Není slávy bez odvahy.

Nebo raději Pee-wee Herman?

Ryan.

No jo sakra. Byla jsem utahaná.

Stejně jako u předchozích témat se názory mého mozku různily. Rozchod, předpovídal kádr pesimistických mozkových buněk.

Ani nápad, kontrovala optimistická frakce.

Pesimisti mi předhodili jednu scénu z *Annie Hallové*. Alvie a Annie třídí svoje věci.

Nikdy jsme spolu nežili, ale u Ryana v bytě jsem zůstávala přes noc a on zase u mě. Přemístili jsme si jeden k druhému svůj majeteček? Chce si Ryan promluvit o tom, která cédéčka si přijde vyzvednout?

Začala jsem v duchu sepisovat seznam věcí ze svého bytu. Vývrtka. Kartáček na zuby. Kolínská Boucheron.

Charlie?

Tu věc s mým manželstvím přece už překonal.

Přišel za mnou.

Proč to objímání?

Je nadrženej.

„To je ono." Zapnula jsem rádio.

Garou pěl tklivě o tom, jak je *seul*. Sám.

Vypnula jsem ho.

Birdie mě přivítal tím, že se převalil na bok, natáhl všechny čtyři a obrátil se na záda. Ryan tomuhle manévru říká „mrtvý kocour".

Podrbala jsem Birda na břiše. Patrně vycítil napětí v mých pohybech, protože vyskočil na nohy a měřil si mě žlutýma, kulatýma očima.

Trochu za to mohl Ryan. Trochu Obéline. A trochu předávkování kofeinem.

„Promiň, chlapče. Mám toho v hlavě moc."

Charlie zaslechl můj hlas a spustil: „*…jen mrkni na tu bouli, kotě.*"

Black Eyed Peas. Dobrá práce s tím výchovným cédéčkem, Ryane. Ale proč zrovna tenhle verš?

Když mému detektoru kouře dojdou baterky, začne ječet a nepřestane, dokud je někdo nevymění. Jednou se to stalo o víkendu,

když jsem Charlieho nechala samotného doma. Korela vydávala stejný ječivý zvuk ještě tři měsíce.

Jde o rytmus, ne o text, říkala jsem si.

Zasunula jsem do přehrávače výchovné cédéčko, naplnila misky zrním a vodou a nakrmila kocoura. Pak jsem chodila z pokoje do pokoje a neustále zapomínala, co tam vlastně chci.

Potřebuju pohyb.

Obula jsem si kecky a vyrazila nejprve na kopec a pak směrem na západ. Naproti Sherbrooke se rozkládají pozemky Le Grand Séminaire, na nichž bylo před lety nalezeno rozčtvrcené tělo. Jeden z prvních případů, na kterém jsem spolupracovala s Ryanem.

Pořád ještě nezačalo pršet, ale barometrický tlak musel dosahovat milionové hodnoty. Už po pár blocích jsem se potila a ztěžka dýchala. Fyzické vypětí mi dělalo dobře. Dusala jsem kolem Shrinerova kostela, Dawsonovy koleje a Westmountského parku.

Po dvou kilometrech jsem to otočila zpátky.

Tentokrát žádné Birdovo vítání. Ve spěchu, abych už byla venku, jsem nechala otevřené dveře do pracovny.

Kocour a pták si hleděli upřeně do očí. Na podlaze se válelo pár peříček a zbytky zrníček, ale ani šelma, ani letec nevypadali příliš vzrušeně. Zatímco jsem byla pryč, se ovšem zcela evidentně něco dělo.

Vyhnala jsem Birdieho z místnosti a moje mozkové buňky znovu spustily.

Řasenku a zdravíčko.

Mám se fintit kvůli včerejším, zprávám?

Pěkný zevnějšek, pěkné myšlenky.

Prooosíiím!

Nastříkala jsem na sebe Issey Miyake.

Běhno!

* * *

La Maison du Cari se nachází v suterénu na ulici Bishop, přímo naproti knihovně univerzity Concordia. Majitel Ben si pamatuje oblíbená jídla všech svých stálých hostů. U mě není o čem

diskutovat. Benova korma je tak bohatá, že vyloudí úsměv na tváři i tomu nejvybíravějšímu strávníkovi.

Sešla jsem po schodech a malým okénkem zahlédla Ryanovu hlavu. Velmi rozmazaně. Kari, vynikající. Tandoori, fenomenální. Iron? Na ten zapomeňte.

Ryan pil pivo Newcastle a žvýkal papadum. Ještě než jsem stačila dosednout, přistála na stole přede mnou dietní cola. Hodně ledu. Plátek citronu. Dokonalé.

Jakmile jsme si vyslechli poslední zprávy o Benově dceři ve Švédsku, objednali jsme si. Kuře vindaloo. Jehněčí korma. Channa masala. Okurková rajta. Naan.

Rozhovor byl zahájen na neutrální půdě – Phoebe Jane Quincyová.

„Zdá se, že mám stopu. Ta holka neměla mobil, ale její nejlepší kamarádka ano. Nakonec přiznala, že Phoebe ten telefon půjčila, aby si mohla vyřídit nějaké hovory, které z domova řešit nemohla. Záznamy ukázaly jedno neznámé číslo. V uplynulých třech měsících bylo vytočeno osmkrát.“

„Přítel?“

„Fotografický ateliér. Podřadný, na Plateau. Pronajímá si ho nějaký Stanislas Cormier.“ Ryan zaťal čelistní svaly a zase je povolil. „Cormier tý holce sliboval, že z ní udělá supermodelku.“

„To ti řekla ta kamarádka?“

Ryan přikývl. „Quincyová už si samu sebe představovala jako Tyru Banksovou.“

„Sebral jsi Cormiera?“

„Vyslýcháním toho pitomce jsem strávil příjemné odpoledne. Prý je čistý jako lilium.“

„A jak vysvětluje ty hovory?“

„Tvrdí, že si ho Quincyová našla ve Zlatých stránkách. Chtěla se nechat nafotit. Jako spořádaný občan se jí zeptal na věk, a když zaslechl ‚třináct', prohlásil, že bez svolení rodičů to nepůjde.“

„Volala mu osmkrát.“

„Cormier tvrdí, že byla neodbytná.“

„Ty mu věříš?“

„Co myslíš?“

„Dělal i tu fotku, na které se tváří jako Marilyn?“

„Tvrdí, že o tom nic neví.“

„Můžeš ho zatknout?“

„Něco už na něj najdeme.“

„A co dál?“

„Počkáme na povolení k prohlídce. Jakmile ho dostaneme, prohledáme ateliér.“

„A co ta LaManchova utopená z Lac des Deux Montagnes? Objevilo se něco díky těm mým informacím o věku a rase?“

„Není ani v CPIC, ani v NCIC.“

Přinesli jídlo. Ryan si objednal další newcastle. Jedli jsme a já si vzpomněla na něco z naší předešlé konverzace.

„Říkal jsi, že i Kelly Sicardová chtěla být modelka?“

„Jo.“ Ryan donesl vidličku s kari do úst. „Jen si to představ.“

Jedli jsme mlčky. U vedlejšího stolu se dva puberťáci drželi za ruce a hleděli si do očí. Jídlo jim stydlo na talířích. Láska? Touha? Ať tak či onak, záviděla jsem jim.

Nakonec se k tomu Ryan dostal.

Otřel si ústa a ubrousek složil pečlivě na stole. Uhladil ho dlaní.

„Musím ti něco říct. Není to jednoduché, ale měla bys to vědět.“

V břiše se mi všechno sevřelo.

„Lilyiny problémy jsou ještě horší, než jsem ti vykládal.“

Sevření okamžitě povolilo.

„Před třemi týdny ji chytili, jak krade dévédéčko v prodejně Block-buster. Kolegové mi zavolali, protože jsem polda. Povedlo se mi majitele ukecat. Slíbil jsem nahradit škodu. Lily se z toho vyzula. Pro tentokrát.“

Ryanův pohled zalétl k oknu a skrze sklo se upřel do temnoty ulice Bishop.

„Lily je závislá na heroinu. Krade, aby měla na další dávku.“

Ani jsem nemrkla. A nestočila jsem pohled k tomu páru vedle nás.

„Nesu obrovský díl viny. Nestaral jsem se o ni.“

Lutetia ti nikdy neřekla, že máš dceru. Nevyslovila jsem to.

Ryanovy oči se vrátily ke mně. Viděla jsem v nich bolest a vinu. A ještě něco. Smutek, že něco končí.

Znovu to sevření.

„Moje dcera potřebuje lékařskou pomoc. Terapii. A dostane ji. Jenomže potřebuje taky stabilitu. Domov. Musí vědět, že jí někdo věří.“

Ryan mě vzal za obě ruce.

„Lutetia je už čtrnáct dní v Montrealu.“

V hrudi mi všechno zmrzlo.

„Mluvili jsme o tom celé hodiny.“ Ryan se na chvilku odmlčel. „Myslíme si, že dokážeme Lily poskytnout zázemí, které potřebuje.“

Čekala jsem.

„Rozhodli jsme se, že se pokusíme dát náš vztah do pořádku“

„Ty se vracíš k Lutetii?“ Vyznělo to klidně a naprosto to neodpovídalo bouři, která ve mně zuřila.

„Je to to nejbolestivější rozhodnutí, jaké jsem kdy musel udělat. Skoro nespím. Na nic jiného nemyslím.“ Ryan ztišil hlas. „Pořád se mi vybavuješ ty a Pete v Charlestonu.“

„Postřelili ho.“ Skoro mě nebylo slyšet.

„Já myslím dřív. Když tě držel v náručí.“

„Byla jsem strašně unavená, přetažená ze vší té práce. Pete mě prostě jen utěšoval.“

„Já vím. Připouštím, že když jsem vás dva uviděl spolu, připadal jsem si oklamaný. Ponížený. ‚Jak mohla?‘ říkal jsem si v duchu. Chtěl jsem tě vidět škvařit se v plamenech. Tu první noc jsem si koupil flašku skotské, vzal si ji na pokoj a opil se. Měl jsem takový vztek, že jsem telefonem roztřískal televizní obrazovku.“

Zvedla jsem obočí.

„Hotel mi naúčtoval šest set babek.“ Strnulý úsměv. „Hele, já nekritizuju, ani neobviňuju. Ale pochopil jsem, že se od Petea nikdy úplně neosvobodíš.“ Ryanovy palce mě hladily po hřbetech rukou. „A když jsem si to uvědomil, napadlo mě ještě něco. Třeba se všichni ti básníci a textaři mýlí. Třeba máme druhou šanci a můžeme dát věci do pořádku.“

„Andrew a Lutetia. Takoví jsme byli.“ Bylo to ubohé a podlé. Nemohla jsem si pomoct.

„Pracovně nás to samozřejmě nijak neovlivní.“ Další chabý úsměv. „Pořád budeme Mulder a Scullyová.“

Akta X. Ex-milenci.

„Chci, abys mi pomohla s těma pohřešovanýma a mrtvýma holkama.“

Spolkla jsem ostrou odpověď, které bych později litovala.

„Jsi si tím vším jistý?“ zeptala jsem se.

„Nikdy v životě jsem si nebyl něčím méně jistý než teď. Ale jednu věc vím určitě. Musím to zkusit. Dlužím to své dceři. Nemůžu stát opodál a jen se dívat, jak se ničí.“

Potřebovala jsem na vzduch.

Nenabídla jsem mu žádnou útěchu. Ani repliku Barbry Streisandové. Ani objetí.

Vytvarovala jsem obličej do úsměvu, vstala a odešla z restaurace.

Nohy jsem měla jako z olova a vůbec jsem nevnímala sobotní hýřily, se kterými jsem se dělila o chodník. Moje chodidla se zvedala a zase klesala, pohybovala mnou dopředu, aniž bych si to uvědomovala. Pak se zastavila.

Zvedla jsem oči.

Hurleyho bar.

Ne, po vzduchu jsem netoužila. Rozběhla jsem se ke starému dobrému pupku světa. Rubínová červeň ve sklenici na dlouhé stopce, dotek v hrdle, teplo v břiše. Rychlovlak do stanice dočasného potěšení a pohody.

Stačí vstoupit a objednat si.

Jenomže já se přece znám. Jsem alkoholička. Nebyla by to jedna sklenička. A euforie by se nevyhnutelně změnila v pohrdání sama sebou. Hodiny, možná celé dny, které by zmizely z mého života.

Otočila jsem se a zamířila domů.

Když jsem pak ležela v posteli, připadala jsem si v celém vesmíru úplně sama. Moje myšlenky předváděly *danse macabre*.

Dorothée a Geneviève Doucetovy, zapomenuté v ložnici v patře.

Kelly Sicardová. Claudine Cloquetová. Anne Girardinová. Phoebe Jane Quincyová. Zmizely. Možná je někdo mučil a zabil. Tři mladá těla, dvě groteskně nafouklá. Laurette, opuštěná, mrtvá ve čtyřiatřiceti letech. Má vlastní matka, ovdovělá, neurotická, mrtvá v sedmapadesáti. Malý Kevin, mrtvý v devíti měsících. Kostra mladé

dívky, vytržená z hrobu. Obéline, zbitá a zohavená. Évangéline. Pryč.

Ryan. Pryč.

V té chvíli jsem nenáviděla svou práci. Nenáviděla jsem svůj život.

Svět se zhroutil.

Nepřišly žádné slzy. Jen naprostá otupělost.

15

Probudilo mě zvonění telefonu. Měla jsem pocit, že jsem vyřízená, polomrtvá, a nevěděla jsem proč. Pak jsem si vzpomněla.
Ryan.

Otupělost včerejšího večera se znovu přihlásila. To bylo dobré. Díky ní jsem přežila ten telefonát.

„Dobré ráno, pusinko.“

Pete mi nikdy do Montrealu nevolá.

Katy! Prudce jsem se napřímila.

„Co se děje?“

„Nic se neděje.“

„Katy je v pořádku?“

„Jasně že je v pořádku.“

„Mluvil jsi s ní? Kdy?“

„Včera.“

„A co říkala?“

„Buenos días. Chile je bomba. Pošli prachy. Adios.“

Znovu jsem se opřela a přitáhla si deku pod bradu.

„Jak se máš?“

„Senzačně.“

„Kde jsi?“

„V Charlotte. Víš, chtěl bych ti něco říct.“

„Zasnoubil ses s Paris Hilton?“ Tak se mi ulevilo, že je Katy v bezpečí, že jsem se smála vlastnímu vtipu. Bylo to fajn.

Pete neodpovídal.

„Haló?“

„Jo, jsem tady.“ Humoru zcela prosté.

Mými zničenými nervy jako střela projela předtucha.

„Pete?“

„S Paris ne. Se Summer.“

Summer?

„Ty se chceš ženit?“ Nedokázala jsem ze svého hlasu vytěsnit šok.

„Bude se ti líbit, pusinko.“

Budu ji nenávidět.

„Kde jste se poznali?“ Pokusila jsem se o lehký tón.

„V hospodě u Selwyna. Vypadala smutně. Pozval jsem ji na pivo. Ukázalo se, že musela ten den utratit štěně. Je veterinární technička.“

„Jak dlouho už s ní chodíš?“

„Od března.“

„Ježišmarjá, Pete.“

„Je děsně chytrá, Tempe. Chce se přihlásit na veterinu.“

To určitě. „Kolik jí je?“

„Devětadvacet.“

Na Petea už docela zblízka mává padesátka.

„Tři měsíce, to není moc.“

„Summer do toho chce prásknout.“ Pete se zasmál. „A proč by ne? Jsem starý mládenec, co se protlouká sám životem. Nezapomínej, že to tys mě vyhnala, zlato.“

Polkla jsem. „Co mám udělat?“

„Nic. Žádost podám já. Nesmiřitelné rozdíly. Jenom se musíme dohodnout, co provedeme s kořistí impéria. Samotné dělení majetku může proběhnout později.“

„Tak velká ta kořist zase není.“

„V Severní Karolíně se nemusí prokazovat vina, nikdo nemusí nikoho obviňovat a tak.“

„Kdy?“ Předstírání rozjařenosti jsem už vzdala.

„Ty a já už spolu roky nebydlíme, takže žádná doba odloučení nebude nutná. Pokud se dohodneme na financích, rozvod by měl proběhnout rychle.“

„Jakou máš časovou představu?“ Bez života.

„No, chtěli bychom to stihnout na jaře. Asi v květnu. Summer chce svatbu v horách.“

Představila jsem si Summer. Bosá, opálená, hlavu ozdobenou sedmikráskami.

„Řekl jsi to Katy?“

„To není téma pro telefon. Promluvím si s ní z očí do očí, až se vrátí z Chile.“

„Katy se už se Summer setkala?“

Slabé zaváhání. „Ano.“

„A neproběhlo to dobře?“

„Katy si najde chyby na každé ženské, se kterou chodím.“

To nebyla pravda. Moje dcera o objevech svého otce příležitostně hovořila. U některých měla pocit, že jejich největší předností jsou prsa. U jiných to byly dudy. Melouny. Balóny. Kozy. Jen několik z těch dam měla vážně ráda.

„Víš, asi to bude trapné,“ pokračoval Pete. „Summer chce děti. Katy to možná těžce ponese.“

Proboha živého!

„Rád bych měl tvoje požehnání, pusinko.“

„To víš že jo.“ Otupělost se rozplývala jako mlha za horkého letního rána. Musím zavěsit. „Summer se ti bude líbit. Vážně.“

„Jo.“

Seděla jsem bez hnutí a oznamovací tón mi bzučel do ucha.

Můj manžel miluje ženy asi tak, jako můry milují žárovku na verandě. Rád flirtuje, rád se vznáší a uniká, ale nikdy není ochoten se usadit. Zažila jsem to na vlastní kůži. A spálila jsem se. Manželství, jakékoli manželství, je pro něho jako vypadnout z role. Když jsme byli v Charlestonu, ještě před tím střílením, připadalo mi, že uvažuje o návratu. Jenomže teď se Pete chce se mnou rozvést, oženit se se Summer a mít děti.

Se smutnou Summer. S děsně chytrou Summer. Ani ne třicetiletou Summer.

Pomalu, opatrně jsem položila sluchátko.

Sjela jsem po polštáři. Překulila se na bok. Přitáhla si nohy k bradě. A vzdala to.

* * *

Nevím, jak dlouho mi tekly slzy ani kdy jsem usnula.

Znovu mě probudil telefon. Tentokrát to byl mobil. Mrkla jsem na hodiny. Devět čtyřicet tři.

Podívala jsem se na displej.

Harry.

Ne, žádné melodrama v tuhle chvíli nezvládnu. Nechala jsem ho zvonit.

Po pár vteřinách se rozeřvala pevná linka.

Zaklela jsem a popadla sluchátko.

„Co je?“ vyjela jsem.

„Ale copak, nemáme náladu?“

„Krucinál, je neděle ráno.“

„No zrovna jsem našla báječný recept pro kočky. Napadlo mě, že bys ho třeba chtěla vyzkoušet.“

„Ty jsi vážně neskutečná, Harry.“

„Potřebuje naše šťastná tvářička maličkou silikonovou injekčičku?“

„Hele, doufám, že se nechystáš na šestou kapitolu o Arnoldovi.“ Odhodila jsem přikrývku a zamířila do kuchyně. Potřebovala jsem kofein.

„To už je stará historie.“

„Jeden sem, druhý tam?“ Bylo to hrubé, ale neměla jsem náladu na povídání o zkažených manželstvích.

„Volal mi Pete.“

Skoro jsem nadskočila. „Můj Pete? Kdy?“

„Před chvílí. A připadalo mi, že tvůj už není.“

„Proč ti volal?“ Vytáhla jsem ze skříňky kafe a nasypala ho do mlýnku.

„Napadlo ho, že budeš potřebovat zvednout náladu.“

„To je od něj opravdu pozorné. Jsem v pohodě.“

„Nepřipadáš mi tak.“

Neříkala jsem nic.

„Ty chceš mluvit, já chci poslouchat.“

Stiskla jsem knoflík. Čepele zadrnčely. Teplá kávová vůně zaplnila kuchyni.

„Tempe?“

„Hm.“

„To jsem já. Tvoje sestřička.“

Nacpala jsem mletou kávu do kávovaru. Dolila vodu.

„No tak, Tempe?“

Chci mluvit?

„Víš co, já ti zavolám.“

Za půl druhé hodiny už bylo všechno venku.

Ryan. Lily. Lutetia. Vyšetřování odloženého případu mrtvých a pohřešovaných dívek. Phoebe Jane Quincyová. Utopená z Lac des Deux Montagnes. Doucetovy.

Má sestra je rozmarná, nestálá a má sklony k hysterii. Ale také je prvotřídní posluchačka. Nepřerušovala mě.

Nakonec jsem Harry pověděla ještě o Hippovi a kostře, kterou jsem si vyžádala od koronera z Rimouski. Hippovo děvče.

„Pokud jde o Petea nebo Ryana, žádné moudro pro tebe nemám, takže si promluvme o té kostře. Jen se chci ujistit, že jsem to správně pochopila. Hippo je polda, co řeší odložené případy. O kostře se dozvěděl od kamaráda Gastona, který je taky u SQ. Gaston tu věcičku objevil v díře, kde lišky dávají dobrou noc, u poldy jménem Luc Tiquet. Tiquet ji předtím zabavil dvěma pankáčským sprejerům, Trickovi a Archiemu Whalenovým. Ti ji koupili v zastáváme Jerryho O‘Driscolla. O‘Driscoll to dál hodil na starého troubu Toma Jounse. Jouns kostru vykopal na indiánském pohřebišti. Je to tak správně?“

„Jo, jestli všichni mluví pravdu.“

„Život je plný ‚jestli‘.“

„To tedy je.“

„Jakému kmeni to pohřebiště patřilo?“

„Nevím. Možná Mikmakům.“

„Takže ta holka byla indiánka.“

„Já si myslím, že byla běloška.“

„Proč?“

„Stavba obličeje.“

„Podle tvého odhadu zemřela ve třinácti nebo čtrnácti letech.“

„Ano.“

„Na nějakou nemoc.“

„Byla nemocná, ale nevím, jestli ji ta nemoc i zabila.“

„A co ji zabilo?“

„To nevím.“

„Co to bylo za nemoc?“

„Nevím.“

„Dobře, musí existovat něco, z čeho by se dalo vyjít. Jak dlouho je mrtvá?“

„Ani tohle nevím.“

„Dlouho?“

„Ano.“

Harry zamlaskala. Zhluboka jsem se nadechla.

„Pamatuješ si na Évangéline a Obéline Landryovy?“

„Myslíš, že jsem už zralá na texaský státní špitál? Jasně že si na ně pamatuju. Bylo mi devět, tobě dvanáct. Zmizely z Pawleys a následně i z povrchu planety Země. Tři roky jsme se je pokoušely vystopovat. Za telefonování do Kanady jsme utratily spoustu drobných.“

„To, co teď řeknu, je asi hodně přitažené za vlasy, ale existuje jistá nepatrná možnost, že Hippovo děvče by mohla být ve skutečnosti Évangéline.“

„Hippovo děvče?“

„Kostra od Jounse-O‘Driscolla-Whalenů-Tiqueta-Gastona-Hippa.“

„Jak nepatrná je ta možnost?“

„Velmi.“

Pověděla jsem Harry o Laurette a Obéline. A Davidu Bastarachovi.

„Parchant jeden mizernej. Ukaž mi fotku toho sráče a já ti garantuju, že si už se sirkárna v životě hrát nebude.“

Harry dokáže používat výrazové prostředky jako nikdo, koho znám. Potlačila jsem nutkání jí sdělit, že právě předefinovala funkce lidských orgánů.

Z jedné strany světadílu na druhý se neslo ticho. Pak Harry řekla přesně to, co jsem čekala. „Jedu za tebou.“

„A co prodej domu?“

„Myslíš, že tady zůstanu a budu se patlat s nemovitostma? Ty jsi chytrá ženská, Tempe, ale někdy si říkám, jak jsi vůbec schopná si po ránu natáhnout spoďáry.“

„Co tím chceš říct?“

„Máš Obélininu adresu a telefonní číslo?“

„Ano.“

„Vážně potřebuješ obří prst, který by ti ukázal na hořící keř?“ Nechala jsem ji mluvit dál.

„Já teď nacpu svůj zadek do letadla, co míří do *la Belle Province*. Ty nám zabukuj letenky do Nového Brunšviku.“

„Navrhuješ, abychom jely na návštěvu k Obéline?“

„A proč ne?“

„Tak za prvé, Hippo se naštve.“

„Tak mu to neříkej.“

„Bylo by to neprofesionální a potenciálně nebezpečné. Já nejsem polda, víš. Já se musím na poldy spoléhat.“

„Pošleme mu z pravěkého hvozdu textovku.“

16

Harryino letadlo mělo přistát v deset. Zabukovala jsem pro nás polední let do Monctonu. Podle plánu jsme se měly setkat u odletů.

Hlavní montrealské letiště se nachází na předměstí západního ostrova, v Dorvalu. A stejně jednoduše – Dorval – se mu už celé roky říká. Mně to dává smysl. Ale kdepak, tak to nejde. Od prvního ledna 2004 byl YUL překřtěn na mezinárodní letiště Pierra Elliotta Trudeaua. Místní mu stále říkají Dorval.

V deset jsem už měla zaparkováno, za sebou bezpečnostní kontrolu a v ruce jsem svírala palubenku. Harry u východu 12-C ještě nebyla. Neznepokojovalo mě to. V porovnání s frontou u pasové kontroly před dorvalským nápisem „Vítejte v Kanadě“ je řada čekatelů před hadí horskou dráhou v Disneylandu docela krátká.

Tři čtvrtě na jedenáct. Harry stále nikde. Koukla jsem na tabuli. Její letadlo přistálo v deset nula sedm.

V jedenáct jsem začala být nervózní. Pokoušela jsem se číst, ale oči mi pořád bloudily k obličejům valícím se kolem.

Ve čtvrt na dvanáct jsem začala v duchu probírat možnosti.

Harry nemá pas. Možná neví, že občanka s fotkou už pro vstup na území Kanady nestačí.

Ztratily se jí kufry. Třeba právě vyplňuje třetí a čtvrtou kopii formuláře. Z jejích předchozích návštěv jsem věděla, že Harry necestuje nalehko.

Pašování. Možná právě dělá slaďoučký kukuč na celníka s ocelovou tváří. Jasně. To funguje. Vrátila jsem se k románu Jaspera Fforda.

Muž po mé pravici připomínal slona, měl vlasy jako dráty a vytékal z polyesterové sportovní bundy, která byla o několik čísel menší, než by potřeboval. Neustále pohupoval nohou a palubenkou ťukal do opěradla mezi námi.

Montreal není Toronto. Na rozdíl od svého nezáživného, západního anglofonního souseda oslavuje ostrovní město lásku a sex. Noční bary a bistra pořádají feromonové plesy až do velmi pozdních hodin. Nebezpečně dvojsmyslné plakáty propagují nadcházející akce.

Podél dálnic se na billboardech polonahé modelky nalévají pivem, natírají krémem, koukají na hodinky anebo se vlní v džínách. Město pulzuje horkou krví a potem.

Ale ani velký bezstarostný sever není tak docela připravený na mou sestru.

Když pan Drsnosrstý zkameněl, věděla jsem, že Harry dorazila.

Učinila tak s obvyklou okázalostí – stála v elektrickém vozíku, ruce roztažené jako Kate Winsletová na palubě *Titaniku*. Řidič se smál a tahal ji za pásek, aby znovu umístil její zadnici na sedačku.

Vozík zpomalil a Harry vyhupsla ven. V džínách, které byly tak upnuté, že by si je kdokoli mohl splést s kůží, růžovo-tyrkysových kozačkách a růžovém stetsonu. Když mě spatřila, smekla klobouk a zamávala na mě. Blond vlasy se jí jako vodopád snesly až k pasu.

Vstala jsem.

Drsnosrsťák vedle ještě nerozmrzl. Věděla jsem, že tam, kam se dívá on, hledí i všichni ostatní. Tedy ti ostatní, kteří mají ve svých buňkách chromozom Y.

Harry si prorážela cestu ke mně. Řidič jí cupital v patách – šerpa vlekoucí tašky od Neimana Marcuse a Louise Vuittona.

„Tem-péé-róóó-niiie.“

„Už jsem si říkala, jestli ses neztratila.“ Tohle ze mě vypadlo, když jsem byla uvězněná v páteř lámajícím objetí.

Harry mě pustila a popadla šerpu za ruku. „My jsme si tu parlavúovali, viď, Andrrre?“

André se usmál, očividně ztracen.

Jako kdyby to někdo narežíroval, z mikrofonu se ozval hlas oznamující nástup do našeho letadla. Šerpa vybral dvě z Harryiných příručních zavazadel a podal jí je společně s koženou brašnou přes rameno. Taška od Neimana Marcuse byla nabídnuta mně. Vzala jsem ji.

Harry věnovala šerpovi dvacku, rozzářený úsměv a hlasité „mérsí“.

André odkvačil. Večer bude mít kámošům co vyprávět.

Auto, které jsem pro nás zamluvila na monctonském letišti, nějak nebylo k mání. Nabídli nám lepší model za stejnou cenu.

Jaký typ vozidla?

Prostorné. Bude se vám líbit.

Mám na výběr?

Ne.

Zatímco jsem podepisovala smlouvu o pronájmu, Harry zjistila následující:

Úředník se jmenuje George. Je mu třiačtyřicet, je rozvedený a má desetiletého syna, který se pořád ještě v noci počůrává. Do Tracadie se jede přímo po dálnici číslo jedenáct. Levný benzin mají v Irvingu, hned za Kouchibouguacem. V Le Coin du pêcheur v Escuminacu dělají celkem dobrý humrový salát. Cesta nám bude trvat asi dvě hodiny.

Z prostorné lepší verze se vyklubal nablýskaný nový cadillac escalade EXT. Černý. Harry byla bez sebe.

„No jen se na to fáro koukni. Motor jako kráva, čtyřkolka a koule pro návěs. S tímhle železným poníkem můžeme skotačit do kopce, z kopce i po poli."

„Já bych radši zůstala na silnici. Nechci se ztratit."

„Neztratíme se." Harry si poklepala na kabelku. „Mám v telefonu navigaci."

Nasedly jsme. Železný poník voněl novotou a podle počítadla měl najeto sedmdesát dva kilometry. Připadala jsem si, jako bych řídila tank.

Pokud jde o sendvič s humrovým salátem, George se trefil vcelku přesně, zato v odhadu délky naší jízdy na sever byl značně optimistický.

Když jsme vjely do Tracadie, moje hodinky ukazovaly sedm dvacet. Osm dvacet místního času. Proč tak dlouho? Ano, uhodli jste. Harry.

Výhody? Skamarádily jsme se se strážníkem kanadské jízdní Kevinem Martelem a většinou obyvatel Escuminacu. Taky jsme se vyfotily bok po boku před Le plus gros homard du monde. Shediac byl sice zajížďka, ale kolikrát v životě se vám poštěstí zapózovat si před největším humrem na světě?

Motelová recepční prozradila Harry, v které restauraci tu vaří tradiční akadská jídla. A mají tam i zahrádku. Počkala jsem, až si Harry vyfénuje lokny, a pak jsme se vydaly k nábřeží.

Umělohmotné stoly. Umělohmotné židle. Umělohmotné jídelní lístky.

I tak ale příjemná atmosféra. S námi ji tam sdílelo několik mužů v kšiltovkách, kteří nasávali pivo z vysokých sklenic.

Vzduch byl chladný a páchl po rybách a slaném bahně. Hladina byla tmavá a neklidná a pokropená bílými tečkami od vycházejícího měsíce. Tu a tam někde zakřičel nespavostí trpící racek a hned se zarazil, jako by ho samotného překvapila síla vlastního hlasu.

Harry si objednala špagety. Já si dala tresku s brambory. Servírka odešla a Harry ukázala na noviny zapomenuté na vedlejším stolku. *L'Acadie Nouvelle*.

„Takže, šéfko, informace. Začni tím, kde to sakra jsme."

„Tracadie-Sheila." Vyslovila jsem to po místním způsobu „šajla".

„To vím taky."

„V samém srdci *L'Acadie*, domovině výjimečné, čtyři sta let staré akadské kultury."

„Mluvíš jako jedna z těch turistických brožurek, co se válejí v hale motelu."

„Stihla jsem přečíst čtyři, než sis poopravila účes."

„Měla jsem mastné vlasy."

„Nepočítám-li tu odbočku do Shediacu, jely jsme dneska pořád na sever, paralelně s Northumberlandskou úžinou. Teď se nacházíme na Akadském poloostrově. Vzpomínáš, že jsme minuly ukazatel do Neguacu?"

„Trochu."

„Akadský poloostrov se rozkládá přibližně dvě stě kilometrů severně od Neguacu, podél severovýchodního pobřeží Nového Brunšviku, dál až k ostrovu Miscou a kolem zátoky des Chaleurs k Bathurstu. V provincii žije asi dvě stě čtyřicet dva tisíc francouzsky mluvících lidí a přibližně šedesát tisíc z nich přímo tady na poloostrově."

Přinesli nám jídlo. Chvilku jsme si na ně sypali parmazán, sůl a pepř.

„Místní lidé si uchovali vlastní, jedinečnou francouzštinu, hudbu a dokonce i kuchyni. Mají kořeny v Poitou a Bretani.“

„Ve Francii.“ Harry uhodila hřebíček na hlavičku.

„Předkové dnešních Akaďanů začali připlouvat do Nového světa už koncem sedmnáctého století a všechny tyhle tradice si přivezli s sebou.“

„Ale všichni se pak odstěhovali do New Orleansu, ne? Evangéline o tom přece mluvila.“

„Ne tak docela. V roce 1755 nařídili Angličané vyhnání asi deseti tisíc francouzsky mluvících obyvatel z Nového Skotska. Akaďané té deportaci říkají le Grand Dérangement. Zkonfiskovali jim půdu, nahnali je na lodě a poslali pryč, hlavně do Francie a Spojených států. Dneska se k akadskému původu hlásí asi milion Američanů, většina z nich žije v Louisianě. My jim říkáme Cajunové.“

„No to mě podrž.“ Harry si nasypala na těstoviny další sýr. „Ale proč je chtěli Angláni dostat pryč?“

„Protože odmítli přísahat věrnost britské koruně. Některým se podařilo vyklouznout a najít útočiště tady nahoře u řek Restigouche a Miramichi a na pobřeží zátoky des Chaleurs. Koncem osmnáctého století se k nim přidali Akaďané vracející se z exilu.“

„Takže Francouzi se sem směli vrátit?“

„Ano, ale Angličani měli pořád navrch a chovali se zatraceně nepřátelsky, takže izolovaný pás země vybíhající do zálivu Svatého Vavřince se zdál být příhodným místem, kde je všichni nechají na pokoji. Spousta se jich tady usadila.“

Harry natáčela špagety na vidličku a v očích jí běhaly myšlenky.

„Co to bylo za básničku, kterou jste s Evangéline pořád předváděly?“

„ ‚Evangéline‘ od Henryho Wadswortha Longfellowa. Je to o dvou akadských milencích odsouzených ke zkáze. Gabriela na základě anglického nařízení odvlečou proti jeho vůli na jih. Evangéline se ho vydá přes celou Ameriku hledat.“

„Co se s nima stane?“

„Moc se jim nezadaří.“

„Doják.“ Harry polkla těstoviny a namotala si další hroudu na vidličku. „Vzpomínáš, jak jsem pořád dotírala, až jste mi nakonec taky daly roli?“

„To jo.“ Představila jsem si Harry – zkřížené hubené paže, opálená tvář v masce otevřeného vzdoru. „Vydržela jsi to deset minut, načež jsi začala fňukat kvůli horku, vypařila ses a nechala nám mezeru v obsazení.“

„Dostala jsem mizernou roli bez textu. Strom. Anebo nějakého pitomého dozorce v žaláři.“

„Hvězdou se člověk nestane přes noc.“

Harry obrátila oči v sloup a namotala si další těstoviny.

„Vždycky jsem měla Évangéline ráda. Byla…“ Harry hledala slova, „…hodná. A taky mi připadala neobyčejně krásná. Asi proto, že byla o pět let starší než já.“

„Já byla o tři roky starší.“

„Jo, ale ty jsi moje sestra. Viděla jsem tě, jak jíš zmrzlinu z kelímku prstama.“

„Tos teda neviděla.“

„A taky želé.“

Usmály jsme se na sebe a vzpomínaly na časy, kdy jsme se vozily na zadních sedadlech auta, slavily narozeniny na horské dráze, hrály si na princezny a pátraly po ztracených kamarádkách. Tenkrát bylo všechno jednodušší. Já a Harry jsme byly tým.

Nakonec se rozhovor stočil na Obéline.

Zavoláme jí předem, ohlásíme svou návštěvu? Obéline nebylo ani šest let, když jsme se viděly naposledy. Měla hodně drsný život. Matka jí zemřela a sestra možná taky. Bastarache ji mlátil. Oheň ji znetvořil. Ve věci vřelého uvítání se naše názory různily. Harry měla pocit, že nás pozdraví s otevřenou náručí jako dávno ztracené přítelkyně. Já si nebyla tak jistá.

Když jsme zaplatily, bylo hodně po desáté. Na telefonování moc pozdě. Rozhodnuto. Objevíme se neohlášené.

Náš motel stál naproti restauraci; za zátokou. Vydaly jsme se zpátky po dálnici jedenáct a já si domyslela, že znovu přecházíme přes řeku Little Tracadie River. Vzpomněla jsem si na Hippovu

historku a politovala nešťastnou duši, která tu natrefila na tělo s klikovým hřídelem.

Na mě tu noc čekalo jen jedno odhalení.

Když má Harry na sobě džíny, chodí naostro.

Druhý den ráno Harry trvala na palačinkách.

Naše servírka byla malá, tlustá, na rtech měla višňovou rtěnku a na hlavě jemné vlasy, jejichž barva připomínala cosi mezi máslem a smetanou. Přinesla nám kotel kávy, poskytla radu ohledně laku na nehty a ukázala nám, kudy se dostaneme na adresu, kterou mi dal Hippo.

Dálnice jedenáct, pak na východ po Rue Sureau Blanc. Zahnout vpravo na konci zeleného plotu. Znovu doprava. Jak se jmenuje ta rodina?

Bastarachovi. Znáte je?

Vrásčité rty se stáhly do tenké červené linky. Ne. A Obéline Landryovou? Bude to všechno?

Dokonce ani Harry se nepodařilo přimět tu ženu k dalšímu rozhovoru. V devět jsme byly zpátky v autě.

Tracadie není velké. V devět patnáct jsme zatáčely do ulice s obytnými domy, jakou by člověk patrně našel na předměstí kteréhokoli města tohoto světadílu. Vyplete květinové záhonky. Úhledně posekané trávníčky. Skoro nový nátěr. Většina těch domů nejspíš byla postavena v osmdesátých letech.

Hippova adresa nás zavedla k vysoké kamenné zdi na opačném konci bloku. Na dům za ní upozorňovala kovová destička. Na zrezlých železných vratech visel nezacvaknutý visací zámek. Harry vystoupila z vozu a bránu otevřela.

Trávník, který prohrával bitvu s plevelem, protínala mechem zarostlá příjezdová cesta. Na jejím konci se rýsoval dům z cihel, kamene a dřeva se šikmou šindelovou střechou. Žádná honosná vila, ale nebyla to ani barabizna.

Harry a já jsme chvíli hleděly na potemnělá okna. Ta hleděla na nás a nic oplátkou nenabízela.

„Vypadá to tady jako sídlo nějakýho mysliveckýho spolku," prohlásila Harry.

Měla pravdu. Ten dům opravdu něčím připomínal loveckou chatu.

„Připravená?“

Harry přikývla. Od samého rána byla dnes nepřirozeně tichá. Kromě krátkého têtе-à-têtе ohledně její averze ke spodnímu prádlu jsem ji nechávala na pokoji. Došlo mi, že si v duchu třídí vzpomínky na Obéline. Zřejmě se připravuje na zjizvenou tvář ženy, kterou za chvíli uvidíme. Já jsem se tedy připravovala.

Beze slova jsme vystoupily a kráčely k domu.

Přes noc se stáhla mračna, velká a těžká deštěm. Dnešní ráno slibovalo slejvák.

Zvonek jsme nenašly, a tak jsem zaklepala na dveře. Byly z tmavého dubového dřeva a uprostřed měly tabulku olovnatého skla. Nic nenasvědčovalo tomu, že uvnitř někdo je.

Otevřít nikdo nepřišel.

Znovu jsem zaťukala, tentokrát na sklo. Moje klouby vyloudily ostré ratatata.

Pořád nic.

Nad hlavami nám zakroužil racek a vykřikoval novinky o blížící se bouřce. O stavu vody. Drby určené jen pro uši druhu *Larus*.

Harry přitiskla obličej na sklo.

„Nic se tam nehýbe,“ konstatovala.

„Možná si ráda přispí.“

Harry se narovnala a obrátila. „S naším štěstím je teď u vodopádů Wichita.“

„Proč by Obéline jezdila k vodopádům Wichita?“

„Proč by vůbec někdo jezdil k vodopádům Wichita?“

Rozhlédla jsem se kolem. V blízkosti ani jedna sousední budova.

„Podívám se dozadu.“

„Budu krýt předek, pane.“ Harry zasalutovala a přitom se jí kožená brašna svezla z ramene. S žuchnutím jí dopadla k nohám. Sestoupila jsem z terasy a zprava obešla dům.

Z druhé strany se téměř po celé délce budovy táhla vydlážděná veranda. Souběžně s jejím vzdálenějším koncem bylo přistavěné křídlo domu, které zepředu nebylo vidět. Vypadalo novější a jeho

fasáda měla jasnější barvu než ostatní části domu. V duchu jsem se ptala, jestli se dívám na místo, kde hořelo.

Na verandě byl stolek s křesílky, gril a několik lehátek – všechna prázdná. Vylezla jsem nahoru, přešla verandu a nakoukla dovnitř skrz dvojité skleněné dveře.

Standardně vybavená kuchyň. Borovicový stůl a židle s opěradly. Hodiny s kukačkou ve tvaru kočky, jejíž ocas slouží jako kyvadlo.

Kuchyňský stůl uprostřed. Okrajovací nůž. Papírové utěrky. Oloupaná slupka z jablka.

Cítila jsem, jak se mi zachvěly nervy.

Ona je tady!

Otočila jsem se.

Za rozlehlým trávníkem stálo něco jako malý altánek. Za altánkem voda, rozvlněná a modrošedá. Záliv Svatého Vavřince, hádala jsem.

Vchod do altánku lemovaly zvláštní vysoké sloupy vybíhající dopředu a také do stran. Nahoře byly zakončené neidentifikovatelnými tvary.

Skrz síť altánku jsem matně rozeznala postavu. Má mysl zapisovala všechny detaily.

Malá, asi žena. Shrbená. Nehybná.

Žena – možná Obéline – ke mně byla otočená zády. Nedokázala jsem říct, jestli čte, spí anebo jen hledí na moře.

Vykročila jsem kupředu a mé smysly stále pátraly po nových informacích. Tiše se ozývající zvonkohra. Mokrá tráva. Pěna narážející na vlnolamy.

Když jsem byla blíž, uvědomila jsem si, že na sloupech jsou vysochané spousty zoomorfních tvorů. Ty výběžky byly zobáky a křídla. Tvary nahoře znázorňovaly stylizované ptáky.

Pak mi to došlo – díky dávnému studiu antropologie. Altánek byl původně sauna, kterou později přestavěli, a místo stěn natáhli sítě.

Tenhle kříženec se sem ani v nejmenším nehodil. Totemy a sauny si stavěly kmeny obývající severozápadní pobřeží Tichého

oceánu. Tlingitové, Haidové a Kwakiutlové, nikoli Mikmakové a další kmeny kanadských přímořských provincií.

Asi tři metry od altánku jsem se zastavila.

„Obéline?“

Hlava té ženy vyletěla nahoru.

„*Quisse qué là?*“ Kdo je tam? Akadská franština.

„Temperance Brennanová.“

Žena neodpověděla.

„Tempe. Z ostrova Pawleys.“

Nic.

„Harry je tady taky.“

Jedna ruka se zvedla a vznášela ve vzduchu, jako by si nebyla jistá svým cílem.

„Byly jsme kamarádky. Ty a Harry. Évangéline a já.“

„*Pour l‘amour du bon Dieu*.“ Šepot.

„Znala jsem tetu Euphémii a strýčka Fidèla.“

Ruka vystřelila k čelu, klesla na hruď a dokončila pokřižování od levého ramene k pravému.

„Moc dlouho jsem vás hledala.“

Žena se postavila na nohy, přetáhla si přes hlavu šál, zaváhala a pak se došourala ke dveřím.

Natáhla ruku.

Panty zaskřípaly.

Žena vykročila do denního světla.

17

Paměť je vrtošivá, někdy s námi hraje na rovinu, jindy podvádí. Dokáže chránit, popírat, trápit anebo se prostě jen obyčejně mýlit.

V tomhle případě se nejednalo o žádný omyl ani přetvářku.

Ačkoli jsem viděla jen polovinu ženiny tváře, měla jsem pocit, že jsem dostala přímo na solar. Tmavé cikánské oči, našpulený horní ret stýkající se s uzoučkým spodním. Hnědá skvrna na tváři ve tvaru skákající žáby.

Obéline, jak se chichotá. Evangéline, jak ji lechtá a provokuje. Piha-žába na tváři. Piha-žába na tváři!

Čelist byla vyboulená, pleť do hloubky poleptaná. Nic to nezměnilo. Ta žena byla o něco starší a opotřebovanější verzí dítěte, které jsem znávala na ostrově Pawleys.

Oči se mi zalily slzami.

Viděla jsem Obéline, jak dupe nožkama a křičí, protože si chce s námi hrát. Évangéline a já jsme jí četly pohádky, navlékaly ji do sukýnek s flitry, stavěly pro ni na pláži hrady z písku. Většinou jsme ji ale posílaly pryč.

Vynutila jsem na tváři úsměv. „Mně i Harry se po vás obou moc stýskalo."

„Co chceš?"

„Promluvit si."

„Proč?"

„Rády bychom pochopily, proč jste tak najednou odjely. Proč mi Évangéline neodpověděla na jediný dopis."

„Jak jsi získala tuhle adresu?" Hlas měla napjatý jako strunu, pravidelně dýchala a polykala; patrně v důsledku řečové terapie po tom požáru. „Ty pracuješ pro policii?"

Odpověděla jsem, že pracuji pro koronera v Montrealu.

„A ten koroner tě poslal, abys mě našla?"

„Je to dlouhá historie. Ráda ti ji vypovím."

Obéline zkroutila tkaninu přitaženou k bradě. Kůže na jejích prstech byla žmolkovitá a voskově bílá, jako ovesné vločky, když se přichytí na dně kastrolu.

„Hrůza je skutečná.“

„Co prosím?“ Obélinin *chiac* přízvuk byl tak silný, že jsem nerozuměla všem jejím slovům.

„Noční můra se stává pravdou.“

„Prosím?“

Mé otázce nevěnovala pozornost. „Harry je tady?“

„U předního vchodu.“

Její pohled zalétl někam za mě a na okamžik tam ustrnul – jak jsem se dohadovala – v dávno minulých časech.

Pak řekla: „Jdi za ní. Otevřu vám.“

Ve dveřích zacvakalo snad sto zámků a Obéline nás pustila do předsíně vedoucí do široké haly. Světlo rozptýlené okny z olovnatého skla vrhalo na velký prázdný prostor pomíjivé záblesky.

Všimla jsem si ozdobně vyřezávaného schodiště před námi a ze stropu visícího lustru à la Ludvík nevímkolikátý. Hala byla zařízená vyřezávanými, malovanými lavicemi s vysokými opěradly. Další artefakty ze severozápadního pobřeží.

Na některých místech byly na tapetách jasnější růžovo-zelené obdélníky, což svědčilo o tom, že odsud někdo sundal obrazy nebo fotografie. Podlahu zakrýval obrovský starožitný perský koberec saruk, který stál určitě víc než celý můj byt.

Obélinin šál byl nyní překřížený pod bradou a uvázaný vzadu na krku. Při pohledu zblízka byl důvod jasný. Pravé víčko měla svěšené a celá její pravá tvář vypadala jako mramor s puchýři.

Mé oči se nedobrovolně odpoutaly od jejích. V duchu jsem se ptala, jak by asi bylo mně, kdybych já byla tou se zjizvenou tváří a ona návštěvou z dávné minulosti.

Harry pozdravila. Obéline opáčila *bonjour*. Obě mluvily odměřeně. Ani jedna se nedotkla té druhé. Věděla jsem, že Harry cítí stejnou lítost a smutek jako já.

Obéline naznačila, abychom ji doprovodily. Harry se za ní vydala husím pochodem a hlava se jí kývala ze strany na stranu. Já šla za ní.

Těžké posuvné dveře oddělovaly pokoje napravo a nalevo od hlavní haly. Za schodištěm vedly do dalších místností a přístěnků normální dveře. Nad každými visel malý krucifix.

Bylo jasné, že architektovi nikdo neuložil, aby do zadní části domu přenesl něco z matky přírody. A tak salonek, do kterého jsme byly uvedeny, byl ještě temnější, než bylo vzhledem k minimálnímu počtu skel nutné. Všechna okna byla zavřená a zabedněná okenicemi. Dvě mosazné stolní lampy vrhaly jen minimální světlo.

„*S'il vous plâit,*" řekla a ukázala na dvoukřeslo potažené zlatým sametem.

Harry a já jsme se posadily. Obéline si vybrala ušák na druhé straně pokoje, stáhla si rukávy až k zápěstím a složila ruce do klína.

„Harry a Tempe." V *chiac* zněla naše jména divně.

„Máš moc hezký dům," začala jsem nenucené. „A ty totemy jsou vážně úžasné. Napadlo mě, že ten altánek býval kdysi saunou, je to tak?"

„Můj tchán tu míval jednoho zaměstnance, jehož vášní bylo indiánské umění. Ten muž žil v tomhle domě hodně let."

„Ta stavba je hodně neobvyklá."

„Ten muž byl…" Hledala vhodné přídavné jméno. „…neobvyklý."

„Všimla jsem si těch vyřezávaných lavic v hale. Máš z jeho sbírky hodně věcí?"

„Jen pár. Když tchán zemřel, manžel dal tomu muži výpověď. Nerozešli se v dobrém."

„To je mi líto. Takové věci nejsou nikdy snadné."

„Muselo se to udělat." Harry vedle mě si odkašlala.

„A taky je mi moc líto, že to s tvým manželstvím dopadlo tak špatně," řekla jsem mírnějším hlasem. „Takže jsi o tom slyšela."

„Něco jsem slyšela, ano."

„Bylo mi šestnáct. Byla jsem chudá a neměla moc na vybranou." Zdravou rukou si smetla ze sukně nějaké smítko. „Davidovi jsem připadala krásná. Manželství pro mě byl únik. Je to dávno."

Do háje se zdvořilostmi. Přešla jsem rovnou k tomu, co jsem chtěla vědět. „Kam jste se poděly, Obéline?"

Věděla, na co se ptám. „Sem samozřejmě.“

„Na Pawleys jste se už nevrátily.“

„Maminka onemocněla.“

„Tak najednou?“

„Někdo se o ni musel starat.“

Nechtěla odpovědět přímo.

Zajímalo by mě, jaká nemoc Laurette zabila. Nech to být.

„Odjely jste bez rozloučení. Teta Euphémie a strýc Fidèle nám nechtěli vůbec nic říct. Tvá sestra mi přestala psát. Dopisy se mi vracely neotevřené.“

„Évangéline se odstěhovala k dědečkovi Landryovi.“

„Ale tam za ní ty dopisy přece mohli poslat.“

„Bylo to hodně daleko na venkově. Však víš, jak pošta funguje.“

„Proč se přestěhovala?“

„Když maminka nemohla pracovat, začala tady poroučet rodina jejího muže.“ Hlas jí ztvrdl. Anebo to byl jen vedlejší účinek bolestně znovu nabyté řeči?

„Vaši rodiče se dali dohromady?“

„Ne.“

Nastala trapná chvilka, kterou zaplnilo jen tikání hodin. Obéline prolomila ticho. „Dáte si něco k pití?“

„Jasně.“

Obéline zmizela týmiž dveřmi, kterými jsme vstoupily.

„To jsi to nemohla s angličtinou aspoň *zkusit?*“ Harry zněla nakvašeně.

„Chtěla jsem, aby se cítila příjemně.“

„Slyšela jsem tě mluvit o Pawleys. Takže jaké jsou novinky?“

„Přivezli je sem, protože Laurette onemocněla.“

„Co jí bylo?“

„To neřekla.“

„To je všechno?“

„Skoro.“

Harry zakoulela očima.

Rozhlédla jsem se po pokoji. Na stěnách visely amatérské krajinky a zátiší křiklavých barev a zkreslených proporcí. Poličky s knihami a sbírky starožitných serepetiček dodávaly tomu malému

prostoru přecpaný, klaustrofobický nádech. Sklenění ptáčci. Sněžící koule. Lapače snů. Bílé prolamované misky a svícny. Hrací skříňky. Sošky Panny Marie a jejích přisluhovačů. Svatý Ondřej? František? Petr? Malovaná sádrová bysta. Tuhle jsem poznala. Nefertiti.

Obéline se vrátila, ve tváři stejný, neproniknutelný výraz. Podala nám plechovky se spritem a ani mně, ani Harry se přitom nepodívala do očí. Posadila se zpět na své místo a soustředila se na nápoj. Palcem ho otevřela a nervózním pohybem nahoru a dolů si otřela rozstříknuté kapičky.

Znovu jsem zamířila jako raketa.

„Co se stalo s Évangéline?“

Palec se zastavil. Obélinin pokřivený pohled se upřel na mě.

„Ale to jsi mi snad přišla říct *ty*, ne?“

„Co tím myslíš?“

„Přišla jsi mi říct, že jsi našla hrob mé sestry.“

Moje srdce udělalo přemet. „Evangéline je mrtvá?“

Harry nerozuměla francouzsky, takže se nudila a začala si prohlížet názvy knih. Při ostrém zvuku mého hlasu prudce trhla hlavou.

Obéline si olízla rty, ale nepromluvila.

„Kdy zemřela?“ Skoro jsem nedokázala ta slova vypustit z úst. „Ve dvaasedmdesátém.“

Dva roky poté, co odjela z ostrova. Dobrotivý Bože.

Představila jsem si kostru ve své laboratoři, její poničený obličej a poškozené prsty na rukou a nohou.

„Evangéline byla nemocná?“

„Samozřejmě že nebyla nemocná. Co je to za hloupost? Bylo jí teprve šestnáct.“

Šla jsem na to moc rychle? Anebo jsem paranoidní?

„Prosím tě, Obéline, pověz mi, co se stalo.“

„Zaleží na tom ještě?“

„Mně ano.“

Obéline opatrně postavila plechovku na sklápěcí stolek vedle sebe. Upravila si šál. Uhladila sukni. Položila ruce do klína. Zahleděla se na ně.

„Maminka byla upoutaná na lůžko. Dědeček nemohl pracovat. Zůstalo na Évangéline, aby domů přinesla nějaké peníze.“

„Vždyť byla ještě dítě.“ Při skrývání pocitů jsem neodváděla dobrou práci.

„Tenkrát to bylo jiné.“

Ta věta zůstala viset ve vzduchu.

Tik. Tak. Tik. Tak.

Byla jsem tak skleslá, že jsem nenaléhala.

Nebylo třeba. Obéline pokračovala i bez vybízení.

„Když nás rozdělili, chtělo se mi umřít.“

„Rozdělili?“

„Matka se sestrou se přestěhovaly k dědečkovi. Mě poslali k jednomu bratranci Landryovi. Ale s Évangéline jsme se vídaly. Sice ne moc často, ale věděla jsem, co se děje.

Ráno a večer se Évangéline starala o maminku. Přes den pracovala jako služka. Část platu posílala na mou obživu.“

„Co bylo vaší matce?“

„Nevím. Byla jsem moc malá.“

Zase moc spěchám?

„Kde byl váš otec?“

„Jestli se s ním někdy potkám, tak se ho určitě zeptám. Ale v tomhle životě už to nebude.“

„Je mrtvý?“

Přisvědčila. „Pro Évangéline to bylo hodně těžké. Chtěla jsem jí pomoct, ale byla jsem moc malá. Co jsem mohla dělat?“

„Ani jedna z vás nechodila do školy?“

„Já ano. Pár let. Évangéline už uměla číst a počítat.“

Má kamarádka, která milovala knihy a příběhy a chtěla být básnířkou. Nevěřila jsem si natolik, abych k tomu něco poznamenala.

„Maminka umřela,“ pokračovala Obéline. „Za čtyři měsíce i dědeček.“

Obéline umlkla. Aby se uklidnila? Přebrala si vzpomínky? Rozhodovala se, oč se podělit a co si nechat pro sebe?

„Dva dny po dědečkově pohřbu mě odvezli do tohoto domu. Někdo přivezl prázdné krabice a řekli mi, abych všechno zabalila.

Byla jsem nahoře v ložnici a vtom jsem uslyšela křik. Vplížila jsem se dolů a poslouchala za kuchyňskými dveřmi.

Évangéline se hádala s nějakým mužem. Neslyšela jsem, co říkají, ale jejich hlasy mi naháněly strach. Běžela jsem zpátky nahoru. Za několik hodin jsme odjížděli a já se podívala do kuchyně.“ Polkla. „Krev. Na stěnách. Ještě víc na stole. Zkrvavené hadry ve dřezu.“

Prokristapána.

„Co jsi udělala?“

„Nic. Co jsem mohla dělat? Byla jsem vyděšená. Nechala jsem si to pro sebe.“

„Kdo byl ten muž?“

„Nevím.“

„Co se stalo Évangéline?“

„Už jsem ji nikdy neviděla.“

„Co ti řekli?“

„Že utekla. Neptala jsem se na tu krev ani jestli jí někdo ublížil. Nebyla tam a já jsem se musela vrátit k Landryovým.“

Tik. Tak. Tik. Tak.

„Bylo mi osm.“ Obélinin hlas se třásl. „Tenkrát nebyly žádné azylové domy ani sociální pracovnice pro týrané děti. Tenkrát nebylo za kým jít.“

„Chápu.“

„Opravdu? Víš, jaké to je žít s takovým tajemstvím?“ Z očí jí vytryskly slzy. Z kapsy vytáhla kapesníček, otřela si je, vysmrkala se a odhodila mokrý chomáč na stolek. „Víš, jaké to je ztratit v takovém věku všechny, které máš ráda?“

O mou pozornost soupeřilo několik obrazů najednou. Évangéline, jak si čte při světle mojí skautské baterky. Évangéline, jak maže arašídovou pomazánku na grahamovou sušenku. Évangéline, zabalená do osušky, jak se vydává na záchranu svého miláčka. Kevin. Táta. Hippovo děvče, co mi leží v laboratoři.

Došla jsem k Obéline, sedla si na bobek a položila jí ruce na kolena. Cítila jsem, jak se jí třesou nohy, a zachytila jemnou vůni *muguet*. Konvalinka.

„Vím,“ zašeptala jsem. „Opravdu to vím.“

Nepodívala se na mě. Sklopila jsem oči, nechtěla jsem se vnucovat té zpustošené tváři.

Chvíli jsme seděly se skloněnými hlavami, zkamenělý obraz žalu. Pozorovala jsem, jak jí slzy kanou na sukni a vytvářejí tam malá, dokonalá tmavší kolečka, a rozhodovala se, kolik jí toho mohu odhalit.

Mám jí říct o těch kostech mladé dívky? Mohla jsem se splést v odhadu věku Hippova děvčete? Mohlo by jí být i šestnáct?

Tahle žena ztratila najednou matku, sestru a dědečka. Otec ji opustil. Manžel ji bil, pak od ní odešel a pokusil se ji upálit. Když se zmíním o kostře, vyvolám naděje, které se třeba ukážou jako plané.

Ne, nebudu jitřit její rány. Počkám, až budu mít naprostou jistotu.

Ano, to mohu udělat.

„Jsem moc unavená.“ Obéline si vzala další kapesníček a jemně si otřela spodní víčka.

„Pomůžu ti do postele.“

„Ne. Do altánku. Prosím.“

„Samozřejmě.“

Harry vstala. „Potřebovala bych na záchod.“ Přeložila jsem to do francouzštiny.

Obéline odpověděla, aniž by zvedla hlavu. „Přes kuchyni a pak přes ložnici.“

Znovu jsem to přeložila a kývla přitom bradou k Obélinině plechovce od limonády. Harry přikývla; pochopila můj tichý pokyn.

Objala jsem Obéline kolem pasu a pomohla jí na nohy. Dovolila mi, abych ji podepřela a provedla přes kuchyni, na verandu a přes zahradu. U altánku ustoupila a rozloučila se.

Už jsem se otáčela k odchodu, když mě zarazila náhlá myšlenka.

„Mohu ti položit ještě poslední otázku?“

Obéline napolo přikývla, ostražitě.

„Evangéline pracovala jako služka. Víš kde?“

Její odpověď mě ohromila.

18

„***D****roit ici*.“ Přímo tady.

„V Tracadie?“

„V tomhle domě.“

„Vtomhle domě?“ Byla jsem příliš šokovaná, než abych se při jejích slovech zmohla na něco jiného než otevření úst.

Obéline přisvědčila.

„Já tomu nerozumím.“

„Évangéline pracovala pro otce mého manžela.“

„Hilaira Bastarache.“

V očích se jí zablesklo. Překvapilo ji, kolik toho vím?

„Landryovi a Bastarachovi byli svázáni po celé generace. Otec mého otce a jeho bratři pomáhali dědovi mého muže, Siméonovi, při stavbě tohoto domu. Když maminka onemocněla, otec mého muže nabídl Évangéline práci. Hilaire byl vdovec a neuměl prát a uklízet. A ona potřebovala práci.“

„Za dalších deset let ses provdala za jeho syna.“

„David byl velkorysý, živil mě, když Évangéline zmizela. Navštěvoval mě. Jeho otec zemřel v roce 1980. Požádal mě o ruku. Svolila jsem.“

„Bylo ti šestnáct. Jemu třicet.“

„Neměla jsem jinou možnost.“

Ta odpověď mi připadala podivná, ale nechala jsem to být.

„Od té doby žiješ v tomhle domě?“

„Ano.“

„A je ti tady dobře?“

Pauza. „Právě tady chci být.“

Chtěla jsem se zeptat, z čeho vlastně žije. Ale neudělala jsem to. Cítila jsem, jak se mi kolem hrudi stahují pevné pásy. Polkla jsem. Vzala jsem ji za ruku.

„Slibuji ti, Obéline, že udělám všechno, abych zjistila, co se stalo Evangéline.“

Její tvář zůstávala netečná.

Podala jsem jí navštívenku a objala ji.

„Ještě si promluvíme.“

Nerozloučila se, když jsem od ní odcházela. Obešla jsem dům a ohlédla se. Právě vcházela do altánku a konce šálu jí tančily ve větru.

Harry čekala v cadillaku. Když jsem nastoupila, usmála se a poklepala na kabelku.

„Nedotýkala ses okraje, že ne?“

„To ví přece každej blbeček, co má doma televizi. A to není všechno.“ Harry se zašklebila tak, že můj mozek vyvěsil varovné prapory.

„Cože?“

„Budeš na svou sestřičku pyšná.“

Proboha ne. „Mluv.“

„Sbalila jsem i kapesníčky.“

S potěšením a úlevou jsem zvedla dlaň. Harry si se mnou plácla. Obě jsme se zakřenily – sestry Brennanovy znovu v akci.

„Co teď?“ zeptala se.

„Jakmile se vrátíme do Montrealu, pošlu plechovku a kapesníčky společně s kosterním vzorkem do nezávislé laborky. Pokud se jim podaří extrahovat z kosti DNA a porovnat ji s Obélininou DNA, budeme vědět, jestli je ta kostra Évangéline.“

„Proč to chceš někam posílat?“

„Naše laborka nedělá mitochondriální DNA.“

„A to je jako důležité?“

„U starých kostí je mnohem větší pravděpodobnost, že získáš mitochondriální DNA. Na rozdíl od jaderné DNA jí totiž v každé buňce existuje víc kopií.“

„Je to Évangéline,“ prohlásila Harry.

„Šance je jedna k miliardě.“

„Kam na ty předpovědi chodíš?“

„No jo, vymyslela jsem si to. Ale stejně je vysoce nepravděpodobné, že by Évangélinina kostra jen tak zčistajasna přistála u mě v laborce.“

„Mysli si, co chceš. Slaboučký hlásek mého srdce mi říká, že je to ona.“

Jakmile Harry pustí svou představivost na špacír, nemá smysl se s ní dohadovat. Přesto jsem s tím začala. Pak jsem si to uvědomila a nechala toho. Občas má totiž moje sestra zcela nelogicky pravdu.

„Vezmeme to na Moncton?“ zeptala jsem se.

„Co se naobědvat?“

„Vždyť jsme před chvílí spořádaly dvě kila palačinek.“

„Mám hlad.“

„Myslela jsem si, že si děláš těžkou hlavu se svým přibývajícím pozadím.“

„Soukromá slídilka si musí udržovat sílu.“

„Zatím jsi zvedla dva kapesníčky a plechovku od limči.“

„Duševní vypětí.“

„Tak dobře. Ale pak rovnou na letiště.“

Cestou do města se mi v hlavě promítaly různé obrázky. Obélininy mrtvé oči a znetvořená tvář. Laurette na smrtelné posteli. Zkrvavená stěna a stůl. Krví nasáklé hadry. Otřesná představa Évangélininých posledních chvil.

Nemohla jsem se dočkat, až se dostanu do laboratoře a znovu vyhodnotím věk Hippova děvčete. Až zabalím a FedExem odešlu vzorky DNA. Začala jsem formulovat argumenty, proč by se můj případ měl dostat na první místo seznamu. Napadl mě jediný, který by mohl zafungovat. Peníze.

Harry vybrala jídelnu na Rue Principale. Líbila se jí její plátěná stříška. Jídelní lístek nebyl příliš inspirativní. Obě jsme si objednaly hamburger.

Rozhovor plynul mezi minulostí a přítomností. Obéline dnes. My čtyři před desítkami let na ostrově Pawleys. Mluvily jsme a mně se před očima vybavovalo, jak s Harry svádíme polštářovou bitvu, pečeme sušenky a čekáme na školní autobus s batůžky naplněnými mladými životy a sny.

I přes ten smutek kvůli Obéline, Ryanovi a mrtvým či zmizelým dívkám jsem se neubránila úsměvu. Harryina radost, že jsme našly Évangéline, předčila i mou vlastní. Seděla jsem v boxu, poslouchala její nadšené plánování a uvědomila si, jak moc svou sestřičku miluji. Byla jsem ráda, že přijela.

Když jsme se vynořily z restaurace, spatřily jsme dva chlapy, jak se nám povalují na cadillaku.

„Tak jestli tohle nejsou Cheech a Chong…“

„Pst.“

„Musíš připustit, že tihle hoši tu asi nepózují pro fotografa z GQ.“

Harry měla pravdu. Ti pánové měli celá těla zahalená džínovinou, na nohou holínky a v puse černé zuby. Osobní hygiena pro ně patrně nebyla na prvním místě. I když bylo pod mrakem, oba měli na nose sluneční brýle.

„Ale jsou to svalovci.“

„Postarám se o to.“ Nepotřebovala jsem, aby mi tu Harry dráždila nebo sváděla domácí osazenstvo.

„*Bonjour*.“ Usmála jsem se a zamávala klíčky od vozu.

Cheech a Chong svoje zadky z cadillaku nezvedli.

„Promiňte, ale my budeme muset jet.“ Lehce, přátelsky.

„Pěkná kára.“

„Díky.“ Vykročila jsem ke dvířkům řidiče, když vtom Chong natáhl paži a chytil mě v úrovni prsou.

„Ruce pryč, frajere.“ Tón Harryina hlasu byl přátelskému pozdravu vzdálen na miliony světelných let.

Ustoupila jsem o krok, zamračila se na Chonga a zopakovala svá předchozí slova, tentokrát francouzsky. Chlapi se ani nehnuli.

„Co to s váma sakra je, kluci?“ Harry s rukama v bok upírala zrak chvíli na Cheeche, pak na Chonga.

Chong se zpoza svých černých skel usmál. „*Eh, mon chouchou*. To je moc velký auto pro malý holčičky.“ Angličtina s přízvukem *chiac*.

Ani Harry, ani já jsme neodpovídaly.

„Vy se kamarádíte s Obéline Landryovou?“

„Nemyslím, že by vám do toho něco bylo.“ Harry už byla na válečné stezce.

„Znaly jsme se jako děti,“ řekla jsem ve snaze vzniklou situaci odlehčit.

„Hrůza, co se jí stalo.“ Chongovy brýle se nyní upíraly na mě.

Neodpovídala jsem.

„Vy dva teď zvednete svý kostnatý prdele z toho auťáku, abysme odsud mohly se ségrou vypadnout.“

Přimhouřila jsem varovně oči. Zklidni to. Harry vyvalila bok, stiskla rty a založila ruce.

„Paní Landryová se těší dobrému zdraví?“

„Ano.“ Chladně.

„A tvrdí, že Bastarache je starej parchant?“

Neodpovídala jsem.

Cheech se odtáhl od kapoty. Chong hned po něm.

„Šťastnou cestu do Montrealu, dámy.“ Na rozdíl od parťáka byl Cheech anglofonní.

Hany otevřela pusu. Rukou jsem ji umlčela.

Cheech ustoupil na obrubník, z palce a ukazováčku vyrobil pistoli a namířil ji na nás. „A s tou pěknou károu opatrně.“

Vyjely jsme a já se rychle podívala do zpětného zrcátka. Muži pořád ještě stáli na chodníku a dívali se za námi.

V letadle jsme s Harry znovu mluvily o Obéline a spekulovaly o našem setkání s Cheechem a Chongem.

„Testosteronem naditý ptáci, co se snažili udělat dojem.“

„Nebyla bych si tak jistá,“ namítla jsem.

„Nejspíš se baví tím, že v podpaží vyluzují zvuky podobné prdům.“

Nebyla jsem přesvědčená, že to bylo vážně tak nevinné.

Ti chlapi věděli, že jsme navštívily Obéline. Věděli, že jsme přijely z Montrealu. Jak? Sledovali nás? Byla Cheechova poznámka na rozloučenou hrozbou, nebo to bylo prostě jen machovské adieu? Nechtěla jsem spouštět falešný poplach, a tak jsem si nechala obavy pro sebe.

V bytě nás Birdie nepřivítal; nejspíš ho naprdlo, že jsme ho nechaly samotného. Zrovna jsem odhodila tašku pod postel, když na mě Harry zavolala.

„Tvůj papouch je fanda КоЯn?“

„Co říkal?“

„To radši nechtěj slyšet.“

Ačkoli Charlieho šprýmy často nebyly vhodné pro široké publikum, nemohla jsem neobdivovat šíři jeho záběru. Vzala jsem jeho klec a přenášela ji do jídelny, když mi zatrylkoval mobil.

Odložila jsem klec a koukla na displej. Neznámé číslo.

Vzala jsem to.

„Jak to jde?“ Ryanův hlas zněl unaveně.

„Dobře.“ Neutrální.

„Máš minutku?“

„Počkej.“

„Máš všechno, co potřebuješ?“ zeptala jsem se Harry.

Neslyšně pronesla: „Ryan?“

Přikývla jsem.

Vítězoslavně zapumpovala paží. „Jo!“

Zavrtěla jsem hlavou a odkráčela do ložnice a zavřela za sebou dveře.

„Ty posloucháš КоЯn?“ zeptala jsem se.

„Koho?“

„Black Eyed Peas?“

„Ne. Proč?“

„To nic.“

„Ty tam doma někoho máš?“

Ryan je dobrej. Dva dotazy v jedné obyčejné větě. Jsem doma? Jsem sama?

„Harry je tady.“

„Neplánovaný výlet?“ Dotaz číslo tři.

„Rozešla se s manželem.“

Slyšela jsem hluboký nádech následovaný pomalým výdechem. Ryan kouřil. To znamenalo, že má starosti. Anebo vztek. Připravila jsem se na tirádu kvůli našemu výletu do Tracadie. Nepřišla.

„Potřebuju tvou pomoc.“

Čekala jsem.

„Dostali jsme povolení a prohledali jsme Cormierův ateliér. Celej posranej den nám trvalo, než jsme se prokousali osmi registračkama. Ten chlap si schovává desítky let starý krámy.“

„To nemá ty snímky uložené v digitální formě?“

„Ten kretén si nejspíš myslí, že je Ansel Adams. Digital prý nedokáže zachytit tu éterickou kvalitu jako film. Používá hasselblad, co se přestal vyrábět někdy v osmdesátých letech. Na to, aby sledoval vývoj techniky, má ten blbeček asi moc malej mozek.“

„No, pár fotografů by s ním třeba souhlasilo.“

„Cormier dělá většinou portréty. Páry. Domácí mazlíčky. Spoustu ženských. Velkolepé fotky. Však víš, vrstvy mejkapu a natupírované vlasy.“

„Aha.“

„Měla bys to zkusit. Možná kdyby sis vzala boa…“

„Kvůli tomu mi voláš?“

„Cormier fotil i děti. Stovky dětí.“

„Phoebe Jane Quincyovou?“

„Zatím nic nemáme.“

„Kelly Sicardovou?“

„Ne.“

Neptala jsem se na Claudine Cloquetovou ani na Anne Girardinovou.

Ryan vtáhl kouř do plic a vyfoukl ho. Čekala jsem, až se dostane k věci.

„Chci, abys mi prošla snímky těch děcek. Kdyby tam náhodou byla některá z mých pohřešovaných. Anebo ta holka, co ji našli u řeky v Dorvalu.“

„Její fotku otiskli v roce 2001, když našli tělo.“

„Byla to fotka z pitevny. To lidi odradí.“

Ryan měl pravdu. A já už to viděla tak i tak. Příbuzné, kteří spolehlivě identifikují tělo, které nepatří do přízně, anebo naopak nepoznají toho, kdo k nim patří.

„Ty se vyznáš v kostech,“ mluvil Ryan dál. „Stavbě obličeje. Kdybys uviděla někoho, kdo by připomínal jednu z mých pohřešovaných nebo mrtvých, třeba v nižším věku nebo naparáděnou, mohla bys udělat totéž, co děláš s videopáskama ze sledovaček.“

Ryan mluvil o technice, při níž se obrázky metricky porovnávají – jeden obrázek známého podezřelého, druhý obrázek pachatele, kterého zachytila kamera. Měří se vzdálenost mezi

anatomickými body, počítají se poměry a statistická pravděpodobnost, aby se dalo určit, zda je zatčený podezřelý a pachatel zachycený kamerou stejná osoba. „Antropometrické porovnání.“

„Jo.“

„Myslím, že by to za ten pokus rozhodně stálo. Taky bych mohla někde vyhrabat aproximaci obličeje, kterou jsme udělaly u té holky z Rivière des Mille Îles.“

„Vyzvednu tě v osm.“

„Ty si vážně myslíš, že v tom má Cormier prsty?“

„Je to slizoun.“

„A co jeho byt?“

„Soudce chce, abychom v ateliéru našli něco, co ho spojí s některou z těch holek. Pak podepíše povolení k prohlídce.“

Otevřela jsem dveře ložnice. Harry čirou náhodou zrovna procházela kolem.

„Naše důkazy.“ Zvedla ruku s kabelkou. Moc rychle.

„Ubohé.“

„Naznačuješ, že jsem snad poslouchala za dveřmi?“

„Vezmu si jen pár igelitových sáčků.“

Když jsem se vrátila z kuchyně, Harry seděla se zkříženýma nohama na mojí posteli. Jeden po druhém jsem obracela sáčky přes ruku naruby, abych do nich mohla vzít a uložit plechovku a pak i kapesníčky z Harryiny kabelky.

„Zdá se, že umíš báječně sbírat psí hovínka,“ komentovala to Harry.

„Jsem neobyčejně nadaná.“

„Mám ještě něco.“

Vzala si zpátky svou kabelku, vytáhla z postranní kapsy jakýsi předmět a položila ho na postel.

Jeho význam mi nejprve nedocházel. Zvedla jsem ho.

A pocítila příliv vzrušení.

„Kde jsi to sebrala?“

„Z Obélinina nočního stolku.“

19

V ruce jsem držela knížečku, z jejíhož hřbetu se vinula jemná zelená stužka. Přebal byl červený. Písmena černá.

Kosti na popel: chvalozpěv.

„Připomíná mi to ty knížky ze šedesátých let, ve kterých byl citovaný Mao," poznamenala Harry.

„Tys to ukradla?"

„Osvobodila." Svatoušek Harry. „Mao by to schválil."

Otevřela jsem knížku. Listy byly zrnité a zažloutlé. Laciný papír, který se používá na komiksy. Tisk byl vybledlý a rozmazaný.

Žádný autor. Žádné datum. Žádné číslo ISBN. Kromě titulu byl jediným identifikačním znakem toho svazku název nakladatelství. O'Connor House.

Nalistovala jsem poslední stranu. Šedesát osm. Prázdná.

Otevřela jsem knihu v místě, kde byla záložka. Označovala báseň, která nesla stejný název jako celá sbírka.

„To je poezie, Tempe." Podle řeči těla se dalo usuzovat, že Harry je pěkně natěšená.

„V životě jsem neslyšela o O'Connor House. Mohlo by jít o vlastní náklad."

„Cože?"

„No že tisk a vazbu si autor zaplatí sám."

Harry se tvářila zmateně.

„Trhem komerčního nakladatele je široká veřejnost. Trhem pro vlastní náklad je autor sám."

Oči s bohatým nánosem řasenky se doširoka otevřely.

„Jasně. To dává smysl. Évangéline chtěla být přece básnířkou, ne?"

„Ano."

„Co když to napsala ona?"

Dívala jsem se na Harryinu vzrušenou tvář.

„Nemáme jediný důvod tomu věřit," řekla jsem a věděla, že uslyším jednu z velmi vynalézavých, leč naprosto neopodstatněných hypotéz.

„Nenapadá tě, proč jsem lohla zrovna tenhle maličký svazeček?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Všimla sis těch knížek v salonu?“ Nečekala na odpověď. „Jasně že ne. Protože jsi parlavúovala. Ale já jo. Byly jich tam tucty. No spousta. A všechny do jedné ve francouzštině. Totéž v ložnici. No nechytej se za hlavu, tou jsem musela přece projít cestou na záchod, ne? Jediná anglická knížka v celým baráku byla tahle. A ležela hned u Obélininy postele.“

„Kam tím míříš?“

„Jedna osamocená, malička, anglická brožovaná knížečka? Přímo vedle postele?“

„To přece nemusí znamenat –“

„Možná že Obéline shromáždila Évangélininy básničky a nechala je vytisknout. Na památku. Chápeš? Splnila tak sen své sestry.“

„Ano, možné to je. A v takovém případě od nás bylo hnusné, že jsme jí to sebraly.“

Harry se nedočkavě naklonila dopředu. „Vrátíme to. Je to stopa. Jakmile vystopujeme toho vydavatele, možná se něco dozvíme o Évangéline. Třeba to k ničemu nebude. No a co? Tý knížce to neublíží.“

Proti jejím důvodům jsem neměla žádný argument.

„Myslím, že za zkoušku to stojí.“

„Zítra musím pomoct Ryanovi. A potřebuju ještě jednou prohlédnout tu kostru.“

Harry se vyškrábala z postele a přehodila si vlasy přes ramena.

„Nech to na sestřičce.“

Ryan dorazil v sedm čtyřicet. Pustila jsem ho bzučákem dovnitř a podezírala ho, že to včasné přistání měla na svědomí touha spatřit Harry.

Smůla, kovboji. Šípková Růženka vstane nejdřív tak za čtyři hodiny.

Nasměrovala jsem Ryana ke kávovaru a šla dokončit svou ranní toaletu. V duchu jsem se přitom ptala, jestli se on a Harriet při její

poslední návštěvě doopravdy „zaháčkovali“. Tak tomu říká Katy. A já jsem prostě zvědavá.

Když jsem vylezla z koupelny, Ryan byl zabraný do rozhovoru s Charliem. Birdie je pozoroval z opěradla pohovky.

„*Radši si tu ženskou nech*,“ trylkoval papouch a pochodoval úkrokem tam a sem po bidýlku.

„Buddy Guy,“ identifikoval píseň Ryan. Jeho oči barvy chrpy se obrátily na mě. „Charlie je bluesman.“

„Charlie je papoušek s nevymáchaným zobákem.“ Přinutila jsem se k vážnému tónu. „Používáš vůbec to jeho výchovné cédéčko?“

„Neustále.“ Nevinnost sama. „Že jo, kámo?“

Komplic Charlie zapískal „Skákal pes“.

„Naučil se texty od kapely КоЯn,“ oponovala jsem.

„Už jsem ti říkal, že já je neposlouchám.“

„Někdo jiný asi ano.“

Došlo mu to. Bylo mu trapně. Zatahal se za nos a odvrátil zrak.

Něco mi v hlavě docvaklo.

Nová cédéčka. Nový hudební vkus. Lutetia se už k Ryanovi nastěhovala. Ráda bych věděla, jak dlouho už tam je.

„Jdeme,“ řekla jsem a neštěstí se mi usadilo v břiše jako olovo.

Cormierův ateliér byl ve dvoupatrovém cihlovém domě nedaleko křižovatky ulic Saint-Laurent a Rachel. Přízemí domu si pronajímal zubař jménem Brigault. Obyvatel druhého poschodí nabízel cosi, co vyžadovalo znalost čínského znakového písma.

Ryan si všiml, že si prohlížím právě tuhle jmenovku.

„Ho. Dělá akupunkturu a Tui Na.“

„Co je Tui Na?“

„Doufal jsem, že mi to prozradíš ty.“

Hippo zrovna odemykal Cormierův ateliér, když jsme se s Ryanem vyštrachali do prvního patra. U nohou mu ležel lepenkový tác, na kterém trůnil bílý papírový sáček a tři kelímky s plastovými víčky.

I po mé krátké návštěvě v Novém Brunšviku útočilo montrealské vedro dál v původní síle. Nacpaná chodba byla jako výheň a páchla prachem a plísní.

Hippo zatlačil, otevřel dveře, z kapsy vytáhl kapesník a otřel si pot z čela. Pak pohlédl na mě.

„Unavená po cestě?“ zeptal se. Ne zrovna laskavě.

Aniž by čekal na odpověď, kecl na bobek, zvedl podnos z ošoupaného koberce a zmizel v bytě.

„Co to mělo znamenat?“ zeptal se Ryan.

Zavrtěla jsem hlavou.

Zavolala jsem Hippovi z letiště v Monctonu, jenomže teprve před zpátečním letem. Jeho nevole byla zřejmá. Vyžádal si podrobný popis Cheeche a Chonga a pak hovor rychle ukončil.

Cormierův byt by montrealský realitní agent nazval 3 plus KK. Velký obývák a jídelnu v jednom používal na focení. U stěn stály nejrůznější typy fotografického vybavení. Světla. Pozadí. Měřicí přístroje. Barevné igelity.

Jeden pokoj fungoval jako kancelář, druhý byl vyhrazen pro skladiště. Odhadovala jsem, že v chodbě mezi oběma místnostmi stálo tak čtyřicet registračních skříněk.

Větší koupelna byla přebudovaná na temnou komoru. Domyslela jsem si, že právě odsud vychází onen mírně štiplavý zápach, který proniká celým bytem. Kulmy, fény a osvětlená zrcadla nasvědčovaly, že menší koupelna sloužila jako maskérna a převlékárna.

Maličká kuchyň si zachovala původní účel. Právě tady jsme si dali sladké lepkavé žemle a kafe a probrali strategii.

„Jak má ty skříňky poskládané?“ zeptala jsem se.

„Mají šuplíky. Každý šuplík je nacpaný deskami.“

Při Hippově sarkastické odpovědi Ryanovi vyletělo obočí nahoru, ale neříkal nic.

„Složky jsou seřazeny abecedně podle jmen klientů? Podle dat? Podle kategorií?“ Mluvila jsem trpělivě; jako rodič k uštěpačnému puberťákovi.

„Podle mého nejlepšího odhadu to Cormier pojal asi nějak takhle: Hotovo. Zaplaceno. Šup s tím do šuplíku.“ Chraplavý hlas zněl chladně.

„Takže odděloval zaplacené a nezaplacené zakázky?“

„Je to složité, co?“ Hippo se natáhl po třetí žemli. „Možná si budete muset někam zaletět, abyste ten oříšek rozlouskla.“

Ryan se mezi nás vložil. „Cormier měl na stole košík pro nedokončené zakázky. Jinak to na žádný systém nevypadá.“

„No ale v těch skříňkách by to mělo být řazené aspoň přibližně chronologicky, ne?“

„Tak staré to zase není,“ opáčil Ryan. „Cormier sem ty materiály přivezl odjinud. Mně připadá, že je prostě jen nacpal do šuplíků.“

Strategie byla na světě a fungovala následovně: Vyndej si skříňku. Vezmi to odshora dolů, odpředu dozadu. Vytáhni každou složku, jejímž objektem je mladá žena.

Kdo říkal, že detektivní práce není spletitá?

Ačkoli Ryan otevřel okno v obýváku i v kuchyni, do pokojů vzadu, které okna neměly, se moc čerstvého vzduchu nedostalo. Po čtyřech hodinách práce mě pálily oči a košili jsem měla propocenou.

Cormier si hodně věcí ukládal do velkých hnědých nebo modrých obálek. Zbytek měl v běžných papírových deskách, které koupíte v každém papírnictví.

A Ryan měl pravdu. Ten chlap byl lenoch. V některých zásuvkách se ani nenamáhal desky postavit, prostě je naházel dovnitř na hromadu.

Většina obálek byla označená jménem klienta nadepsaným černým tlustým fixem. Většina desek měla popsané štítky. Obálky i desky obsahovaly indexy fotografií a negativy v lesklých papírových obalech. Na některých indexech byla data. Na jiných ne. V některých složkách byly fotokopie šeků. V jiných ne.

Za dopoledne jsem prohlédla stovky obličejů, které v nejrůznějších podobách vykřikovaly „jsem tak šťastná“ nebo „jsem tak sexy“. U některých jsem se zdržela déle a v duchu si představovala chvíli, kdy Cormier stiskl spoušť.

Natočila si ta žena vlasy a nalíčila leskem rty pro manžela, který o ni ztratil zájem? Měla plnou hlavu nadějí, že znovu roznítí vyhaslou lásku?

Myslelo tohle dítě na Harryho Pottera? Nebo na svoje štěňátko? Na zmrzlinu, kterou mu slíbili, když bude hodné a pěkně se usměje?

Pár složek jsem odložila stranou a požádala Hippa nebo Ryana o posouzení, ale nakonec jsem je všechny přidala na hromadu těch zamítnutých. Občas tam byla jistá podoba, ale shoda ne. Tyhle dívky nebyly mezi odloženými případy pohřešovaných nebo mrtvých, o kterých jsem věděla.

Hippo šustil papíry na druhé straně pokoje. Občas toho nechal, aby si stříkl do nosu Dristan nebo spolkl pastilku Tums. Ryan byl v Cormierově kanceláři, která se nacházela za předsíní. Naposledy o můj názor požádali asi tak před hodinou.

Kříž mě bolel ze zvedání hromad obálek a z ergonomicky nevhodného úhlu opřených zad. Vstala jsem ze stoličky, na které jsem balancovala, protáhla se, pak jsem se předklonila a dotkla se prsty podlahy.

Šustění ustalo. „Mám objednat pizzu?“

To neznělo vůbec špatně. Už jsem to chtěla říct nahlas.

„Co kdybych zavolal do Tracadie?“

„Nechte už toho, Hippo.“

Uslyšela jsem *bum*, jak papíry dopadly na dřevo. Pak se Hippova tvář vynořila nad vzdálenou řadou registraček. Byla stažená a naštvaná.

„Povídal jsem vám, že tenhle Bastarache je vážně extra exemplář. Takže by nebylo bývalo špatné, kdyby na vás někdo zpovzdálí dával pozor – jen pro případ, že by se to zkomplikovalo.“

Měl samozřejmě pravdu. Má k dispozici celou legii informátorů. Klidně za námi mohl někoho poslat a přitom se dozvědět, kdo další učinil totéž.

„Kdo je ta blondýna?“

„Moje sestra.“ Takže *poslal*? Nejspíš po tom mém telefonátu. „Mluvily jsme s Obéline. To je všechno. Kolem jsme neslídily.“

Hippo si znovu otřel kapesníkem čelo a krk. „Nechcete vědět, co jsme zjistily?“

„Ta kostra patří té holce, kterou jste znala?“

„Hlasuju pro tu pizzu.“

Hippo obešel řadu registraček. Košili měl tak mokrou, že byla skoro průhledná. Nebyl to pěkný pohled.

„Je něco, co nejíte?“

„Máte volnou ruku.“

Když odešel, vzpomněla jsem si, že Ryan nesnáší kozí sýr.

Nicméně pravděpodobnost, že Hippa napadne něco jiného než tradiční salám a sýr, byla velice malá.

Než se Hippo vrátil, stihla jsem prohledat další polici. Měla jsem pravdu. *Toute garnie*. Bohatá obloha. Salám. Feferonky. Zelená paprika. Houby. Cibule.

Jedli jsme a já jsem vyprávěla o našem výletu do Tracadie. Znovu jsem vylíčila setkání se dvěma týpky před restaurací. Hippo se zeptal, jestli jsem zaslechla nějaká jména. Zamítavě jsem zavrtěla hlavou.

„Bastarachova pravá ruka?“ zeptal se Ryan.

„Většina těch chlapů je moc blbá, aby mohli být jeho pravou rukou.“ Hippo odhodil kůrku do krabice a vzal si další kousek. „Což ale neznamená, že by vás Bastarache nemohl zmáčknout.“

„Vždyť jsem jen navštívila jeho manželku.“

„Manželku, kterou zmlátil a zapálil.“

Rozhodla jsem se Hippovu špatnou náladu ignorovat. „Zítra odešlu vzorky DNA.“

„Koroner to zacvaká?“

„Jestli ne, zaplatím to ze svého.“

„Ty jsi určila věk té kostry na třináct nebo čtrnáct,“ vzpomněl si Ryan. „Ta holka byla nemocná. Jestliže nemoc zpomalila její vývoj, mohla jsem ten věk trošku podhodnotit.“

„Jenomže Obéline říkala, že její sestra byla zdravá.“

„Ano,“ souhlasila jsem. „To říkala.“

Ve čtvrt na šest jsem vytáhla poslední hromadu desek ze zadní části spodní zásuvky své osmé registračky.

První byla nějaká modelka. Claire Welshová. Našpulené rty. Natupírované vlasy. Výstřih s push-upkou.

Druhé bylo batole. Christophe Routier. Na tříkolce. Na houpacím koni. S vycpaným Íjáčkem v náručí.

Třetí byl pár. Alain Tourniquette a Pamela Raynerová. Na první fotce se drželi za ruce. Na druhé taky. Na třetí jakbysmet. Na indexu bylo napsáno datum 24. července 1984.

Kde jsem byla v létě osmdesát čtyři? V Chicagu. Provdaná za Petea. Katy byla malá. Dokončovala jsem doktorát na Severozápadní. Rok nato Pete přešel k jiné právnické firmě a odstěhovali jsme se do Charlotte. Domů. Nastoupila jsem na fakultu Severokarolínské univerzity.

Oči mi zalétly ke dvojité řadě šedých kovových skříněk. Najednou mě to přemohlo. Nejenom myšlenka, že se budu plahočit skrz tuhle nekonečnou úschovnu lidských příběhů. Přemohlo mě to všechno. Mrtvé a pohřešované dívky. Kostra, které jsem dala jméno Hippovo děvče. Évangéline a Obéline. Pete a Summer. Ryan a Lutetia.

Hlavě Ryan a Lutetia.

Tak už to překousni, Brennanová. Nejdřív jste byli kolegové, teprve potom milenci. Pořád jste kolegové. On potřebuje tvoje znalosti. Jestli někdo záměrně ublížil těm děvčatům, tak ty musíš pomoct toho hajzla dostat. Na tvém osobním životě nikomu nesejde.

Otevřela jsem další složku.

20

Na štítku bylo načmárané jméno Kitty Stanleyová.

Kitty Stanleyová se dívala do objektivu, modré oči orámované neskutečně dlouhými řasami, jantarové kadeře rašící zpod zvonovitého černého kloboučku naraženého až k obočí.

Na některých snímcích seděla s pažemi objímajícími opěradlo židle a hlavou položenou na rukou. Na jiných ležela na břiše, bradu opřenou o spletené prsty, chodidla zvednutá, kotníky překřížené. Další byly detaily tváře.

Ta vášnivost. To husté, rovné obočí.

Adrenalin se začal vyplavovat a já otevřela balíček s důkazy, vybrala jeden obrázek a podržela ho vedle Cormierova indexu snímků. Okénka na páscích filmu byla tak malá, že se jen těžko hodnotilo.

Shodila jsem všechny věci z klína, nahoře na skříňce jsem nahmatala lupu a začala porovnávat zvětšené obličeje.

Kelly Sicardová. Ryanova pohřešovaná číslo jedna. To děvče bydlelo u rodičů v Rosemère, zmizelo v roce devadesát sedm po celonočním flámu s kamarády.

Kitty Stanleyová.

Kelly Sicardová.

Obě měly modré oči, jantarové vlasy a obočí jako Brooke Shieldsová. Kelly Sicardové bylo osmnáct, když se ztratila. Kitty Stanleyová vypadala asi tak na šestnáct. Obrátila jsem index. Žádné datum. Kelly Sicardová. Kitty Stanleyová. Sem a tam. Tam a sem.

Všechny obrázky jsem hodně dlouho studovala a nakonec jsem si byla jistá. Ačkoli osvětlení a ohniskové vzdálenosti byly různé, dívky měly tytéž vysoké lícní kosti, úzké očnice, dlouhý horní ret, širokou čelist a vystupující bradu. Nepotřebovala jsem měřítko ani počítačový program. Kitty Stanleyová a Kelly Sicardová jsou jedna a tatáž dívka.

Sicardová vypadala tak mladě. Chtělo se mi poslat svůj hlas skrze celuloid a promluvit s ní. Zeptat se jí, proč jen chodila na tohle příšerné místo a pózovala pro toho chlapa. Zeptat se jí, co se jí potom

přihodilo. Odjela do New Yorku, aby si splnila svůj sen? Byla zavražděna?

A proč to změněné jméno? Nechala se Sicardová od Cormiera fotit, aniž by to řekla rodičům? Lhala ohledně svého jména? Věku?

„Mám Sicardovou.“ Vyznělo to naprosto klidně.

Hippo vyskočil na nohy a třemi kroky byl u mě. Podala jsem mu lupu, fotografie a index.

Hippo úkosem pohlédl na obrázky. Opravdu už potřeboval sprchu.

„*Crétaque!*“ A přes rameno: „Ryane! Hni zadkem a pojď sem.“

Ryan se okamžitě objevil. Hippo mu podal lupu a fotky.

Ryan si prohlížel obrázky. I on by snesl mýdlo a vodu.

„Sicardovic holka?“ zeptal se mě.

Přikývla jsem.

„Jsi si jistá?“

„Jsem.“

Ryan vyťukal číslo na mobilu. Zdáli jsem zaslechla hlas. Ryan požádal, aby ho spojili s ženou, o které jsem věděla, že v případu funguje jako hlavní žalobkyně. Chvíli bylo ticho, pak se na lince ozval další hlas.

Ryan se představil a šel rovnou k věci.

„Cormier fotografoval Kelly Sicardovou.“

Ten hlas cosi řekl.

„Datum tu není. Může to být rok, možná dva před tím, než zmizela.“

Ten hlas řekl ještě něco.

Ryanovy oči se stočily ke mně.

„Ano,“ prohlásil. „Jsem si jistý.“

V sedm jsme měli prohledanou asi polovinu Cormierových složek. Všichni tři jsme vypadali jako Dorotka, Zbabělý lev a Strašák; zpocení, špinaví a zoufalí.

A všichni nabroušení jako břitva.

Ryan mě odvezl domů. Kromě několika slov o Cormierovi a mojí návštěvě Tracadie jsme jeli mlčky. Ani zmínka o Charliem, КоЯn či Lutetii.

V minulosti jsme se s Ryanem bavili tím, že jsme na sebe navzájem vytahovali neznámé citáty v nekonečné hře nazvané „Kdo to řekl?“. Blbost, já vím. Ale oba jsme soutěživí.

Jeden výrok mi teď klepal na vrátka předního mozku. „Fakta nepřestanou existovat jen proto, že je nebereme na vědomí.“

Aldous Huxley.

Trefa, Brennanová.

Spokojila jsem se s tím, že jsem se pochválila sama.

Zajížděli jsme zrovna k chodníku, když Ryanovi někdo zavolal. Bylo vydáno povolení k prohlídce Cormierova bytu.

Chci se jí účastnit?

Jasně. Ale nejdřív musím do laboratoře. Pojedu svým autem.

Ryan mi nadiktoval adresu.

Vstoupila jsem do vchodových dveří a udeřila mě vůně linoucí se z kuchyně. Kmín, cibule a čili papričky. Harry se pustila do svojí speciality. Po dnu stráveném v peci jsem tohle vážně nepotřebovala.

Zavolala jsem na pozdrav. Harry mě ujistila, že k večeři bude čili San Antonio.

V duchu jsem zasténala a zamířila vzdušnou čarou ke koupelně.

Svým způsobem bylo Harryino čili docela léčivé. Pakliže jsem nějaké toxiny nevypotila u Cormiera v ateliéru, každopádně jsem je vypudila při večeři.

Hany byla celá pryč kvůli té básnické sbírce. Abych byla spravedlivá, musím připustit, že na mě její poznatky udělaly dojem.

„Měla jsi pravdu. O‘Connor House bylo vydavatelství pro zklamané spisovatele, kteří si chtějí vydat vlastní knížku. Byl to rodinný podnik, který vlastnil a provozoval manželský pár O‘Connorových.“

„Flannery s manželem.“

Harry vykulila oči. „Ty je znáš?“

Mně málem vypadly z důlku. „To sis vymyslela. Nebo mi chceš vážně tvrdit, že ta paní má jméno podle Flannery O‘Connorové?“

Harry zavrtěla hlavou. „Za svobodna se jmenovala jinak. Takže, Flannery a Michael O‘Connorovi měli podnik se sídlem v Monctonu. Tisk a vazba se dělaly někde jinde.“

Harry vyklopila na svou porci čili hrst strouhaného čedaru.

„Zdá se, že vydávání knih nákladem autora nebyla ta nejrychlejší cesta k prosperitě, jak si asi O'Connorovi představovali. S velkou slávou vypustili do světa čtyřiadevadesát knížek, manuálů a brožurek a pak to zabalili. Salát?"

Nastavila jsem talíř. Harry ho zaplnila.

„K čili musí být zakysaná smetana."

Harry odešla do kuchyně a patrně v duchu pokračovala v našem rozhovoru, protože když se vrátila, byla tak o jednu či dvě stránky napřed. „A z nich odpovídá dvaadvacet."

„Odpovídá čemu?"

„Dvaadvacet knížek byla poezie."

„Páni! Ty snad máš i jména autorů."

Harry zavrtěla hlavou. „Ale získala jsem kontakt na Flannery O'Connorovou. Žije v Torontu a pracuje pro reklamní agenturu. Volala jsem jí a nechala vzkaz. Po večeři jí brnknu ještě jednou."

„Jak jsi to všechno zjistila?"

„Knížky, Tempe. Mluvíme tady o knížkách. A kdo se vyzná v knížkách?"

Předpokládala jsem, že se jedná o řečnickou otázku.

„Knihovníci přece. Jasně, tady se knihovnám říká *bibliothéques*. Ale našla jsem jednu s internetovými stránkami ve starém dobrém královnině jazyce. Mají tam telefonní seznam se jmény zaměstnanců, e-mailovými adresami a telefonními čísly. A představ si, co se mi stalo, když jsem zavolala na informace."

Nepředstavovala jsem si nic.

„Promluvil na mě živý člověk. Anglicky. Moc milá paní Bernice Weaverová. A Bernice mi pověděla, ať přijdu třeba hned."

Harry vytřela zbytky čili na talíři plátkem bagety.

„Ten barák vypadá jako obrovský domeček pro panenky." Harry namířila bagetu neurčitým západním směrem. „Je to támdle."

„Mluvíš o Westmountské veřejné knihovně?"

Harry přikývla, pusu plnou chleba.

Westmountská veřejná knihovna byla založena na konci 19. století, v roce 1897, na počest šedesátého výročí vlády královny Viktorie a skutečně odráží architektonické vrtochy své doby. Její

sbírky jsou nejstarší v celé montrealské oblasti a její klientela je poměrně dost anglofonní.

Vybrala jsi dobře, Harry.

„Takže Bernice dokázala identifikovat O‘Connor House, jeho majitele a soupis publikací?“

„Bernice je senzační.“

Každopádně.

„Udělala jsi na mě dojem. Vážně.“

„Ale to nejlepší teprve přijde, sestřičko.“

Harry si chvíli prohlížela moje mokré vlasy, tílko a kalhoty od pyžama stažené šňůrkou. Patrněji překvapilo, že jsem se osprchovala a převlékla na noc už před večeří, a tak se zeptala, jaký jsem měla den. Jelikož informací o Ryanových pohřešovaných a mrtvých dívkách a o zmizení Phoebe Jane Quincyové byla plná média, nenapadal mě jediný důvod, proč bych měla něco tajit.

Pověděla jsem Harry o odložených případech, které vyšetřují Ryan a Hippo. O pohřešované Kelly Sicardové, Claudine Cloquetové, Anne Girardinové a nakonec i Phoebe Jane Quincyové. O mrtvých z Rivière des Mille Îles, Dorvalu a Lac des Deux Montagnes. Nastínila jsem svou fušku v ateliéru, ale Cormierovo jméno jsem přitom nezmínila, a popsala jsem jí fotku Kelly Sicardové.

„Hajzl jeden.“

Souhlasila jsem. Jeden hajzl.

Večeři jsme dojídaly každá pohroužená do vlastních myšlenek. Já jsem prolomila ticho, když jsem vstávala od stolu.

„Co kdybys zkusila cinknout Flannery O‘Connorové a já zatím uklidím tenhle binec.“

Harry se vrátila ještě dřív, než jsem naskládala nádobí do myčky. V Torontu to pořád nikdo nebere.

Pohlédla na mě a pak na hodinky. Pět minut po desáté.

„Holka zlatá, ty vypadáš, jako bys prolítla mlátičkou.“ Vzala mi talíř z rukou. „Skoč do pelechu.“

Nedohadovala jsem se.

Birdie mě doprovodil k posteli.

Ale spánek nepřicházel.

Převalovala jsem se, mlátila do polštáře, skopala přikrývku, přitáhla si ji zpátky. Hlavou mi létaly pořád ty samé otázky.

Co se stalo Phoebe Jane Quincyové? Kelly Sicardové, Claudine Cloquetové a Anne Girardinové? Kdo jsou ty dívky nalezené v Dorvalu, Rivière des Mille Îles a Lac des Deux Montagnes?

Stále jsem před sebou viděla obrázky Kelly Sicardové – Kitty Stanleyové. Proč Sicardová použila falešné jméno? Proč ji Cormier fotografoval? Má prsty v jejím zmizení? Ve zmizení anebo ve smrti těch ostatních?

A ještě ta kostra z Rimouski. Hippovo děvče. Jaký význam mají ty léze na prstech a v obličeji? Kde je Île-aux-Becs-Scies? Byla to domorodá dívka? Anebo žila v naší době? Mohly by to být kosti Évangéline Landryové? Byla Évangéline zavražděna, jak je přesvědčená její sestra? Anebo jsou Obélininy vzpomínky jen pokřiveným obrazem děsivého incidentu, který si vytvořilo malé dítě? Byla Évangéline nemocná? Pokud ano, proč trvala Obéline na tom, že jí nic nebylo?

Pokoušela jsem si vybavit obrázek Évangéline, představit si, jaká by z ní dnes byla žena. Žena jen o dva roky starší než já.

A také jsem samozřejmě myslela na Ryana.

Možná to bylo únavou. Anebo otupělostí z tolika skličujících událostí. Anebo přetížením ze stovek tváří, které jsem celý den prohlížela.

V mysli se mi míhaly tmavé kadeře, modré plavky, letní puntíkované šaty. Byly to obrazy z těch fotek, ne skutečné vzpomínky. Ať jsem se snažila sebevíc, nedokázala jsem zkonstruovat živý obraz Évangélininy tváře.

Zaplavil mě obrovský smutek.

Odhodila jsem pokrývku, rozsvítila lampičku na stolku a posadila se na kraj matrace. Bird mě šťouchl do lokte. Zvedla jsem paži a přitáhla ho k sobě.

Slaboučké zaťukání.

„Co se děje?“

„Nic.“

Harry otevřela dveře. „Mrskáš tady sebou jako ryba na suchu.“

„Nemůžu si vzpomenout, jak Évangéline vypadala. Prostě nemůžu.“

„A proto nespíš?“

„Jo, to je moje momentální fixace.“

„Počkej.“

Za minutku byla zpátky a k hrudi si tiskla velkou zelenou knihu. „Schovávala jsem si to jako dar pro hostitelku, ale zdá se mi, že teď je ta pravá chvíle.“ Harry dosedla na postel vedle mě.

„Uvědomuješ si, že tvoje sestra je absolutní mistryní všech dob ve výrobě zdobených fotoalb?“

„Zdobených fotoalb?“

Předstíraný údiv. „Tys o těchhle albech nikdy neslyšela?“ Zavrtěla jsem hlavou.

„Jsou slavnější než sýr Velveeta. Tedy aspoň v Texasu. A já jsem v tyhle branži absolutní hvězda.“

„Ty si lepíš fotky do těch nazdobenejch alb?“

Harry obrátila oči v sloup tak vehementně, až jsem se bála, že už je nedá zpátky.

„Nejenom fotky, Tempe. Všechno, co si schováváš na památku. A není to tak, že to prostě vezmeš a plácneš to tam jako nějaký mišmaš. Každá stránka je umělecky vytvořená koláž.“

„To jsem nevěděla.“

„Temperance Daessee Brennanová.“ Harry mluvila stejně dramaticky jako Ralph Edwards. „Tohle je tvůj život.“ Otevřela album. „Ale jestli chceš, můžeš první roky vynechat a prolistovat si je později.“

Harry obrátila několik listů a přesunula mi své dílo do klína.

Byly jsme tam – opálené, bosé, mžourající do slunce.

Harry vedle té zrnité fotky perem připsala *Desáté narozeniny*. Kromě mne a Évangéline byla na té stránce ještě fotka babiččina domu, ubrousek z rybí restaurace na Pawleys, lístek z lunaparku „Veselý delfín“ na Myrtle Beach. Uměleckou montáž doplňovaly ještě samolepky mořského ježka a delfína.

„To je nádhera, Harry.“ Vrhla jsem se jí kolem krku. „Moc se mi to líbí. Opravdu. Děkuju ti.“

„Ale no tak, neslintej tolik.“ Harry vstala. „Vyspi se. I když je Ryan nevěrnej pták, je to stejně cukrouš. Zítra musíš vypadat jako ze škatulky.“

V porovnání s tím, jak jsem já teď obrátila oči v sloup, byla Harry naprostý žabař.

Než jsem zhasla světlo, ještě dlouho jsem si prohlížela Évangélininy rysy. Tmavé, kudrnaté vlasy. Velký, trošku hrbatý nos. Jemné rty, pevně stažené kolem rozpustile vyplazené špičky jazyka.

Neměla jsem tušení, jak brzy tuhle tvář znovu uvidím.

21

Nevím, co jsem Čekala. Že se mi vmžiku rozjasní v hlavě? Že budu mít zjevení? Pokud ano, zklamala jsem se.

Kromě průkazného onemocnění jsem na kostech Hippova děvčete nenašla nic, co by mohlo změnit můj původní odhad věku, ale také nic, co by vyloučilo možnost, že mu bylo šestnáct let. Povaha patologie kostí mě ovšem stále mátla.

V devět hodin jsem zatelefonovala do soukromé laboratoře DNA ve Virginii. Špatná zpráva: od doby, kdy jsem naposledy využila jejich služeb, ceny vyletěly prudce nahoru. Dobrá zpráva: mohu vzorky zaslat jako soukromá osoba.

Stáhla jsem si z internetu příslušný formulář, vyplnila ho, zabalila plechovku od spritu, kapesníčky, stoličku a čep z dívčiny pravé stehenní kosti. Pak jsem se vydala hledat LaManche.

Šéf poslouchal, špičky prstů sepnuté pod bradou. Évangéline. Obéline. Agent Tiquet. Bratři Whalenovi. Zastavárna Jerryho O'Driscolla. Tom Jouns.

LaManche vznesl několik doplňujících otázek. Odpověděla jsem na ně. Pak zavolal koronera.

Hippo měl pravdu. Ani nápad, José.

Otevřeně jsem LaManchovi pověděla o soukromých krocích, které mám v plánu. Neochotně souhlasil, abych testy zaplatila hotově.

LaManche mi sdělil, že mám jeden nový případ. Nic naléhavého. U Jonquiére se našly dlouhé kosti. Patrně z bývalého hřbitova.

Informoval mě o stavu pana Douceta. Psychiatr dospěl k závěru, že Theodore je duševně nezpůsobilý. Jelikož v případě Dorothée a Geneviève nelze stanovit příčinu smrti, nejsou vznesena žádná obvinění.

Vylíčila jsem mu odložené případy, na kterých pracuje Hippo s Ryanem, a upřesnila své zapojení do jejich týmu. Pohřešované dívky, Kelly Sicardová, Claudine Cloquetová a Anne Girardinová. Mrtvé z Rivière des Mille Îles, Dorvalu a Lac des Deux Montagnes. Zrovna

jsem vysvětlovala možné stopy vedoucí k Phoebe Jane Quincyové, když mu zazvonil telefon.

LaManche zvedl omluvně obě dlaně. Co může člověk dělat?

Vrátila jsem se do laboratoře, pověřila Denise, aby odeslal FedExem vzorky DNA. Pak jsem zatelefonovala do ústavu, kde je budou testovat, a požádala, aby to provedli rychle. Ten pán prohlásil, že udělá, co bude v jeho silách.

Zrovna jsem se natahovala po kabelce, když mi v hlavě vytanula jedna LaManchova otázka.

„*Oû se situe l'Île-aux-Becs-Scies?*"

No vážně, kde to vůbec je? Ten ostrov jsem nenašla v žádném atlasu Nového Brunšviku.

A co to jméno znamená? Ostrov čeho? Možná že v mapách, ve kterých jsem hledala, používají anglický překlad.

Vytáhla jsem Harrapův francouzsko-anglický slovník.

Věděla jsem, že *scie* znamená „pila". S tím slovem jsem se bezpočtukrát setkala při žádosti o analýzu rozřezaného těla. S *bec* jsem si nebyla tak jistá.

Možností bylo vícero. Zobák. Zoban. Zobec. Huba. Špička (nástroje). Konec (hadice). Okraj (nádoby). Hubička (konvice). Špice (cyklistického sedla). Náustek (klarinetu).

Kdo dokáže vysvětlit francouzský způsob uvažování?

Vyhledala jsem si *scie*, jestli to třeba neznamená ještě něco dalšího.

Blbost. Pila, to je ono. Radiální, na dřevo, cirkulárka, rámová, motorová, vykružovačka, řetězová, kotoučová, lupenková. Další významy byly ošetřené modifikujícími slovy.

Ostrov zobákových pil. Ostrov hubových pil. Ostrov pilových zobáků z cyklistických sedel.

Vzdala jsem to. Nejlepší bude zeptat se Hippa.

Cormierův byt se nacházel jeden blok od jeho ateliéru, v krabici z bílých cihel postrádající jediný osvobozující architektonický detail.

Ve všech třech poschodích trčely ven klimatizační jednotky; vrčely a kapaly. Zlaty nápis nad skleněným vchodem hlásal název budovy: Château de Fougères.

Dobrý nápad, ale v dohledu nebylo ani jedno kapradí.

Ryanův džíp stál zaparkovaný u obrubníku. Vepředu na konci bloku jsem si všimla černého taurusu. Podle značky jsem poznala, že ten vůz patří SQ.

Vstupní vestibul „Zámečku“ poskytoval sbírku obvyklých nechtěných letáků a brožurek. Prošla jsem kolem nich a stiskla zvonek u Cormierova jména. Ryan mě pustil bzučákem dovnitř.

Hala byla zařízená hnědou umělohmotnou pohovkou a zeleným umělohmotným kapradím. No dobrá, s hodnocením flóry jsem se unáhlila.

Výtahem jsem vyjela do druhého patra. Dveře se táhly doprava a doleva po šedě vydlážděné chodbě. Našla jsem číslo, které mi sdělil Ryan: 307. Byt byl odemčený.

Napravo byla kuchyně. Přede mnou obývák s parketami na podlaze. Nalevo krátká chodbička vedoucí do ložnice a koupelny. Naštěstí byl byt malý.

A čistý. Všechno se jenom blýskalo. Vzduch lehce páchl dezinfekcí.

I když venku o nadvládu bojovalo horko a vlhko, tady uvnitř se teplota vyšplhala sotva na osmnáct stupňů. Cormierova klimoška jela na plné obrátky.

Úchvatné. Po včerejší zkušenosti se saunou jsem si na sebe vzala tílko bez rukávů a kraťasy. Cítila jsem, jak se k akci připravují švadrony husí kůže.

Ryan byl v ložnici a hovořil s techniky od kriminalistů, kteří ve stodole objevili radarem psa. Chenevier snímal otisky prstů. Pasteur se hrabal v zásuvkách. Ryan prohledával kumbál. Všichni měli ve tvářích napjatý výraz.

Popřáli jsme si *bonjour*.

„Hippo tu není?“ divila jsem se.

„Je v ateliéru.“ Ryan prohledával kapsy velice ošuntělého baloňáku. „Vyrazím tam za ním, jakmile tady skončím.“

„Našli jste něco?“

Ryan pokrčil rameny. Nic moc.

„Ten chlapec má moc pěknou elektroniku.“ Chenevier kývl bradou k západní stěně ložnice. „Mrkněte se.“ Vrátila jsem se do obývacího pokoje.

Západní strana místnosti byla přecpaná sedací soupravou s konferenčním stolkem z výprodeje. Plazmový televizor byl velký jako billboard.

Po celé délce východní stěny se táhl psací stůl ze skla a oceli a zasahoval ještě i kousek na severní stěnu. Na něm stál kabelový modem, klávesnice, plochý skener a dvacetipalcový LCD monitor. V rohu na podlaze se krčil počítač.

Pozorovala jsem blikající světélko na modemu a přemýšlela. Něco tady nehraje. Cormier má doma vysokorychlostní internet, a přitom si veškerou práci archivuje v obálkách a papírových deskách?

Bezdrátová myš červeně svítila. Pohnula jsem s ní a monitor se probral k životu. Modré pozadí. Černý kurzor blikající v bílém obdélníkovém poli.

„Vztahuje se povolení k prohlídce i na počítač?“ zavolala jsem.

„Jo.“ Ryan přišel z ložnice za mnou. „Už jsem u něj strávil pár hodin.“

„Cormier nepoužívá heslo?“

„Je to génius. Jako heslo má svoje příjmení.“

Ustoupila jsem. Ryan se posadil a stiskl několik kláves. Zaznělo pár tónů a na obrazovce se objevila známá plocha Windows. Jako tapetu měl nastavené panoráma města vyfotografované v noci z vyhlídky na Mont Royal. Ta fotka byla dobrá. V duchu jsem se ptala, jestli ji pořídil Cormier.

Poznávala jsem většinu ikonek na ploše. Word. HP Director. WinZip. Adobe Photoshop. Ty zbylé mi nic neříkaly.

Ryan klikl pravým tlačítkem myši na zelené políčko Start na spodní liště, potom na *Hledej* a *Mé dokumenty*. Obrazovku zaplnil seznam složek a dat. *Korespondence. Výdaje. Objednávky. Alba. Archivy. E-knihy. Hudba. Obrázky. Videa. Nové akce*.

„Prošel jsem všechny složky, všechny soubory. Našel jsem internetové stránky, které si naposledy prohlížel. Nejsem žádný odborník, ale vypadá to jako hromada neškodnejch kravin.“

„Třeba v tom Cormier nejede.“

„Třeba ne.“ Ryan nevypadal příliš přesvědčeně.

„Třeba na něm není víc než to, co vidíš na první pohled.“

„A co vidíš na první pohled?“

„Mizerného fotografa s nadupaným PC.“

„Aha.“

„Třeba je Cormier technický analfabet a v krámě ho prostě ukecali, aby si koupil lepší mašinu, než opravdu potřebuje.“

Ryanovi klesla brada.

„To se stává,“ nedala jsem se.

„*Cave canem*.“

„Pozor na psa? Chtěl jsi říct *caveat emptor*. Pozor ať si dá ten, kdo nakupuje. To jsou obě latinská rčení, ne citáty.“

Ty zatraceně modromodré oči se zahleděly do mých.

V hrudi se mi rozhořela jiskřička. Ryan stiskl rty.

Oba jsme odvrátili zrak.

„Volal jsem na Division des crimes technologiques.“ Ryan změnil téma. „Každou chvíli by se tu měl objevit někdo od nich.“

Jako kdyby nás slyšel, ten někdo vstoupil do bytu. A nebyl to muž.

„*Tabarnouche*. Podělaná zácpa.“ Ta žena byla vysoká a štíhlá a měla dlouhé zplihlé vlasy, které volaly po kadeřníkovi. „To už se snad všichni připravujou na festival. Ulice budou úplně našťouchané.“

Festival international de jazz de Montreal se koná koncem června a začátkem července. Každoročně paralyzuje velkou část centre-ville.

Žena podala Ryanovi ruku. „Solange Lesieurová.“

Ryan a Lesieurová si potřásli rukama.

Ruka se přiblížila ke mně. Ten stisk by klidně roztříštil biliárovou kouli.

„Tohle je ten systém?“

Aniž by čekala na odpověď, usadila se, natáhla si rukavice a začala ťukat do kláves. Ryan a já jsme se postavili za ni, abychom lépe viděli na monitor.

„Chvíli to bude trvat.“ Lesieurová mluvila, aniž by zvedla hlavu.

Jasně, ani já nemám ráda, když mi při práci někdo funí za krk.

Chenevier pořád ještě řádil v ložnici. Pasteur se přesunul do koupelny. Zvuky provázející jeho hledání se nesly předsíní. Klapnutí keramického víka záchodové nádržky. Vrzání dvířek od lékárničky. Chrastění prášků v plastové lahvičce.

S Ryanem jsme si navlékli rukavice a rozhodli se, že se pustíme do kuchyně.

Akorát jsem skončila prohlídku ledničky, když se ozvala Lesieurová.

Ryan opustil šuplík s příbory a odebral se za ní.

Já pokračovala s prací v kuchyni.

Na jedné poličce stály čtyři nerezové nádoby. Otevřela jsem tu nejmenší. Zrnková káva. Lžičkou jsem ji prohrábla a nic zajímavého nenašla.

„Tenhle systém obsahuje několik pevných disků, čímž se kapacita rozšíří až na jedna celá pět terabytu."

Ryan se na něco zeptal, Lesieurová odpověděla.

Druhá nádobka obsahovala krystaly hnědého cukru. Šťouchla jsem do nich. Jestli uvnitř něco bylo, potřebovali bychom hydraulickou vrtačku, abychom to dostali ven.

Lesieurová a Ryan si dál něco mumlali ve vedlejší místnosti. Na chvilku jsem se zaposlouchala.

„Jeden gigabyte se rovná jedné miliardě bytů. Jeden terabyte se rovná jednomu bilionu bytů. To už je placu, že by se tam dalo tancovat. A tenhle pitomeček si jen surfuje po netu a ukládá pár souborů?"

Znovu jsem se soustředila na nádoby. Ve třetí byl bílý cukr. Moje lžička nevydolovala žádnou kořist.

„Není to žádný inženýr. Neukládá si videa. Na co potřebuje takovou kapacitu?" Lesieurová.

„Na hry?" Ryan.

„Blbost."

Poslední nádoba byla plná mouky. Na lžičku moc hluboko.

„A na co mu je ten skener?" Lesieurová.

„On si neukládá obrázky?" Ryan.

„Nic jsem nenašla."

Z horní skříňky jsem vytáhla stoh misek, vybrala tu největší a ostatní položila zpátky.

Ryan něco řekl. Lesieurová odpověděla. Jejich rozhovor přehlušilo rachocení nádobí.

Uchopila jsem pikslu oběma rukama a začala sypat. Oči jsem nespouštěla z mouky valící se přes okraj. Vznesl se bílý mrak a zaprášil mi obličej i ruce.

Chtělo se mi kýchnout.

Odložila jsem pikslu. Počkala jsem. Kýchnutí nepřicházelo. Znovu jsem začala sypat. Půl. Tři čtvrtiny.

Mouka byla už skoro vysypaná, když do misky spadl předmět. Odložila jsem nádobu na pult a tu věc si prohlédla. Tmavá. Plochá. Velká asi jako můj palec. Pocítila jsem záchvěv vzrušení.

Ačkoli ta věcička byla zabalená v igelitu, vypadala hodně povědomě.

22

Spěchala jsem do ložnice a ruce poprášené moukou jsem držela daleko od těla. „Našla jste něco?“ zeptal se Chenevier.

„V mouce. Raději to nafotíme in situ a pak sejmeme otisky.“

Chenevier šel za mnou zpátky do kuchyně. Vypsal příslušný štítek pro předmět doličný a vyfotografoval mísu z několika různých úhlů. Když skončil, vytáhla jsem tu věcičku, poklepala s ní o okraj nádoby a položila ji na pult.

Chenevier udělal ještě několik snímků a pak začal hledat otisky na povrchu předmětu. Zádně tam nebyly. Otočením prstu mi naznačil, abych rozbalila igelit. Udělala jsem to. Vyfotografoval každičký centimetr.

Za pár minut už na desce pultu ležely vedle sebe sáček, čtyřicet centimetrů čistého igelitového obalu a flash disk. Otisky prstů nebyly na ničem.

„Něco máme,“ zavolala jsem do obývacího pokoje.

Ryan za námi přišel. Vytáhl jedno obočí a setřel mi mouku z nosu.

Přimhouřila jsem oči a beze slova ho varovala: „Neříkej to!“

Ryan mi podal ručník a potom si začal prohlížet malou výstavku vedle mísy.

„USB paměťová karta,“ prohlásila jsem. „Šestnáct gigabytů.“

„To je hodně.“

„Na tuhle věcičku bys klidně uložil státní archiv.“

Ryan naznačil, abych disk donesla k počítači. Chenevier se vrátil do ložnice.

Podala jsem kartu Lesieurové. Stiskla nějaké tlačítko a z jednoho konce vyjela přípojka USB.

„Máme na to povolení?“

Ryan přisvědčil.

Lesieurová se natáhla pod stůl a vložila kartu do počítače. „Zkuste heslo Cormier,“ poradil jí Ryan.

Lesieurová ho obdařila pohledem, který říkal „děláte si ze mě šoufky?“.

„Jen to zkuste.“

Lesieurová napsala C-O-R-M-I-E-R.

Obrazovka se změnila. Nový čtvereček nás informoval, že bylo detekováno výměnné zařízení a že disk obsahuje několik typů souborů.

„To je mi teda chytrák.“ Lesieurová stiskla několik kláves.

Objevily se sloupce písmen. Složky. Soubory. Data.

Lesieurová otevřela jeden soubor. Druhý. Ryan a já jsme se nahnuli, abychom lépe viděli na monitor.

„Tohle mi bude chvíli trvat.“ Stejně jako předtím nebylo její poselství nijak skryté.

S Ryanem jsme se vrátili do kuchyně.

Když jsme měli za sebou prohlídku několika dalších skříněk a krabic s cereáliemi a krekry, ozvala se Lesieurová. Oba jsme šli za ní.

„Fajn. Já to vidím takhle. Na první pohled to všechno vypadá úplně nevinně. Daňová přiznání. Obchodní dokumenty. Ale myslím si, že v nevyužitém prostoru téhle flash karty má ten chlap schovanou ještě jednu vrstvu.“

Ryan i já jsme se museli tvářit hodně nechápavě.

„Některé nové kódovací programy umožňují vcelku hodnověrnou možnost popření, protože vytvářejí dvě vrstvy. Uživatel si uloží pár nevinných souborů v první vrstvě. Daňová přiznání, obchodní kontakty, informace, které si rozumný člověk raději zakóduje. Druhou vrstvu pak vyplní daty, která jsou na disku schovaná v ‚nevyužité‘ kapacitě.“

„Takže Cormier používá jednoduché heslo pro vrstvu jedna, protože na těchhle souborech mu vlastně houby záleží,“ hádala jsem. „Jen se tím kryje a jde mu výhradně o vrstvu číslo dvě.“

„Přesně tak. S tímhle typem nastavení to funguje tak, že když se mu někdo začne hrabat ve věcech, uvidí soubory a volnou kapacitu. Na první pohled je všechno O.K. I kdybyste prohlídli volnou kapacitu disku byte po bytu, najdete jen samé bláboly.“

„A to není podezřelé?“ zeptal se Ryan.

Lesieurová zavrtěla hlavou. „Operační systémy běžně nemažou vymazané soubory. Prostě jen změní nápis ‚Tenhle soubor byl

vymazán a lze jej přepsat‘. Všechno, co bylo v souboru, zůstává na disku, dokud není potřebná volná kapacita, takže když se podíváte do nepoužívaných oblastí normálního disku, najdete tam kousky starých souborů. Vzpomínáte na Ollieho Northa?“

Ryan i já jsme odpověděli ano.

„Takhle se vyšetřovatelé dostali k informacím při Irangate, které Ollie vymazal. Ať jde o prostý text nebo zkopírovamá počítačová data, místo toho, co chybí, se objeví nesmyslné bláboly.“

„Takže vy máte podezření, že tu jsou zakódovamé soubory, ale neumíte je přečíst.“

„*C‘est ça*. Vy, lidičky, nejspíš děláte s Windows XP. Když se používají s dostatečně dlouhým a zcela náhodně zvoleným heslem, tak i nástroj, který se prodává s XP Pro, vytvoří kód, co se hodně: těžko rozlouskává.“

„Zkusila jste napsat ‚Cormier?“ zeptal se Ryan.

„Jasně.“

Lesieurová mrkla na hodinky a vstala.

„Obří flash disk nacpaný do piksly s moukou. Dvouvrstvé kódování. Tenhle chlap něco schovává a opravdu nechce, aby to někdo našel.“

„A co teď?“ chtěl vědět Ryan.

„Pokud to vaše povolení umožňuje, zabavte počítač. Ať už si tam zašil cokoli, my to najdeme.“

V jednu hodinu jsme s Ryanem opustili Cheneviera a Pasteura. Měli dokončit prohlídku bytu a zamknout. Já jsem se vydala rovnou ke Cormierovu ateliéru. Bylo to jako se přesunout z – chladné Arktidy do horkých a špinavých tropů.

Hippo měl na sobě další havajskou košili. Červené želvy a modří papouškové – všichni provlhlí a povadlí. Prohledali dvě skříňky.

Řekla jsem mu o nalezeném disku. Jeho reakce byla okamžitá.

„Ten chlap jede v pornu.“

„Možná.“

„Cože? Vy si snad myslíte, že tam má uloženou chrámovou hudbu?“ Jelikož fotky a videa vyžadují hodně kapacity na disku, i já

jsem měla podezření na pornografii. Jen nemám ráda unáhlené reakce. „Neměli bychom dělat předčasné závěry," řekla jsem.

Hippo si odfrkl.

Abych se vyhnula hádce, změnila jsem námět hovoru.

„Slyšel jste někdy o ostrově, který se jmenuje Île-aux-Becs-Scies?"

„Kde to má být?"

„U Miramichi."

Hippo chvíli přemýšlel a pak zavrtěl hlavou.

„Co to jméno znamená?"

„Myslím, že *bec scie* je nějaký druh kachen."

V zadním mozku se mi cosi překulilo.

Kachní ostrov? Cože?

Vybrala jsem si jednu skříňku a začala vytahovat složku za složkou.

Děti. Domácí mazlíčci. Páry.

Bylo pro mě hodně těžké se soustředit. Opravdu jsem tak horlivým zastáncem rozvážnosti? Anebo sama sobě něco popírám? Cormier jako výrobce pornografie. Cormier jako fotograf žen a dětí. Připadají mi ty souvislosti prostě jen moc příšerné?

A co to ponoukání z mého podvědomí? Kachní ostrov?

Trochu to bylo tím horkem. Trochu hladem. Na pravé straně lebky se mi začala šikovat bolest hlavy.

Ryan měl zamířit z Cormierova bytu rovnou do ateliéru a cestou koupit něco k obědu. Kde sakra je? Napruženě jsem se znovu začala přehrabovat v papírech.

Ryan se milostivě objevil v půl třetí. Místo salátu a dietní coly, které jsem si objednala, přinesl párky v rohlíku a hranolky od Lafleura.

Při jídle Ryan a Hippo diskutovali o flash kartě. Ryan souhlasil, že Cormier tam pravděpodobně schovává sprosté obrázky. Bylo mi vedro, byla jsem podrážděná a právě jsem se nacpala mastnými párky, takže jsem se ujala role ďáblova advokáta.

„Možná už měl Cormier dost tohohle bordelu," mávla jsem rukou směrem k registračkám. „Možná si skenoval všechny svoje staré fotky a soubory."

„Na flash kartu, kterou schoval do piksly s moukou.“ Ryan měl pravdu. A to mi šlo na nervy.

„No dobře, tak je to porno. Třeba je Cormier jenom úchyl, co skrývá svoje malé necudné tajemství.“

Oba muži na mě pohlédli, jako bych právě prohlásila, že antrax je naprosto neškodný prášek.

„Myslete si, co chcete.“ Zmuchlala jsem ubrousek a strčila ho do mastného hnědého pytlíku. „Já si počkám na důkazy.“

Skříňka číslo dvanáct. Zrovna jsem zírala na fotku naprosto nepřitažlivého děcka, když mi zatrylkoval mobil.

Předvolba dva osm jedna. Harry.

Vzala jsem to.

„Tys teda dneska byla ranní ptáče.“

„Skoro každý den jsem ranní ptáče.“

„Jak se daří našemu francouzskému kovbojovi?“

„Jestli myslíš Ryana, tak to není žádný kovboj, ale blbec.“

„Zrovna jsem mluvila s Flannery O‘Connorovou.“ Harryin hlas se třásl vzrušením.

„Poslouchám.“

Chvilku bylo ticho.

„Zase nás dneska něco rozčílilo?“

„Je horko.“ Položila jsem ošklivé děcko na hromadu prohlédnutých desek a otevřela další.

„Tohle není vůbec žádné horko.“

„Co jsi zjistila?“

„Jestli chceš poznat opravdové horko, tak zajeď v srpnu do Houstonu.“

„O‘Connor House?“

„Firma to zabalila, když se Flan rozešla s manželem. Tedy, ona si říká Flan. Neptala jsem se, jestli si to jméno dala oficiálně změnit nebo ne. No, to je fuk, Flan to odpískala, když načapala manžílka in flagranti s hošíkem jménem Maurice.“

„Panejo.“ Další desky byly nadepsané *Krenshaw*. Uvnitř byl kokršpaněl. Zavřela jsem je a vzala si jiné.

„Ona je bezva, Tempe. Povídaly jsme si přes hodinu.“

Ten rozhovor jsem si dokázala představit.

„Co jsi zjistila o Obélinině knize?“ Otevřela jsem další složku. *Tremblayová*. Velice tlustá dáma s velice tlustým dítětem. I Tremblayovi letěli na hromadu.

„Po rozvodu si Flan nechala celý archiv O‘Conner House. Jména klientů, názvy knih, počty stránek, počty výtisků, typ vazby. No Simon a Schuster to není, to ti nemusím vykládat.“

„Obélinina kniha.“ Udržet Harry v kurzu bylo jako shánět dohromady stádo ovcí mezi kopci.

„Za dobu své existence O‘Connor House vytiskl dvaadvacet básnických sbírek. Šest z nich si objednaly ženy.“ Slyšela jsem šustění papíru. „*La Pénitence* od Félice Beaufilsové.“

To, co Harry prováděla s francouzským jazykem, bylo skutečně pozoruhodné.

„*Ulehni do lilií* od Geraldine Haegeové. *Peprmintové jaro* od Sandry Lacanuové. *Un besoin de chaleur humaine* od Charlene Pierpontové. Ten název prý znamená něco jako že potřebuje lidské teplo.“

Otevřela jsem další desky. *Briggovi*. Upejpavá nevěsta. Hotovo.

„Další čtyři nemají autora. Víš, jako že básník chtěl zůstat v anonymitě. *Přízračná jitra*. Flan si myslí, že to byl nějaký projekt literárního klubu. Tu zakázku vyřizovala jakási Caroline Beecherová.“

Bolest už mi bušila zevnitř do oční bulvy. Palcem jsem si začala v kruzích masírovat spánek.

„*Parfum* zaplatila Marie-Joséphine Deverauxová. *Třásně* zaplatila Mary Anne Coffeyová. Obě tyhle knížky mají asi padesát stran. Obou jich vytiskli stovku. Beecherová a Deverauxová bydlí v Monctonu. Coffeyová v St. John –“

„Obéline?“ Vyznělo to ostřeji, než jsem zamýšlela.

Harry mi věnovala několik okamžiků ticha.

„Promiň. Já vím, že s tím máš spoustu práce. Na mě to je jenom moc informací najednou.“

„Hm.“

„Co jsi zjistila o *Kostech na popel*?“

Otevřela jsem další složku. *Zucker*. Tři děti v kostkovaných oblečcích.

„Virginie LeBlancová.“ Stroze.

„LeBlancová to objednala?“

„Ano.“

„Má O‘Connorová adresu LeBlancové?“

„P. O. Box.“

„Kde?“

„V Bathurstu.“

„Nějaké další kontaktní informace?“

„Ne.“

„Pokusila ses tu LeBlancovou vystopovat?“

„Ano.“

„No a?“

Trucovité ticho.

Obrátila jsem oči v sloup. Bolelo to.

„Hele, Harry, fakt se omlouvám. Opravdu si cením toho, co děláš.“

Z druhé strany místnosti jsem slyšela zvonit telefon a pak Hippův hlas.

„*Gallant*.“

„Můžu tě dneska pozvat na večeři?“ zeptala jsem se Harry.

„*Quand? Où*?“ Staccatové otázky v pozadí. Kde? Kdy?

„Budu doma,“ řekla Harry.

„*Bon Dieu!*“

„Vyber restauraci,“ navrhla jsem.

Zaslechla jsem tiché zabručení a pak kroky klapající směrem ke mně.

„A povíš mi úplně všechno, co ses dozvěděla.“

Harry souhlasila. Chladně.

Hippo stál za mnou.

Zvedla jsem oči.

Něco bylo hodně, ale opravdu hodně špatně.

23

Hippo měl zaťaté čelisti jako vřetenový lis.

„Co je?“ Zavřela jsem Zuckerovy desky.

Hippo tiše mručel.

„Mluvte.“

„Telefonoval mi kolega z Kanadské jízdní v Tracadie. Obéline Bastarachová se pohřešuje, patrně je mrtvá.“

Vyskočila jsem na nohy. Zuckerova složka proletěla místností. „Mrtvá? Jak to?“

Hippo si nacpal telefon do kapsy, přičemž si vytáhl podolek košile, a otočil se.

„Jak to?“ zopakovala jsem, až příliš pronikavě.

„Soused, co bydlí po proudu od Bastarachových, našel kolem jednoho pilíře pod svým molem omotaný šál. Poznal ho. Šel se zeptat. Obéline nebyla doma, a to mu bylo podezřelé. Podle něj prý nikdy nechodí ven.“

„To ještě neznamená, že se Obéline utopila.“

„Policie prohledala celý pozemek. Na vlnolamu našli krev.“

„To může –“

Hippo pokračoval, jako kdybych nic neřekla. „Na konci vlnolamu byly šaty. Složené. A na nich boty. *Note d‘adieu* zastrčený ve špičce.“

Cítila jsem, jak mi z hlavy odtéká krev. „Dopis na rozloučenou?“

Hippo se mi nepodíval do tváře.

A nevyřkl slova, která se mu určitě drala na jazyk.

Nebylo třeba. Už teď jsem cítila umrtvující tíhu viny.

Polkla jsem. „Kdy?“

„Včera.“

Já jsem Obéline navštívila v úterý. Ve středu byla mrtvá.

„Co stálo v tom dopise?“

„*Adieu*. Život mě omrzel.“

Hanba se ve mně vařila.

A vztek.

A ještě něco dalšího.

Obéline sice nebyla šťastná, ale připadala mi spokojená. Sama mi řekla, že právě na tomhle místě si přeje být.

„Já jsem si nevšimla ničeho, co by naznačovalo sebevražedné sklony.“

„A kdepak jste získala doktorát z psychologie?“

Tváře mi hořely. Hippo má pravdu. Co o té ženě vůbec vím? Naposledy jsme se viděly jako děti, pokud nepočítám předvčerejšek.

„Nikdo nezpochybnil její úmrtí? Chci říct, že nemají tělo. Prohledávají řeku?“

„V těch místech je řeka jako nákladní vlak.“ Hippo mžoural na druhý konec chodby, odkud sem skrz špinavé okno v obýváku nakukovalo sluneční světlo. „To tělo teď už nejspíš plave v zálivu Svatého Vavřince.“

„Kde je Bastarache?“ Ryan patrně slyšel zvýšené hlasy, a tak opustil Cormierovu kancelář.

„V Quebec City.“

„Má alibi?“

„Ten hajzl má vždycky alibi.“

S těmito slovy Hippo vypochodoval z místnosti. Za pár vteřin se otevřely hlavní dveře. Práskly.

„Je mi to líto.“ Ryanovy oči říkaly, že to myslí upřímně.

„Díky.“ Slabě.

Nastala chvíle napjatého ticha.

„Co je to mezi tebou a Hippem?“

„Je nasranej, že jsem jela do Tracadie.“

„Ba ne, myslím že to není kvůli tobě. Ty jsi prostě jen po ruce.“

„Žádal mě, abych ji nekontaktovala.“

„Bastarache je opravdickej gangster. A Hippo si myslí, že to vrhá špatné světlo na všechny Akaďany.“

Nedůvěřovala jsem si natolik, abych odpovídala.

„Nenech se od něj sprdávat. Hippo to sice neřekne nahlas, ale to, že jsi našla ten Cormierův disk, na něj udělalo sakra pořádnej dojem. Jakmile si Lesieurová poradí s heslem, budeme mít toho sviňáka na lopatě.“

„Kdybych ho nenašla já, našli by ho technici.“

Ryan věděl, že je to pravda. Jen se snažil být hodný.

„Jestli si tady chceš dát pohov, pochopím to," řekl.

Zavrtěla jsem hlavou. Jenomže to mi už Ryan nevěnoval pozornost.

„Zítra jdu k soudu. Pokud to tady dneska nedoděláme, tak to zabalíme v pondělí."

S těmito slovy Ryan zmizel v chodbě. A ignoroval mě po celý zbytek dne.

Fajn. Mohla jsem se aspoň soustředit na ty podělaný Cormierovy složky.

Ne, nemohla. Celé odpoledne jsem před sebou viděla Obéline. Altánek. Vlnolam. Šál.

Tělo jsem měla jako z olova a jen silou vůle jsem otevírala další a další desky.

Zvířátka. Nevěsty. Děti. Ani jedna z nich nebyla Phoebe. Ani jedna z nich nebyla žádná z pohřešovaných či mrtvých dívek. V šest jsem to vzdala.

Centimetr po centimetru jsem se sunula ucpanými silnicemi k domovu a bála se chvíle, kdy budu Harry sdělovat, že je Obéline mrtvá. Má sestra všechno hluboce prožívá a všem svým emocím dává volný průchod. Radosti. Hněvu. Strachu. Ať už je Harryina reakce jakákoli, vždycky je trochu přes čáru. Toho hovoru jsem se děsila.

Zaparkovala jsem v podzemní garáži. Světélko mi prozradilo, že výtah trčí ve druhém patře. Vydala jsem se nahoru po schodech.

Vnější i vnitřní domovní dveře byly otevřené. Na podlaze v přízemní hale byly sem tam roztažené běhouny. Na jednom z nich stál náš domovník Winston.

„Někdo se stěhuje?" Vlastně mě to nezajímalo. Myslela jsem na Harry.

„Třistačtyřka," odpověděl Winston. „Do Calgary."

Obešla jsem zábradlí a vydala se k naší chodbě.

„Vy chcete prodat byt?"

„Ne."

„Divné."

Otočila jsem se. „Co je divné?“

„Dneska ráno tu byli dva chlápci. Ptali se na váš byt.“

Zastavila jsem se. „Na co se ptali?“

„Kolik má pokojů. Jestli vám patří ten dvorek.“ Winston pokrčil rameny, palce zastrčené za opasek džin. „Obvyklé věci.“

Zašimraly mě obavy. „Nechali tu na sebe kontakt?“

Winston zavrtěl hlavou.

„A mluvili opravdu o mně? Zmínili moje jméno?“

Winston mou otázku chvíli zvažoval. „Nejsem si jistý. Dneska je tu pořádný blázinec. Byli to asi nějaký troubové. Takových se tu potlouká spousta.“

„O mém bytě nedávejte nikomu vůbec žádné informace.“

Winstonův úsměv povadl. Ruce mu vylétly dopředu a překřížily se na hrudi.

„Moc se omlouvám. Já věděl, že vy byste ho neprodala.“

Winston si přejel palcem a ukazováčkem přes koutky úst.

Usmála jsem se na něho. „Díky, že jste mi o tom řekl.“

„S vaší sestrou je ohromná legrace.“

„To je.“ Otočila jsem se ke své chodbě. „Raději jí půjdu dát najíst, aby mi nezačala ohryzávat skříně.“

Stále ještě uražená Harry se odmítla podílet na výběru restaurace. Vzala jsem ji do jedné ze svých nejoblíbenějších. Milos je sice dost drahá, ale dnes večer nebyla vhodná chvíle na počítání drobných.

Náš rozhovor při odchodu z bytu probíhal nějak takhle.

„Mají tam čerstvé ryby?“

„Jo, přímo je tam loví.“

A při příchodu do restaurace.

„Kde to jsme?“

„Na Saint-Laurent nedaleko Saint-Viateur.“

„Propánakrále.“

Daly jsme si dohromady jeden velký řecký salát a porci smažených cuket. Harry si objednala kraba a já rybu.

Musela jsem se hodně snažit, abych ji přiměla k hovoru o *Kostech na popel*.

„Když jsem zavolala na poštu v Bathurstu, přepojili mě na slečnu Schtumpheissovou.“ Harry to jméno vyslovila s přízvukem plukovníka Klinka. „Frau Schtumpheissová nepotvrdila, že si u nich Virginie LeBlancová pronajala poštovní přihrádku. Ale ani to nepopřela. Přísahám, Tempe, ta ženská by mohla velet v gulagu.“

„Stalagu. Co říkala?“

„Že je to důvěrná informace. Myslím, že frau Schtumpheissové se prostě nechtělo pohnout *frauenhintern*.“

Skočila jsem jí na to. „*Frauenhintern*?“

„Prdelí.“

„Jak to víš?“

„Conrad uměl německy.“

Conrad byl manžel číslo dvě. Nebo tři?

„Mohla bych poprosit Hippa, aby jí zavolal,“ navrhla jsem. „On tam z těch končin pochází.“

„To by mohlo fungovat.“ Povzneseně, ale ne nepřátelsky. Harryina nálada se lepšila.

Než jsme dojedly, udržovala jsem lehký tón. Když přinesli kávu, natáhla jsem se přes stůl a vzala svou sestru za ruku.

„Hippo mi dneska sdělil jednu hodně špatnou zprávu.“

Harry na mě upřela ustarané oči.

Polkla jsem. „Obéline je asi mrtvá.“

Oči se zamlžily. „Proboha.“ Pak zašeptala: „Jak? Kdy?“

Řekla jsem jí, co jsem věděla. Obrnila jsem se.

Harry uchopila lžičku a zamíchala si kávu. Zaťukala na okraj šálku. Odložila lžičku na stůl. Opřela se. Zamyšleně se kousla do rtu.

Žádné slzy. Žádný výlev.

„Jsi v pořádku?“

Harry nereagovala.

„Proud je v těch místech prý hodně silný.“

Harry přikývla.

Klid mé sestry mě znepokojoval. Začala jsem mluvit. Mávla rukou, aby mě utišila. Naznačila jsem číšníkovi, že chceme platit.

„Jednu věc udělat můžeme,“ řekla. „Na památku Évangéline a Obéline.“

Harry počkala, až mi číšník dolije sklenici.

„Vzpomínáš si na toho chlapa, co poštou posílal bomby do aerolinek a na univerzity?“

„Unabomber?“

„Jo. Jak to tenkrát bylo?“

„Koncem sedmdesátých a začátkem osmdesátých let Theodore Kaczynski zabil tři lidi a devadesát dva jich zranil. Unabomber se stal cílem jednoho z nejdražších pátrání v historii FBI. Ale co má Kaczynski společného s Obéline?“

Nalakovaný nehet proťal vzduch. „Jak ho nakonec chytili?“

„Sepsal manifest nazvaný Průmyslová společnost a její budoucnost. Tvrdil, že bomby byly nezbytné, aby obrátily pozornost k jeho dílu. Chtěl inspirovat ostatní, aby bojovali proti porobě, kterou umožňuje technický pokrok.“

„Jo, jo, jasně. Ale jak toho prevíta dostali?“

„V polovině devadesátých let rozeslal Kaczynski dopisy, krom jiného i některým ze svých bývalých obětí, a požadoval, aby jeho manifest otiskli v největších novinách. Všech pětatřicet tisíc slov. Do poslední hlásky. Vyhrožoval, že pokud to neudělají, zabije další lidi. Po dlouhých diskusích doporučilo ministerstvo spravedlnosti ten text otisknout. Vyšel v New York Times a Washington Post. Všichni doufali, že se něco stane.“

„A dál?“ Harry obrátila ruku dlaní vzhůru.

„Kaczynskiho bratr poznal styl a uvědomil úřady. Soudní znalci v oboru lingvistiky porovnali úryvky textů, které poskytli Kaczynskiho bratr a matka, s manifestem Unabombera, a došli k závěru, že obojí napsal tentýž člověk.“

„A máme to.“ Harry obrátila i druhou ruku.

„Co?“ Byla jsem ztracená.

„Přesně tohle uděláme. Na Obélininu památku. A taky Évangélininu, samozřejmě. Seženém lingvistu, který porovná básně v *Kostech na popel* s básněmi, co Évangéline napsala jako malá holka. Tím se z Evangéline stane oficiálně básnířka.“

„Já nevím, Harry. Ty její první věci byly jenom pubertální básničky.“

„A ty si krucinál myslíš, že Kaczynski byl nějakej Shakespeare?“

Pokoušela jsem se netvářit příliš pochybovačně.

„S Obéline jsi mluvila o Évangélinině vraždě. Já neumím francouzsky, ale poslouchala jsem. Vím, co jsem slyšela v jejím hlase. Vinu. Příšernou, úděsnou, drásající vinu. Celý život té ženské se nese ve znamení obrovské viny, protože skrývala to, co věděla o smrti své sestry. A tohle by přece chtěla, ne?“

„Ano, ale –“

„Znáš nějakého lingvistu?“

„Ano, ale –“

„Dost dobře na to, abys ho požádala o to porovnání?“

„Myslím, že jo.“

Harry nechala obě ruce dopadnout na stůl, naklonila se dopředu a opřela se o předloktí. „Évangéline a Obéline odešly. Zbyla nám jenom ta knížka. Cožpak nechceš vědět, jestli ji napsala Évangéline?“

„Samozřejmě že chci, ale –“

„A dát světu její jméno? Udělat z ní básnířku, kterou vždycky toužila být?“

„Počkej. Tohle nedává smysl. Ty mi tu naznačuješ, že Évangéline napsala ty básně a Obéline je dala vytisknout u O‘Connor House. Proč by ale Obéline použila jméno Virginie LeBlancové? Proč by neuvedla Évangéline jako autorku sbírky?“

„Možná musela celou tu věc skrývat před tím svým podezřívavým manželem.“

„Proč?“

„Doprkýnka, Tempe, já nevím. Možná nechtěl, aby se dostala na světlo stará špína.“

„Évangélinina vražda?“

Harry přisvědčila. „Víme, že Bastarache Obéline mlátil. Nejspíš z něj měla strach.“ Harry ztišila hlas. „Tempe, myslíš, že ji teď zabil?“

„Já nevím.“

„Myslíš, že je opravdu mrtvá? Chci říct, kde je její tělo?“

Přesně tak, pomyslela jsem si. Kde je její tělo?

Přinesli účet. Zkontrolovala jsem ho a podepsala.

„Máme jeden problém, Harry. Jestli ještě nějaké staré Évangélininy básničky mám – a to je hodně velký otazník – budou v Charlotte. Tady v Montrealu nemám ani čárku.“

Na Harryiných rtech se rozvlnil úsměv.

24

Když si Harry hraje na málomluvnou, nic s ní nepohne. Ačkoli jsem se opakovaně ptala, neřekla nic. Má sestra velmi ráda chystá ostatním lidem překvapení. Věděla jsem, že na mě přišla řada.

Za dalších dvacet minut jsme seděly v mojí ložnici a podivné útržky mé minulosti na nás hleděly z mého klína. Kamarádky držící se za ruce. Lístek. Ubrousek.

Ale na téhle stránce alba se Harry nezdržovala. Na tu následující přilepila tři věci: maličkou akadskou vlajku, což je francouzská trikolóra s jednou žlutou hvězdou, samolepku ve tvaru brku a krémovou obálku s kovovými okraji, na níž bylo krasopisem vyvedeno *Évangéline*.

Harry zvedla chlopeň, vytáhla několik pastelových listů a podala mi je.

Místnost kolem mě zmizela. Bylo mi zase dvanáct. Nebo jedenáct. Nebo devět. Stojím u poštovní schránky. Nevnímám nic kromě dopisu ve svých rukou.

Bezděčně jsem k tomu papíru přičichla. Friendship Garden. Proboha živého, jak to, že si pamatuju název dětské kolínské?

„Kde jsi je našla?“

„Když jsem se rozhodla prodat dům, začala jsem vyklízet skříně. První, na co jsem narazila, byla naše stará sbírka sešitových detektivek o Nancy Drewové. Ty dopisy jsem našla nacpané v dílu, co se jmenoval *Heslo Straččí uličky*. Tehdy mě napadlo založit to album. Líbí se mi ten růžový list. Přečti si ho.“

Udělala jsem to.

A zírala na nekonečnou říši Évangélinina snu. Báseň neměla název.

Sluncem dnes ranním jsem kráčela, bdělá a nádherně svěží.
Záře ta celou mě halila, v kosmosu nesmírných dálek.
Tam stanu se láskou a zavolám: On mi teď u nohou leží!

„A teď si poslechni tohle.“

Harry otevřela ukradené *Kosti na popel* a začala číst:

„Se smíchem dívky tři lesem jdou, pěšinkou k řece se blíží.
Kolkolem bolehlav voní a úkryt svůj jedné z nich dává.
Druhé dvě skáčou jak laňky a rukama v údivu lomí.
Pravěkým hvozdem tu kráčejí, jak byly by ztraceny navždy.
Třetí však stoná a paprsky nehřejí růžové tváře.
Putuje sama a proplouvá stínem, by nespatřil nikdo
vlas její hnědavý, blankytná očka ve zlatém rozbřesku,
rty jako višně a mladičké kosti, co v popel se mění.“

Harry a já jsme seděly potichu, ztracené ve vzpomínkách na čtyři malé holčičky, s úsměvem hledící vstříc životu a tomu, co jim přinese.

Harry polkla. „Nepřipadá ti, že ty dvě básničky znějí skoro stejně?“

Cítila jsem bolest tak hlubokou, že jsem si ani nedokázala představit, že by někdy pominula. Nemohla jsem odpovědět.

Harry mě objala. Cítila jsem, jak se jí nadýmá hruď, zaslechla jsem slaboučký nádech připomínající škytavku. Pustila mě a vyklouzla z pokoje. Věděla jsem, že mou sestru zasáhla Obélinina smrt stejně jako mě.

Nedokázala jsem si v tu chvíli přečíst ostatní básně. Pokusila jsem se usnout. Zahnat všechny myšlenky. Nepodařilo se mi to. Celý den se mi přehrával v blikavých útržcích. Cormierův flash disk. Hippův vztek. Obélinina sebevražda. Évangélinina poezie. Kostra. Île-aux-Becs-Scies.

Bec scie. Kachna. Někde v hlubinách mé hlavy cosi zašeptalo. Slabounce, nesrozumitelně.

Největší úzkost ve mně ovšem vyvolávala skutečnost, že ať jsem se namáhala sebevíc, dokázala jsem si vybavit jen akvarelový obraz Evangélininy tváře. Rozmazaný obličej na dně jezera.

Unavila se moje paměť, vypotřebovala se na všechny ty vzpomínky, které jsem si připomínala po dlouhé roky? Anebo je to právě naopak? V medicíně hovoříme o atrofii – chřadnutí kosti nebo

tkáně, která se nepoužívá. Vypařil se mi obraz Évangélininy tváře, protože jsem ho zanedbávala?

Posadila jsem se a chtěla si prohlédnout momentku v albu. Když jsem se natahovala k lampě, přepadla mě znepokojivá myšlenka.

To si opravdu dovedu na kamarádku vzpomenout, jen když si pomůžu fotografií? Opravdu se mé vzpomínky na Évangéline přetvořily díky rozmarům světel a stínů v okamžicích zastaveného času?

Znovu jsem se opřela, uklidnila své myšlenky a zapátrala v hlubinách paměti.

Neposlušné tmavé kadeře. Vystrčená brada. Lhostejné pohození hlavou.

A znovu to neodbytné *pssst!* z mého podvědomí…

Medová pleť. Rezavé pihy rozsypané na sluncem spáleném nose

Jedna poznámka…

Zářivé zelené oči.

Vodítko, které mi uniká…

Trošku širší brada.

Jedna myšlenka. Nedá mi pokoj…

Hubené údy. Nepatrně naznačená prsa.

Něco o kachně…

A pak jsem usnula.

V osm hodin ráno jsem už byla v kanceláři ve Wilfrid-Derome. A ten den mě čekalo jedno vyrušení za druhým.

Světélko na záznamníku blikalo jako semafor u železničního přejezdu. Přehrála jsem si vzkazy, ale odpověděla jen na jeden. Frances Suskindová, mořská bioložka z McGillovy univerzity.

Už jsem úplně zapomněla na rozsivky, jejichž vzorek jsem před časem odebrala té dospívající dívce z Lac des Deux Montagnes. Ryanova oběť číslo tři.

Suskindová mi to vzala po prvním zazvonění.

„Doktorko Brennanová, už jsem se vám chystala znovu volat. Já i mí studenti jsme byli naprosto nadšení vaším nálezem.“

„Vy jste to probírala se studenty?“

„Postgraduálními, samozřejmě. Váš úkol nám připadal mimořádně interesantní.“

Ukol? Interesantní?

„Máte nějaké znalosti z oboru limnologie?“

„Rozsivky mají svou vlastní -logii?“ Mínila jsem to jako vtip. Suskindová se nezasmála.

„Rozsivky patří mezi mikroskopické jednobuněčné řasy – třída Bacillariophyceae, kmen Chrysophyceae. Věděla jste, že příslušníci této skupiny jsou tak četní, že představují nejbohatší zdroj kyslíku v naší atmosféře?“

„To jsem nevěděla.“

Začala jsem si čmárat na papír.

„Vysvětlím vám náš postup. Nejprve jsme nasbírali dvanáct vzorků ze všech sedmi lokalit podél řeky a kolem jezera Lac des Deux Montagnes, které je vlastně součástí řeky, včetně L‘Île-Bizard, nedaleko místa, kde bylo nalezeno tělo. Ty vzorky nám sloužily jako kontrolní, když jsme zkoumali shluky rozsivek získané z těla oběti. Myslím ty, které jsme dostali od vás. Z čepu kosti a z ponožky.“

„Hm.“ Nakreslila jsem ulitu.

„V každé lokalitě jsme sbírali vzorky na několika stanovištích. Řečiště. Břeh řeky. Břeh jezera.“ Přidala jsem k ulitě pár spirálek.

„Naše kontrolní vzorky obsahovaly devadesát osm různých druhů rozsivek. Jednotlivé soubory jsou si podobné a hodně druhů je tam stejných.“ Začala jsem kreslit ptáka. „Převládají v nich *Navicula radiosa, Achnan –*“

Existuje přes deset tisíc druhů rozsivek. Protože jsem Suskindovou podezírala, že mi je chce všechny vyjmenovat, přerušila jsem ji. „Možná bychom tyhle podrobnosti mohly teď nechat být, stačí mi, když budou ve vaší písemné zprávě.“

„Samozřejmě. Nu, dobrá. Takže jsou tady rozdíly co do přítomnosti či absence menších druhů a změny v proporcích těch dominantních druhů. To se dá očekávat, vezmeme-li v úvahu komplexnost oněch mikrostanovišť.“

Dokonala jsem ocasní pírka.

„V zásadě se vzorky dělí na tři shlukové zóny. Uprostřed řečiště je stanoviště hluboké asi dva metry a proud je tam mírný. Pak máme

mělké stanoviště s hloubkou menší než dva metry a nakonec stanoviště u břehu, nad hladinou vody.“

Jedno oko. Další peří.

„Možná bych měla vysvětlit, jak jsme pracovali ze statistického pohledu. My děláme shlukovou analýzu, abychom určili shluky, které jsem vám zrovna popsala.“ Suskindová vydala jakési zatroubení, které asi mělo být smíchem. „Jistě, proto se to jmenuje shluková analýza.“

Načrtla jsem zobák.

„Pro porovnání kontrolních vzorků se vzorky získanými z těla oběti jsme použili moderní analogovou metodu. Vypočetli jsme nepodobnost mezi vzorkem z oběti a nejpodobnějším kontrolním vzorkem. Jako koeficient nepodobnosti jsme použili tětivovou vzdálenost –“

„Mohly bychom kvantitativní analýzu také nechat až do písemné zprávy?“

„Samozřejmě. Takže výsledek. Zjistili jsme, že shluky rozsivek, které byly získány z ponožky, vykazují velkou podobnost se vzorky odebranými ze středu řečiště a břehu jezera.“

Nohy s plovacími blánami.

„Naše metoda naznačuje, že nejbližší analogií ke stanovišti na břehu jezera je kontrolní vzorek z vody kolem mola pro spouštění lodí, které se nachází v přírodní rezervaci Bois-de-L‘Île-Bizard, nedaleko místa, kde bylo nalezeno tělo.“

Pero se zastavilo.

„To můžete určit s takovou přesností?“

„Samozřejmě. Děláme to tak, že –“

„Kde je ten park?“

Řekla mi to a já si to zapsala.

„A co ten štěp kosti?“

„Obávám se, že v tomhle případě je to složitější.“

Teď už jsem Suskindové věnovala plnou pozornost. „Pokračujte.“

„Flóra rozsivek z vnějšího povrchu kosti je podobná těm, které jsme získali z ponožky. Ale v kostní dutině jsme žádné rozsivky nenašli.“

„Co to znamená?“

„Interpretace negativního důkazu je vždy riskantní.“

„Zkuste navrhnout pár možných scénářů.“

„Rozsivky se do těla dostávají se vzduchem či potravou nebo vdechnutím vody. Ať už je vstupní branou cokoli, jsou-li dostatečně malé, proniknou do jednotlivých orgánů a kostní dřeně. Asi u třiceti procent utonulých se rozsivky nacházejí v kostní dřeni. Poměrně méně často, tak asi v deseti procentech, je nacházíme u obětí, které utonuly ve vaně anebo v jiné upravené vodě.“

„Protože rozsivky a další nečistoty se z vody pro domácnosti filtrují,“ hádala jsem.

„Samozřejmě. Pokud jsou přítomny ve vodě z vodovodu, pocházejí většinou z čisticích prostředků. Ale to jsou jedinečné a snadno rozpoznatelné druhy.“

„A vy jste žádné nenašli.“

„V kostní dutině jsme nenašli nic.“

„Takže je možné, že oběť utonula v upravené nebo filtrované vodě, a ne v řece?“

„Je to možné. Budu ještě pokračovat. Koncentrace rozsivek v kostní dřeni je obvykle úměrná koncentraci rozsivek v médiu, v němž oběť utonula. Ta koncentrace se mění podle přirozeného cyklu vzniku a zániku. Na severní polokouli se rozsivky vyskytují nejhojněji na jaře a na podzim a v létě se jich v řekách a jezerech opakovaně tvoří dost velké množství. V zimě jich obvykle ubývá.“

„Takže oběť mohla utonout v řece, ale ještě předtím, než nastala sezóna rozsivek.“

„Ano, to je další možnost.“

„Kdy začíná sezóna rozsivek?“

„V dubnu.“

Vedle svých čmáranic jsem si psala poznámky. „Pro přenos rozsivek je nezbytné vdechnutí vody,“ pokračovala Suskindová. „Funguje to, protože rozsivky jsou odolné vůči hlenu v dýchacím ústrojí a dovedou embolizovat z cirkulační soustavy do vnitřních orgánů.“

Věděla jsem, kam míří. „Takže aby se rozsivky dostaly do kostní dřeně, musí proudit v těle krev.“

„Samozřejmě.“

„Takže je docela možné, že ve chvíli, kdy se oběť dostala do vody, už nedýchala.“

„Je to další možnost. Ale nezapomínejte, že rozsivky se najdou pouze ve třiceti procentech případů utonulých osob.“

„Proč tak málo?“

„Z mnoha důvodů. Povím vám tři hlavní. Za prvé, může to souviset s metodou sběru. Pokud je v kostní dutině přítomno jen velmi málo rozsivek, tak je prostě při odebírání vzorků mineme. Za druhé, u obětí, které dýchají zrychleně a umírají pod vodou anebo u kterých dojde ke křeči hrtanu, nastává smrt rychleji, takže nevdechnou tolik vody. Za třetí, jak jistě víte, kostmi a kostní dření proudí poměrně velmi málo krve. A u téhle oběti jsem měla k dispozici jen jeden kostní štěp. Žádné vzorky plic, mozku, ledvin, jater, sleziny.“

„Kdy asi dostanu vaši zprávu?“

„Právě ji dopisuju.“

Poděkovala jsem Suskindové a zavěsila.

Skvělé. Ta holka buď utonula, anebo neutonula. V řece, anebo někde jinde. Ale to molo, to je užitečné.

Zavolala jsem Ryanovi na mobil, ale on to nevzal. Samozřejmě. Je u soudu. Nechala jsem mu vzkaz.¨

Sotva se sluchátko dotklo vidlice, telefon znovu zazvonil.

„Jakýpak máme den, kotě?“ Muž. Angličtina bez přízvuku.

„Kdo volá?“

„Na tom nesejde.“

V myšlenkách jsem pátrala, kam ten hlas zařadit.

Cheech, ten kriminálník z Tracadie? Nebyla jsem si jistá. Tam pronesl tak jednu, dvě věty.

„Kde jste přišel k tomuhle číslu?“

„Tebe není těžké najít.“

„Co chcete?“

„Ze všech sil bojuješ se zločinem, viď?“

Odmítla jsem se nechat vyprovokovat.

„Je to opravdu moc šlechetná práce. Chránit spořádané občany téhle provincie.“

Někde na chodbě zazvonil telefon.

„Ale nebezpečná.“

„Vy mi vyhrožujete?“

„Máš moc pěknou sestřičku.“

V žaludku se mi zkroutilo studené chapadlo.

„Copak asi dělá malá sestřička, když si ta velká hraje na poldy?“

Nereagovala jsem.

„Ani ji není těžké najít.“

„Jdi do prdele,“ řekla jsem a práskla sluchátkem.

Chvíli jsem zůstala sedět, motala a zase rozmotávala šňůru od telefonu. Cheech? Jestli ano, je opravdu nebezpečný? Anebo je to jen venkovský křupan se špatným přístupem a přemrštěným názorem na vlastní sex-appeal? Ne. Vyhrožoval mi jménem někoho jiného.

Proč? Pracuje pro Bastarache? Co asi mínil tím „téhle provincie“? Kde je?

Kdo je to?

Zavolat Hippovi?

Ani nápad.

Fernandu Colbertovi.

Jsi dobrá, Brennanová. Colbert je technik, kterému jsem ze Severní Karolíny přivezla grilovací omáčku. Dluží mi službičku. Zavolala jsem mu.

Když to Colbert vzal, vysvětlila jsem mu, že mi volal nějaký anonym. Slíbil, že se ho pokusí vystopovat.

Právě jsem pokládala sluchátko, když mi pohled sjel na moje čmáranice.

Kachna…

Zapomeň na to. Soustřeď se na současné případy. Ryanovy pohřešované – Kelly Sicardovou, Anne Girardinovou, Claudine Cloquetovou, Phoebe Quincyovou. Ryanovy oběti z Rivière des Mille Îles, Dorvalu, Lac des Deux Montagnes.

Kachna…

Ten šepot zesiloval, až nakonec přeskočil všechny pohřešované, oběti, Cheeche i vyhrožování.

25

Spěchala jsem do knihovny a vytáhla tentýž atlas Nového Brunšviku, do kterého jsem se dívala v sobotu, a nalistovala tutéž mapu. Ostrov Sheldrake v ústí řeky Miramichi.

Jukla jsem ještě do anglického slovníku.

Sheldrake. Husice. Druh evropských kachen z rodu Tadorna.

Husice je tedy kachna. Ostrov kachen.

Kachní ostrov.

Bec scie je druh kachny.

Může být Sheldrake anglickým názvem pro Île-aux-Becs-Scies? Byl tohle ten zkratovitý vzkaz z mého mozku? Mohl tulák Tom Jouns od Jerryho O'Driscolla, ten bývalý archeolog, přivézt kostru dívky z ostrova Sheldrake?

Vrátila jsem se do kanceláře a připojila se k internetu. Než se mi otevřelo okno Googlu, zazvonil telefon. Tentokrát to byla Harry. „Volala jsi tomu soudnímu lingvistovi?"

„Ještě ne."

Harry se odmlčela, aby dala najevo svůj nesouhlas.

„Zavolám mu."

„Kdy?"

„Dnes dopoledne."

Další cenzurované nic hučelo po drátě. „Zavolám mu hned."

„Dobře."

„Co máš v plánu?"

„Nic moc. Pročítám ty básničky. Jsou opravdu moc hezké."

Poznala jsem, že je na dně.

„Harry, vzpomínáš, jak jsme spolu vařily, když máma měla špatnou chvilku?"

„Ano."

„Tak to uděláme dneska večer. Jen ty a já."

„Hrozně jsi mě komandovala."

„Vyber recept. A já budu jenom zástupce šéfkuchaře."

„Zavoláš tomu lingvistovi?"

„Hned jak s tebou domluvím."

„Co kdybychom udělaly kuře se šťouchanýma bramborama?“

„Skvělé.“

„V tom malém obchodě s potravinami na Sainte-Catherine mi budou rozumět?“

„Mluv anglicky, ne jako Texasanka.“

„Ha ha.“

„A Harry,“ zaváhala jsem, „měj oči na stopkách.“

„Kvůli čemu?“

„No prostě dávej na sebe pozor.“

Rob Potter dokončoval svůj doktorát z antropologie, když jsem já zahájila postgraduální studium na Severozápadní univerzitě. Byl starší, moudřejší a často mi posloužil jako vrba, co vyslechne, a rameno, na kterém se člověk vybrečí. Nemluvě o tom, že se líbil všem holkám. Než se dal na akademickou dráhu, býval Rob v dobrém smyslu rockovou hvězdou sedmdesátých let. Zpíval ve Woodstocku. Nosil koženou bundu a zadek obepínající kalhoty ze zlatého lamé. Znal Hendrixe, Lennona i Dylana. Podle vlastních slov opustil světla ramp, protože po smrti Jimiho a Janis pro něho rock ztratil svůj lesk a představa stárnoucího profesora se mu zamlouvala víc než obrázek stárnoucí – nebo mrtvé – rockové hvězdy.

Zatímco já se hrabala v kostech, Rob rozebíral jazyk. Zaměřil se na jeho kontext v ostatních semiotických systémech, modalitách a kanálech. Kdysi mi vysvětloval, co to znamená. A já to pochopila. Trochu.

Rob nyní pracuje na fakultě v Columbii. Stejně jako mne ho poldové a právníci přetáhli do oblasti soudní vědy. Ačkoli jsme spolu na žádných případech nepracovali, hodně často jsme o této možnosti žertovali.

Prolistovala jsem telefonní seznam Americké akademie soudních věd. Rob tam byl.

Vytočila jsem číslo. Vzal to. Představila jsem se.

„Zrovna jsem na tebe myslel.“

„Já to neudělala,“ vypálila jsem.

„A co když jsi měla?“

„Tak jsem to udělala.“

„Aspoň že máme jasno. A protože jsi tak svědomitá, nechtěla bys příští rok předsedat zasedání Akademie?“

„Můžu si to rozmyslet?“

„Ne, můžeš jenom odpovědět.“

„Rozmyslím si to.“

„Dobře. Co máš na srdci?“

„Chci tě poprosit o laskavost.“

„Nejdřív mi řekni, kolik mě to bude stát.“

„Mohl by ses mi podívat na dva vzorky básní?“

„To bych mohl.“

„A podíváš se?“

„Jistě. Pro tebe cokoli. Potřebuješ zjistit demografické informace o autorovi anebo jen prověřit autorství?“

„Určit autorství.“

„Pokračuj.“

„Jednu básničku napsala dospívající dívka. Autor té druhé je neznámý.“

„A ty máš podezření, že obě napsala tatáž ruka.“

„Je to jedna z možností.“

„Uvědomuješ si, že taková analýza může trvat hodně dlouho?“

„Až budeš mít čas. Ale má to háček.“

„To jsem si mohl myslet.“

„Není to oficiální žádost.“

„Takže to nikdo nezaplatí. Anebo to znamená, že mám na celou analýzu zapomenout v okamžiku, kdy ti předám výsledky?“

„No, obojí.“

„Dobře. Laskavost. Neoficiální. Tajná. Zadarmo.“

„Já –“

„Jasně, ty to zaplatíš, viď? Tak až příště přijedeš do New Yorku, jo?“

„Pozvu tě na oběd. Budeme si kvit.“

„Pověz mi něco o těch básničkách.“

„Pár se jich objevilo ve sbírce, která vyšla vlastním nákladem. Ostatní jsou psané rukou.“

„Trochu víc informací.“

Dala jsem mu je. Ostrov Pawleys. Évangélinino náhlé zmizení. Nedávná cesta do Tracadie. Osvobození *Kostí na popel* Harryinou rukou. O'Connor House. Vynechala jsem jen to, že se Obéline zabila.

„Pošlu ti to ještě dnes," uzavřela jsem.

„Musíš začít hlavní myšlenkou."

„Cože?"

„Hlavní myšlenkou konference. Koncepčním rámcem."

„Zorganizovat program pro konferenci Americké akademie soudních věd je strašně moc práce, Robe."

„Maličkost."

„Jo, asi jako zúrodnit Saharu."

„Dodám hnojivo."

„To ty vždycky."

Pak jsem zatelefonovala Harry, nadiktovala jí Robovu adresu a poradila jí jednu pobočku FedExu na Maisonneuve, odkud by mohla zásilku poslat. Byla bez sebe nadšením, že dostala další úkol.

Vrátila jsem se zpátky k počítači. A jako na zavolanou se objevil Hippo. Jeho zamračená tvář nevyjadřovala, že by odpustil a zapomněl. Obrnila jsem se vůči dalším výčitkám.

„Tak asi máme o jednu pohřešovanou méně."

To mě zastihlo nepřipravenou. „Co tím myslíte?"

Hippo žvýkal žvýkačku a dával si pozor, aby se na mě nepodíval. „Starej Girardin se včera v noci oddělal."

„Otec Anne Girardinové? Té holčičky z Blainville?"

Strnulé přikývnutí. Bez očního kontaktu.

„Co se stalo?"

„Girardin byl ochlasta. Ve středu se nalil a pověděl kámošovi z putyky, že odpravil svoje dítě a pohřbil je v lese. Chtěl politovat, protože její duch ho teď pronásleduje ve spaní. Čestný občan si to promyslel; no to víte, bylo to morální dilema – loajalita versus občanská povinnost. Dneska ráno šel za Girardinem. Našel ho ve vaně s remingtonkou mezi nohama a mozkem na stropě."

„Prokristapána."

Hippo vyplivl žvýkačku do dlaně, slupl dva antacidy a ten chuchvalec si vrátil do pusy. „Psi něco našli za přívěsem."

„Sehnal jste Ryana?“

Hippo přisvědčil. „Je na cestě.“

Vstala jsem.

„Jedeme.“

„Girardin nenáviděl davy a nedůvěřoval cizím lidem. Žil v mobilním domě, na úplné samotě.“

„Pro desetiletou holku dost osamělý život.“

„Jo.“ Hippovy oči zůstávaly upřené na silnici.

A znovu jsem byla na cestě do Blainville. Znovu jsem poslouchala o dítěti, jehož tělíčko možná brzy vykopu.

„Děcko zmizelo v roce dva tisíce čtyři. Adelaide, to je máma, se sbalila půl roku nato. Girardin se nehnul z místa.“

„Čím se zívil?“

„Na stavbách. Většinou příležitostné práce.“

„Kde je Adelaide dneska?“

„V trapu.“

„Pochází odsud?“

„Z Thunder Bay v Ontariu.“ Hippo zatočil. „Nebojte se. Najdeme ji.“

Blížili jsme se k cíli a znaky osídlení ustupovaly. Chatrče a mobilní domy, které jsme míjeli, byly jako vystřižené z filmu *Vysvobození*.

Girardinův karavan byla obdélníková krabice se žlutými postranicemi a dýňovým okrajem. Provizorní veranda byla připevněná kolem vchodu. Na ní stála lednice v barvě avokáda a oranžové křeslo s vyhřezlými vnitřnostmi.

Dvorek byl posetý obvyklým harampádím. Staré pneumatiky, zrezivělé sudy, plastový nábytek, kostra sekačky na trávu. K těm větším kouskům patřil přívěs na loď a stařičký mustang.

Dodávka kriminalistů už tam stála. Auto koronera. Chenevier a Pasteur. Sylvain a jeho kolie na mrtvoly Mia. Ryan.

Vzduch byl horký a vlhkost jen jeden zářez pod nápisem „déšť“.

Pátrání po Kelly Sicardové se opakovalo.

Se smutně odlišným výsledkem.

Slunce už bylo nízko, když jsme konečně vyzvedli tu malou hromádku. Paprsky světla protnuly fólii a vrhaly podivné stíny do mělké jámy, na překližku, dvousetlitrový pytel na odpadky.

Přítomnost hrobu jsme očekávali. Pod karavanem jsme našli poloprázdný pytel s vápnem. Rýč s dlouhou násadou.

A Mia byla neodbytná.

Ostatní přihlíželi, jak lopatka v mé ruce rozřezává igelit. Zevnitř se uvolnil sladký zápach hniloby připomínající zkaženou zeleninu. Ticho narušila jediná krákající vrána.

Dítě bylo pohřbené v růžových džínách s kytičkami, růžové mikině s kapuci a růžových keckách. Mrkvově oranžové culíčky pořád lnuly k lebce obalené hlínou, otupělé smrtí. Zuby odpovídaly věku na hranici mezi dítětem a dospělým.

Jako jeden muž jsme si všichni vybavili tu fotku. Policejní hlášení, které diktovala matka Anne Girardinové.

Nikdo nepromluvil. Nikdo nemusel.

Všichni jsme věděli, že jsme právě našli Anne.

Poprosila jsem Ryana, aby mě odvezl do laboratoře. Tvrdil, že je to bláznivý nápad, že moje analýza klidně do pondělka počká. Otec je mrtvý. Chvíli potrvá, než se najde matka.

Nezabralo to. Oznámení příbuzným může proběhnout, teprve když je oficiálně známá totožnost. Jako matka jsem věděla, jaká úzkost naplňuje dny Adelaide Girardinové. Chtěla jsem být připravená.

Hippo zůstal na místě, aby pomohl Chenevierovi a Pasteurovi prohledat karavan. Ryan mě odvezl k Wilfrid-Derome. Cestou jsem zatelefonovala pitevní asistence Lise. Souhlasila s prací přesčas. Požádala jsem ji, aby se podívala do spisu, zda tam je zubní karta Anne Girardinové. A aby zavolala odontologovi Marku Bergeronovi.

Pak jsem cinkla Harry, zpravila ji o událostech dnešního dne a sdělila jí, že naše kulinářské veledílo bude muset počkat. Zeptala se, kdy přijdu domů. Pozdě. Bylo mi proti mysli, že ji nechávám tak dlouho samotnou. Co když ti dva, kteří se vyptávali na můj byt, měli na mysli trochu víc než jen nemovitost? Co když byl ten anonymní telefonát ve skutečnosti hrozba?

Harry se nabídla, že dojde někam pro hotovku, jakmile skončím. Poděkovala jsem jí a připomněla, aby vždycky nastavila bezpečnostní systém. V duchu jsem ji viděla, jak obrací oči v sloup.

Dítě už bylo v márnici, když jsem tam dorazila. Přidělili mu číslo LSJML #57836-07. Dentální rentgeny už byly hotové.

Lidé si myslí, že nehašené vápno urychluje rozklad. Pletou se. Oxid vápenatý jen přebije zápach rozkladu. A jeho přítomnost odradí mrchožrouty.

Čas si však s masem poradí. Ačkoli ostatky nepoškodilo žádné zvíře, došlo k naprosté skeletonizaci. Zůstalo pár vlasů, ale vůbec žádná měkká tkáň.

Lisa fotografovala, já jsem odstraňovala hnijící šatstvo a rozkládala je na pult. Mikina. Džíny. Sportovní podprsenka s nulkovými košíčky. Bavlněné kalhotky s obrázkem Barbie.

Do téhle chvíle jsem si vedla dobře. I přes smutek a únavu. Ale to prádlo mě dostalo. Barbie. Maličká podprsenka. Prolézačka na hřišti. Rtěnka. Dítě na prahu ženství. Ten pohled mi lámal srdce.

„Dobře, že je ten hajzl mrtvej, viďte?“ Lisin pohled byl těžký jako náhrobní kámen. Cítila jsem, že je stejně rozhozená jako já.

„Ano,“ řekla jsem.

Soustřeď se, pomyslela jsem si a rovnala kosti na pitevním stole. Lisa nafotila pár snímků a já prováděla analýzu. Rysy lebky a obličeje té dívenky svědčily o europoidním původu. Srostlá sedací a stydká kost naznačovaly věk přes osm let. Nepřítomnost maličké kulaté kůstky, které se říká sezamská, naznačovala věk těsně před pubertou. Vývoj dlouhých kostí naznačoval věkové rozpětí od devíti do deseti let.

Určení pohlaví bývá u dětí nepřesné. Ačkoli oblečení a culíčky ukazovaly na ženské pohlaví, nechala jsem tuhle část biologického profilu prázdnou.

Bergeron telefonoval, když jsem dopisovala poslední poznámky. Byl nahoře a měl s sebou záznamy Anne Girardinové pořízené před smrtí. Podle stavu chrupu to byla ona.

Nepřekvapilo mě to.

Bylo skoro deset, když jsem se dostala domů. Osprchovala jsem se a s Harry jsme spořádaly thajskou večeři z restaurace na rohu. Pak jsem se omluvila. Ona pochopila a nenaléhala.

A znovu můj mozek odmítal usnout. Když jsem konečně zabrala, ponořila jsem se do krajiny nesouvislých snů. Anne Girardinová. Evangéline. Kostra z ostrova Sheldrake. Hippovo děvče. Ostrov Pawleys. Ryan.

A pak jsem byla vzhůru. Pohlédla jsem na hodiny. Dvě čtyřicet. Zavřela jsem oči. Znovu se podívala. Tři deset. Tři padesát.

Ve čtyři jsem to vzdala. Odhodila jsem přikrývku, odešla do kuchyně a uvařila si šálek jasmínového čaje. Pak jsem zapnula laptop a začala hledat ostrov Sheldrake.

Úsvit ozařoval žaluzie, když jsem se konečně opřela. Ohromená. Vyděšená.

Dvě věci byly jisté.

Ostrov Sheldrake byl opravdu Île-aux-Becs-Scies. Hippovo děvče zemřelo otřesnou smrtí.

26

Mám podezření, že nedostatek spánku zmátl moje myšlení.

Anebo to byl časný ranní Peteův telefonát o rozvodu. O vyplňování papírů. O neschopnosti mladičké Summer najít na svatbu vhodného dodavatele jídla.

Anebo to byl ten Hippův šokink.

Když se člověk podívá nazpátek, vždycky tam najde nějaké to mentální přikrčení. Podezření, že jste si mohli vést lépe.

Když jsem domluvila s Petem, vzbudila jsem Harry a vysvětlila jí, co jsem zjistila na internetu. Pak jsem se omluvila, že ji musím opět opustit.

Musím si být jistá, tvrdila jsem.

Můžeme se vrátit k bodu jedna, navrhla ona.

Ano, souhlasila jsem.

Harry šla nakoupit. Já do laborky.

Na kostru mi stačila hodinka. Diagnóza mi teď připadala naprosto zřejmá. Jak jsem mohla být tak tupá a nepochopit ty léze?

Tohle přece patří na jiná místa a do jiných časů, říkala jsem si v duchu. To přece nemůže být Severní Amerika dvacátého století.

Byla to pravda. Ale tady neplatila.

Když jsem skončila s kostmi, zapnula jsem si počítač, protože jsem se chtěla dobře vyzbrojit pro nadcházející rozhovor s Hippem. Právě jsem zavírala okno internetového prohlížeče, když mi tiché pink oznámilo, že mi přišel nový mail.

Spojit se s vládním úřadem o víkendu je jako telefonovat papeži o Velikonočním pondělí. Byla jsem zvědavá, kdo mi může v sobotu posílat mail, a tak jsem klikla na příchozí poštu.

Adresa odesílatele mi nic neříkala, sleduji@hotmail.com.

Když jsem otevřela zprávu, hrudí mi projely ledově horké ostny.

Temperance:
A zíráš do tváře své hlavě uťaté…
Smrt. Osud. Zmrzačení.

Pod textem byla vložená fotografie.

Ve čtvrtek večer. Harry a já ve světle žárovek u vchodu do Milos.

Zírala jsem na tu fotku, dech se mi zadrhl v krku. Nebyl to jen šok z toho, že vidím samu sebe. Anebo z myšlenky, že mě sledoval cizí člověk. Něco bylo špatně. Hodně špatně.

Pak jsem to zaregistrovala.

Harryina hlava byla na mém těle a moje na jejím.

Pohled mi sjel na tu řádku ve zprávě, která byla napsaná kurzívou. Poezie? Text písně?

Zadala jsem do prohlížeče slova „smrt“, „osud“ a „zmrzačení“. Všechny odkazy mě posílaly jedním směrem.

Anglický výraz pro smrt – Death – si za svůj název zvolila heavy-metalová kapela, která vznikla v roce 1983 a v roce 1999 se rozpadla. Její zakladatel Chuck Schuldiner byl pokládán za otce žánru zvaného death metal. Album Fate, tedy „Osud“, téhle skupině vyšlo v roce 1992. A „Zmrzačení“ byl název jedné písně.

Když jsem si našla text, srdce se mi rozbušilo jako sbíječka. Ano, ta řádka z e-mailu tam byla. A refrén. Pořád dokola.

Musíš zemřít v bolesti.

Zmrzačení.

Prokristápána. Kde je Harry?

Zkusila jsem její mobil. Nevzala ho. Nechala jsem jí vzkaz. Zavolej mi.

Co je to za úchyla, tenhle sleduji@hotmail.com?

Moje vnitřnosti reagovaly stejně jako při tom telefonátu.

Cheech?

Tytéž otázky.

Dvoření dominantního samce? Hrozba? Proč?

A pak jsem dostala vztek.

Natáhla jsem vzduch do plic a vytočila číslo Fernanda Colberta. Vzal to.

„Pracujete v sobotu?“ zeptala jsem se.

„Mám tu nějaké odposlouchávání.“

Věděla jsem, že se nemám ptát na podrobnosti. „Doufám, že vás moje žádost moc nezatěžuje.“

„*Mais no*. A tu grilovací omáčku potřebuju.“

„Měl jste štěstí?“

„Ano i ne.“

„Takže?“

„Vysvětlím vám to. Telefonní společnosti sledují všechno, co jde ven nebo dovnitř na pevnou linku, snad s výjimkou místních hovorů, které se přepojují přes jednu ústřednu. Totéž platí o mobilních telefonech.“

„To je to ‚ano‘?“

„Ano. Hovor z mobilu na pevnou funguje takhle. Vytočíte na svém mobilu číslo. Mobil se spojí s nejbližší věží. Využitím stejné technologie, jako je vaše identifikace volajícího, to řekne něco jako ‚jsem Tempe a chci volat 12345‘. Věž pošle váš hovor do mobilní ústředny, která vás spojí s pozemním systémem. Sledujete mě?“

„Zatím ano. Mám pocit, že se dostáváme k tomu ‚ne‘.“

„Mobilní ústředna se spojí s hlavní pozemní ústřednou a ta odešle hovor do regionální ústředny, která obsluhuje vaši cílovou oblast. Odtud jde hovor do místní ústředny a pak na cílový přístroj.

A při každé zastávce se logují identifikační údaje vašeho telefonu, protože všichni, kdo se toho hovoru jen dotknou, chtějí dostat zaplaceno. Vaše číslo souvisí nejen s vámi, ale také s vaším zaměstnáním. Průšvih je v tom, že se všechny informace neuchovávají na jednom místě a společnosti je nedají k dispozici bez soudního příkazu a refundace nákladů na jejich vyhledání.

A další průšvih je v tom, že některé bezdrátové služby po vás nechtějí vůbec žádný doklad totožnosti, když si u nich sjednáváte službu.“

„A každý blbec si může v krámu koupit mobil, který pak klidně zahodí.“

„Přesně tak. To, že znáte telefonní číslo, není k ničemu, když nevíte, komu ten telefon patří.“

„Ten můj blbec volal z mobilu, který si koupil v Tescu,“ hádala jsem.

„Nebo v Carrefouru. Jestli je to vážně důležité, můžeme zkusit zjistit, kde ten telefon koupili, a pak prověřit bezpečnostní kamery z obchodu. Možná bychom toho chlápka dostali.“

„Ne. To je v tuhle chvíli zbytečné. Ale mám ještě jednu prosbu.“

„Tak to už bude celá bedna omáčky.“

„Máte ji mít, grilovací králi.“

Popsala jsem mu e-mail, ale ne celý jeho obsah.

„Nějaký uchyl?“

„Nejsem si jistá. Možná.“

„Vyhrožoval vám?“

„Přímo ne.“

„Jestli je to ten chytrák s telefonem, tak nemá valný smysl pokoušet se ho najít přes e-mail.“

„Myslela jsem, že to řeknete.“

„Scénář. Chlap jezdí v autě a má laptop s bezdrátovou kartou, která detekuje sítě. Když najde nějakou nezabezpečenou, vytvoří si na základě falešných informací adresu na Hotmailu. Pošle svůj mail. Zavře laptop a odjede.“

„To můžete jen tak sedět v autě a použít síť někoho jiného?“

„*Oui*. Ta IP adresa patří někomu, kdo patrně ani nemá záznam o tom, že na jeho síti byl další uživatel. Někteří pitomci to dělají jen tak pro srandu. Říká se tomu *wardriving*. Prostě se pohybují v okolí citlivé wifi sítě, někdy si dokonce vyrábějí antény z papírových válců od chipsů. Dá se koupit i pero, které začne blikat zeleně, když jste deset metrů od signálu.“

Skvělé. Další věc, se kterou si má člověk dělat hlavu.

„A jde to ještě jinak,“ pokračoval Colbert. „Mnohé hotely mají bezdrátové sítě, které nechávají otevřené, aby nemuseli hostům vysvětlovat, jak se mají připojit pomocí identifikátoru SSID, protože ten může mít klidně i dvaatřicet znaků. Je-li systém uzavřený, uživatel musí zadat kód, ale u otevřeného systému je SSID vysílán na všechna bezdrátová zařízení v dosahu. Takže když zajedete na parkoviště mezi několika hotely u letiště, patrně se připojíte do jejich bezdrátové sítě naprosto anonymně.“

„To nezní moc optimisticky.“

„Jo. Ale i tak to zkusím.“

Poděkovala jsem Colbertovi a zavěsila.

O.K. Je na čase zapojit Ryana.

Ještě předtím jsem však zavolala Hippovi.

Vzal to okamžitě. Takhle nějak vypadá v okouzlujícím světě prosazování litery zákona víkendové volno.

„Mám novinky o té kostře z Rimouski," začala jsem.

„Jo? Jsem zahrabaný tady u těch pitomých skříněk tak dlouho, že jsem Gastonův problém úplně pustil z hlavy."

„Agent Tiquet získal ty kosti od bratrů Whalenových, kteří je koupili v zastáváme Jerryho O'Driscolla v Miramichi. O'Driscollovi je prodal Tom Jouns, a ten zas tvrdil, že je vykopal na domorodém pohřebišti."

„To je hotový orienťák s kontrolama." Hippo srkal, jako kdyby žvýkal karamelu.

„O'Driscoll říkal, že ten hřbitov byl na nějakém ostrově. Na lebce té dívky jsem našla jméno Île-aux-Becs-Scies."

„Jo, vzpomínám si, že jste se na *becs scies* ptala."

„Île-aux-Becs-Scies se dnes jmenuje ostrov Sheldrake."

Hippo pronesl něco nerozluštitelného.

„Vy jíte karamelu?"

„Jo."

„Sheldrake je dvaatřicetiakrový ostrov na řece Miramichi, asi třináct kilometrů východně od Chathamu. Začátkem devatenáctého století sloužil jako karanténní stanice pro nově příchozí přistěhovalce. V roce 1844 vláda Nového Brunšviku vyhlásila Sheldrake kolonií malomocných."

Cumlání ustalo. „Cože?"

„V provincii vypukla lepra."

„Jako v Bibli? Lidi, co jim odpadávají prsty na rukou a nohou?"

„V některých případech. Malomocenství vyvolává bacil *Mycobacterium leprae*. Dnes se mu říká Hansenova nemoc."

„V Novém Brunšviku byli malomocní?"

„Ano, Hippo. V Novém Brunšviku."

„Jak to, že jsem o tom v životě neslyšel?"

„S leprou souvisí určité stigma. A v minulosti to bylo ještě horší. Lidé tvrdili, že malomocní si tu nemoc přivodili sami, protože hřešili a byli nečistí. Izolovali celé rodiny. Nikdo o tom nechtěl moc mluvit. A když už se o tom mluvilo, říkalo se *ta nemoc – la maladie*."

„Kdy k tomu došlo?"

„První případy se objevily kolem roku 1820. Lepra je na světě tisíc let. Způsobuje znetvoření těla a až do čtyřicátých let dvacátého století se nedala léčit. Tenkrát nikdo ani nevěděl, že je to nakažlivá nemoc.“

„A je?“

„Ano, ale mechanismus přenosu je nejasný. Mnoho let se mělo za to, že k nákaze dochází po mnohaletém kontaktu nemocné a zdravé osoby. Dnes si většina vědců myslí, že bakterie se šíří vzduchem kapénkami. Jako tuberkulóza.“

„Takže je nebezpečné zdržovat se v blízkosti malomocných?“

„Malomocenství není ani smrtelné, ani vysoce infekční onemocnění. Je to chronická choroba, která se předává jen osobám s genetickými dispozicemi, což je asi pět procent populace. Ale to se v devatenáctém století nevědělo.“

„Takže ty lidi vyháněli?“

„V roce 1844 schválila vláda Nového Brunšviku zákon, který ukládal izolovat každého, u něhož se projeví příznaky malomocenství. Byla jmenována zdravotní rada a dostala svolení, aby navštěvovala, prohlížela a vysidlovala z domovů osoby, u nichž bylo podezření na infekci. Sheldrake vybrali, protože tam už stálo pár zchátralých domů.“

„Jako to místo na Havaji.“

„Molokai. Ano. Jenomže Sheldrake byl horší. Nemocné tam nechali v ubohých přístřešcích s malými zásobami potravin a bez jakékoli lékařské péče. Kolonie existovala pět let. Z přiznaných třiceti sedmi pacientů jich patnáct zemřelo a bylo pohřbeno na ostrově.“

„A co se stalo s ostatními?“

„Několik jich uprchlo. Mezi nimi i desetileté dítě.“

Barnabé Savoie. Jeho příběh mě skoro rozplakal. Vyděšené děcko uteklo z ostrova a hledalo útočiště na tom jediném místě, které znalo. Doma. Barnabého odvlekli od otce, na něhož mířili puškou, svázali ho provazy a dopravili zpátky na ostrov.

„Oni tam dávali i děti?“

„Mnoho. Na ostrově se rodila miminka.“

„*Crétaque!* A ty uprchlíky chytili?“

„Většinu z nich našli a vrátili na ostrov. Pak zavedli ještě přísnější opatření. Všichni nemocní byli nahnáni do jediné budovy, kolem které postavili zátarasy. Procházky na čerstvém vzduchu a fyzický pohyb byly omezené. Byli najatí ozbrojení strážci, kteří měli nové předpisy prosazovat.“

Hlavou mi bleskl obraz. Děti s neobvyklými rysy ve tváři a prsty obvázanými v hadrech. Kašlou. Pláčou pro své matky. Odehnala jsem ho.

„A co ti ostatní, ti, co přežili?“

„Nevím, co se s nimi stalo. Pokusím se ještě něco zjistit.“

„A co to má společného s Gastonovou kostrou?“

„Ta dívka měla lepru.“

Slyšela jsem šramocení. Představila jsem si Hippa, jak si přendává sluchátko k druhému uchu a zvažuje důsledky mého prohlášení. „Chcete říct, že to dítě umřelo před sto šedesáti lety?“

„Vypadá to tak.“

„Takže jsme u konce.“

„Znám jednu archeoložku na fakultě ve Fredericton. Jakmile budou ostatky oficiálně uvolněny, můžu jí zavolat.“ Ozvala se rána a pak nějaký hlas v pozadí. „Počkejte chvilku.“

Zvuky utichly; Hippo si asi přitiskl aparát k hrudi. Když se znovu ozval, hlas měl o poznání živější. „Jste tam?“

„Ano.“

„Tomuhle nebudete věřit.“

27

„**N**ěkdo oddělal našeho milého pana fotografa.“

„Cormiera?“

„Dneska ráno našli jeho tělo za nějakým skladištěm u Marché Atwater. Dvě kulky zezadu do hlavy. Ryan se odtamtud právě vrátil. Prý Cormiera zastřelili jinde a sem ho jenom odhodili. Časová řada ukazuje na dobu těsně po půlnoci.“

„Ježišmarja. Je tam Ryan?“

„Jo. Vydržte.“

Slyšela jsem další rachocení a pak se na lince ozval Ryan.

„Nový obrat, co?“ řekla jsem.

„Jo.“

„V celém to zmatku kolem exhumace Anne Girardinové jsem ti zapomněla říct, že se mi ozvala doktorka Suskindová.“

„Aha.“ Bylo mi jasné, že mě Ryan skoro neposlouchá.

„Suskindová je mořská bioložka na McGillově univerzitě. Její poznatky v případu Lac des Deux Montagnes jsou dost složité.“

„Shrň to.“

„Našla rozsivky na povrchu kostí, ale ne v kostní dřeni.“

„Co to znamená?“

„Buď byla ta holka už mrtvá, když se dostala do vody, anebo utonula někde jinde, v upravené vodě; utopila se na jaře, nejpozději v březnu, a zemřela rychle. Anebo má technika odebírání vzorků doktorky Suskindové trhliny.“

„Senzační.“

„Suskindová ale přece jenom zjistila něco užitečného. Shluky rozsivek z ponožky nejlépe odpovídaly kontrolnímu vzorku, který sebrala ve vodě u mola v parku nedaleko místa, kde vytáhli tělo z L‘Île-Bizard.“

„Řekni to ještě jednou.“

Zopakovala jsem to.

„Takže tam se možná oběť dostala do vody,“ prohlásil Ryan.

„Anebo se tam tělo nějakou dobu válelo. Něco nového s identifikací?“

„Rozeslal jsem dotazy na pohřešované dospívající dívky, které měly kromě bílých také indiánské a asijské předky. Zatím nic.“

„A povedlo se najít Adelaide Girardinovou?“

„Mám pár vodítek. Ale teď se na hlavní scénu dostal Cormier. Vyfasoval jsem jeho případ, protože má souvislost se zmizením Phoebe Quincyové.“

„Řekl jsi to Phoebeiným rodičům?“

„Ne. Na ten rozhovor se moc netěším. Cormier byl to jediné, co jsme měli. Ale dobrá zpráva je, že jeho vražda nám dává přístup k té paměťové kartě a žádný soudní příkaz už nepotřebujeme.“

Začala jsem mluvit, a pak jsem se zarazila. Ryan si všiml mého zaváhání.

„Co je?“

„Už toho máš takhle nad hlavu.“

„Spusť.“

„Možná o nic nejde.“

„O tom rozhodnu já.“

„Už jsem se zmínila Hippovi, ale napadlo mě, že bys to možná taky chtěl vědět.“

Popsala jsem mu anonymní telefonát do laboratoře a e-mail s fotkou a textem skupiny Death.

„Fernand Colbert se ten hovor pokoušel vystopovat, ale dostal se do slepé uličky. Ani s mailem není moc optimistický.“

„Myslíš, že to byl jeden z těch dvou frajírků, co vás otravovali v Tracadie?“

„Kdo jiný by to mohl být?“

„No, ty umíš naštvat spoustu lidí.“

„Jo, dělám, co můžu.“

„Jde ti to.“

„Díky.“

„Nech to na mně.“

„Ty muj hrdino.“

Mělo to být humorné. Ani jeden z nás se nezasmál. Nové téma.

„Rozluštila jsem záhadu Hippova děvčete,“ řekla jsem a neuvědomila si, že používám svou přezdívku, kterou jsem tomu případu dala.

„Hippova děvčete?“

„To je ta kostra, kterou zabavil koroner v Rimouski. Ta, co dělala vrásky Hippovu kamarádovi Gastonovi.“

„Jo?“

„Ty kosti jsou nejspíš hodně staré.“

„Takže to není tvoje ztracená kámoška.“

„Ne. Až budeš mít čas, povím ti o tom. Anebo třeba Hippo.“

„Vy dva už jste si dali pusu na usmířenou?“

„Hippo se nevydrží dlouho čertit.“

„Vyklopit a jedeme dál. To je zdravé.“

„Ano.“

Znovu se po lince rozhučela trapnost.

„Vyřiď Hippovi, že mu zítra pomůžu s Cormierovým archivem.“

„A já ti dám vědět, co jsem zjistil o těch kriminálníkách z Tracadie.“

Dal. Dřív, než jsem si dovedla představit.

V neděli ráno konečně přišel dlouho slibovaný déšť. Když jsem se vzbudila, voda stékala po okně mé ložnice a deformovala pohled na dvůr a město za ním. Vítr venku ohýbal větve stromů, sem tam s tichým ťuknutím přimáčkl list na sklo.

Harry ještě spala a já jsem se vydala do Cormierova ateliéru.

Projížděla jsem městem a stěrače pravidelně plácaly na předním skle. Moje myšlenky se držely jejich gumového rytmu. *Cormier je mrtvy. Cormier je mrtvý. Cormier je mrtvý.*

Zatím jsem ještě neznala důvod fotografovy vraždy. Ale věděla jsem, že to není dobrá zpráva.

Na Rachel jsem zajela k obrubníku, natáhla si kapuci od mikiny a sprintem doběhla k domu. Hlavní dveře byly odemčené. Vnitřní dveře byly zašprajcnuté srolovaným výtiskem *Le Journal de Montreal*. Došlo mi, že Hippo už se dal do práce.

Setřásla jsem vodu z vlasů a přešla omšelou chodbou. Na dveřích zubní ordinace dr. Brigaulta byl nápis *Fermé*. Zavřeno.

Začala jsem vystupovat po schodech do prvního patra. Šachta, kolem níž se schodiště vinulo, vypadala díky bouřce tmavší a

mnohem hrozivější než při mé předchozí návštěvě. Nevypočitatelný vítr ji naplnil skučením meluzíny.

Pokračovala jsem nahoru a úzký průchod byl temnější a temnější. Zastavila jsem se, aby můj mozek stihnul všechno pojmout. Jediné světlo, které sem pronikalo, šlo zdola.

Zvedla jsem oči. Vysoko na zdi trčela jedna holá žárovka. Nesvítila. Otočila jsem se, naklonila se přes zábradlí, abych viděla na žárovku v prvním patře. Ani ta nesvítila.

Vyhodila ta bouřka pojistky?

V tu chvíli jsem nahoře vycítila pohyb.

„Hippo?“

Nic.

„Jste to vy, Hippo?“

Zase žádná odpověď.

Nastavila jsem smysly do nejvyšší pohotovosti a došla na podestu prvního patra. Dveře do Cormierova bytu byly pootevřené. Úleva. No jasně. Hippo je vzadu, takže můj hlas neslyšel.

Otevřela jsem dveře dokořán a vešla do bytu. Na stěnách si hrály stíny větrem zmítaných věcí. Větve. Telefonní dráty. Vzduch v ateliéru naháněl svou nehybností strach. Upřela jsem pohled do chodby.

V kuchyni jsem cítila, jak mi vstávají jemné chloupky vzadu na krku. Čísla na mikrovlnce zeleně svítila. Byla zapnutá. Otřela jsem si vlhké ruce o džíny. Proč je na chodbě tma? Ze by někdo vyšrouboval žárovky?

Opatrně jsem dýchala a naslouchala. Vítr. Déšť bušící do horní části okna. Klimatizace o patro výš. Můj vlastní tep. Pak jsem rozeznala další zvuk. Přehrabování. Netrpělivé.

Co možná nejtišeji jsem se plížila chodbou, až se mi naskytl pohled skrz otevřené dveře koupelny. To, co jsem viděla, mě okamžitě složilo do dřepu. Roztřesené prsty se opřely o zeď.

Stál tam muž, zády ke mně, nohy rozkročené. Díval se dolů, jako by si prohlížel něco v rukou. A nebyl to Hippo.

Všechny chloupky na mém těle následovaly příkladu svých kolegů na krku.

Venku vítr divoce omýval dům, chřestil okny a posílal kovové předměty vzduchem po ulici Rachel.

Uvnitř, u mých nohou, zaskřípalo prkno v podlaze.

Neurony mi zaplavil studený adrenalin. Bez přemýšlení jsem se trošku napřímila a rychle zacouvala. Příliš rychle. Pata se mi zachytila o potrhaný okraj koberce. Žuchla jsem na zem.

Z koupelny se ozvaly zvuky podrážek na linoleu. Kroky.

Mozek probíral možnosti. Mám se mu pokusit utéct? Zamknout se v ložnici a telefonem přivolat pomoc?

Mají ty dveře vůbec zámky?

Moje nohy obešly vyšší centra a rozhodly samy. Vypadni odtud!

Rychle jsem vyrazila do chodby. Přes ateliér. Dveřmi ven. Kratičkou chvilku jsem neslyšela vůbec nic. Potom se za mnou rozběhly něčí nohy.

Byla jsem na prvním schodu, když mi do zad narazil náklaďák. Cítila jsem, jak mě někdo táhne za vlasy. Hlavou mi škubl dozadu.

Oči mi přejely přes nesvítící žárovku. Cítila jsem vlhký nylon. Mastnou pleť.

Svalnaté ruce mi přitiskly lokty k tělu. Bojovala jsem. Sevřely mě ještě pevněji.

Kopla jsem nohou dozadu a trefila holeň. Skrčila jsem koleno ještě jednou k dalšímu kopu.

Jedna strana svěráku povolila. Do spánku mě tvrdě udeřila pěst.

Vidění se mi roztříštilo na úlomky bílého světla.

Útočník něco zabručel a zvedl mě. Moje nohy se vznesly z koberce. Otočil mě a strčil.

S rozhozenýma rukama jsem padala dozadu, hlava mi nadskakovala, obratle drhly po okrajích schodů. Dopadla jsem na podestu v přízemí, tváří ke koberci.

Ležela jsem tam, v hlavě mi dunělo a plíce mi hořely. Pak jsem přes ten rámus, který mi zněl v uších, zaslechla tlumený úder. Bylo to dole v hale? Uvnitř mé hlavy?

Za pár vteřin – nebo hodin – jsem další ránu spíš ucítila, než uslyšela. Po schodech nahoru se ke mně blížily kroky, zastavily se a pak zrychlily.

Mlhou ke mně promluvil kovový hlas.

Snažila jsem se narovnat. Opřela jsem si rameno o stěnu. Bojovala jsem o další nádech.

Ucítila jsem tlak vzadu na krku. Sklonila jsem hlavu. Připadala jsem si jako hadrová panenka. Celou svou bytostí jsem se soustředila na jednu zoufalou myšlenku.

Dýchej!

Ten komáří hlas znovu zapištěl, ale slova mizela v kraválu, který mi hučel v uších.

Dýchej!

Nějaká postava vedle mě si dřepla na bobek. Něčí ruka mě hladila po rameni.

Dýchej!

Křečovité sevření na mých plicích pomalu povolovalo. Nadechla jsem se. Hučení v uších začalo slábnout.

„– paní doktorko, je vám zle?“ Hippo. Starostlivě.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Chcete, abych –“

„Nic mi není,“ vykuckala jsem ze sebe.

„Spadla jste nebo co?“

„Shodil mě.“

„Někdo vás strčil?“

Přikývla jsem. Pod jazykem jsem cítila třes. Polkla jsem.

„Kde jste byla?“

„V Cormierově ateliéru.“

„On tam ještě je?“

„Myslím, že ne. Nevím.“

„Viděla jste ho?“

Vyšetřila jsem zmatený mozek. Ten muž ke mně stál zády. A ten útok přišel tak rychle.

„Ne.“

„Nikoho jsem vycházet neviděl.“ Hippův hlas zněl nerozhodně. Věděla jsem, že váhá, jestli se má postarat o mě anebo si to vyřídit s útočníkem.

Proč na mě zaútočil? Poznal mě? Byl to útok přímo proti mně? Anebo to byla jen náhoda a já byla pouze překážka, která mu bránila v útěku? Kdo to byl?

Zvedla jsem obě paže a naznačila, že bych chtěla vstát.

„Vydržte.“

Hippo někam zavolal, popsal, co se stalo, a na pár otázek odpověděl úsečným *oui*. Když domluvil, naše oči se střetly. Oba jsme to věděli. Přijede hlídka, prohledá ulici, vyslechne sousedy. Beze svědků je naděje na dopadení toho chlapa takřka nulová.

Plácla jsem rukama.

„*Moses*.“ Hippo mě objal paží kolem pasu a zvedl. Vstala jsem, nohy se mi třásly. „Musíme se podívat nahoru,“ řekla jsem. „Možná byste měla zajít k doktorovi –“

Chytila jsem se zábradlí a šplhala nahoru ke Cormierovu ateliéru. Hippo mě následoval. Z mezery mezi dveřmi a futrem sem pronikalo trochu světla. Hippo mě postavil za sebe a vytáhl zbraň.

„*Police!*“

Nic se neozvalo.

„*Police!*“ V Hippových slovech se ozývalo napětí. „*On défonce*“ Jdeme dovnitř.

Pořád ticho.

Hippo zvedl ruku v gestu „zůstaňte tady“ a kopl do dveří. Ty vlétly dovnitř a prudce se odrazily. Loktem je postrčil, vykročil dopředu, zbraň sevřenou v obou rukou, hlaveň těsně u nosu.

Slyšela jsem kroky, jak Hippo procházel bytem. Za minutku zavolal.

„Čistý vzduch.“

Vešla jsem.

„Tady.“ Hippův hlas vycházel z koupelny, v níž jsem objevila vetřelce.

Pospíchala jsem chodbou a nakoukla dovnitř. Tentokrát jsem zaregistrovala detaily, které mi při prvním letmém pohledu unikly.

Trubky u stropu byly skryté sníženým podhledem z třiceticentimetrových panelů zasazených do tenkých kovových pásů. Několik panelů bylo vytržených a hozených do umyvadla.

Hippo stál na skříňce a baterkou svítil do nově vytvořené díry.

Zlost přehlušila bolest v hlavě. „Jak se sem vůbec dostal?“

Hippo se vytáhl na špičky.

„Ten hajzl přesně věděl, co chce. A kde to má hledat," mlela jsem dál, ale Hippo mě neposlouchal.

„Doprde –"

Hippo mi podal baterku, ale dolů nepohlédl. „Co? Vidíte tam něco?"

Hippo se natáhl do mezery. Jelikož jsem znala zákony rovnováhy a zemské přitažlivosti, postavila jsem se pod něj pro případ, že by uklouzl.

Hippo se znovu zhoupl na paty. Jeho ruka klesla až ke mně. Ulehčila jsem jí o jeden zmuchlaný papír.

Fotografie. Podívala jsem se na ni.

Srdce se mi prudce rozbušilo.

28

Čekala jsem porno. Silikonem vycpané ženské kroutící se v předstíraném erotickém blahu. Anebo na všech čtyřech jako kočky se zadkem ve vzduchu. Na to jsem byla připravená. Na tohle ne.

Byl to index snímků. Sépiově hnědý. Buď hodně starý, anebo upravený tak, aby staře vypadal. Papír byl pomačkaný a vybledlý a já měla potíže s luštěním.

Na indexu bylo dvanáct rámečků seřazených do čtyř řad po třech. V každém rámečku byla dívka. Mladá. Hubená. Nahá. Možná kvůli špatnému použití blesku, možná jako záměrný trik expozice, tělo té dívky svítilo jako bledý duch v okolní temnotě.

V první sadě snímků ta dívka seděla s rovnými zády a rameny lehce odkloněnými od aparátu. Kotníky a zápěstí měla svázané provazy.

V další sadě přibyla druhá šňůra; dívka ji měla omotanou kolem krku a připevněnou ke skobě na stěně nad její hlavou. V místě, kde byla skoba zatlučená do stěny, se na omítce vytvořila pavučina prasklin.

Poslední dvě sady zobrazovaly tu dívku na podlaze, nejdřív naznak, potom na břiše. Provazy a pozice se střídaly. Ruce svázané za zády. Zápěstí přivázaná ke kotníkům. Zápěstí svázaná dohromady a zvednutá ke skobě nad hlavou.

Na všech snímcích to děvče odvracelo tvář. Styděla se? Bála se? Poslouchala příkazy?

Najednou mne zasáhla rána mnohem tvrdší, než jakou jsem utržila na schodišti. Místnost kolem mě začala ustupovat. Cítila jsem tupé bušení krve v uších.

Tváře byly propadlejší, oči zapadlejší. Ale ten obličej jsem znala. Divoké, nepoddajné kadeře.

Zavřela jsem oči a chtěla přerušit spojení s tou dívkou, která se vyhýbala objektivu. Předstírat, že ta hrůza, na kterou se dívám, se nikdy nestala.

„A je to.“ Hippovy boty dopadly na podlahu vedle mě. „Ten moula to nejspíš vytrousil, když si bral svou kořist.“

Souhlasila, aby ji takhle zneužívali? Donutili ji?

„Musíte si sednout, paní doktorko.“ Hippo stál těsně vedle mě. „Jste bílá jako stěna.“

„Já ji znám.“ Sotva mě bylo slyšet.

Cítila jsem, jak Hippo vytahuje ten papír z mých prstů.

„Je to moje kamarádka,“ zašeptala jsem. „Je to Évangéline.“

„Jo?“ Pochybovačně.

„Bylo jí čtrnáct, když jsem ji naposledy viděla na ostrově Pawleys. Na těch fotkách je starší, ale ne o moc.“

Pocítila jsem závan vzduchu, jak Hippo obrátil fotku. „Žádné datum tu není. Jste si jistá, že je to ona?“

Přisvědčila jsem.

„*Ciel des boss*.“ Vzduch se znovu zachvěl.

Zvedla jsem víčka, ale nedůvěřovala jsem si natolik, abych promluvila. Hippo zvedl oči od dívky na obrázcích a nahlas pronesl to, nač jsem ja myslela. „Tohle by mohlo spojit Cormiera s Bastarachem.“

„Zatknete ho?“

„To se vsaďte, že ho zatknu. Ale nejdřív musím zjistit –“

„Tak to udělejte!“ Vztek.

„Heleďte, já mám takovou chuť toho hajzla sejmout, až mě z toho svrbí ruce.“ Hippo zamával snímkem. „Ale tohle nestačí.“

„Byla ještě dítě!“

„Jeden zkrachovalý fotograf má nemravné obrázky holky, která před třiceti lety uklízela v domě Bastarachova otce? To není pistole, ze které se ještě kouří. Šikovný advokát dostane Bastarache z vazby, než se stačí jednou vychcat.“

Bolela mě hlava, byla jsem zkroušená kvůli Évangéline, vzteklá na Cormiera a naštvaná, že Hippo nemůže sebrat Bastarache. Ani nevím, jak jsem přežila zbytek dne. Asi díky adrenalinu. A studeným obkladům.

Odmítla jsem jít domů, takže Hippo koupil balík ledu a pár ponožek. Každou hodinu mi přikládal na tvář čerstvý obklad.

V pět jsme dodělali poslední Cormierovu skříňku. Našli jsme jen jedinou zajímavou složku.

Na zkušebních snímcích Opale St-Hilaireové byla usměvavá dospívající dívka s mandlovýma očima a lesklými černými vlasy. Obálka nesla datum duben 2005.

Hippo a já jsme se shodli, že Opale vypadá, jako by měla indiánské nebo asijské předky, což z ní dělalo kandidátku na utopenou z Lac des Deux Montagnes. Ryanova oběť číslo tři. Hippo mi slíbil, že se na to hned v pondělí podívá.

Ačkoli Hippova ledová terapie minimalizovala otok na mé tváři, modřiny si Harry všimla, sotva jsem prošla dveřmi.

„Upadla jsem."

„Upadla." Harry přimhouřila oči. „Ze schodů."

„To jsi jako ztratila balanc a hodila záda?" Když má Harry nějaké podezření, je ve srovnání s ní inkviziční kněz pouhý amatér. „Nějakej kretén mě srazil, když procházel kolem." Z Harryiných očí se staly uzoučké štěrbinky. „Kdo?"

„No on se ten pán nezastavil, aby mi dal vizitku."

„Aha."

„Nestojí to za řeč."

„Jo, nějakej saďour tě pošle na onen svět a ono to nestojí za řeč?" Harry založila ruce. Chvíli jsem si myslela, že opravdu začne podupávat jednou nohou.

„Nejhorší byl Hippo. Pořád mi cpal na obličej fusekle plný ledu."

Usmála jsem se. Harry ne.

„Ještě nějaké další *nehody*, které nestojí za řeč?"

„Dobře, dobře. Jeden divný telefonát a jeden divný e-mail."

„Divný? To jako výhružný?"

Kývla jsem hlavou. Možná ano. Možná ne.

„Mluv."

Mluvila jsem.

„Myslíš, že je to ten samej prevít, co tě srazil?"

„Pochybuju."

Jeden prst s rudým, pěstěným nehtem namířil přímo na mou tvář. „Vsadím se, že to jsou ty kokoti z Tracadie."

„Cheech a Chong? To je přitažené za vlasy. Pojď se najíst."

Po odchodu z Cormierova ateliéru jsem v lahůdkářství u Schwartze na Saint-Laurent koupila sendviče s uzeným. Chez Schwartz Charcuterie hébraique de Montreal. Kulturní synkretismus. Městská specialita.

Při jídle jsem Harry vyprávěla o falešném stropu a indexu snímků. Její reakce byla jen intenzivnější verzí té mojí. Jak mohla Évangéline udělat něco tak ponižujícího? Na to jsem neměla odpověď. Proč měl Cormier ty obrázky? Ani na tohle jsem neuměla odpovědět. Proč se k němu někdo vloupal, aby je ukradl? Ne, nevěděla jsem.

Abych Harry trochu zvedla náladu, zeptala jsem se jí, co poslední dva dny dělala. Vylíčila mi svou návštěvu Oratorie Saint-Joseph a ukázala mi kořist sobotních nákupů. Dvě hedvábné blůzky, jeden živůtek bez rukávů a opravdu výstřední červené kožené kalhoty.

Sklidila jsem ze stolu a pak jsme se s Harry a Birdiem dívali na starý film. Nějaký pomatený vědec konstruoval ženy-roboty, které byly geneticky naprogramované, aby zabíjely muže po čtyřicítce. Za běžných okolností by nás ten film asi rozesmál. Ten večer moc ne.

Když jsme se vydaly každá do své ložnice, Harry mě překvapila prohlášením, že na zítřejší den už má program. A žádné přemlouvání ji od něj neodradí.

„Dobře, ale drž se dál od opuštěných uliček a dávej pozor, co se kolem tebe děje," nabádala jsem ji. „V tom mailu i telefonu byla zmínka i o tobě."

Harry jen ledabyle mávla rukou.

Ryan právě flirtoval s Marcelle, recepční v LSJML, když jsem v pondělí ráno vystoupila z výtahu. Jakmile mě Marcelle spatřila, obočí jí vystřelilo až k vlasům. Nepřekvapilo mě to. Moje modřina teď narostla do velikosti Maroka.

Ryan se za mnou vydal hned v hale. V kanceláři mě chytil za bradu a otáčel mi tvář ze strany na stranu. Ruku jsem mu odstrčila.

„Hippo ti o tom řekl?"

„Vylíčil mi to do nejmenších podrobností. Dokážeš toho sráče identifikovat?"

„Ne.“

„Ničeho sis nevšimla?“

„Byl by z něj zatraceně dobrý fotbalový obránce.“ Ryan mě vzal za ramena a dotlačil k židli. Pak vyndal z kapsy pár fotografických portrétů a hodil je přede mě na stůl. Vedle. Vedle. Cheech. Znovu vedle. Chong.

„Číslo tři a pět.“ Pokožka mě pálila, když se Ryan dotkl mojí tváře. Oči jsem nechala sklopené.

Ryan poklepal na fotky, které jsem vybrala. „Michael Mulally. Louis-François Babin.“

„A zbytek hvězdného týmu?“ přejela jsem rukou přes Ryanovu sbírku.

„Bastarachovy gorily.“

„Viděl jsi ten index z Cormierovy skrýše?“

„Ano.“ Odmlka. „Je mi to líto.“

Prohlížela jsem si Mulallyovu tvář. Řídké vlasy lemující vousaté tváře. Gangsterský pohled. Babin byl menší a svalnatější, ale jinak takřka jeho klon.

„E-mail. Telefonát. Schody.“ Ryan se opřel zadkem o stůl. „Co si o tom myslíš?“

„Byly by to jen pouhé spekulace.“

„Tak spekuluj.“

„Čmuchala jsem v Tracadie a mluvila s Bastarachovou manželkou.“ V podvědomí se mi zjevil jeden obraz. Obélinina tvář před altánkem. Ucítila jsem v hrudi chladnou tíhu. Mluvila jsem dál. „Dělám na Cormierovi. Cormier je zaháčkovaný s Bastarachem, ale myslí si, že to nevím. Bastarachovi se moje slídění nelíbí, tak pískne na svoje psy, aby mě vyslídili a odehnali.“

„Proč?“

„Jsem vyslíditelná a odehnatelná.“

Ryanův výraz svědčil o tom, že jsem ho nepobavila.

„Dobrá. Řekněme, že Bastarache nechápe, proč jsem se tak najednou objevila v Tracadie a šla přímo za Obéline. Znepokojuje ho to. Nařídí Cheechovi a Chongovi, aby zjistili, co mám za lubem. Anebo mě zastrašili a já vypadla.“

„Cheech a Chong?“

„Mulally a Babin. Už jsi s nimi mluvil?“

„Zatím ne. Ale pročetl jsem si jejich rejstřík. Velmi působivé.“

„Podle Hippa je na zatčení Bastarache ještě brzy.“

„Hippo má pravdu. Nebudeme dělat nic, dokud nebudeme mít neprůstřelný případ.“

„A víš, kde je?“

„Sledujeme ho.“

Ryan si prohlížel botu. Odkašlal si.

„Říkejte mi Izmael.“

Překvapená, co že tak najednou začal s naší oblíbenou hrou a ještě mi naservíroval tak chabé podání, jsem okamžitě označila Ryanův citát: „*Bílá velryba*.“

„O čem to je?“

„O chlapíkovi, co honí velrybu v dřevěném člunu.“ Usmála jsem se.

„Je to kniha o posedlosti.“

„Co tím chceš říct?“

„S tou svojí Évangéline jsi jako pitbul. Možná bys měla trochu ubrat.“

Úsměv zmizel. „Ubrat?“

„Přeháníš to. Jestli její sestra mluvila pravdu, tak ta holka umřela před třiceti lety.“

„Anebo ji zabili,“ vyjela jsem. „Kvůli tomuhle se přece vyšetřují odložené případy, ne?“

„Slyšela jsi, co jsem ti před chvílí říkal? Napadlo tě vůbec, že Hippovy obavy o tvou bezpečnost jsou možná oprávněné?“

„Co to znamená?“ Nesnáším, když si Ryan hraje na ochránce. Vycítila jsem, že tuhle roli právě přebírá, a to mě vytočilo.

„Obéline Bastarachová je nezvěstná a asi utonula. Cormier je mrtvý.“

„To vím.“

„Nějaký kretén se tě včera pokusil oddělat na schodech. Je dost dobře možné, že to byl Mulally nebo Babin.“

„Máš podezření, že mi poslali ten text od Death?“

„Podle toho, co jsem slyšel, to vypadá, že ti dva šašci potřebují návod i na suchý zip. Internet bude patrně za hranicemi jejich intelektuálních možností.“

„Tak kdo?“

„Nevím to jistě.“ Ryan vstal. „Ale přijdu na to. Je dost pravděpodobné, že je do toho zapleteno mnohem víc lidí. Lidí, které neznáš. Takže bys ze sebe neměla dělat snadný cíl. Máš dneska čas na oběd?“

„Cože?“

„Oběd? Arašídová pomazánka a želé? Sendvič s tuňákem?“

„Proč?“ Nedůtklivě.

„Jíst se musí. A pak, znám jedno dobré místo, kde můžeme začít pokládat otázky.“

O víkendu našli na dně řeky Ottawa nedaleko quebeckého Wakefieldu plachetnici Catalinu. Kabina byla plná kostí. Ostatky měly patřit Marii-Ève a Cyprienu Dunningovým, manželům, kteří se pohřešovali od roku osmdesát čtyři, kdy loď vyplula na vodu. Bylo tenkrát špatné počasí.

Po Ryanově odchodu jsem zbytek dne strávila s kostmi z lodě.

V deset mi zavolal Hippo, že Opale St-Hilaireová je živá a zdravá. Žije s rodiči v Baie-D‘Urfé. St-Hilaireovi si to focení u Cormiera dohodli u příležitosti Opaliných šestnáctých narozenin. S prací pana fotografa byli spokojeni.

V jedenáct volal Ryan, aby zrušil oběd. Bez udání důvodu.

V poledne volala Harry. Já byla zrovna v bufetu. Vzkaz nenechala. Zavolala jsem jí zpátky, ale dostala jsem se jen do hlasové schránky.

Ve čtyři jsem už sepisovala předběžné hlášení o kostech z lodě. Jeden muž. Jedna žena. Všechny kosterní znaky ukazovaly, že se jedná o manžele Dunningovy.

Ryan volal znovu pět minut po půl páté.

„Jdeš domů?“

„Za chvíli.“

„Sejdeme se u tebe.“

„Proč?“

„Napadlo mě, že ukážu Mulallyho a Babina tvému domovníkovi.“

„No jo, ti dva, co se vyptávali na můj byt. Úplně jsem na to zapomněla.“

Slyšela jsem škrtnutí sirkou a hluboký nádech. Když Ryan znovu promluvil, měl trochu jiný hlas.

„Dneska ráno jsem na tebe ošklivě vyjel.“

„Zapomeň na to. Jsi otrávený z vlastních odložených případů. Lac des Deux Montagnes a Phoebe Quincyová. A já jsem otrávená z Évangéline.“ Polkla jsem. „A taky máš starosti o Lily.“

„Ona svou část dohody plní. Chodí na terapii.“

„Z toho mám opravdu radost, Ryane.“

„Jak se má Katy?“

„Ještě je v Chile.“

„A Pete?“

„Zasnoubený.“

„Vážně?“

„Vážně.“

Slyšela jsem, jak Ryan vtahuje kouř do plic. Vyfukuje.

„Je těžké se vracet zpátky.“

Pro Lily? Ke střízlivosti? Pro Ryana? K Lutetii? Neptala jsem se.

„Tempe –“

Přečkala jsem další dlouhý nádech a nebyla jsem si jistá, kam tenhle rozhovor povede.

„Rád bych si poslechl, jak to bylo s kostrou od Hippova kámoše.“ Ryanův tón už byl zase ryze pracovní.

„Kdykoli.“

„Dnes večer?“

„Jasně.“

„Večeře?“

„Musím se dohodnout s Harry.“

„Může jít s námi.“

„To myslíš vážně?“

„Ani ne.“

Aha, zašeptalo cosi v hlubinách mého mozku.

29

Zahnula jsem do naší ulice a spatřila Ryana, jak sedí s nohou přes nohu na svém džípu. Sesul se z kapoty a mávl na mě. Oplatila jsem mu to. Jeho obraz se mihl v mém zpětném zrcátku, když jsem zajížděla do podzemní garáže. Vybledlé džíny. Černé triko. Sluneční brýle.

I za deset let mi ten chlap bude dávat stejně zabrat. Pro jednou bylo Harryino hodnocení dokonalé. Ryan vypadá setsakramentsky dobře.

Celou cestu domů jsem si přehrávala náš telefonický rozhovor. Co mi to Ryan chtěl říct? Tempe, jsem ten nejšťastnější chlap na světě. Tempe, stýská se mi. Tempe, pálí mě žáha po tom párku, co jsem měl k obědu.

Moje nervové frakce se daly do obvyklé debaty.

Někdo na tebe zaútočil. Ryan si hledá výmluvu, aby tě měl na ocích.

Vyhrožovali ti i dřív. Tvoje bezpečnost už není Ryanova starost.

Chce vyslechnout Winstona.

To může klidně i bez tebe.

Je zvědavý.

Je to záminka.

Jsou to jeho vlastní slova.

Jenomže jeho hlas říkal něco jiného.

Zaparkovala jsem a pak nakoukla do Winstonovy dílny v suterénu. Byl tam. Vysvětlila jsem mu, oč Ryanovi jde. Souhlasil. Poznala jsem, že by rád věděl, od čeho mám modřinu na tváři. Z mého postoje ovšem vycítil, že by nebylo moudré se ptát.

Ryan čekal přede dveřmi, když jsme s Winstonem dorazili do přízemí. Zazvonila jsem na bzučák a pustila ho do vstupní haly.

„Pěkné boty," zhodnotila jsem Ryanovy červené kotníčkové kecky.

„Díky." Ryan pohlédl na Winstona. „To je přestrojení."

Winston znalecky přikývl.

Obrátila jsem oči v sloup.

„Doktorka Brennanová vám vysvětlila, proč jsem tady?“ zeptal se Ryan.

„Ano.“ Winston byl vážný jako zaměstnanec pohřebního ústavu.

Ryan vytáhl fotky Mulallyho a Babina.

Winston zamračeně zíral na jejich obličeje a horními zuby si hryzal spodní ret. Za chvilku pomalu zavrtěl hlavou.

„Já nevím. Prostě nevím.“

„Nespěchejte,“ vyzval ho Ryan.

Winston se znovu zaměřil na fotky, pak pokrčil oběma rameny.

„Promiňte, pane. Byl to moc rušný den. Tihle chlápci obtěžují doktorku Brennanovou?“

Ryan strčil snímky do kapsy. „Kdybyste je znovu viděl, dejte mi vědět.“ Důležitě.

„Samozřejmě.“ Důležitěji.

Ryan vytáhl z peněženky vizitku a podal ji Winstonovi. „Hned mám lepší pocit, když vím, že jste tady vy.“

Muži na sebe chvíli upřeně hleděli a jeden před druhým přebírali odpovědnost za všechny ženy světa.

Byla bych znovu zakoulela očima, jenomže to by neprospělo mojí hlavě.

Ryan napřáhl ruku. Winston jí potřásl a odešel; voják, kterého právě pověřili důležitým úkolem.

„Přestrojení?“ odfrkla jsem. „A pro koho děláš? Pro policii v Disneylandu?“

„Ty boty se mi líbí.“

„Podíváme se, co dělá Harry.“ Vydala jsem se k naší chodbě.

Ať už moje sestra dělala cokoli, vyžadovalo to její přítomnost někde jinde. Vzkaz na lednici vysvětloval, že odjela a vrátí se koncem týdne.

„Možná se nudila,“ navrhoval Ryan.

„Tak proč se chce vrátit?“

„Možná se vyvrbilo něco doma.“

„Na cestu do Texasu by potřebovala pas.“

Ryan šel za mnou do hostinského pokoje.

Všude bylo oblečení. Naházené v kufrech, na hromadě na posteli, pověšené na opěradlech židle a přes otevřené dveře skříně.

Spolehla jsem se na svou paměť, sundala svetry ze stolu a otevřela zásuvku.

Harryin pas tu ležel mezi mými starými účty a složenkami.

„Je někde v Kanadě," řekla jsem. „Prokristapána. Nejspíš mi chystá nějaké další překvapení."

„Anebo si řekla, že takový malý výlet nestojí ani za řeč."

Nestojí za řeč. Ta slova vyvolala znepokojivou myšlenku.

„Včera jsem Harry pověděla o tom telefonátu, e-mailu a chlápkovi na schodech. Popudilo ji to. Okamžitě spustila o těch dvou z Tracadie."

„Mulally a Babin."

„Harry nezná jejich jména. Myslíš, že odjela do Tracadie?"

„To by bylo šílené."

Podívali jsme se na sebe. Oba jsme Harry znali.

„Harry nevěří, že se Obéline zabila." Můj mozek už začal vymýšlet možnosti. „Vlastně jsem to nikdy neřekla nahlas, ale ani já tomu nevěřím. Obéline vypadala spokojeně, když jsme u ní byly na návštěvě. Možná že tohle podezření přimělo Harry, aby začala sama trochu slídit."

„A když už tam bude, naláká Mulallyho a Babina. Zmáčkne je. Zabije dvě mouchy jednou ranou."

Ani Harry by neudělala něco tak pitomého. Anebo ano? Pátrala jsem v mozku po alternativním vysvětlení.

„Včera večer jsme také mluvily o *Kostech na popel*."

Ryan se na mě podíval s otázkou v očích.

Pověděla jsem mu o knize, kterou Harry šlohla z nočního stolku Obéline Bastarachové. A o nakladatelství Flan a Michaela O'Connorových – O'Connor House.

„Harry si myslí, že ty básničky napsala Évangéline. Možná jela do Toronta za Flan O'Connorovou."

Další myšlenka.

„Harry zjistila, že vydání *Kostí na popel* objednávala žena jménem Virginie LeBlancová. LeBlancová použila poštovní přihrádku v Bathurstu. Třeba Harry jela do Bathurstu."

„Tam se zas tak snadno nedostaneš."

„Prokristapána, Ryane. Co když vážně jela do Tracadie?“ Sama sobě jsem začala připadat trochu jako cvok.

„Zavolej jí.“

„Co když –“

Ryan mi položil ruku na paži. „Zavolej svojí sestře na mobil.“

„Jasně. Jsem blbá.“

Vzala jsem mobil, vyťukala Harryino číslo a poslouchala cvakání, zatímco byl hovor směrován. V pravém uchu jsem slyšela vyzvánění. V levém skladbu „That‘ll Be the Day“ od Buddyho Hollyho.

Popadla jsem Harryiny nové kožené kalhoty a prohledala kapsy. Když se mé prsty dotkly kovu, skoro jsem se zachvěla.

„Převlíkla si kalhoty a zapomněla ho tu,“ řekla jsem a vytáhla Harryin zářivě růžový mobil.

„Je v pořádku, Tempe.“

„Naposledy, když tohle udělala, v pořádku nebyla.“ Hlas se mi zlomil. „Tenkrát skoro přišla o život.“

„Harry je velká holka. Nic se jí nestane.“ Ryan rozevřel náruč. „Pojď sem.“

Nepohnula jsem se.

Ryan mě vzal za ruce a přitáhl k sobě. Moje paže ho zcela automaticky objaly.

V hlavě se mi přehrávaly děsivé obrázky, vzpomínky na to, jak se moje sestra kdysi zapletla s bandou šílenců. Ledem pokryté přední sklo auta. Díry po kulkách.

Ryan mě tiše uklidňoval. Poplácával po zádech. Zabořila jsem tvář do jeho hrudi.

Harry, zdrogovaná a bezmocná.

Ryan mě hladil po vlasech.

Loutkový tanec těl v potemnělém domě.

Zavřela jsem oči. Pokusila se utišit napjaté nervy.

Nevím, jak dlouho jsme tam stáli. Jak dlouho trvalo, než se z poplácávání stalo hlazení. Prodlužovalo se. Proměnilo v laskání.

Vládu převzaly jiné vzpomínky. Ryan v guatemalské chatičce. Ryan v mojí ložnici v Charlotte. Ryan v ložnici hned za touhle zdí.

Cítila jsem, jak Ryan zabořil nos do mých vlasů. Nadechuje se. Něco šeptá.

Pomalu, nepostřehnutelně se ta chvíle sama od sebe změnila. Ryanovo sevření zesílilo. Moje paže reagovaly stejně. Naše těla se zcela podvědomě vytvarovala jedno podle druhého.

Cítila jsem Ryanovo teplo. Známou křivku jeho hrudi. Boků.

Chtěla jsem něco říct. Protestovat? To sotva.

Ryanovy ruce se svezly k mému krku. Tváři. Zvedl mi bradu.

Uvědomila jsem si, že pořád svírám Harryin mobil. Obrátila jsem se, abych ho odložila na stůl.

Ryan sevřel moje vlasy v ruce a tvrdě mě políbil na ústa. Já líbala jeho.

Telefon upadl.

Naše prsty hledaly knoflíky a zipy.

Na budíku zářila do tmy čísla dvacet třicet čtyři. Před nějakou dobou jsem se – tedy my jsme se přesunuli do mojí postele. Převalila jsem se na záda a natáhla ruku.

Srdcem mi projela studená jehla. Byla jsem tu sama.

Klaply dveře od lednice a pak zarachotil šuplík.

Ulevilo se mi. Sáhla jsem po županu a pospíchala do kuchyně.

Ryan byl oblečený, v ruce držel pivo a zíral kamsi do prázdna. Najednou mi to došlo. Vypadal naprosto vyčerpaně.

„Ahoj," řekla jsem.

Ryan sebou při zvuku mého hlasu trhnul. „Ahoj."

Naše oči se střetly. Ryan se usmál. Ten úsměv jsem nedokázala přetlumočit. Smutek? Nostalgie? Postkoitální malátnost?

„Jak je?" zeptal se Ryan a natáhl ruku.

„Dobře."

„Vypadáš nervózně."

„Dělám si starosti kvůli Harry."

„Jestli chceš, můžu vysunout pár antén, zavolat na aerolinky, na nádraží, do půjčoven aut."

„Ne. Zatím ještě ne. Já –" Já co? Moc to dramatizuju? Hraju si na hrdinku? Vždyť ten anonym a také e-mail naznačovaly, že

nebezpečí hrozí jak mojí sestře, tak i mně. „Harry je prostě moc impulzivní. Nikdy nevím, co udělá.“

„Pojď sem.“

Došla jsem k Ryanovi. Objal mě.

„Tak,“ řekl.

„Tak,“ zopakovala jsem.

Kuchyni zaplnilo trapné ticho. Birdie vešel dovnitř.

„Birde!“ Ryan si dřepnul, aby podrbal kocoura za uchem.

„Už musíš jít?“ zeptala jsem se. Za Lutetií? chtěla jsem říct.

„Vyhazuješ mě?“

„Vůbec ne. Jestli máš hlad, můžu něco uklohnit. Ale pochopím, jestli se musíš vrátit…“

Ryanovi luplo v koleni, když se zvedal. „Umírám hlady.“

Udělala jsem standardní večeři „co dům dal“. Špagety s omáčkou z mořských plodů a míchaný salát. Zatímco jsme připravovali jídlo a večeřeli, pověděla jsem Ryanovi, co jsem zjistila o Hippově děvčeti. Poslouchal a občas položil případnou otázku.

„Lepra. To jako zvony a řehtačky – nečistí, odejděte?“

„Zvony měly spíš vyvolat dobročinnost, ne varovat lidi, že se přibližují k nemocným. Jen tak mimochodem, dnes se tomu říká Hansenova nemoc.“

„Proč?“

„*Mycobacterium leprae* objevil v roce 1873 Hansen. Byla to první bakterie, u které se prokázalo, že vyvolává u člověka nemoc.“

„Ať už se to jmenuje jak chce, není to nic příjemného.“

„Malomocenství má vlastně dvě formy – tuberkuloidní a lepromatózní. První je mnohem mírnější a někdy se projevuje jen ztrátou pigmentu na částech těla. Lepromatózní malomocenství je mnohem vážnější. Poškození a deformity kůže, nodulární ložiska. V některých případech bývá napadena nosní sliznice, což vede k chronickému ucpání nosu a krvácení.“

„Nemluvě už o tom, že ti kvůli té malé potvoře hnije maso.“

„No to je vlastně mylná představa. Jedná se o pokus těla zbavit se bakterie, která způsobuje destrukci tkání; je to jakási nadměrná regenerace, která nakonec vede k zohavení. To ta bakterie sama nezpůsobuje. Dáš si ještě salát?“

„Sem s ním.“

Podala jsem mu mísu.

„Pořád mám před očima tu scénu z *Ben Hura*.“

Zvedla jsem obočí.

„Ben Hurova matka a sestra dostaly lepru, takže musely žít v jeskyni v nějakém lomu na poušti. Jídlo jim tam posílali z okraje útesu.“

„Aha.“

Ryan si namotal na vidličku poslední sousto špaget a vložil je do úst. „No, když tak o tom přemýšlím, vlastně se kdysi povídalo, že někde na pobřeží vypukla lepra. Jenomže to bylo vždycky takové to pst-pst. Myslím, že i tady u nás bylo někde leprosárium.“

„Ano. Ostrov Sheldrake.“

„Ne.“ Ryan svraštil čelo a zamyslel se. „Tohle byla nemocnice. Někde v Novém Brunšviku. Campbellton? Caraquet?“ Ryan polkl a pak bodl vidličkou do vzduchu, když si konečně vzpomněl. „Sakra práce. Bylo to v Tracadie. V Tracadie byl lazaret pro malomocné.“

„Ve městě Tracadie? Tam, co bydlela Évangéline? Obéline? Bastarache?“ Byla jsem v takovém šoku, že jsem mluvila jako úplný pitomec. Anebo učitelka, co dělá ve třídě prezenci.

„Je to oblíbený město.“

„O Tracadie v životě nikdo neslyšel. A teď ho mám před očima všude, kam se podívám.“ Odstrčila jsem židli. „Podíváme se, co o tom vyšťouráme na netu.“

Ryan sklouzl očima ke svému talíři. Povzdychl si a odložil vidličku. Věděla jsem, co přijde.

„Musíš jít?“ Zkusila jsem to zvesela. Nepovedlo se.

„Je mi to líto, Tempe.“

Pokrčila jsem rameny a na tváři se mi objevil falešný úsměv.

„Nejradši bych tu zůstal.“ Ryan mluvil velice tiše.

„Tak zůstaň,“ vydechla jsem.

„Kéž by to bylo tak snadné.“

Ryan vstal, dotkl se mojí tváře a byl pryč.

Birdie slyšel bouchnutí dveří a zvedl hlavu.

„Co se to dneska večer stalo, Birde?“

Kocour zamňoukal.

„Asi to nebyl dobrý tah.“ Vstala jsem a posbírala talíře. „Ale byla to nádhera.“

Osprchovala jsem se, připojila se k internetu, skočila do Googlu a zadala slova „lepra“ a „Tracadie“.

Ryan má dobrou paměť.

30

Po internetu jsem surfovala dlouho do noci a skákala z jednoho odkazu na druhý, pak na další a tak pořád dál. Pročetla jsem si dějiny leprosária v Tracadie, kterému místní říkali *lazaretto*. Přečetla jsem si osobní příběhy lidí. Vzdělala se co do příčiny, klasifikace, diagnózy a léčby malomocenství. Zaznamenala změny směru vládní politiky týkající se této choroby.

Pokud šlo o Tracadie, zjistila jsem tohle:

V roce 1849, po pěti letech obrovského nárůstu úmrtnosti, uznala zdravotní rada Nového Brunšviku nelidskost nucené karantény na ostrově Sheldrake. V jednom zapadákově zvaném Tracadie vybrala pozemek a přidělila pár drobných na výstavbu *lazaretta*.

Jednalo se o jednopatrovou budovu; nahoře se spalo, dole sedělo a jedlo. Záchody byly vzadu venku. Ačkoli to byl malý dům se základním vybavením, sedmnácti lidem, kteří přežili vyhnanství na ostrově, musel připadat jako palác.

Přestože nemocní byli vlastně pořád uvězněni, měli alespoň nějaká záchranná lana směřující do okolního světa. Jejich rodiny byly blíž a občas je mohly i navštívit. Během následujících desetiletí se tu vystřídalo několik lékařů s větší či menší snahou pomoci. Charles-Marie LaBillois. James Nicholson. A. C. Smith, E. P. LaChapelle. Aldoria Robichaud. Prošlo tudy i pár kněží. Ferdinand-Edmond Gauvreau. Joseph-Auguste Babineau.

I přes lepší podmínky zůstával počet úmrtí v prvních letech poměrně vysoký. Jeptišky z řádu les Hospitalières de Saint-Joseph, sídlícího v Montrealu, se vedeny soucitem vydaly pečovat o nemocné. Přijely v roce 1868 a už neodjely.

Dívala jsem se na zrnité obrázky těch statečných sester, tak vážných v naškrobených bílých plachetkách a dlouhých černých řeholních šatech. Sama v temnotě jsem nahlas vyslovovala jejich melodická jména. Marie Julie Marguerite Créreová. Eulalia Quesnelová. Delphíne Braultová. Amanda Vigerová. Clémence Boninová. Philomène Fournierová. A sama sebe jsem se ptala:

Dokázala bych já být tak nesobecká? Měla bych sílu se do takové míry obětovat?

Studovala jsem fotografie pacientů, které byly naskenované z archivu Musée historique de Tracadie. Dvě mladé dívky s vyholenými hlavami, ruce schované v podpaží. Muž s bradkou a klenutým nosem. Babička v šátku s ovázanýma nohama. Fotografie byly asi z let 1886, 1900 a 1924. Měnila se móda. Tváře. Výraz zoufalství ovšem zůstával stále stejný.

Vyprávění očitých svědků však bylo ještě smutnější. V roce 1861 popisoval kněz z *lazaretta*, jak vypadá trpící v posledním stadiu choroby: „…z rysů tváře zbyly jen hluboké rýhy, rty se proměnily ve velké hnisající vředy, ten horní je opuchlý a obrácený k nosu, který už dávno zmizel, ten spodní visí přes lesklou bradu."

V životě těchto lidí bylo tolik bolesti, že si to člověk snad ani nedokáže představit. Cizí lidé jimi opovrhovali. Vlastní rodiny a přátelé z nich měli strach. Byli vyhnáni do hrobky pro živé. Mrtví mezi živými.

Občas jsem se musela od počítače zvednout. Prošla jsem místnosti svého bytu. Uvařila si čaj. Dala si přestávku, abych vůbec mohla pokračovat.

A pokaždé se mi do mysli vkradly otázky o Harry. Kam odjela? Proč nezavolala? Nedokázala jsem se spojit s vlastní sestrou a připadala jsem si bezmocná a nervózní.

Lazaretto třikrát přestavovali. Trochu upravili. Rozšířili. Zmodernizovali.

Vyzkoušeli několik typů léčby. Patentovaný lék nazvaný Fowlesův životabudič. Chaulmoogrový olej. Chaulmoogrový olej s chininem nebo višňovým sirupem. Podáváno injekčně. V kapslích. Nic nefungovalo.

Pak v roce 1943 navštívil doktor Aldoria Robichaud leprosárium s kapacitou čtyř set lůžek v louisianském městečku Carville. Místní lékaři tehdy experimentovali se sulfonamidy.

Po Robichaudově návratu zavedli v Tracadie léčbu preparátem diasone. Dokázala jsem si představit tu radost, tu naději. Poprvé bylo možné se vyléčit. Po válce došlo k dalším objevům na poli farmacie. Dapson. Rifampicin. Klofazimin. Terapie kombinací více druhů léků.

Poslední záznamy hovoří o tři sta dvaceti sedmi osobách, které byly v Novém Brunšviku léčeny na malomocenství. Kromě Kanaďanů byli mezi pacienty nemocní ze Skandinávie, Číny, Ruska, Jamajky a dalších zemí.

Kromě patnácti mrtvých, kteří zůstali na ostrově Sheldrake, bylo v Tracadie pohřbeno sto devadesát pět osob, z toho devadesát čtyři na původním hřbitově, čtyřicet dva na hřbitově u kostela a padesát devět na vlastním hřbitově leprosária vedle *lazaretta*.

Hippovo děvče pocházelo z ostrova Sheldrake. Myslela jsem na ni a prohlížela si jména mrtvých. Někteří z nich byli tak mladí. Mary Savoyová, sedmnáct let. Marie Comeauová, devatenáct. Olivier Shearson, osmnáct. Christopher Drysdale, čtrnáct. Romain Dorion, patnáct. Mám snad v laboratoři další mladou oběť? ptala jsem se v duchu. Šestnáctiletou dívku, která zemřela jako vyvrhel?

Oči mi sjely z laptopu k mobilu. Přála jsem si, aby zazvonil. Zavolej, Harry. Zvedni telefon a vytoč moje číslo. Musíš vědět, že mám strach. Ani ty přece nejsi takhle bezohledná.

Ta věc ovšem stále zarytě mlčela.

Proč?

Vstala jsem od stolu a protáhla se. Na hodinách bylo za deset minut půl třetí. Věděla jsem, že bych měla spát. Ale namísto toho jsem se vrátila k počítači, zděšená, a přesto fascinovaná tím, co jsem se dozvídala.

Posledními dvěma pacientkami *lazaretta* byly dvě starší ženy, paní Archangeová a madame Perehudoffová, a starý Číňan, kterému říkali Hum. Všichni tři tam zestárli. Všichni tři ztratili kontakt s rodinami.

Ačkoli je diasone vyléčil, madame Perehudoffová ani Hum nikdy neodjeli. Oba zde zemřeli v roce 1964. Paní Archangeová lepru nikdy nedostala, ačkoli nemocí trpěli oba její rodiče a sedm sourozenců. Přijali ji sem, když jí bylo deset let, a ironií osudu se stala poslední obyvatelkou leprosária.

Jelikož tu zbyla poslední pacientka, dobré sestry se rozhodly, že je na čase zavřít krám. Jenomže co s paní Archangeovou? Celý život prožila mezi malomocnými a pro žádný domov důchodců ve městě nebyla přijatelná.

Ne, neplakala jsem, když jsem to četla. Ale neměla jsem k tomu moc daleko.

Po dost dlouhém hledání našli pro paní Archangeovou místo mimo Tracadie. Sto šestnáct let po svém otevření *lazaretto* konečně zavřelo své brány.

Psal se rok 1965.

Zírala jsem na to datum a někde pod prahem vědomí jsem zaslechla nějaký šepot.

Stejně jako předtím jsem se pokoušela vynést ten vzkaz na světlo.

Ale můj vyčerpaný mozek odmítl nové údaje zpracovávat.

Cosi se mi ocitlo v klíně. Nadskočila jsem.

Birdie začal příst a otírat si hlavu o mou bradu.

„Kde je Harry, Birde?“

Kocour pořád předl.

„No jo, máš pravdu.“

Vzala jsem šelmičku do náruče a vlezla do postele.

Harry seděla na dřevěné vyřezávané lavici před Obélinin altánkem, totem vrhal zoomorfní stíny na její tvář. V ruce držela album s výstřižky a nutila mě, abych se do něho podívala. Ta stránka byla černá. Nic jsem neviděla.

Harry říkala slova, kterým jsem nerozuměla. Chtěla jsem tu stránku otočit, jenomže má ruka sebou divoce škubala. Zkoušela jsem to pořád znovu, ale výsledkem byly jen křečovité záchvěvy.

Zoufale jsem zírala na svou ruku. Měla jsem na ní rukavici s ustřiženými prsty. Z těch děr nic nekoukalo.

Pokusila jsem se vyklepat chybějící prsty. Ruka sebou zase začala škubat.

Obloha potemněla a vzduch prořízl ostrý výkřik. Pohlédla jsem na totem. Vyřezávaný orel otevřel zobák a znovu zaječel.

Víčka se mi otevřela. Birdie mě šťouchal do lokte. Zvonil telefon.

Nemotorně jsem přitáhla sluchátko k uchu.

„– ló.“

Ryan neudělal žádný ze svých obvyklých vtipů o spících princeznách. „Rozluštili ten kód.“

„Cože?“ Byla jsem polomrtvá.

„Cormierova paměťová karta. Můžeme na ni. Máš čas si prohlédnout pár tváří?“

„Jasně, ale –“

„Potřebuješ odvézt?“

„Můžu řídit.“ Koukla jsem na hodiny. Osm třináct.

„Je už na čase, abyste byla taky k nějakému užitku, princezničko.“ Starý Ryan.

„Vždyť jsem skoro nespala.“ Mrkla jsem na Birda. Kocour na mě. Nesouhlas?

„Tak to jo.“

„Do půl čtvrté jsem seděla u počítače.“

„Dozvěděla ses toho hodně?“

„Ano.“

„Překvapuje mě, žes dokázala zůstat vzhůru po tak náročné fyzické aktivitě.“

„To myslíš vaření špaget?“

Pauza.

„S tím včerejším večerem je úplně všechno v pořádku?“ Ryanův hlas zněl vážně.

„Co se stalo včera večer?“

„Sejdeme se na ústředí. A hni sebou.“

Oznamovací tón.

Za rovných padesát minut jsem vešla do zasedačky ve třetím poschodí budovy Wilfrid-Derome. Ta místnůstka byla vybavená jedním omláceným erárním stolem a šesti omlácenými erárními židlemi. Na zdi byla připevněná černá tabule. Jediné špinavé okno stínily svislé žaluzie. Na stole ležela lepenková krabice, telefon, gumový had, laptop a sedmnáctipalcový monitor. Solange Lesieurová právě zapojovala poslední dva kousky vybavení.

Ryan dorazil ve chvíli, kdy jsme s Lesieurovou spekulovaly o původu toho plaza. Hippo byl dva kroky za ním. Nesl kávu.

Když mě Hippo uviděl, zamračil se.

„Brennanová má pamatováka na ksichty," vysvětloval Ryan.

„Lepší než na dobře míněné rady?"

Lesieurová promluvila dřív, než jsem vymyslela chytrou odpověď. „Já si kávu nedám."

„Přinesl jsem i pro vás."

Lesieurová zavrtěla hlavou. „Už teď jsem překafovaná."

„Co tady dělá Harpo?" Hippo odšoupl hada a položil tác na stůl.

S Lesieurovou jsme se na sebe podívaly. Ten had se jmenuje Harpo?

Všichni se usadili. Lesieurová zapnula počítač a my ostatní si přimíchávali cukr a smetanu v prášku do béžově hnědé břečky v umělohmotných kelímcích. Hippo si dal od každého dva sáčky.

„Všichni připraveni?"

Lesieurová vložila do počítače Cormierovu kartu. Mašina zavrčela.

„Cormier sice dbal na bezpečnost, ale byl to amatér." Prsty Lesieurová běhaly po klávesnici. „Chcete znát ten systém?"

„Mluvte rychle, tohle je vražedná zbraň," prohlásil Ryan, jakmile se napil, a pak se udeřil pěstí do hrudi.

„Příště si to podělaný kafe uvař sám." Hippo namířil na Ryana vztyčený prostředníček.

Ryan se znovu udeřil do prsou.

Bylo mi jasné, oč tady jde. Legrácky z márnice. Všichni jsme na nervy, bojíme se, co za chvilku uvidíme.

„Nejlepší hesla jsou alfanumerická," začala Lesieurová.

„Pche." Hippo přešel k výsměchu. „Nás neoddělá kafe, ale ten pitomej žargon."

„Alfanumerické heslo se skládá jak z čísel, tak z písmen. Čím náhodnější je jejich kombinace a čím více má heslo znaků, tím je bezpečnější."

„Takže žádné jméno domácího mazlíčka psané pozpátku," řekla jsem.

Lesieurová pokračovala, jako by nikdo neřekl ani slovo.

„Cormier použil starý trik. Vyber si písničku nebo básničku. Vezmi první písmena každého slova z úvodního verše. Před písmena

a za ně dej čísla – použij datum vytvoření hesla, den vepředu a měsíc vzadu.“

Na obrazovce naběhly Windows a Lesieurová znovu několikrát udeřila do kláves.

„Vytvoří se docela dobrý kódovaný řetěz, ale my počítačoví šílenci tenhle trik povětšinou známe.“

„Dvě čísla, pár písmen a zase dvě čísla,“ hádala jsem.

„Přesně tak.“

Ryan měl pravdu. To kafe se nedalo pít. Přestože jsem trpěla spánkovou deprivací, podruhé jsem to nezkoušela.

„Vycházela jsem z předpokladu, že heslo vzniklo letos, a projela jsem hitparády a vytvořila shluky písmen z úvodních veršů prvních patnácti písniček za všech dvaapadesát týdnů. Pak jsem to zkombinovala se všemi páry označujícími dny a měsíce. Ctyřstý sedmdesátý čtvrtý alfanumerický řetěz to trefil.“

„Teprve čtyřstý sedmdesátý čtvrtý?“ Z Hippova sarkastického tónu byla zřejmá nelibost, kterou choval k moderním technologiím.

„Musela jsem pracovat s anglickými i francouzskými texty.“

„Nechte mě hádat. Cormier byl blázen do Waltera Ostaneka, že jo?“

Tři nechápavé pohledy.

„Polkový král.“

Pohledy se na něho upíraly dál.

„Kanadský Frank Yankovic.“

„Ty posloucháš polku?“ Ryan.

„Ostanek je dobrej,“ hájil se Hippo.

Nikdo se s ním nepřel.

„Měl bys ho znát. Je to tvůj krajan. Duparquet, Québec.“

„Cormier použil Richarda Séguina,“ oznámila Lesieurová.

Hippo pokrčil rameny. „Séguin je taky dobrej.“

„V týdnu od dvacátého devátého října se Séguinovo cédéčko ‚Lettres ouvertes‘ dostalo na třinácté místo montrealské hitparády. Použil úvodní verš jedné písně z tohohle alba.“

„To je ohromné,“ řekla jsem. Bylo.

„Alfanumerický kód o čtrnácti znacích zabrání v přístupu každému obyčejnému hackerovi.“ Lesieurová stiskla *Enter*. „Jenomže já nejsem obyčejný hacker.“

Obrazovka zčernala. V pravém horním rohu se objevil obrázek znázorňující staromódní ruličku filmu a pod ním seznam nabízející asi tucet nepojmenovaných souborů. Čísla označovala trvání každého klipu. Většinou to bylo mezi pěti a deseti minutami.

„Paměťová karta obsahuje videosoubory; některé jsou krátké, některé trvají skoro hodinu. Nic jsem neotevírala, protože mi došlo, že se na to budete chtít podívat jako první. A taky mi došlo, že budete chtít začít s těmi kratšími nahrávkami.“

„Spusťte to.“ Ryanův tón už nenesl žádné známky humoru.

„Je to neprobádané území, lidi.“ Lesieurová dvakrát klikla na první položku ze seznamu.

Kvalita nestála za nic. Trvalo to šest minut.

Na tom videu byly věci, které bych si ani nedokázala sama představit.

31

Video bylo natáčené jedinou ruční kamerou. Nedoprovázel ho žádný zvuk.

Scéna – pokoj, který připomíná levný motel pochybné pověsti. Noční stolek z plastu polepený dřevěnou tapetou. Velká postel pokrytá plédem. Z hřebíku na zdi nad pelestí vybíhají stíny tenkých prasklin.

Za běžných okolností by si s tím můj mozek začal pohrávat. Co tam viselo? Nějaký příšerný obrázek z hypermarketu? Fotka psů, jak pijou pivo a mastí karty? Nějaký odkaz na jméno motelu nebo jeho místo?

Tentokrát žádné spekulace. Všechny moje smysly se soustředily na hrozivé jeviště.

Na posteli leží dívenka. Je bledá a má plavé vlasy. Dva culíčky svázané mašlemi.

Dech se mi zastavil v hrdle.

Ta dívka je nahá. Není jí víc než devět let.

Opírá se o loket a obrací tvář mimo kameru. Očima přejede přes objektiv. Má rozšířené zornice a rozostřený pohled.

Zvedá bradu a sleduje někoho, kdo se k ní blíží. Na její tělo dopadá stín.

Dívenka zavrtí odmítavě hlavou a přivře víčka. Do obrazu se dostává ruka a přitiskne se jí na hruď. Holčička padá na záda a zavírá oči. Stín se pohybuje dolů po jejím trupu.

Nervy mi projelo několik protichůdných reflexů.

Otoč se!

Zůstaň! Pomoz té holčičce!

Udržela jsem své oči přilepené k monitoru.

V záběru se objevuje muž. Objektiv snímá jeho nahá záda. Má tmavé vlasy, svázané vzadu na krku. Zadnici má posetou odpornými rudými uhry. Kůže mezi nimi má barvu hnisu.

Prsty na rukou se mi spojily a pevně stiskly. Při představě, jaká příšerná noční můra se tu za okamžik odehraje, se mi zatočila hlava.

Muž bere dítě za zápěstí a zvedá jí hubeňoučké paže. Na klenutých stínech označujících hrudní koš vystupují tečky bradavek.

Sklopila jsem zrak. Moje nehty vyryly půlměsíce do hřbetu ruky. Dvakrát jsem se zhluboka nadechla a znovu zvedla oči k obrazovce.

Dívka už je otočená. Leží na břiše, bezmocná a umlčená. Muž vylezl na postel. Klečí. Posouvá se, aby si na ni obkročmo sedl.

Vyskočila jsem na nohy a vyřítila se ven z místnosti. Vůbec jsem o tom nepřemýšlela. Impulz limbického systému doběhl rovnou k motorickým neuronům.

Za mnou se ozvaly další kroky. Neohlédla jsem se.

V hale jsem se postavila k oknu a pažemi se objala kolem hrudi. Potřebovala jsem skutečný svět, abych dosedla zpět na zem. Nebe. Slunce. Beton. Auta na silnici.

Něčí ruka se dotkla mého ramene.

„Jsi v pořádku?“ promluvil jemně Ryan.

Odpověděla jsem, aniž bych se k němu otáčela. „Hajzlové. Zasraní, odporní, perverzní hajzlové.“

Ryan neodpovídal.

„A kvůli čemu? Kvůli jejich vlastnímu zvrácenému uspokojení? Aby si užili, tak ublíží nevinnému dítěti? Anebo to dělají kvůli uspokojení těch, co se na to svinstvo koukají? To je mezi námi tolik úchylů, že se tak čile obchoduje s nahrávkami příšerných zvrhlostí?“

„Dostaneme je.“

„Tihle úchyláci jsou hanbou světa. Nezasluhují si dýchat vzduch na téhle planetě.“

„Dostaneme je.“ Ryanův tón vyjadřoval stejný odpor, jaký jsem cítila já.

Zpod víčka mi začala vytékat slza. Hřbetem ruky jsem si ji setřela z tváře.

„Dostanete koho, Ryane? Parchanta, co natočil tohle svinstvo? Pedofily, kteří platí, aby se na to mohli koukat, kteří tyhle nahrávky sbírají a vyměňují si je? Rodiče, kteří prodají své dítě za pár šupů? Bezohledné lovce, co surfují po chatech na internetu, aby navázali kontakt?“

Prudce jsem se k němu otočila.

„Kolik dětí na té nahrávce ještě uvidíme? Samotných. Vyděšených. Bezmocných. Kolika jim zničili dětství?“

„Ano. Tihle chlapi jsou morální mutanti. Ale moje práce je Phoebe Quincyová, Kelly Sicardová, Claudine Cloquetová a tři mrtvé holky, které se našly v mém rajónu.“

„Je to Bastarache,“ procedila jsem skrz zuby. „Cítím to v žaludku.“

„To, že prodává děvky, z něj ještě nedělá obchodníka s dětským pornem.“

„Tohle je Cormierova hnusná sbírka. Cormier měl Évangélininy fotky. Évangéline pracovala pro Bastarache.“

„Před třiceti lety.“

„Cormier –“

Ryan mi položil prst na ústa.

„Z Bastarache se možná vyklube uchyl. Z Cormiera se možná vyklube spojovací článek. Anebo prostě jenom další perverzní debil. Ať je to tak nebo tak, všechno, co je na té kartě, předáme NCECC.“

Ryan měl na mysli Kanadské národní koordinační centrum pro zneužívané děti.

„Jo.“ Chtělo se mi kolem sebe mlátit. „A oni udělají co?“

„Takovéhle věci vyšetřují pořád. NCECC má databázi fotek zneužívaných dětí a moderní programy pro digitální zpracování. Vyvíjejí metody, jak identifikovat ty kokoty, co si takovéhle věci stahují z internetu.“

„Každý rok se vyšetří víc krádeží aut než zneužívání dětí,“ řekla jsem opovržlivě.

„Sama víš, že tohle není fér. Spousta kradených aut se nenajde. Lidi v NCECC se můžou potrhat, aby ta děcka zachránili.“ Ryan mávl rukou k zasedačce.

Nic jsem neříkala, ale věděla jsem, že má pravdu.

„A moje místo je tady.“ Ryan spojil prsty. „Quincyová. Sicardová. Cloquetová. Ty mrtvé holky.“ Pěstí máchal ve vzduchu, aby dodal svým slovům důraz. „A nenechám toho, dokud neuzavřu všechny jejich případy. Do posledního.“

„Dívat se na to je čirá agónie.“ Má slova nebylo takřka slyšet. „Nemůžu udělat vůbec nic, abych jí pomohla.“

„Jo, člověku se z toho dělá zle. Já vím. Ani já se na to skoro nemůžu koukat. Ale pořád si opakuju jednu věc. Všimni si něčeho. Názvu ulice. Nápisu na dodávce. Loga na ručníku v koupelně. Všimni si něčeho a jsi o krůček dál, abys našel jedno dítě. A ať už je to děcko kdekoli, budou tam i další. Možná i některé z těch, co hledám já.“

Ryanovy oči hořely tak silně, jak jsem to u něho snad ještě nikdy neviděla.

„Dobře,“ řekla jsem a dlaněmi si osušila tváře. „Dobře.“ Vydala jsem se zpátky do zasedačky. „Tak si jdeme všímat.“ A přesně to se stalo.

Následující tři hodiny patřily k těm nejhorším v mém životě.

Než jsme ze zasedačky odešli, Lesieurová nám vysvětlila, že Cormier si ukládal svou sbírku jako sérii digitálních souborů. Některé měly názvy. „Malé tanečnice.“ „Kinders.“ „Aux privés d‘amour.“ „Japonečka.“ Jiné byly číslované nebo šifrované písmeny. Všechny soubory měly stejné datum, patrně označovalo den, kdy byly uloženy na kartu.

Hippo, Ryan a já jsme to vydrželi celé, soubor za souborem, video za videem.

Ne všechny klipy byly tak příšerné jako ten první. Některé zobrazovaly jen přehnaně nalíčené děti v sexy prádle. Na dalších byly holčičky nebo dospívající dívky, jak se trapně nakrucují nebo napodobují striptérky a tanečnice u tyče. Poměrně dost jich však ukazovalo mučení a plnou penetraci.

Umělecká i technická kvalita nahrávek byla různá. Některá videa vypadala staře. Jiná byla patrně natočena nedávno. Některá byla profesionální, jiná ryze amatérská.

Celá sbírka se točila kolem jednoho společného prvku. Na všech nahrávkách byla jedna nebo víc holčiček či dívek. Na těch nejpříšernějších byla i batolata.

Dělali jsme pravidelné přestávky. Pili kávu. Zaháněli odpor. Soustředili se na cíl.

Při každé pauze jsem si kontrolovala vzkazy na telefonu. Harry nevolala.

V poledne jsem už měla nervy nadranc a byla jsem napjatá jak struna.

Zrovna jsem otevírala další složku, když Hippo promluvil.

„K čemu je to sakra dobrý? Já vám povídám, abysme tohle svinstvo předali NCECC a vypadli zpátky na ulici.“

Nová složka neměla název. Obsahovala osm souborů. Dvakrát jsem klikla na první z nich a video se začalo načítat.

„Jeden známý obličej.“ Ryan bubnoval prsty do stolu. Poznala jsem, že má chuť na cigaretu. „Jeden jediný detail.“

„Jo?“ Z chraplavého hlasu odkapávalo podráždění. „A k čemu nám to bude?“

Ryan se zhoupl na židli a hodil nohy na stůl. „Právě teď nic jiného nemáme.“

„Cormier byl úchyl. Je mrtvý.“ Hippo si vzal snad miliontý antacid.

„Fotil Quincyovou a Sicardovou.“ Ryan se nedal Hippovou špatnou náladou popíchnout.

„No jo, byl to fotograf.“

Myslí to Hippo vážně? Anebo si tu hraje na ďáblova advokáta?

„Cormier nás možná dovede k Bastarachovi,“ řekla jsem. „Váš životní sen přece je toho hajzla dostat.“

Monitor zčernal a pak se objevila scéna. Kamera zaostřuje na dveře.

„Nemáme vůbec nic.“ Hippo se zavrtěl a židle pod ním zapraskala.

„Máme ten index fotek.“

„Je starší než Metuzalém.“

„Dívka na těch fotkách byla moje kamarádka. Pracovala v Bastarachově domě.“

„Před dávnými časy.“

„Zavraždili ji!“

„Soustřeďte se,“ přerušil nás ostře Ryan.

Ve dveřích se objevuje dívka, mladá, tak patnáct nebo šestnáct let. Má na sobě večerní šaty s hlubokým výstřihem, co se zavazují za krkem. Černé. Vlasy vyčesané. Až příliš silná vrstva rtěnky.

Kamera si ji přitahuje. Dívka se dívá přímo do objektivu.

Vedle sebe jsem zaslechla ostrý nádech.

Oči té dívky hledí přímo na nás. Naklání hlavu a mírně zvedá jedno obočí. Náznak úsměvu.

Ryan sundal nohy ze stolu. Nohy jeho židle dopadly na podlahu.

Dívka si sahá za krk a rozvazuje šaty, které padají k zemi, ale ona je zachytí na prsou.

V místnosti bylo absolutní ticho.

Předklání se a otevírá ústa. Jazykem si přejíždí přes rty. Kamera ji přibližuje a rysy jejího obličeje zaplní obrazovku.

Ryan zabodne prst do vzduchu. „Zastavte to!“

Dojdu ke klávesnici. Stisknu tlačítko *Pause*. Obraz se zastaví.

Všichni se díváme na tu tvář.

Ryan to jméno řekne nahlas.

„Kelly Sicardová.“

„Sicardová pózovala pro Cormiera jako Kitty Stanleyová,“ připomněla jsem.

„*Crétaque*.“

„Ta svině využívala svoji fotografickou živnost, aby získala kontakty na mladé holky.“ Ryan uvažoval nahlas. „A pak je zatáhl do tyhle nechutný branže.“

„Možná dostával honorář za každý nový tělo, co dodal.“ Hippo.

„Možná. Ale pedofilům nejde jenom o zisky jako obyčejným kriminálníkům. Oni nehrají pro prachy. Hrají pro samotný produkt. Je to posedlost.“

„Myslíš, že ten uchyl sháněl holky jen proto, aby si rozšířil sbírku?“

Skočila jsem jim do toho. „Na Cormierových motivech nezáleží. Jestli máme zjistit, co se stalo Sicardové, Quincyové nebo dalším obětem, potřebujeme člověka, který to kupoval. Slizouna, co tohle svinstvo produkuje.“

Ryan a Hippo se po sobě podívali.

„Bastarache,“ řekla jsem. „Určitě je to on.“

Hippo si přejel rukou po bradě.

„Možná má pravdu. Bastarache si děvkama vydělává. Masážní salony, striptýz, prostituce.“

„K pornu už je to jenom krůček,“ pokračovala jsem. „A pak k dětskému pornu.“

„Bastarache obchoduje se ženskými,“ řekl Ryan. „Ale nemáme nic, čím bychom ho spojili s tímhle.“

„Ten index snímků,“ řekla jsem.

„Popře, že by o tom cokoli věděl,“ opáčil Ryan.

„I kdyby to popřel, je to stejně dětské porno.“

Ryan zavrtěl hlavou. „Je to moc staré.“

„Évangéline pro něho pracovala.“

„Jsi jako zaseknutá deska.“

„Co potřebujeme?“

„Přímý spojovací článek.“

Zničeně jsem se svalila na židli a stiskla tlačítko *Play*.

Kamera se oddaluje. Sicardová se narovnala, obrací se zády a hravě skrčí jeden prst. Pojď za mnou.

Kamera sleduje Sicardovou, která smyslně kráčí po pokoji.

Pořád ještě drží vázačku šatů a pokládá se na matraci. Vlní se a převaluje jako kočka.

Dívala jsem se na ni a v duchu se ptala, jaké sny jí naplnily hlavu. Osvětlená mola? Módní časopisy a recepce s červenými koberci?

Sicardová se spiklenecky usmívá. Pustí vázačku šatů. Dovnitř vchází muž a blíží se k posteli. Sicardová si cucá prst, zvedá k němu oči a usmívá se. Kleká si a nechá šaty klesnout k pasu.

Trvalo to až do odpoledne. Složka měla název *Výběr*. Byly to staré nahrávky. Podle účesů a oblečení v některých scénách se dalo usuzovat na padesátá, šedesátá léta.

Soubor číslo sedm. Scénář nebyl zdaleka originální.

Dívka, tak kolem patnácti, vysoká, tmavé vlasy s pěšinkou uprostřed. Má na sobě černý korzet, podvazkový pás a síťované punčochy. Vypadá hodně nesvá.

Dívka se dívá nalevo. Kamera ji sleduje, když přechází pokoj a usedá na lavici, která stojí vpravo od okna. Znovu se dívá doleva, jako kdyby hledala směr. Na vlasy jí dopadá sluneční světlo.

Oči mi sjely k oknu za dívkou. Prohlédla jsem si závěsy. Dřevěný rám. Rozmazanou krajinu za sklem.

Trvalo mi pár chvil, než jsem to zaregistrovala.

Stiskla jsem *Pause* a pozorně si prohlížela obrazovku. Ten tvar. Tu rozmazanou konturu pod ním.

Miliony kilometrů daleko mluvily hlasy.

Zmáčkla jsem *Play. Stop. Play*.

Přetočit zpátky. Znovu. Ještě jednou.

„Mám tě.“ Klidně, i když srdce jsem měla až v krku.

Ty hlasy zmlkly.

„Mám tě, prevíte. Ty už žádnou ženskou mlátit nebudeš.“

32

Hippo a Ryan se ke mně připojili.

„Tohle video se natáčelo v Bastarachově domě v Tracadie.“ Ukázala jsem na obraz, který byl zastavený na monitoru. „Oknem jsou vidět totemy.“

Hippo se naklonil tak blízko, že párátko, které mu koukalo z pusy, mě málem škráblo do tváře. „Vedle té legrační kůlny?“

„To je altánek.“

„K čemu tenhle indiánský kýč?“

„O to tady přece nejde.“

Hippo se zamračil a posunul si párátko mezi přední zuby. „Tys viděla ty sloupy a ten altánek na Bastarachově pozemku?“ zeptal se Ryan.

„Vzadu na dvoře.“

„Jsi si jistá?“

„Ano. Možná jsem viděla i tu vyřezávanou lavici, co na ní sedí ta holka.“

Hippo se narovnal, namířil párátko na Ryana a promluvil, aniž by dřívko vyndal z pusy.

„To video je staré.“

„Ta holka ne.“

„A nechává si zvěčnit prsa v Bastarachově baráku.“

„To je pravda.“

„Stačí to, abyste po něm mohli jít?“

„Mně jo.“

„Důvod?“

„Myslím, že soudce to vezme.“

„Mám zavolat do Québec City a ty zařídíš soudní příkaz?“

Ryan přikývl.

Hippo odešel a Ryan se otočil ke mně.

„Dobrá práce, máš oko jako jestřáb.“

„Díky.“

„Myslíš, že bys u toho ještě chvilku vydržela?“ Ryan kývl bradou k monitoru.

„Nepochybně.“

„Hezky řečeno.“

Ve čtyři byl Bastarache ve vazbě a Ryan měl povolení k prohlídce jeho bytu a baru v Québec City. Do Tracadie nemělo smysl jezdit, protože Bastarache v tom domě nebydlel.

Ryan mě našel v zasedačce, kde jsem se stále dívala na to svinstvo. Kromě pár chvil, kdy jsem si vybírala vzkazy z domácího, pracovního i mobilního telefonu, jestli náhodou nevolala Harry, jsem si neudělala ani jednu pauzu.

„Bastarachova advokátka byla v base dřív, než zaklaply dveře. Pobouřená. Dovedeš si to představit?“

„Je si vědoma toho, že její klient jede v dětské pornografii?“

„Jmenuje se Isabelle Francoeurová. Podle ní je Bastarache příštím kandidátem na nejvyšší kanadský řád.“

„Vykroutil se z toho?“

„Francoeurová na tom pracuje. Poldové z Québec City ho prý můžou držet čtyřiadvacet hodin. Potom ho musí buď obvinit, nebo propustit.“

„Co se bude dít dál?“

„Hippo prohrabe Bastarachovi šuplík s trenkama a já se s ním pustím do slovní výměny.“

„Ty jedeš do Québec City?“

„Hippo už startuje auťák.“

„Chci jet s tebou.“

Ryan se na mě hodně dlouho díval, bezpochyby věděl o mých skrytých úmyslech.

„Jestli přijde řeč na tvoje kamarádky, tak jen proto, že o nich začnu *já*.“

Chtěla jsem protestovat, ale pak jsem si to radši rozmyslela. „Je to tvůj zátah.“

„Jak se jmenujou?“

„Évangéline a Obéline.“

„Jsi jenom pozorovatelka.“

„Budu hodná, neboj.“

Za deset minut už jsme jeli po dálnici číslo čtyřicet směrem na severovýchod, souběžně s řekou Svatého Vavřince. Hippo seděl za volantem, Ryan vedle něho. Já byla vzadu, nadskakovala jsem, nakláněla se ze strany na stranu a snažila se nezvracet.

Cestou nám Ryan vysvětloval svůj plán. Přes prskání z rádia jsem ho skoro neslyšela. Na mou žádost Hippo ten přístroj vypnul.

Strategie. Ryan a já půjdeme do vězení d'Orsainville, kde je Bastarache zavřený. Hippo bude pokračovat do města, aby dohlédl na prohledávání Bastarachova baru.

Cesta z Montrealu sem obvykle trvá tři hodiny. Hippo to stihl za dvě a něco. Celou cestu jsem kontrolovala telefon. Od Harry nic. V duchu jsem si říkala, že ona si vždycky bere volno bez povolení. Nicméně moje obavy rostly. Proč nezavolala?

Ryan zatelefonoval do vězení, když jsme dorazili na předměstí. Hippo nás vyložil u vrat a odfrčel. Než jsme prošli bezpečnostní kontrolou, Bastarache přivedli do místnosti pro výslechy. U dveří stál strážný a tvářil se, jako by ho tlačily boty.

Možná jsem viděla až moc dílů seriálu *Rodina Sopranů*. Čekala jsem opravdického gangstera. Mastné vlasy. Zlaté řetězy. Svaly nadupané steroidy. A dostala jsem běluhu v polyesteru s malýma prasečíma očkama.

V místnosti byly obvyklé čtyři židle a stůl. Ryan a já jsme si sedli na jednu stranu. Bastarache si sedl naproti. Překvapilo mě, že tu nevidím Francoeurovou.

Ryan se představil, vysvětlil, že pracuje pro SQ a že přijel z Montrealu.

Prasečí očka pohlédla mým směrem.

„Chcete počkat na svého advokáta?" zeptal se Ryan, čímž odmítl uspokojit Bastarachovu zvědavost. Dobře. Jen ať si kvůli mně trochu láme hlavu.

„*Frippe-moi l'chu*." Pokud bych měla tahle slova v *chiac* hrubě přeložit, znělo by to asi jako „polib mi prdel". „Patří mi pár salonů. Žádná černota. Kdy už vám to, kreténi, dojde?"

„Vlastníte striptýzové bary."

„Když jsem se na to naposledy ptal, tak byl exotický tanec v téhle zemi pořád ještě legální. Všem mejm holkám už bylo osmnáct.“ Bastarache mluvil s podobnou intonací jako Hippo.

„Jste si tím jistý?“

„Kontroloval jsem jim občanky.“

„A co když jedna nebo dvě vašemu radaru proklouzly?“

Bastarache pevně stiskl rty a dýchal nosem. Sípalo to.

„Ale no tak. Sladkých šestnáct. Co vy na to? Nosila ještě kšandy?“

Od Bastarachova límečku nahoru se začala šířit červená barva. „Tak lhala.“

Ryan mlasknul a krátce zavrtěl hlavou. „Ty dnešní děti.“

„Nestěžovala si.“

„Vy máte rád mladý maso, Dave?“

„Ta holka přísahala, že je jí třiadvacet.“

„Přesně ten věk, co se hodí k chlapovi, jako jste vy.“

„Heleďte, na světě jsou dva druhy ženskejch. S těma prvníma to děláte a ty druhý si berete domů na nedělní oběd. Tohle kotě jsem nezval k babičce na roštěnku, chápete, co říkám?“

„Jenomže vy jste kápnul na ten třetí typ.“

Bastarache si poklepal na hlavu.

„Holky, co jsou ještě pod zákonem.“

Červeň se rozlila nahoru po Bastarachově obličeji. „Dyť je to doprdele furt dokola. Holka řekne, že je zletilá. Co po mně chcete? Abych jí kontroloval zuby?“

„A co prostituce? Ta je legální?“

„Když holka odejde z baru, nad jejím soukromým životem už nemáme žádnou kontrolu.“

Ryan odpověděl mlčením, protože věděl, že většina vyslýchaných se cítí povinna to ticho vyplnit. Bastarache k nim nepatřil.

„Máme tady několik nezvěstných holek,“ pokračoval Ryan. „A taky několik mrtvých holek. Nevíte o tom něco?“

„V Montrealu nemám žádné styky.“

Ryan použil další výslechový trik, který jsem od něho už znala. Náhlá změna tématu.

„Máte rád filmy, Dave?“

„Cože?“

„Světla! Kamera! Jedem!“

„O čem to sakra mluvíte?“

„Nechte mě hádat. Rozhodl jste se proniknout do další branže. Přímo do Hollywoodu.“

Bastarachovy ruce spočívaly na stole, prsty propletené jako krátké tlusté párečky. Při Ryanově otázce párky ztuhly.

„Nahatá prsa u tyče. To už dneska moc nenese, že ne?“

Bastarache se beze slova zamračil.

„Zato pohyblivé obrázky. To je něco.“

„Vy jste snad cvok.“

„No řekněme, čistě hypoteticky, že máte holku, co by si ráda vydělala pár babek. Navrhnete jí, aby si to s někým rozdala před kamerou. Ona souhlasí.“

„Cože?“

„Jdu na vás moc rychle, Dave?“

„O čem to tady mluvíme?“

„Vy víte, o čem mluvím.“

„Porno?“

„Velmi specifického žánru.“

„Nemám páru, kámo.“

Ryanův hlas se změnil na ledovec. „Mluvím o dětském pornu, Dave. O dětech.“

Bastarache rozpojil ruce a udeřil jima prudce o stůl. „Já. Dětem. Nic. Nedělám.“

Strážný strčil hlavu do místnosti. „Všechno v pořádku?“

„Naprosto,“ odpověděl Ryan.

Zatímco Bastarache hleděl Ryanovi upřeně do očí, já ho pokradmu pozorovala. Svaly na krku a na břiše vypadaly pevné a i paže měl hodně svalnaté. Ten chlap není taková bábovka, jak jsem si zprvu myslela.

Aniž by přerušil oční kontakt s Bastarachem, sáhl Ryan do kapsy a vyndal jednu z fotografií, které jsem vytiskla z videa v Cormierově složce *Výběr*. Beze slova sunul snímek po stole.

Bastarache se podíval na dívku na lavici. Sledovala jsem řeč jeho těla. Nezaznamenala jsem žádné napětí.

„Občanku tyhle holky jste taky kontroloval?“ zeptal se Ryan.

„Nikdy jsem ji neviděl.“

„Jak se jmenuje?“

„Vždyť vám povídám.“ Prasečí očka se obrátila v sloup. „S touhle mladou dámou jsem se nikdy nesetkal.“

„Znáte fotografa jménem Stanislas Cormier?“

„Je mi líto.“ Bastarache se začal šťourat nehtem palce ve škrábanci na desce stolu.

Ryan ukázal na fotografii. „Tohle máme z Cormierova počítače. Je to z jedné pěkně nechutné videonahrávky. A takových je tam celá sbírka.“

„Svět je plnej úchyláků.“

„A váš dům?“

Palec se zastavil. „O čem to doprdele mluvíte?“

„Hezká krajina.“

Bastarache zamžoural na snímek a pak ho jedním masitým prstem postrčil k Ryanovi.

„A i kdyby. Sotva jsem vylez ze školy, když si ta holka hrála na indiánskou princeznu.“

V hlavě mi zacinkal maličký zvoneček. Co tady nehraje? Odložila jsem to na později.

Ryan začal vykládat na stůl fotografie; pěkně jednu po druhé. Phoebe Quincyová, Kelly Sicardová, Claudine Cloquetová a rekonstrukce obličeje dívky z Rivière des Mille Îles. Bastarache se na jejich tváře jen letmo podíval.

„Je mi líto, kámo. Rád bych vám pomoh.“

Ryan přidal snímky z pitvy utopené z Lac des Deux Montagnes a dívky z pobřeží řeky Dorval.

„Prokristapána.“ Bastarache zamrkal, ale pohled neodvrátil.

Ryan poklepal na fotky Quincyové a Sicardové. „Tyhle holky se taky objevily v Cormierově sbírce.“ V případě Quincyové to nebyla tak docela pravda, ale moc daleko od ní to taky nebylo. „Teď zmizely. A já chci vědět proč.“

„Já to řeknu ještě jednou. O pornu a nezvěstných holkách nevím ani hovno.“

Bastarache se podíval na strop. Aby se uklidnil? Aby vykonstruoval chytřejší odpověď? Když znovu sklonil hlavu, tvář měl naprosto bez výrazu.

„Zaměstnáváte páreček kreténů, co se jmenují Babin a Mulally?“ Ryan znovu změnil téma.

„Já teď počkám, až dorazí moje advokátka. Moc se mi u vás líbí, ale je nejvyšší čas zvednout kotvy. Mám na starosti podnik.“

Ryan se naklonil blíž a složil ruce.

„Překvapujete mě, Dave. Takový citlivý chlapík. Myslel bych si, že budete pořád ještě truchlit pro svou ženu.“

Byla to jen moje představivost, anebo Bastarache při Ryanově zmínce o Obéline ztuhnul?

„No jo, sakra, vždyť už je to skoro týden.“

Dvě silné dlaně se zvedly. „Nechci, abyste to špatně pochopil. Já nejsem ten bezcitnej parchant, za kterýho mě máte. Já mám srdce. Ale smrt mojí ženy nebyl velkej šok. Ona byla zralá na sebevraždu už léta.“

„Tak proto jste jí musel sem tam jednu vrazit? Abyste v ní vzbudil chuť k životu?“

Bastarache provrtal Ryana prasečím pohledem. Znovu si propletl prsty. „Moje advokátka mě odsud dostane, sotva budete za rohem.“ Podívala jsem se na Ryana a v duchu si přála, aby Bastarache konfrontoval s Évangélininými snímky. Neudělal to.

„Vaše advokátka má spoustu času.“ Ryan před Bastarachovym pohledem neuhýbal. „U vás doma jsou zrovna hoši od kriminálky. Až odsud odejdu, pojedu jim pomoct to tam celé rozebrat, pěkně hřebíček po hřebíčku.“

„Jděte do prdele.“

„Ne, Dave.“ Ryanův hlas připomínal kalenou ocel. „Jestli tam najdeme jedno jediné telefonní číslo, jednu jedinou fotku malé holky v dvoudílných plavkách, vy budete v takový prdeli, že si budete přát, aby se vaši rodiče kdysi rozhodli pro celibát.“

Ryan odstrčil židli a vstal. Já taky. Už jsme byli u dveří, když Bastarache vyštěkl. „Nemáte ani ponětí, co se tady děje.“

Oba jsme se zastavili a otočili.

„A co kdybyste mi to řekl?“ ozval se Ryan.

„Ty holky si říkají umělkyně. Každá z nich sní o tom, že se stane příští Madonnou.“ Bastarache zakroutil hlavou. „Umělkyně, kurva. Jsou to zmije. Postavíte se jim do cesty a sejmou vás mezi nohama.“

I když jsem slíbila, že budu zticha, tenhle chlap byl tak odporný, že jsem se prostě neudržela.

„A co Évangéline Landryová? Ta taky chtěla hrát v těch vašich oplzlých filmech?“

Párkovité prsty se do sebe zaryly, až mu klouby na nich zbělely. Znovu stiskl rty. Několikrát se sípavě nadechl nosem a promluvil na Ryana. „Jste úplně mimo mísu.“

„Vážně?“ Z mého hlasu odkapávalo znechucení.

Bastarache mě stále ignoroval. „Jste tak mimo mísu, že byste mohli být klidně třeba v Botswaně.“

„Kde tedy máme hledat, pane Bastarachi?“ zeptala jsem se.

Nakonec svou odpověď směřoval na mě.

„Na mým dvorku ne, kotě.“ Uprostřed Bastarachova čela pulzovala hadovitá žíla.

Ryan a já jsme se k němu obrátili zády.

„Hledejte na svým vlastním zasraným dvoře.“

33

Quebec City je pro Quebečany prostě Québec. Je to hlavní město provincie. A úplně a zcela *trés* francouzské.

Stará čtvrť – „Vieux-Québec“ – je jediným opevněným městem v Severní Americe až po mexické hranice. Stejným směrovacím číslem se může chlubit Château Frontenac, Assemblée nationale a Musée national des beaux-arts. Pro anglofonní návštěvníky: hotel, parlament a muzeum výtvarného umění. Vieux-Québec je dlážděný, poutavý a tvoří součást světového dědictví.

Bastarachův kout ve *ville* takový každopádně nebyl.

Le Passage Noir se nacházel na zpustlé ulici za Chemin Sainte-Foy a byl to klub pochybné pověsti stojící v řadě dalších klubů pochybné pověsti, kde si dámy před lidmi sundávají šaty. Ačkoli téhle čtvrti chybělo kouzlo, zaplnila mezeru v městském ekosystému Québec City. Kromě striptérek, co tu na pódiu vystavovaly prsa a zadky, se na rozích slézali drogoví dealeři a děvky nabízely sex v bordelech a taxíkách.

Jeden policista z SQ nás odvezl na adresu, na niž bylo vystaveno Ryanovo povolení k prohlídce. Hippovo auto stálo u obrubníku ještě s dodávkou hochů od kriminálky a cruiserem, který měl na dveřích nápis Service de police de la Ville de Québec.

Když jsme se s Ryanem protlačili těžkými dřevěnými dveřmi do Le Passage, vzduch tu byl hustý pachem zvětralého piva a zaschlého potu. Uvnitř bylo tak málo místa, že nechybělo moc a z baru by se stal kiosek. Za osvětlení Bastarache očividně příliš neutrácel.

Doprostřed místnosti vybíhal barový pult. U zadní stěny se klenulo nahrubo sbité pódium. Napravo od něj se leskla hrací skříň ze čtyřicátých let. Nalevo stál kulečníkový stůl s poházenými tágy a koulemi, které tam ve spěchu nechali odcházející štamgasti.

U vchodu stál policajt v uniformě, nohy rozkročené, palce zasunuté za opaskem. Na jmenovce stálo C. Deschénes, SPVQ.

U baru se na stoličce hrbil muž a patami se opíral o příčel. Na sobě měl bílou košili, černé kalhoty s nažehlenými puky a vyleštěné černé mokasíny. Zlaté manžetové knoflíčky. Zlaté hodinky. Zlatý

řetízek na krku. Žádná jmenovka. Odhadla jsem, že pan Elegán bude asi neočekávaně zahálející barman.

U jednoho z tuctu stolečků před pódiem seděly, kouřily a hovořily dvě ženy. Obě měly na sobě otřesná růžová polyesterová kimona.

Třetí žena seděla kousek od nich, sama a také kouřila. Na rozdíl od svých kolegyň byla oblečená v civilních šatech. Kraťasy. Barevné tílko. Šněrovací sandály zavázané až pod koleny.

Jinak byl bar prázdný.

Ryan se dal do hovoru s Deschénesem a já si prohlížela dámy.

Nejmladší byla vysoká, asi tak osmnáctiletá, a měla zplihlé hnědé vlasy a unavené modré oči. Její společnici bylo něco přes třicet a byla to zrzka, která evidentně utratila velkou část svého platu za plastiku prsou.

Osamělá kuřačka měla odbarvené platinové vlasy, které jí visely za ušima. Její věk jsem odhadla tak kolem čtyřicítky.

Blondýna při zvuku hlasů, nebo možná proto, že vycítila můj zájem, mrkla okem mým směrem. Usmála jsem se. Odvrátila pohled. Druhé dvě ženy pokračovaly lhostejně v hovoru.

„Bastarache má kancelář vzadu. Hippo už tam je," ozval se u mého ramene Ryanův tichý hlas. „Byt má v prvním patře. Jsou tam hoši z kriminálky."

„Personál už vyslýchali?" Gestem jsem obsáhla ženy a barmana.

„Šéf je Bastarache. Tohle jsou zaměstnanci a nic nevědí. Kupodivu. A barman prohlásil, abysme mu políbili jeho chlupatou francouzskou prdel."

Blondýna nás opět sjela pohledem a pak ho rychle odvrátila. „Vadilo by ti, kdybych si promluvila s místní umělkyní?" zeptala jsem se.

„Copak, chceš se naučit pár tanečních kroků?"

„Mohli bychom se zbavit barmana a holek v kimonu?"

Ryan se na mě zvědavě podíval.

„Mám pocit, že ta blondýna by mohla mluvit, kdyby tu nikdo jiný nebyl."

„Poprosím Deschênese, aby ty ostatní přivedl za mnou."

„Dobře. Teď to se mnou sehraj."

Než mohl Ryan odpovědět, o krok jsem ustoupila a vyštěkla: „Přestaň mi pořád říkat, co mám dělat. Nejsem blbá.“

Ryan se přidal. „Většinou se to nepozná,“ pronesl nahlas a velice blahosklonně.

„Dáš mi aspoň ty moje fotky?“ natáhla jsem k němu zpupně ruku.

„Jen si poslu ž.“ Znechuceně.

Ryan vytáhl obálku s fotografiemi z počítače, rekonstrukce obličeje a obrázky z pitevny. Sebrala jsem je, rychle přešla přes celou místnost, vytáhla židli u jednoho stolku a dosedla na ni.

Blondýna náš „spor“ se zájmem pozorovala. Teď upírala oči na víčko od zavařovačky, které používala jako popelník.

Po krátkém rozhovoru s Deschênesem Ryan zmizel zadními dveřmi, na kterých svítil červený nápis *sortie*.

Deschênes vzal s sebou barmana a došel k dvojčatům v kimonech. „Jdeme, holky.“

„Kam?“

„Slyšel jsem, že tady máte pěkný šatničky.“

„A co má bejt?“

„Mrkneme se na ně.“

„Můžeme se aspoň oblíct?“ zafňukala zrzka. „Mrzne mi zadek.“

„Riziko povolání,“ prohlásil Deschênes. „Jdeme.“

Ženy neochotně následovaly Deschênese a barmana týmž východem, kterým odešel Ryan.

I když to předtím vypadalo, že jednám ve vzteku a bez rozmyslu, vybrala jsem si stůl blízko blondýny, abych mohla zapříst rozhovor, ale zároveň dost daleko, aby to nevypadalo nápadně.

„Hajzl jeden,“ mumlala jsem si pod vousy.

„Mužský pohlaví je jeden nekonečnej průvod hajzlů,“ prohlásila ta žena a zamáčkla cigaretu ve víčku.

„Tak tenhle mašíruje úplně vepředu.“

Žena se uchichtla.

Otočila jsem se k ní. Zblízka jsem viděla, že u kořínků má vlasy tmavé. Zaschlý mejkap u koutků očí a rtů.

„To je dobrej fór.“ Z jazyka si sundala kousek tabáku a odhodila ho. „Jste polda?“

„Taky dobrej fór.“

„Tamto je pan Macho?“

Přikývla jsem. „Tvrdej hoch. Má velikánskej odznak.“

„Důstojník Hajzl.“

Teď jsem se uchichtla já. „Důstojník Hajzl. To se mi líbí.“

„Ale on se vám nelíbí.“

„Je to debil. Ale měl by mi pomáhat.“ Blondýna mi návnadu nespolkla. Netlačila jsem na pilu. Naoko jsem se pořád ještě vztekala, zkřížila jsem nohy a začala klepat kotníkem.

Blondýna si zapálila další cigaretu a pořádně potáhla. Prsty pod nalepenými růžovými nehty měla žluté od nikotinu.

Několik minut jsme seděly mlčky. Ona kouřila. Já se pokoušela vzpomenout, co jsem se naučila od Ryana o umění výslechu.

Už jsem do toho chtěla skočit, když blondýna prolomila ticho.

„Dusili mě už tolikrát, že znám všechny fízly ve městě křestním jménem. Ale toho vašeho důstojníka Hajzla jsem tu ještě neviděla.“

„Je z SQ_v Montrealu.“

„Sem to má trochu z ruky.“

„Hledá nezvěstný holky. Jedna z nich je moje neteř.“

„Ty holky zmizely tady?“

„Možná.“

„Jestli tu nejste služebně, tak jak to, že vás tahá s sebou?“

„Známe se už dlouho.“

„Děláte to s ním?“

„Už ne,“ řekla jsem pohrdavě.

„To on vám udělal tu modřinu?“

Pokrčila jsem rameny.

Žena potáhla z cigarety a pak vyfoukla kouř ke stropu. Povedl se jí obrácený kužel. Pozorovala jsem, jak se ten tvar nese vzduchem a rozplývá, ozářený neonovým světlem nad barem.

„Vaše neteř tu dělala?“ zeptala se blondýna.

„Možná se zaháčkovala s majitelem. Znáte ho?“

„To teda jo, znám ho. Pro pana Bastarache makám s přestávkama už dvacet let. Většinou v Monctonu.“

„Co z toho máte?“

„Dobře platí. Nedovolí, aby zákazníci holky otravovali.“ Potřásala hlavou a přitom špulila rty. „Ale skoro ho nevídám.“

To mi připadalo divné, vždyť Bastarache bydlí nahoře. Nechala jsem si tu připomínku k dalšímu zvážení.

„Moje neteř se asi do něčeho zapletla,“ pokračovala jsem.

„Každej je do něčeho zapletenej, děvenko.“

„Myslím něco víc než tancování.“

Blondýna nereagovala.

Ztišila jsem hlas. „Myslím, že točila porno.“

„No jo, člověk si musí nějak vydělávat na živobytí.“

„Bylo jí sotva osmnáct.“

„Jak se jmenuje?“

„Kelly Sicardová.“

„A vy?“

„Tempe.“

„Céline.“ Zase to uchechtnutí. „Ne Dionová, ale taky mám svoje kouzlo.“

„Těší mě, Celině Ne Dionová.“

„No my jsme teda dvojka.“

Céline popotáhla a pak si otřela nos zápěstím. Sáhla jsem do kabelky, přesunula se k jejímu stolu a podala jí kapesníček. „Jak dlouho už tu Kelly Sicardovou hledáte?“

„Skoro deset let.“

Céline na mě pohlédla, jako bych řekla, že Kelly odpochodovala do Gallipoli.

„Ta druhá se pohřešuje sotva dva týdny.“ Nezmínila jsem se o Évangéline, která je nezvěstná už víc než třicet let. „Jmenuje se Phoebe Jane Quincyová.“

Céline si dala pořádného sluka a nedopalek putoval do víčka k ostatním vajglům.

„Phoebe je teprve třináct. Zmizela cestou na hodinu tance.“

Célinina ruka se zastavila a pak pokračovala v drcení nedopalku. „Máte děti?“

„Ne,“ řekla jsem.

„Ani já ne.“ Céline zírala na víčko, ale myslím, že ho neviděla. Před očima měla patrně nějaké místo a čas na hony vzdálené od stolečku v Le Passage Noir. „Ve třinácti jsem chtěla být baletka.“

„Tohle je Phoebe.“ Z Ryanovy obálky jsem vytáhla fotku a položila ji na stůl. „Je to fotka ze sedmé třídy.“

Céline si prohlížela obrázek. Pozorovala jsem ji, aby mi neunikla její reakce, ale ničeho zvláštního jsem si nevšimla.

„Hezká holka.“ Céline si odkašlala a odvrátila pohled.

„Neviděla jste ji?“ zeptala jsem se.

„Ne.“ Céline se dívala někam mimo, do prázdna.

Na místo Phoebeiny fotografie jsem položila podobenku Kelly Sicardové.

„A tuhle?“

Tentokrát se jí zachvěly rty a cosi se jí mihlo v očích. Nervózně si třela nos hřbetem zápěstí.

„Céline?“

„Viděla jsem ji. Ale jak říkáte, je to už hodně dávno.“

Pocítila jsem náznak vzrušení. „Tady?“

Céline se ohlédla přes rameno a pak mrkla k baru.

„Pan Bastarache má podnik v Monctonu. Le Chat Rouge. Tahle holka tam tancovala. Ale ne moc dlouho.“

„Jmenovala se Kelly Sicardová?“

„To mi nic neříká.“

„Kitty Stanleyová?“

Umělý růžový nehet se napřímil. „Jo. To je ono. Tancovala jako Kitty Chatonová. Hezký, ne? Říkali jsme jí kočička Kitty.“

„Kdy to bylo?“

Hořce se usmála. „Moc dávno, děvenko.“

„Víte, co se s ní stalo?“

Céline si vytáhla z krabičky další cigaretu. „Kitty vyhrála v loterii. Kápla na pořádnýho chlápka, vzala si ho a vypadla z branže.“

„Vzpomínáte si na jeho jméno?“

„Nebyl od fochu.“

„Vzpomenete si na něco? Co byl zač?“

„Byl malej a měl hubenej zadek.“

Céline si zapálila a jednou rukou líně odháněla kouř od obličeje. „Počkejte. Na něco si vzpomínám. Všichni mu říkali Bouquet Beaupré.“

„Proč?“

„Patřilo mu květinářství na Sainte-Anne-de-Beaupré.“

Célinin pohled byl teď pevný, ústa měla stažená v náznaku úsměvu.

„Jo. Kočička Kitty se z toho dostala.“

Dívala jsem se na tu ženu a pocítila neočekávaný smutek. Kdysi bývala hezká, možná pořád je, kdyby sundala ten přehnaný mejkap a přestala používat odbarvovač.

„Děkuju vám,“ řekla jsem.

„Kitty byla hodná holka.“ Odklepla popel na podlahu.

„Céline,“ oslovila jsem ji. „I vy se z toho můžete dostat.“

Pomalu zavrtěla hlavou a v očích bylo znát, že už zahodila všechny iluze.

V té chvíli se objevil Ryan.

„Našel jsem něco zajímavého.“

34

Céline a já jsme následovaly Ryana skrz osvětlený *sortie* do potemnělé zadní haly. Deschênes sledoval náš příchod; víčka mu ztěžkla a evidentně se nudil. Napravo od něho byla malá šatna s pootevřenými dveřmi. Skrz kouřový opar jsem viděla barmana a holky v kimonech mezi zrcadly, líčidly a rvavými oblečky, které nemohly být ničím jiným než kostýmy.

Vedle byla místnost obložená dřevotřískou. Uvnitř stál Hippo a probíral se papíry na psacím stole.

Céline se přidala ke kolegyním. Ryan a já jsme šli za Hippem.

„Máš něco?“ zeptal se Ryan.

„Zdá se, že tenhle kanci už nějakou dobu nepoužíval. Účty a stvrzenky jsou minimálně dva roky staré.“

„Já něco mám.“

Oba muži se na mě podívali.

„Ta blonďatá tanečnice, Céline, mi řekla, že Kelly Sicardová pracovala v Bastarachově podniku v Monctonu pod jménem Kitty Stanleyová. Umělecký pseudonym Kitty Chatonová. Vdala se za květináře ze Sainte-Anne-de-Beaupré.“

„Kdy?“

„Céline má v datech trošku zmatek.“

„Nemělo by být těžké toho chlápka najít,“ poznamenal Ryan.

Hippo už vytahoval telefon. „Jdu na to.“

Z kanceláře vedly ke schodišti ještě jedny postranní dveře. Ryan a já jsme po schodech vystoupali do bytu ve stylu loftu.

Byla to vlastně jedna velká místnost s prostorem na spaní, jídelním a obývacím koutem, které od sebe navzájem odlišovaly shluky nábytku. Kuchyni odděloval ostrůvek a barové stoličky. V „obýváku“ bylo něco mezi křeslem a pohovkou z chrómu a černé kůže. Naproti stála na stolku ze skla a oceli televize s plochou obrazovkou. Budoár se skládal z manželské postele, velkého dřevěného psacího stolu, nočního stolku a skříně. Celou tuhle oblast ohraničovaly černé kovové registrační skříňky rozestavěné do tvaru písmene L. Rohová koupelna byla ohrazena stěnami a dveřmi.

Dva kluci od kriminálky tu dělali to, co obvykle kluci od kriminálky dělají. Snímali otisky. Hrabali se ve skříních. Hledali cokoli podezřelého nebo nezákonného. Zdálo se, že toho zatím moc nenašli.

„Chci, aby sis tohle poslechla."

Ryan mě dovedl k psacímu stolu a stiskl jedno tlačítko na telefonu. Mechanický hlas oznámil, že tu nejsou žádné nové vzkazy, starých je třiatřicet, a připustil, že hlasová schránka je plná. Ryan stiskl jedničku, jak mu radil hlas, aby se dostal ke starým vzkazům.

Devětadvacet volajících reagovalo na inzerát kvůli automobilu lexus. Jedna žena volala dvakrát, aby přeorganizovala úklid bytu. Jakýsi Leon chtěl Bastarache pozvat na ryby.

Poslední hlas byl ženský a ta francouzština byla naprosto jasně chiac.

„Dneska nemám dobrý den. Potřebuju ten recept. Ob –"

Tady páska končila.

„Myslíš, že říkala Obéline?" zeptal se mě Ryan.

„Myslím, že jo." Připadala jsem si úplně zmatená. „Přehraj to znovu."

Ryan vzkaz přehrál ještě jednou. Podruhé.

„Zní to jako Obéline, ale jistá si nejsem. Proč si ten idiot nevyprázdnil schránku?"

„Koukneme na to," řekl Ryan. „Ten telefon dokáže identifikovat volajícího. Pokud to sám volající neblokuje, ukáže se jméno nebo číslo a s nimi i datum a hodina, kdy došlo ke spojení. Pokud to volající blokuje, objeví se ‚číslo potlačeno'." Ryan projížděl seznam a zastavoval se vždy u záznamů o potlačených číslech. „Všímej si data a hodiny."

„Hovor s potlačeným číslem každý večer kolem sedmé," řekla jsem.

„Ten neúplný vzkaz je poslední ve schránce. Byl to taky hovor s potlačeným číslem a volající to namluvil včera večer v sedm nula osm."

„Takže Obéline možná žije," řekla jsem, když mi došlo, co to znamená. „A volá každý večer."

„Přesně tak. Ale proč?"

„Jestli je to Obéline, tak proč ta fingovaná sebevražda?“ zeptala jsem se. „A kde vůbec je?“

„Dobrá otázka, doktorko Brennanová. Půjdeme po stopě.“

Všimla jsem si, že technici od kriminálky už jsou v kuchyni. „Našli něco, co by spojilo Bastarache s Quincyovou nebo Sicardovou? Nebo s Cormierem?“

„Nevypadá to, že by se tady Bastarache moc často zdržoval.“

„To naprosto sedí. Céline mi říkala, že ho skoro nevídá. Tak kde teda bydlí?“

„Tvá bystrost je bezbřehá,“ usmál se Ryan.

Dostal mě. Tímhle svým úsměvem mě vždycky odrovná.

Začala jsem courat kolem, otevírat skříňky a šuplíky, z nichž už byly sejmuty otisky prstů. Ryan měl pravdu. Kromě zmrazených krevet a kartonu kelímků se zmrzlinou, v nichž se už dávno vytvořily ledové krystaly, byly v lednici jen olivy, rajčatová šťáva, napolo sněžená sklenice s nakládanými slanečky, vyschlý citron a několik chlupatých zelených kousků, které patrně dříve bývaly sýrem. Lékárnička byla s výjimkou aspirinu, pěny na holení a žiletky prázdná.

Byli jsme v bytě možná tak dvacet minut, když se po schodech přihnal Hippo.

„Mám Sicardovou. Používá jméno Karine Pitreová. Manžílek pořád prodává lilie a tulipány na Sainte-Anne-de-Beaupré.“

„Krucinálfagot,“ ulevil si Ryan.

„V jedenáct přijde do kavárny na Route 138.“

Ryan a já jsme se museli zatvářit hodně překvapeně.

„Ta dáma má děti. Raději by si o starých dobrých časech v show-businessu popovídala v bezpečné vzdálenosti od domova.“

Le Café Sainte-Anne bylo typické quebecké bistro pro řidiče nákladáků. Pult. Vinylové boxy. Vybledlé závěsy. Unavené servírky. Takhle v noci tu bylo skoro prázdno.

Ačkoli dnes už Kelly byla starší a hnědé vlasy měla ostříhané nakrátko, podle fotografií se dala poznat. Tytéž modré oči a obočí jako Brooke Shieldsová. Seděla v zadním boxu a na stole před ní stál zpola plný šálek horké čokolády. Neusmívala se.

Ryan jí ukázal odznak. Kelly přikývla, aniž by se obtěžovala na něj podívat.

Ryan a já jsme se posadili. On spustil. Francouzsky.

„Hodně lidí vás už dlouho hledá, Kelly.“

„Teď jsem Karine. Karine Pitreová.“ Odpověděla anglicky, skoro šeptem.

„My vám nechceme dělat potíže.“

„Jo? Jestli budou mojí minulosti plný noviny, tak budu pro svý děti jen těžko hledat kamarády.“

„Znáte to pořekadlo o tom, že co člověk zasije, to taky sklidí.“

„Byla jsem mladá a blbá. Skoro osm let už jsem z branže venku. Moje dcery o tom nic nevědí.“ Mluvila a očima přitom neustále přejížděla po místnosti. Bylo na první pohled jasné, že je nervózní a nesvá.

U našeho stolu se objevila servírka. Na cedulce stálo jméno Johanne. Ryan a já jsme si objednali kávu. Karine si dala další čokoládu.

„Udělám všechno, co bude v mých silách, aby tohle zůstalo mezi námi,“ prohlásil Ryan, když Johanne odešla. „Nám nejde o vás.“

Karině se trochu uvolnila. „Tak o co?“

„O Davida Bastarache.“

„A co je s ním?“

Ryan ji provrtal pohledem svých butanových očí. „To nám laskavě povězte vy.“

„Bastarachovi patří pár barů.“ Karině znovu přejela pohledem po místnosti. „V jednom z nich jsem tancovala. Le Chat Rouge v Monctonu. Tam jsem taky poznala svého manžela.“

„Kdy jste Bastarache viděla naposledy?“

„Těsně před tím, než jsem vypadla. Proběhlo to v klidu. Pan Bastarache se mnou nikdy neměl problémy.“

„To je všechno, Karine? Opravdu šlo jenom o hříšné tanečky?“

Johanne se vrátila a rozdala nám šálky a lžičky. Karine čekala, než nalije kávu.

„Já vím, kam míříte. Ale já se zákazníkama nechodila. Jenom jsem se svlíkala.“

„Ale no tak, nikdy jste neukazovala prsa do kamery?“

Karine zvedla šálek a zase ho položila, aniž by se napila. Všimla jsem si, že se jí třese ruka.

„Povězte nám něco o Stanislasu Cormierovi,“ vyzval ji Ryan.

Karině obrátila oči ke mně. „Kdo je tohle?“

„Moje parťačka. Stanislas Cormier?“

„Hodně toho víte.“

„Ne tolik, kolik bychom si přáli.“

„Bylo mi patnáct. Chtěla jsem být jako Spice Girl.“ Zamíchala si čokoládu. „Chtěla jsem bydlet v Hollywoodu a mít svoje fotky v časopise *People*.“

„Pokračujte.“

„Šla jsem za Cormierem, aby mi nafotil pár snímků. Znáte to, takový ty načančaný lesklý obrázky. Někde jsem se dočetla, že s nimi prorazím do herecký a módní branže. Věděla jsem houby. Při focení jsme se dali do řeči. Cormier mi nabídl, že mě seznámí s agentem.“

„Pokud budete souhlasit s několika pochybnými pózami.“

„Vypadalo to neškodně.“

„A bylo?“

Zavrtěla hlavou.

„Pokračujte.“

„Špatně se mi o tom mluví.“

„Zkuste to.“

Karine hleděla na hrnek. „Asi týden po focení mi zavolal nějakej chlap, že prý pro mě má roličku ve filmu, co se jmenuje Svůdnice. Byla jsem úplně bez sebe, skoro jsem se z toho počůrala. Myslela jsem si, že mám konečně lístek ke svobodě, že vypadnu od těch příšernejch rodičů.“

Karine smutně zavrtěla hlavou. Čeho lituje? ptala jsem se v duchu. Že ztratila rodiče? Mládí? Sny?

„Ten chlap mě vzal do zavšivenýho motelu. Navlíkl mi mokasíny, přivedl jinýho chlapa v bederní roušce a ten mě ojel. Dostala jsem padesát babek.“

„Bastarache.“

Karině na mě překvapeně pohlédla. „Ne. Pierre.“

„Příjmení?“

„Nikdy mi ho neřekl a já se nikdy neptala.“ Karine polkla. „Pierre říkal, že mám talent. Prý když mu dám výhradní práva, rozběhne mou hereckou kariéru.“

„A vy jste věřila, že z vás tenhle Pierre udělá hvězdu?“ Pokoušela jsem se, aby mi hlas nezněl příliš nevěřícně.

„Cormier tvrdil, že Pierre je dost vlivný agent. Já věděla houby. Mluvil jako člověk z branže. Prý zná všechny ty správné lidi. Věřila jsem mu.“

Někde vzadu Johanne mlátila nádobím.

„Pokračujte,“ vyzval Ryan.

„Za pár týdnů mi Pierre řekl, že se musím odstěhovat z domova. Jednou večer jsem rodičům nakecala, že se jedu učit ke kamarádce. Místo toho jsem šla do baru. Pierre mě tam vyzvedl a odvezl do toho velkého starého domu za městem. Bylo to tam trochu zchátralé, ale lepší než to, na co jsem byla zvyklá v Rosemère. Bydlelo tam pár dalších holek, připadalo mi to všechno v pohodě. Pierre mi pomohl ostříhat a obarvit vlasy. Prý tak vypadám starší. Image, víte.“

Ruce a oči jsem silou vůle udržovala v klidu.

„Trvalo mi šest, sedm měsíců, než jsem si uvědomila, že jsem se nechala napálit. Když jsem se pokusila odejít, ten sráč mi začal vyhrožovat. Prý jestli to prásknu nebo zkusím utýct, postará se, aby mi někdo ošklivě ublížil. Prý můj ksicht už nikdy nikdo nepozná.“

„Jak jste se odtamtud nakonec dostala?“

„Pierrovy filmy byly všechny pitomý. *Nestoudný klášter*. *Bordel pro dámy*. *Vigvam*. Myslel si, že když to bude mít příběh, tak to stoupne o třídu. Tak tomu říkal, příběh. Všechno to stálo za hovno.

V Monctonu jsme natáčeli další takovou sračku. Jmenovalo se to *Mezi Akaďany*. Já a ještě jedna holka jsme začaly po natáčení chodit do baru na dálnici sto šest. Le Chat Rouge. Patřil panu Bastarachovi a on tam s náma občas dal řeč. Jednou večer jsem toho hodně vypila a začala fňukat, jak jsem hrozně nešťastná. Druhý den ráno mi Pierre řekl, že už mi vejplatu dávat nebude a že odteď makám pro Bastarache. Hrozně mě to překvapilo.“

„Neptala jste se, proč vás propustil?“ chtěl vědět Ryan.

„To byl Pierrův styl. Jeden den jste byl jeho miláček a druhý den jste mazal. Bylo mi to fuk. Byla jsem ráda, že jsem z porna venku.“

„Věděla jste, že po vás v Montrealu pátrá policie?“

„Nejdřív ne. Když jsem to zjistila, myslela jsem, že už je moc pozdě. Pierre mě přesvědčil, že bych platila pokutu. A když na ni nebudu mít, tak mě zavřou. A noviny brzo začaly psát o jiných věcech. Neviděla jsem žádný důvod, proč bych se měla někde hlásit.“

„Tohle je důvod.“

Ryan na mě namířil prst. Podala jsem mu obálku. Položil na stůl fotografie Claudine Cloquetové a dívky z řeky Dorval. Karine se podívala na jejich tváře. „Neznám je.“

Phoebe Jane Quincyová doplnila řadu.

„Prokristapána, vždyť je jí jen o pár roků víc než mojí dceři.“

Ryan přidal ještě rekonstrukci obličeje dívky z Rivière des Mille Îles.

Karinina ruka vylétla k ústům. „Proboha ne. Ne.“

Nedýchala jsem. Nepohnul se mi jediný sval. „To je Claire Brideauová.“

„Znala jste ji?“

„Claire se mnou bydlela v Pierrově domě. Právě s ní jsem tenkrát chodila do Le Chat Rouge.“ Karinin nos zčervenal a brada se jí třásla. „Byla se mnou ten poslední večer, než mě Pierre vyrazil.“

„Claire znala Bastarache?“

„Obvykle si povídal s ní. Nevím, proč zrovna ten večer mluvil víc se mnou.“ Zajíkla se. „Je mrtvá?“

„Našli ji utopenou. V roce devadesát devět.“

„Proboha živýho.“ Karinina hruď se nadmula, jak bojovala s pláčem. „Proč máte tenhle divnej obrázek? To nebyla k poznání?“

Ta otázka mi připadala zvláštní. Pokud si Ryan myslel totéž, nedal to nijak najevo.

„Nějakou dobu byla ve vodě.“

Karine si hrála s přezkou u kabelky.

„Odkud Claire pocházela?“ zeptal se Ryan.

„O tom jsme nemluvily.“ Karině vytáhla kapesník a otřela si oči.

„Claire taky točila pornoklipy pro Pierra?“

Karine přikývla a kapesník zmuchlala do dlaně pod nosem.

„Víte, kde je Pierre teď?“

„Od devětadevadesátého jsem ho neviděla, ani o něm neslyšela.“

„Dokázala byste najít ten jeho dům, kdybyste musela?“

Zavrtěla hlavou. „Už je to moc dávno. A já tam nikdy sama autem nejela. Nedávala jsem pozor na cestu.“

Sklonila čelo, podepřela si ho rukou a dlouze, přerývaně se nadechla. Jemně jsem se dotkla její ruky. Ramena se jí třásla a slzy jí stékaly po tvářích.

Ryan zachytil můj pohled a hlavou kývl ke dveřím. Přisvědčila jsem. Dozvěděli jsme se všechno, co jsme pro tuto chvíli potřebovali, a navíc víme, kde můžeme Karine Pitreovou najít.

Ryan vstal a došel k pokladně.

„Nechtěla jsem dělat problémy.“ Karine polkla a z hrdla se jí vydral vzdech. „Prostě jsem chtěla pryč. Myslela jsem si, že mě nikdo postrádat nebude.“

„A vaši rodiče?“ zeptala jsem se.

Zvedla hlavu a zmačkaným kapesníkem si otírala oči. „Nikdy jsme spolu nevycházeli.“

„Třeba by se oni chtěli pokusit vycházet se svými vnučkami.“ Posunula jsem se k okraji lavice.

Karine natáhla ruku a chytila mě za zápěstí. „Můj muž o tom pornu nic neví.“

Pohlédla jsem na ni a věděla, že si vůbec nedovedu představit, jaký byl její život. A jaký je teď.

„Možná byste se mu měla svěřit,“ řekla jsem tiše.

V očích se jí zablesklo. Strach? Vzdor. Sevřela mě pevněji.

„Víte, kdo zabil Claire?“ zeptala se.

„Vy si myslíte, že ji někdo zabil?“

Karine přikývla a její prsty svíraly kapesníček tak pevně, až se z něho stala malá bílá kulička.

35

„Co teď?“

Seděli jsme v Hippově autě a řítili se směrem k Le Passage Noir. Bylo už po půlnoci; sice jsem na dnešek spala sotva pět hodin, ale byla jsem pěkně nabuzená.

„Já si beru na starost Claire Brideauovou,“ prohlásil Ryan. „A toho hajzla Pierra.“

„Cormier mu prodal Sicardovou do pornofilmů. Pierre ji pak předal Bastarachovi, aby se mu svlíkala v baru. To by mělo pro obvinění Bastarache stačit.“

„Sicardová ale nebyla nezletilá, když pracovala pro Bastarache.“

„Od Cormiera se k Bastarachovi dostala přes toho Pierra. Phoebe Quincyová telefonovala Cormierovi. Takže on je patrně taky autorem tý fotky, kde se Phoebe stylizuje do Marilyn. Tím máme alespoň nepřímý spojovací článek mezi Bastarachem a Quincyovou.“

„Vina z důvodu spoluúčasti.“ Ryanovy strohé odpovědi naznačovaly, že o konverzaci nemá nejmenší zájem.

Stísněný prostor kolem nás zaplnilo ticho. Abych se něčím zabavila, přehrávala jsem si v duchu rozhovor s Bastarachem. Co mě tehdy zarazilo?

Pak mi to došlo.

„Ryane, pamatuješ si na tu Bastarachovu poznámku, když jsi mu ukázal fotku toho děvčete na lavici?“

„Řekl, že sotva vylezl ze školy, když si ta holka hrála na indiánskou princeznu.“

„Nepřipadá ti to divné?“

„Jenom to dokazuje, jaký je Bastarache bezcitný prevít.“

„Vytiskla jsem tu fotku z videa. Dneska. Moderní tiskárnou, na nový papír. Není tam jediná věc, která by mohla naznačit, kdy to bylo natočené.“

Ryan na mě pohlédl. „Takže proč si Bastarache myslí, že je stará několik desítek let?“

„Moc dobře ví, oč tady běží. Tu holku zná.“

Všimla jsem si, jak Ryan stiskl volant, až mu zbělely klouby na rukou.

„Jestliže Bastarache neobviníme, tak ho zítra pustí."

„Pro obvinění potřebuješ důkazy."

Zklamaně jsem se opřela o sedadlo. Věděla jsem, že Ryan má pravdu. Během vyšetřování se nám zatím nepodařilo spojit Bastarache s žádnou pohřešovanou nebo mrtvou dívkou. Jistě, Kelly Sicardová tancovala v jeho podniku. A Claire Brideauová navštívila jeho bar ještě o pár let dříve. Ale prokurátor bude chtít věcné, nebo alespoň přesvědčivější nepřímé důkazy. Přesto mě Ryanova špatná nálada překvapovala.

„Měl bys mít radost, Ryane. Sicardová je živá a my ji našli."

„Jo. Holka jako lusk."

„Máš v úmyslu volat jejím rodičům?"

„Zatím ne."

„Mám takový pocit, že se s nimi Kelly spojí sama."

„Karine."

„Kelly. Kitty. Karine. Myslíš, že nám řekla všechno, co ví?"

Ryan vydal podivný zvuk, který jsem si v té tmě nedokázala přetlumočit.

„Když jsme se ptali, tak se trošičku otevřela, ale sama žádnou iniciativu nevyvíjela."

Ryan neříkal nic.

„Když jsi platil, tak z ní vypadla jedna zajímavá poznámka."

„Díky za to kakao?"

„Ona si myslí, že Brideauovou někdo zabil."

„Kdo?"

„To neřekla."

„Já sázím na Pašáka Pierra."

„Ten jí vyhrožoval. Ale jako první na ni natrefil Bastarache."

Pohlédla jsem na Ryana, jehož siluetu a po chvíli i tvář osvětlovaly blížící se reflektory. Měl zaťaté zuby.

„Vyřešil jsi dva případy, Ryane. Případy, které byly dávno u ledu. Anne Girardinová a Kelly Sicardová. A pokud má Sicardová pravdu, tak to tělo z Rivière des Mille Îles bude identifikované jako Claire Brideauová. Udělal jsi obrovský pokrok."

„Jedna živá, čtyři mrtvé, dvě pořád ještě nezvěstné. Vypalte salvu.“

Kolem nás se přehnal náklaďák. Impala se zakolébala a usadila zpátky na silnici.

Odvrátila jsem pohled od Ryana, vytáhla mobil a poslechla si vzkazy. Od Harry pořád nic.

Rob Potter volal v deset čtyřicet dva. Prostudoval básně a učinil závěr. Ačkoli jsem byla zvědavá, dospěla jsem k názoru, že na telefonování je už moc pozdě.

Opřela jsem si hlavu a zavřela oči. Myšlenky mi létaly mozkem sem a tam jako pingpongový míček a naše auto se valilo nocí.

Proč Harry nevolá? Před očima se mi začaly střídat obrázky. Ten násilník v Cormierově ateliéru. E-mail o smrti a anonymní telefonát. Ti dva, co čmuchali u nás v domě.

Cheech a Chong. Mulally a Babin.

Co když Harry neodjela z vlastní vůle?

Ne, Brennanová, na to vůbec nemysli. Zatím ještě ne. Jestli se Harry zítra neozve, popros Hippa nebo Ryana, aby si posvítili na Mulallyho a Babina.

Je Obéline naživu? Je ve styku s Bastarachem? Proč? Ten chlap jí zlámal ruku a zapálil ji. Jestli je to pravda, tak proč fingovala sebevraždu?

K jakému závěru dospěl Rob? Napsala všechny básně tatáž osoba? Je jejich autorkou Évangéline? Pokud ano, zaplatila za vydání sbírky u O‘Connor House Obéline? Proč anonymně? Šikanoval ji Bastarache do takové míry, že cítila potřebu všechno tajit?

Opravdu byla Obéline svědkem Évangélininy vraždy? Pokud ano, kdo ji zabil? Tenkrát byl Bastarache ještě mladý muž. Měl v tom prsty? Jak?

Co se stalo s Évangélininým tělem? Skončila v nějakém neoznačeném hrobě jako Hippovo děvče, ta kostra z ostrova Sheldrake? Kdo je Hippovo děvče? Dozvíme se to někdy?

Zabil Bastarache Cormiera? Nebo to udělal Pierre? Zabil někdo z nich Claire Brideauovou? Pokud ano, tak proč? Zabil někdo z nich Claudine Cloquetovou? Phoebe Quincyovou? Tu holku, kterou na

břeh vyplavila řeka v Dorvalu? Anebo tu, kterou našli v Lac des Deux Montagnes?

Byly ty dívky zavražděné? Jsou Cloquetová a Quincyová mrtvé? Pokud ne, kde jsou?

Příliš mnoho „pokud“ a „proč“.

A kde je sakra Harry?

Když jsme dojeli k Le Passage Noir, Hippo stál na chodníku a kouřil cigaretu značky Players. Ryan škrtl sirkou, zapálil si taky jednu a já Hippovi převyprávěla náš rozhovor s Kelly Sicardovou, alias Karine Pitreovou.

Hippo poslouchal a brada mu přitom klesala a zase stoupala jako u panenky s poskakující hlavou.

„Dal jsem si ještě jedno kolečko s personálem,“ prohlásil Hippo, když jsem skončila. „Asi před hodinkou jsem je nechal jít. Ale řek jsem jim, aby si neplánovali žádný cesty z města.“

„Volali z Orsainville?“ zeptal se Ryan.

Hippo přisvědčil. „Bastarachova advokátka tam ječí jako fúrie. Jestli nenajdeme nic, abysme mohli toho kokota obžalovat, tak ho ráno pustí.“

Ryan hodil cigaretu na zem a patou ji rozmázl. „Tak jdeme hledat.“ Opřel se o dveře a vešel do baru.

Zatímco se Ryan a Hippo přehrabovali v Bastarachových papírech, já si přinesla z auta laptop a připojila se k síti. Vytáčené připojení bylo nesnesitelně pomalé. Ve vyhledávači jsem projela „pornoproducenty“, „výrobce porna“, „pornospolečnosti“, „sexy filmy“, a tak dál, a tak podobně.

Objevila jsem Náboženskou alianci proti pornografii. Přečetla jsem si články o advokátech a prokurátorech, kteří řeší podobné případy u soudu. Zhlédla jsem několik striptérských čísel, předstíraných orgasmů a tuny silikonu. Dozvěděla jsem se jména producentů, herců, názvy internetových stránek a produkčních společností.

Neobjevila jsem nikoho, kdo by si říkal Pierre.

V půl páté jsem věděla, že potřebuju sprchu. A antibiotika.

Zavřela jsem počítač a přesunula se na lehátko v naději, že tu na pět minut dám odpočinout svým očím. Přes celou místnost jsem slyšela, jak Ryan a Hippo mlátí zásuvkami a prohlížejí účtenky a faktury.

Pak jsem se najednou hádala s Harry. Ona trvala na tom, abych si obula mokasíny. Já byla proti.

„Budeme jako Pocahontas," říkala má sestra.

„Převleky jsou pro malé děti," opáčila jsem.

„Musíme to udělat dřív, než onemocníme."

„Nikdo neonemocní."

„Budu muset odjet."

„Můžeš zůstat, jak dlouho chceš."

„To říkáš vždycky. Ale já mám tu knížku."

Všimla jsem si, že Harry k sobě tiskne album s výstřižky a fotkami.

„Neviděla jsi ty stránky o Évangéline."

„Viděla," řekla jsem.

Natáhla jsem ruku po knize a Harry se otočila. Přes její rameno jsem viděla dítě s dlouhými plavými vlasy. Harry k němu mluvila, ale slovům jsem nerozuměla.

Harry pořád ještě držela tu knihu a šla směrem k dítěti. Pokusila jsem se ji následovat, ale mokasíny mi padaly z nohou a já o ně zakopávala.

Potom jsem se ocitla před oknem s ocelovými mřížemi a zírala skrze ně do slunečního svitu. Všude kolem mě byla tma. Harry a to děcko na mě upřeně hleděly. Jenomže teď už to nebylo děcko. Byla to stařena. Měla propadlé líce a vlasy jí jako stříbrná svatozář lemovaly hlavu.

Pozorovala jsem ji a kolem rtů a pod očima se jí ve vrásčité kůži objevily trhlinky. Nos zmizel a na jeho místě zela černá nepravidelná díra.

Pod obličejem té ženy se začala zjevovat nějaká jiná tvář. Pomalu se formovala. Byla to tvář mé matky. Rty se jí chvěly a na lících se jí leskly slzy.

Natáhla jsem se skrz mříže. Matka zvedla ruku a v ní držela zmačkaný kapesník.

„Pojď ven z té nemocnice," řekla mi matka.

„Já nevím jak," odpověděla jsem.

„Musíš do školy."

„Bastarache do školy nechodil," opáčila jsem.

Matka zahodila kapesník. Trefila se mi do ramene. Hodila další. A ještě jeden.

Otevřela jsem oči. Ryan mi ťukal prsty na paži.

Narovnala jsem se tak prudce, že opěradlo vystřelilo nahoru.

„Bastarache za hodinu propustí," řekl Ryan. „Já se mu přilepím na paty. Uvidíme, kam se vydá."

Koukla jsem na hodinky. Bylo skoro sedm.

„Můžeš tady zůstat s Hippem. Anebo tě můžu hodit do motelu a vyzvednout…"

„Ani náhodou." Vstala jsem. „Jedeme."

Cestou jsem pitvala to, co jsem si z toho podivného snu pamatovala. Obsah byl naprosto standardní – můj mozek si jako Fellini pohrál s nedávnými událostmi. Často si říkám, co by kritici asi tak napsali o mých nočních toulkách. *Surrealistický soubor obrazů bez jakéhokoli odlišení fantazie a reality.*

Dnešní nadílka byla typickou retrospektivou z mého podvědomí. Harry a album. Zmínka Kelly Sicardové o mokasínech. Její zmačkaný kapesník. Bastarache. Zamřížované okno sem bezpochyby vrhlo moje id, aby zobrazilo frustraci.

Jedna věc mě ovšem mátla. Proč se tam zjevila má matka? A proč mluvila o nemocnici? Proč ta nemoc? A kdo byla ta stará žena?

Pozorovala jsem ostatní auta a v duchu se ptala, kde se jich takhle brzy ráno na silnici tolik bere. To jedou všichni do práce? Vezou děti na ranní plavání? Vracejí se domů po noční směně, kdy nosili hostům hamburgery a hranolky?

Ryan zajel na parkoviště před hlavním vchodem do vězení, zaparkoval a opřel se o dveře. Bylo zjevné, že touží po tichu, a tak jsem se ponořila zpátky do vlastních myšlenek.

Minuty se vlekly. Deset. Patnáct.

Seděli jsme tam už půl hodiny, když se mi ty střípky ze sna konečně propojily.

Matka. Nemocnice. Nemoc. Devatenáct set šedesát pět.

Šepot, který jsem slyšela, když jsem si četla o leprosáriu v Tracadie, se nyní jako gejzír navalil do mého předního mozku. Spojil se s ostatními roztroušenými obrazy a vzpomínkami.

Prudce jsem se narovnala. Pro lásku boží. Mohlo by to být opravdu takhle?

Intuice mi napovídala, že jsem právě našla správnou odpověď. Pětatřicet let. Konečně jsem tomu porozuměla.

Jenomže namísto radosti z vítězství jsem cítila jen smutek.

„Vím, proč Évangéline a Obéline Landryovy zmizely," prohlásila jsem vzrušeně.

„Opravdu?" Ryanův hlas zněl vyčerpaně.

„Laurette Landryová začala své dcery vozit na ostrov Pawleys, když přišla o práci v nemocnici a musela si vzít dva úvazky – v konzervárně a v motelu. Évangéline a Obéline se musely vrátit do Tracadie, když Laurette onemocněla."

„Tohle jsi věděla už dřív."

„Na ostrov začaly jezdit v šestašedesátém. Rok předtím zavřeli v Tracadie leprosárium."

„V Tracadie mohla být klidně i jiná nemocnice."

„Nemyslím. Samozřejmě ještě zkontroluju evidenci bývalých zaměstnanců, ale vsadila bych se, že Laurette pracovala v tom jejich lazarettu."

Ryan se na mě úkosem podíval a pak rychle upřel oči zpátky na vrata vězení.

„Évangéline mi říkala, že její matka je už celé roky zaměstnaná v nemocnici. Jestli Laurette pracovala v leprosáriu, byla v úzkém styku s malomocnými. A faktem je, že jakmile onemocněla, musela ji Évangéline ošetřovat."

„I kdyby Laurette dostala lepru, byla to šedesátá léta. Od čtyřicátých let se tahle nemoc přece dá léčit."

„Ale pomysli na to stigma, Ryane. Tenkrát se lidé stranili i rodin nakažených. Jestliže někdo s touhle diagnózou stonal doma, nikdo v okolí nesměl zaměstnat ani jeho samotného, ani žádného rodinného příslušníka. A nebyly zničené jen osobní životy. Přítomnost leprosária měla ničivý vliv na celé hospodářství v Tracadie. Celé

roky nenesl žádný místní výrobek ve svém názvu jméno města. Jakékoli spojení s Tracadie znamenalo, že firma přijde na buben.“

„Ale to je dávná minulost.“

„Jak říká Hippo, akadská paměť sahá daleko a hluboko. Landryovi nebyli vzdělaní lidé. Možná se raději ukryli. Možná nedůvěřovali úřadům. Jako Bastarache.“

Ryan vydal jakýsi neurčitý zvuk.

„Možná se Laurette bála, že ji dají do karantény a pošlou do jiného leprosária. Možná chtěla umřít doma a prosila svou rodinu, aby uchovala její stav v tajnosti.“

V té chvíli Ryanovi zazvonil mobil.

„Ryan.“

Moje myšlenky přeskočily z Laurette na Hippovo děvče. Zemřely obě na stejnou nemoc?

„Máme ho.“

Ryanův ostrý hlas mě přenesl zpátky do přítomnosti. I já jsem se podívala ke vchodu do vězení.

Bastarache šel směrem k nám. Vedle něho kráčela tmavovlasá žena v neforemném šedém kostýmku. Nesla v ruce kufřík, něco říkala a volnou rukou přitom gestikulovala. Došlo mi, že se dívám na advokátku Isabelle Francoeurovou.

Francoeurová a Bastarache přešli přes parkoviště a nastoupili do černého mercedesu. Francoeurová pořád mluvila, zařadila rychlost a vyrazila.

Ryan počkal, dokud se mercedes nezařadil do silničního provozu, a pak se vydal za ním.

36

Jeli jsme mlčky. V ulicích vládla dopravní špička a já se bála, že když spustím z mercedesu oči, ztratíme se v moři nárazníků a brzdových světel, která plují směrem na jih, k městu.

Ryan mou nervozitu vycítil.

„Uvolni se," vybídl mě. „Já je neztratím."

„Možná bychom se k nim měli dostat trochu blíž."

„To by si nás mohli všimnout."

„Jsme v civilním autě."

Ryan se skoro usmál. „Tahle kára řve na hony daleko, že je policajtská, a vůbec nepotřebuje majáček a sirénu."

„Ta ženská míří do města."

„Ano."

„Myslíš, že ho veze do Le Passage Noir?"

„Nevím."

„Tak ji neztraťˇ."

„Neztratím."

Už jsme byli na kraji centre-ville, když mercedes vyhodil blinkr. „Zatáčí doprava," řekla jsem.

Ryan se zařadil do odbočovacího pruhu o několik aut za nimi. Ještě dvakrát blinkr. Dvakrát odbočit. Upírala jsem oči dopředu a okusovala si kůžičku u nehtu na pravém palci.

„Jezdí podle předpisů," poznamenala jsem.

„A ulehčuje mi tím práci."

„Jen ji –"

„Neztraťˇ. Jo, to už mě taky napadlo."

Mercedes ještě jednou zabočil a pak zastavil na Boulevard Lebourgneuf. Ryan ho minul a zajel k obrubníku o půl bloku dál. Já se dívala do zrcátka u okna, Ryan je pozoroval ve zpětném.

Francoeurová položila cosi na přístrojovou desku a pak oba s Bastarachem vystoupili, přes chodník došli k šedé budově a vstoupili dovnitř.

„Asi jdou k ní do kanceláře," řekla jsem.

„Za přední sklo zastrčila nějakou parkovačku,“ poznamenal Ryan. „Jestli tady má kancelář, tak musí mít i stálé parkovací místo. Proč ho nepoužívá?“

„Možná je to jen krátká zastávka,“ navrhovala jsem.

Ať už měli Bastarache s Francoeurovou za lubem cokoli, trvalo to dost dlouho, aby mě sledování začalo nudit. Pozorovala jsem úředníky, jak spěchají do práce se zavíčkovanými kelímky s kafem od Starbucks. Matku s kočárkem. Dva modrovlasé pankáče se skateboardy pod paží. Pouličního zpěváka s chůdami, který byl celý nasprejovaný barvou.

V autě bylo vedro a dusno. Otevřela jsem okénko. Dovnitř pronikl pach města. Beton. Odpadky. Sůl a benzin od řeky.

Bojovala jsem s dřímotou, když Ryan najednou otočil klíčkem.

Pohlédla jsem k budově, do které vešli Bastarache a Francoeurová. Náš chlapík teď stejnými dveřmi vycházel ven.

Bastarache namířil na mercedes dálkové ovládání. Auto zabručelo a světla zablikala. Prudce otevřel dveře, rychle nasedl za volant a vmísil se mezi jedoucí vozy. Když nás mercedes minul, Ryan nechal projet ještě pár aut a také se rozjel.

Bastarache se postranními uličkami propletl na Boulevard Sainte-Anne a zdálo se, že o nás nemá ani ponětí. Hlavou kýval nahoru a dolů; domyslela jsem si, že si asi hraje s rádiem anebo zasouvá do přehrávače cédéčko.

Pár kilometrů za městem Bastarache zahnul vpravo na most přes řeku Svatého Vavřince.

„Jede směrem k Île d‘Orléans,“ prohlásil Ryan.

„Co tam je?“ zeptala jsem se.

„Farmy, nějaká letní sídla a penziony, pár městeček.“

Bastarache přejel ostrov po Route Prévost a pak zatočil doleva na Chemin Royal, dvouproudou asfaltku, která kopírovala břeh řeky. Z okna jsem pozorovala hladinu, šedomodře se třpytící v ranním slunci.

Provoz prořídl a Ryan musel rozšířit mezeru mezi námi a mercedesem. Za vesničkou Saint-Jean to Bastarache střihl doprava a zmizel nám z dohledu.

Když Ryan zajel za roh, Bastarache nebylo vidět. Namísto peprné poznámky jsem si hryzala kůžičku u nehtu. Byla už jasně červená.

Valili jsme se po asfaltce a já očima přejížděla po krajině. Po obou stranách se táhly vinice. Nic víc. Všude jen samé hrozny, těžké a zelené.

Asi tak po čtyřech stech metrech silnice končila křižovatkou ve tvaru T. Řeka vepředu vypadala nehnuté a před ní stálo trio typických quebeckých domů. Čedičové zdivo, terasy s dřevěnými trámy, vysoké střechy, nahoře vikýře a dole květinové truhlíky. Mercedes stál zaparkovaný ve vjezdu vedle nejvýchodněji položeného bungalovu.

Cesta vlevo vedla podél řeky stále dál, ta vpravo končila asi po devadesáti metrech. Ryan dojel na konec, otočil vůz o sto osmdesát stupňů a vypnul motor.

„Co teď?“ Tahle dvě slůvka používám poslední dobou hodně často.

„Teď se budeme dívat.“

„Nejdeme dovnitř?“

„Nejdřív musíme prozkoumat terén.“

„Děláš si srandu? Prozkoumat terén?“

„Kód šest. Sledovaného máme v merku. Přepínám.“ Ryan reagoval na moje rozhořčení další dávkou televizního policajtského slangu.

„Jsi hroznej.“ Schválně jsem se nezeptala, co je kód šest.

Po čtyřiceti minutách se dveře otevřely a „sledovaný“ seběhl ze schodů k mercedesu. Měl mokré vlasy a převlékl se do meruňkové košile.

Bastarache se nepodíval ani nalevo, ani napravo. Prudce vycouval z vjezdu, od pneumatik mu lítal štěrk. S Ryanem jsme ho pozorovali, jak vyrazil s vozem k Chemin Royal a nechal za sebou oblak prachu.

Ryan se natáhl k přihrádce v přístrojové desce a vyndal z ní úhledný balíček. Jeho obsah jsem znala. Pouta, náhradní náboje, odznak a glock 9 mm. Takhle míval ty věci uklizené, když na sobě neměl bundu.

Vytáhl si košili z kalhot a brašničku si připnul na břicho. Zkontroloval provázek, kterým se rozepínal zip. Pak nastartoval motor a vyrazili jsme.

Dojeli jsme k bungalovu, vystoupili z vozu a prohlédli okolí. Jediná věc, která se tu hýbala, byl prašivý hnědý kokršpaněl, očichávající nějaké autem přejeté zvíře asi dvacet metrů od nás.

Podívala jsem se na Ryana. Přikývl. Vzali jsme to vzdušnou čarou k hlavním dveřím.

Ryan stiskl zvonek levým ukazováčkem. Pravačku měl mírně zkroucenou, položenou na glocku zastrčeném v taštičce.

Za pár vteřin se za dveřmi ozval ženský hlas.

„*As-tu oublié quelque chose*?“ Něco jsi zapomněl?

„*Police*,“ zvolal Ryan.

Chvíli bylo ticho a pak se ozvalo: „Musíte počkat.“ Zaplavila mě dávka adrenalinu. Ten hlas byl sice tlumený, ale známý.

„Chceme vám položit pár otázek.“ Ta žena neodpovídala. Ryan stiskl zvonek. Znovu. A znovu. „Jděte pryč!“

Ryan otevřel ústa k odpovědi. Popadla jsem ho za paži. Svaly měl napjaté jako kořeny stromu. „Počkej,“ zašeptala jsem. Ryan stiskl rty, ale loket měl stále pokrčený.

„Obéline?“ řekla jsem. „*C‘est moi, Tempe*. Pusť nás prosím dovnitř.“

Ta žena něco řekla, ale já ji pořádně neslyšela. Po několika vteřinách jsem periferním viděním zachytila náznak pohybu.

Otočila jsem se. V okně se maličko třepotala vytažená žaluzie. Byla nahoře, už když jsme se blížili k domu? Nemohla jsem si vzpomenout.

„Obéline?“

Ticho.

„Prosím. Obéline?“

Zámek cvakl, dveře se pootevřely a ve vzniklé škvírce se objevila Obélinina tvář. Stejně jako předtím jí hlavu zakrýval šál.

Překvapila mě, když promluvila anglicky. „Můj manžel se brzy vrátí. Jestli vás tu najde, bude se zlobit.“

„Mysleli jsme, že jsi mrtvá. Srdce mi málem puklo žalem. Harry taky.“

„Odejděte prosím. Nic mi není.“

„Pověz mi, co se stalo.“

Pevně stiskla rty.

„Kdo zrežíroval tu sebevraždu?“

„Já chci jen jedno. Nechte mě být. Prosím.“

„To neudělám, Obéline.“

Oči jí zalétly přes mé rameno k cestě vedoucí na Chemin Royal.

„Detektiv Ryan a já ti pomůžeme. Nedovolíme mu, aby ti ublížil.“

„Ty to nechápeš.“

„Tak mi pomoz to pochopit.“

Do pravé části tváře, kterou nezakrýval šál, stoupla červeň a vytvořila na pokožce groteskní mramorový vzor. „Mě nikdo nemusí zachraňovat.“

„Myslím, že ano.“

„Můj manžel není zlý člověk.“

„Je možné, že zabíjel lidi, Obéline. Mladá děvčata.“

„Není to, jak si myslíte.“

„Přesně to říkal i on.“

„Odejdi prosím.“

„Kdo ti zlomil ruku? Kdo podpálil váš dům?“

Oči jí potemněly. „Proč jsi mnou tak posedlá? Klidně se zjevíš v mém domě. Znovu probudíš bolest, která už měla dávno spát. A teď mi chceš zničit manželství. Proč mě prostě nemůžeš nechat na pokoji?“

Vyzkoušela jsem Ryanovu osvědčenou bleskovou změnu tématu. „Vím o Laurette.“

„Co?“

„O *lazarettu*. O lepře.“

Obéline vypadala, jako by do ní uhodilo. „Kdo ti o tom řekl?“

„Kdo zabil Évangéline?“

„Já nevím.“ Znělo to skoro zoufale.

„Byl to tvůj manžel?“

„Ne!“ Očima těkala jako vyděšená holubice.

„Dost možná zabil dvě malá děvčátka.“

„Prosím. Prosím. Vůbec to není tak, jak si myslíš.“

Neúprosně jsem na ni hleděla. A dál kula železo. „Claudine Cloquetová? Phoebe Quincyová? Slyšela jsi někdy ta jména?“

Sáhla jsem do kabelky a vyndala obálku. Vytáhla jsem z ní fotografie Quincyové a Cloquetové a nastavila jí je před oči.

„Dívej se,“ řekla jsem. „Podívej se na ty tváře. Rodiče těch dětí cítí bolest, která nikdy nezmizí.“

Odvrátila hlavu, ale já prostrčila fotky škvírou a držela je v jejím zorném poli.

Měla zavřené oči a ramena jako by se jí sama vtahovala dovnitř. Když znovu promluvila, v hlase jí zněl tón porážky.

„Počkejte.“ Dveře se zavřely, zachřestil řetěz a pak se dveře znovu otevřely. „Pojďte dál.“

Ryan a já jsme vešli do haly, kterou po obou stranách lemovaly obrázky svatých. Juda. Svatá Růžena z Limy. František z Assisi. Nějaký muž s klackem a psem.

Obéline nás vedla přes jídelnu a knihovnu do salonku s podlahou z širokých prken, těžkým dubovým stolem, ošoupanou koženou pohovkou a polstrovanými křesly. Místo jedné stěny bylo od podlahy ke stropu jen sklo. Mezi okny stál kamenný krb a částečně zakrýval nádherný výhled na řeku.

„Prosím.“ Obéline ukázala na pohovku.

Sedli jsme si.

Obéline zůstala stát, oči upřené na nás, jednu ruku přitisknutou k ústům. Nedokázala jsem přečíst výraz její tváře. Vteřiny ubíhaly. Po spánku jí stékala jediná, osamělá kapička potu. Možná právě ona ji přiměla jednat.

„Počkejte tady.“ Prudce se obrátila a vzdálila se stejnou klenutou chodbou, kterou jsme sem přišli.

Ryan a já jsme se po sobě podívali. Věděla jsem, že je pekelně nervózní.

Ranní slunce se opíralo do skla. Ačkoli bylo sotva jedenáct, v místnosti bylo děsné vedro. Cítila jsem, jak mi na těle plihne košile.

Někde se otevřely dveře a pak se halou rozezněly kroky. Obéline vstoupila v doprovodu asi sedmnáctileté dívky.

Obě dvě prošly místností a zůstaly stát přímo před námi. Cítila jsem, že se mi v hrudi nafukuje balon.

Ta dívka nebyla ani metr padesát vysoká. Měla bledou pleť, modré oči a husté černé vlasy, zastřižené ve výši brady. Upoutal mě její úsměv. Úsměv, který kazila jedna jediná malá vada.

Cítila jsem, že Ryan vedle mě ztuhl.

A den nabral docela nové obrátky.

37

Stále jsem v ruce svírala fotografii Claudine Cloquetové. Ryanova pohřešovaná číslo dvě. Dvanáctiletá dívenka, která zmizela v roce 2002, když si v Saint-Lazare-Sud vyjela na kole.

Dívala jsem se střídavě na dívku a na fotografii. Sněhobílá pleť. Černé vlasy. Modré oči. Úzká, špičatá brada.

Řada bílých zubů, kterou kazil jeden křivý špičák.

„Tohle je Cecile," řekla Obéline a položila ruku dívce na rameno. „Cecile, pozdrav hosty."

Oba jsme s Ryanem vstali.

Cecile si mě prohlížela s neskrývanou zvědavostí. „Ty náušnice jsou *opravdické*?"

„Opravdické ze skla," usmála jsem se. „Jsou tak lesklé. Lesklé-o."

„Líbily by se ti?"

„No jéje!"

Sundala jsem si náušnice a podala jí je. Obracela je v dlani, jako by to byly korunovační klenoty.

„Cecile tu s námi žije už skoro tři roky." Obéline se mi dívala upřeně do očí.

„*Je fais la lessive*," prohlásila Cecile. „*Et le ménage*."

„Pereš a uklízíš. To je určitě veliká pomoc."

Až příliš nadšeně přisvědčila. „A moc dobře to umím s kytičkama. Jsem vážně dobrá. Dobrá-o."

„Opravdu?" zeptala jsem se.

Cecile se rozzářila oslepujícím úsměvem. „Můj vánoční kaktus má tisíc kvítečků." Opsala rukama ve vzduchu velký kruh.

„To je báječné," řekla jsem.

„*Oui*." Zachichotala se jako malá holčička. „Obéline nemá ani jeden. Opravdu si můžu ty náušnice nechat?"

„Samozřejmě," přisvědčila jsem.

„Teď nás prosím omluv," ozvala se Obéline.

Cecile pokrčila jedním ramenem. „Dobře. Dívám se na Simpsonovy, ale pořád to mám rozmazané. Spravíš mi to?" Obrátila

se ke mně. „Homer je tak legrační.“ Za legrační přidala ještě „o“. „*Drôle. Drôle-o.*“

Obéline vztyčila jeden prst na znamení, že se hned vrátí. Pak s Cecile rychle odešla z pokoje.

„Claudine Cloquetová,“ řekla jsem a snažila se, aby můj hlas zněl klidně. Ryan jen přisvědčil. Oči upíral na mobil, na kterém zrovna mačkal tlačítka.

„Jak myslíš, že…“

Umlčel mě pohybem ruky.

„Tady Ryan,“ říkal do telefonu. „Bastarache má Cloquetovou v domě na Île d‘Orléans.“ Na kratičkou chvilku se odmlčel. „Holka je prozatím v pořádku. Ale Bastarache někam odjel.“

Ryan popsal barvu a model mercedesu, přidal rok výroby a poznávací značku. Pak nadiktoval adresu a popsal příjezd k Obélininu domu. Když poslouchal toho na druhém konci drátu, svaly na čelistech se mu napínaly. „Dejte mi vědět, až ho čapnete. Jestli se ukáže tady, dostanu ho.“

Když domluvil, začal přecházet po pokoji.

„Myslíš, že se sem vrátí?“ zeptala jsem se.

„Ona čeká –“

Ryan ztuhl. Naše oči se setkaly a oba naráz jsme si uvědomili hluboké hučení, spíš vibraci než zvuk. Hučení sílilo. Stalo se z něj vrčení motoru.

Ryan vyrazil přes halu do jídelny. Já za ním. Společně jsme přistoupili ke stěně a podívali se ven z okna.

Po asfaltce od Chemin Royal jelo auto. Oba jsme pozorovali, jak se rozmazané tvary formují do černého mercedesu.

Najednou mi to došlo.

„Parkujeme před barákem,“ sykla jsem.

„*Tabarnac!*“

Asi na délku deseti fotbalových hřišť od domu se mercedes zastavil a prudce se otočil do protisměru.

Ryan sprintoval do haly, proběhl dveřmi a vyřítil se k vjezdu. Za pár vteřin jeho impala vyrazila vpřed a zadní gumy se zaryly do země. Pozorovala jsem ho, dokud nezmizel za obzorem.

„Co se to děje? Kam odjel?“

Polkla jsem a otočila se. Obéline stála ve dveřích.

„Ta dívka se nejmenuje Cecile," řekla jsem. „Je to Claudine. Claudine Cloquetová."

Zírala na mě a její prsty mačkaly šál jako tehdy v altánku v Tracadie.

„Tvůj manžel ukradl Claudine její rodině. Patrně ji donutil, aby se svlékala pro ty jeho odporné filmy. Bylo jí dvanáct, Obéline. Dvanáct let."

„Tak to nebylo."

„Tohle už mě nebaví poslouchat," odsekla jsem.

„Cecile je u nás šťastná."

„Jmenuje se Claudine."

„Je tu v bezpečí."

„V bezpečí byla u své rodiny."

„Ne, to nebyla."

„Jak to můžeš vědět?"

„Její otec byl zrůda."

„Tvůj manžel je zrůda."

„Prosím." Hlas se jí třásl. „Pojď sem a sedni si."

„Abys mi mohla opakovat, že to není tak, jak si myslím?" Teď už jsem byla vážně rozzlobená a nesnažila jsem se být nijak příjemná.

„Claudine prodal do dětské pornografie za pět tisíc dolarů její vlastní otec."

Tohle mě zarazilo.

„Komu?"

„Jednomu zlému člověku."

„Jak se jmenuje?"

„Nevím." Sklopila oči a pak je znovu zvedla. Podezírala jsem ji ze lži.

„Kdy se to stalo?"

„Před pěti lety."

Ten rok, kdy Claudine zmizela ze Saint-Lazare-Sud. Pět let po Kelly Sicardové. Pět let před Phoebe Quincyovou.

Kelly Sicardová. Najednou mě něco napadlo.

„Nejmenoval se náhodou Pierre?"

„Vážně nevím.“

Otočila jsem se a podívala se ven z okna. Cesta byla prázdná. Kokršpaněl právě čůral na patník na křižovatce.

Čas se vlekl. Za sebou jsem slyšela, jak si Obéline sedá ke stolu. Tlumené hlasy Homera a Marge Simpsonových sem doléhaly z televize odkudsi z hlubin domu.

Nakonec jsem se otočila k ní.

„Jak tvůj manžel poznal toho muže, který koupil Claudine?“ Při slově „koupil“ jsem dvěma prsty naznačila uvozovky.

„Pracoval pro Davidova otce. Před mnoha lety. Ještě než jsme se vzali.“

„Takže striptýz mu nestačil. Tvůj muž se dal do kupy s touhle sviní, aby mohl točit dětské porno.“

„Ne.“ Prudce. „David toho muže nenávidí. Oni občas“ – odmlčela se a pečlivě volila slova – „jeden druhého potřebují.“

„Takže pan Zlosyn jen tak předal Claudine tvému manželovi. Pročpak? Byla už na filmečky moc stará?“

Obéline znovu sklopila oči a pak je opět zvedla. „David mu dal peníze.“

„Samozřejmě. David Bastarache, zachránce mladých dívek.“

Nebaštila jsem jí to, ale kdesi mě rýpla vzpomínka na vyprávění Kelly Sicardové o tom, jak se dostala pryč od Pierra.

Podívala jsem se na hodinky. Ryan je pryč už skoro třicet minut.

„Kde ten chlap pracuje?“

„Já nevím.“

V té chvíli mi zazvonil mobil. Byl to Ryan. Bastarachovi se podařilo dostat na dvacátou a teď míří na západ. Ryan ho sleduje – diskrétně – a doufá, že se Bastarache ještě víc prozradí. Nějakou chvíli to celé potrvá.

Skvělé. Zůstala jsem trčet bez auta v Quaintsville a to na bůhvíjak dlouho.

Připadala jsem si jako v pasti a nacpala mobil do kabelky. Než stačil vychladnout, zvonění se ozvalo znovu. Předčíslí volajícího mě překvapilo. New York. Pak jsem si vzpomněla. Rob Potter.

S očima upřenýma na Obéline jsem to vzala.

„Ahoj, Robe.“

„Tobě se nelíbí rock'n'roll?“

„Promiň, včera jsem ti nemohla zavolat.“ Byla jsem příliš unavená, abych se pustila do vtipkování.

„Nic se neděje. Máš pár minutek? Mám tu něco, co by tě mohlo zajímat.“

„Počkej chvilku.“

Přitiskla jsem si telefon k hrudi a promluvila na Obéline. „Tohle si potřebuju vyřídit o samotě.“

„Kam odjel ten detektiv?“

„Zatknout tvého manžela.“

Přikrčila se, jako kdyby se bála, že ji uhodím.

„A ty tu musíš trčet se mnou.“

Vstala.

„Ať tě ani nenapadne sahat na telefon,“ dodala jsem. „Jestli budeš Davida varovat, tak se z tebe za chvilku klidně může stát vdova.“

Toporně vyšla z místnosti.

Z tašky jsem vytáhla blok a pero. Pak jsem si nasadila sluchátko, položila mobil na stůl a pokračovala v rozhovoru s Robem. Nakonec jsem byla ráda, že nějak zabiju čas.

„Tak spusť,“ vybídla jsem ho.

„Chceš krátkou nebo dlouhou verzi?“

„Chci tu, které budu rozumět.“

„Máš ty básničky před sebou?“

„Ne.“

Zaslechla jsem rachocení nádobí a domyslela si, že Obéline odešla do kuchyně, což bylo poměrně blízko místa, kde jsem zrovna seděla.

„To nevadí. Budu ti předčítat. Tak, *Z* je kód pro básně, které napsala tvoje kamarádka v šedesátých letech, a *N* je označení pro ty ze sbírky *Kosti na popel*.“

„Známé versus neznámé,“ hádala jsem.

„Ano. Naštěstí pro analýzu, jak ti za chvilku vysvětlím, byly *Z* i *N* básně napsány anglicky. Ovšem rodnou řečí tvé kamarádky byla francouzština.“

Nepřerušovala jsem ho.

„Zajímavé je, že i když se lidé pokoušejí skrýt svou mateřštinu nebo někoho napodobovat, soudní lingvista většinou dovede nahlédnout pod povrch, do oblastí, které žádný mluvčí nedokáže ovlivnit. Tak například, většina lidí ve Spojených státech řekne, že jdou ‚na metro'. V New Yorku se ovšem říká, že jdou ‚do metra'. Američtí mluvčí, ať už jsou z New Yorku nebo odjinud, si to většinou neuvědomují. Je to velice markantní odlišující faktor, ale u většiny lidí nedosahuje do úrovně vědomí."

„Takže, když někdo napodobuje Newyorčana, tak na to musí dát pozor. A naopak Newyorčan, který chce zakrýt svůj původ, na to také musí myslet."

„Přesně tak. Za normálních okolností ovšem lidé tyhle jemné rozdíly neregistrují. Gramatické odlišnosti mohou být ještě choulostivější, nemluvě už o výslovnosti."

„Ale my tu máme co do činění s psanou poezií, Robe."

„Psaná poezie čerpá ze všech úrovní jazyka. Rozdíly ve výslovnosti mají vliv na rytmické schéma."

„Dobrá poznámka."

„Takže zpátky ke slovům. Slyšela jsi někdy o vyděračském dopise z ďábelského pruhu?"

„Ne."

„Byl to případ mého učitele Rogera Shuye. Dostal k přezkoumání dopis se žádostí o výkupné a určil, že únoscem je vzdělaný muž z Akronu. Není potřeba říkat, že poldové byli skeptičtí. Napiš si, co ti budu diktovat. Je to krátké a pomůže ti to pochopit, co jsem vlastně dělal s těmi tvými básničkami."

Psala jsem podle Robova diktátu.

„Chcete ještě někdy vydět svou céru? Dejte 10 000 dolarů v hotovosti do pytle na pleny. Ten dejte do zelenýho koše na ďábelským pruhu na rohu Osmnáctý a Carlsonovy. Nikoho s sebou nevoďte. Žádný poldy! Přijďte sám. Celou dobu vás budu pozorovat. Jestli s váma někdo bude, je po kšeftu a holka je vyřízená."

„Jedna z prvních věcí, na kterou se lingvista zaměří, je výchozí jazyk. Je ta osoba rodilý mluvčí? Pokud není, tak si třeba bude plést

slova, která se vyskytují ve dvou jazycích, ale neznamenají v nich totéž. Tak třeba německy ‚kurve' znamená ‚zatáčka'."

„Jo a řecky ‚né' znamená ‚ano'." Jednou jsem si takhle pěkně naběhla.

„Jo, to je dobrý příklad. I systematické pravopisné chyby mohou ukázat na rodný jazyk. Autor toho dopisu píše ‚vidět' s ypsilonem a většinu koncovek má nespisovně. Z toho plyne, že mu dělá potíže měkké a tvrdé ‚i'. Jenomže ‚pytel' a ‚vyřízená' už má správně a celý ten vzkaz je psaný poměrně plynně."

„Takže jeho pisatel je někdo, kdo neumí pravopis. Jak tedy Shuy došel k závěru, že je vzdělaný?"

„Pořádně si ten dopis prohlédni. Neumí správně napsat ani slovo ‚dcera', že jo?"

„Ale přitom neudělal chybu ve slovech ‚přijďte' a ‚nevoďte'. A má dobře interpunkci. Jak to, že teda neví, jak se píše ‚dcera'?"

„Věděl jsem, že na to hned kápneš. V zásadě je to totéž, co děláš při své práci. Hledáš modely, které odpovídají nebo neodpovídají. Ten chlap pravopis umí, ale dělá chyby. Proč?"

„Aby zmátl poldy. Anebo je ve svém okolí známý jako sečtělý člověk. Takže místo toho, aby jeho vzdělání skryl, vzbudí tenhle jeho pokus spíš zájem. Ale proč zrovna Akron? Proč ne Cleveland? Anebo Cincinnati?"

„Přečti si to ještě jednou. Která slova ti tam nepasují?"

„Ďábelský pruh."

„Jak ty říkáš tomu pásu trávníku mezi chodníkem a ulicí?" Chvíli jsem o tom přemýšlela. „Nemám ponětí."

„Většina lidí pro to ani nemá název. A pokud mají, tak je to krajové označení. Obecní pruh. Středový pás."

„Ďábelský pruh," hádala jsem.

„Ale jenom v Akronu. Dokonce ani v Toledu ne, ani v Columbusu. Jenomže to nikdo neví. Kdo kdy mluví o nějakém pitomém kusu trávníku, že? Sleduješ mě?"

„Ano."

„Takže jazyk se liší podle úrovně vzdělání a zeměpisné polohy. Můžeš k tomu ještě přidat věk, pohlaví, společenskou skupinu a skoro každou další demografickou charakteristiku."

„Jazyk prozradí, do které skupiny patříš.“

„Ano, pochopila. Takže to první, co jsem s tvými básničkami zkusil, byl lingvistický demografický profil. Co jazyk vypovídá o autorovi? Pak jsem použil techniku mikroanalýzy, abych v každé sadě básní vypozoroval individualizovaný styl jazykového projevu, kterému říkám idiolekt. Na těchto základech jsem pak mohl provést analýzu autorství, o kterou jsi mě prosila, a odpovědět na otázku: Napsala obě sady básní tatáž osoba?“

„A napsala?“

„Počkej ještě. Tahle analýza byla obzvlášť zajímavá, protože básně *Z* jsou anglicky a složila je osoba, jejíž rodnou řečí byla francouzština. A jak ví každý učitel cizích jazyků, když se člověk pokouší mluvit tím druhým jazykem, používá lingvistický systém, který už zná, svou mateřštinu. Dokud si cizí jazyk doopravdy dobře neosvojí, mísí se mu do něho jeho rodná řeč.“

Přemýšlela jsem, jak já sama mluvím francouzsky. „Proto máme přízvuk. A legrační stavbu vět. A volbu slov.“

„Přesně tak. S těmi tvými básničkami jsem pracoval tak, že když jsem našel zajímavé pasáže, porovnal jsem je na rozdělené obrazovce. Na jedné straně jsem měl ty básničky tak, jak jsou. Na druhé jsem je upravil tak, aby odrážely to, co se francouzsky mluvící autor patrně pokoušel sdělit anglicky, ale neuspěl, protože ze své rodné řeči nesprávně přeložil některá slova nebo je použil v jiném významu. Když se díky tomuto mému zásahu celková srozumitelnost básně zlepšila, bral jsem to jako důkaz, že její autor byl frankofonní. Mám ti uvést pár příkladů?“

„Výsledek?“

„Je docela zřejmé, že básně *Z* i *N* napsala francouzsky mluvící osoba se školní znalostí angličtiny.“ Pocítila jsem mírné vzrušení.

„Potom jsem hledal idiosynkratické rétorické prostředky, které jsou společné básním *Z* i *N*, a statisticky signifikantní odlišnosti ve volbě slov či gramatice. Stíháš?“

„Zatím jo.“

„Poslechni si tyhle verše z básně *Z*:

Sluncem dnes ranním jsem kráčela, bdělá a nádherně svěží.

Záře ta celou mě halila, v kos? nosu nesmírných dálek.
Tam stanu se láskou a zavolám: On mi teď u nohou leží!“

Ta slova, která vyskočila z mé minulosti, způsobila, že se mi stáhlo srdce. Nechala jsem Roba, aby pokračoval. „Tak a teď si poslechni verše z básně *N*:

Ztracená v kosmosu, ukrytá v stínu, ta žena kdys mladá
potichu v tmách dnes tu sedí a pomalu na prach se mění.

V básních *Z* i *N* autor používá něco jako daktylský hexametr.“

„Takhle napsal Longfellow svoji ‚Evangeline‘. Moje kamarádka tu báseň milovala.“

„Daktylský hexametr je v epické poezii běžný, takže použití tohoto metra samo o sobě nic neznamená. Ale zajímavé je to, že vzorky *Z* i *N* obsahují podobné chyby. V obou je místo ‚vesmíru‘ použité slovo kosmos a ještě je navíc špatně vyskloňované.“

„Přejaté z franštiny?“

„*Oui*. Teď zpátky ke geografii. Tvoje kamarádka byla z Akádie, z Nového Brunšviku. A nějakou dobu pobývala v Jižní Karolíně. Přečtu ti titulní báseň z knihy *N – Kosti na popel*.“

„Na co si mám dát pozor?“

„Regionální dialekt. Poslechni si tyhle verše:

Se smíchem dívky tři lesem jdou, pěšinkou k řece se blíží.
Kolkolem bolehlav voní a úkryt svůj jedné z nich dává.
Druhé dvě skáčou jak laňky a rukama v údivu lomí.
Pravěkým hvozdem tu kráčejí, jak byly by ztraceny navždy.
Třetí však stoná a paprsky nehřejí růžové tváře.
Putuje sama a proplouvá stínem, by nespatřil nikdo
vlas její hnědavý, blankytná očka ve zlatém rozbřesku,
rty jako višně a mladičké kosti, co v popel se mění.“

„Stejné metrům,“ řekla jsem.

„A co slovník? Ty sama jsi přece pobývala v Novém Brunšviku a Jižní Karolíně, ne?“

„Ta fráze ‚pravěký hvozd' je přímo z Longfellowa."

„A týká se Akádie. Tedy minimálně ‚Evangeline'. Co dál?"

Upírala jsem zrak na poznámky před sebou. „ ‚Rozbřesk' zní knižně, ale pro kreoly je to normální synonymum pro úsvit. A ‚stonat' se na Jihu běžně používá místo ‚být nemocný'."

„Přesně tak. Takže obojí ukazuje na Jižní Karolínu."

Básník s vazbami na Akádii a Jižní Karolínu. Básník ovlivněný Longfellowovou „Evangéline". Frankofonní autor píšící anglicky. Že by lingvistické otisky prstů?

Pro Kristovy rány. Harry měla pravdu. *Kosti na popel* napsala Évangéline.

Mozkem mi projel záblesk zlosti. Další lež. Anebo přinejlepším nevyřčená pravda. Nemohla jsem se dočkat, až si to s Obéline vyříkám. Rob znovu promluvil.

Po jeho slovech mi v žilách začal proudit led.

38

„**P**očkej.“ Promluvila jsem teprve za chvíli, když jsem byla schopná ze sebe vypravit slovo. „Zopakuj mi to.“

„Dobrá. Říkal jsem, že mateřština se u autora většinou dostane do popředí při stresu. V takových situacích mnohem pravděpodobněji nesprávně použije podobně znějící slova, protože emoce se valí na povrch právě v mateřském jazyce. V těchhle verších se to možná stalo kvůli děsivým pocitům diváků, kvůli nepředstavitelným, přesto skutečným záběrům v televizi, kde ukazovali hořící oběti skákající si z oken pro smrt.“

„Přečti mi ty verše znovu.“ To přece není možné. Rob určitě neřekl to, co si myslím, že jsem slyšela.

Vidím ty hrůzy, co nenávist plodí.
Dvě věže se bortí a z nich celý svět,
mon Dieu, tryská do náruče smrti.

Srdce mi bušilo tak hlasitě, až jsem měla strach, že se jeho zvuk dostane na druhou stranu linky. Rob mluvil dál a vůbec si neuvědomoval, jaké emoce ve mně bouří.

„Celý svět, mon Dieu, tryská do náruče smrti. To v angličtině moc smysl nedává, ale je to poezie, takže se dá očekávat, že tok informací a referenční rámec budou poněkud zamlžené a jiné než v běžné mluvě. Jenomže tyhle řádky v podstatě *jsou* běžnou mluvou, tedy minimálně ve francouzštině. Celý svět je doslovný překlad ‚toute le monde‘, což ovšem také znamená ‚všichni‘. Tryskáč je samozřejmě ‚jet‘, ale francouzské sloveso ‚se jetter‘ znamená ‚vrhat se‘. Mon Dieu mluví samo za sebe. Takže původně ten verš zněl: ‚a z nich všichni, Bože můj, se vrhají do náruče smrti‘.“

„Jsi si jistý, že se to opravdu týká jedenáctého září a Světového obchodního centra?“ Vyznělo to neuvěřitelně klidně. „Určitě.“

„A nemáš nejmenší pochybnosti, že básně v *Kostech na popel* napsala moje kamarádka Evangéline?“

„Nemám. Můžu ti dopovědět, jak jsem k tomu závěru došel?“

„Teď už budu muset končit, Robe.“

„Ale já toho mám mnohem víc.“

„Zavolám ti.“

„Jsi v pohodě?“

Ukončila jsem hovor. Věděla jsem, že je to hrubé a nevděčné. Věděla jsem, že mu budu muset jako omluvu poslat kytky nebo koňak. Ale v téhle chvíli jsem už nechtěla dál mluvit.

Všechny básničky napsala Évangéline a některé docela nedávno.

V hale se otevřely dveře. Hádka mezi Homerem a Marge byla naráz hlasitější.

Alespoň jedna z těch básní byla napsaná po září 2001. Ta hádka se týkala výletu do Vermontu. Homer chtěl jet autem. Marge by raději letadlem. Seděla jsem bez hnutí, paralyzovaná důsledky Robova zjištění.

V roce 2001 byla Evangéline naživu. Nebyla zavražděná před mnoha lety.

Bart a Lisa se vložili do debaty a obhajovali prázdniny v karavanu.

Obéline mi tvrdila, že Evangéline zemřela v roce 1972. Lhala. Proč?

Sama to nevěděla? Blbost. Vždyť má ty básničky. Musela aspoň přibližně vědět, kdy byly napsané.

Do myšlenek se mi vloudilo tlumené chichotání. Zvedla jsem hlavu. Místnost byla prázdná, ale u dveří padal na podlahu stín.

„Cecile?“ zvolala jsem tiše.

„Uhodneš, kde jsem?“

„Myslím,“ odmlčela jsem se, jako bych si nebyla jistá, „že v přístěnku.“

„Ne-e.“ Skočila do dveří. „Kde je Obéline?“

„Něco vaří.“

„Ty jsi bilingvní, viď, zlato?“

Zatvářila se zmateně.

„Mluvíš francouzsky i anglicky.“

„Co to znamená?“

Zkusila jsem. to jinak.

„Můžeme si popovídat? Jenom ty a já?“

„*Oui*,“ Přisedla si ke mně ke stolu.

„Ty si ráda hraješ se slovy, viď?“

Přisvědčila.

„Jak to děláš?“

„Řekni slovo, které něco znamená, a já z něj udělám kolečko.“

„*Gros*,“ řekla jsem a nafoukla tváře.

Zkroutila tvář. „S tímhle to nejde.“

„Proč ne?“

„Prostě nejde.“

„Vysvětli mi to.“

„Slova se mi v hlavě mění na obrázky,“ řekla a zarazila se, evidentně zaskočená svou neschopností mi to objasnit. Anebo mou neschopností to pochopit.

„Pokračuj,“ vybídla jsem ji.

„Některá slova jsou rovná a některá křivá.“ Přimhouřila oči a rukama mi předvedla „rovná“ a „křivá“. „Z rovných slov můžeš udělat kolečka, když k nim na konec přidáš o. Taková mám ráda. Ale s křivými slovy to nejde.“

Jasné jako facka.

Vybavila jsem si svou první rozmluvu s Claudine. To děvče mluvilo směsicí franštiny a angličtiny, jako by si vůbec neuvědomovalo hranici mezi oběma jazyky. V duchu jsem se ptala, jaký koncepční rámec odlišuje rovná slova od křivých. „Lesklé“ a *drôle* jsou očividně rovná. *Gros* je křivé.

„Tlustý.“ Zkusila jsem svoje první slovo. Anglicky.

Zelené oči se rozzářily. „Tlustý-o.“

„Šťastný.“

Zavrtěla hlavou.

„*Fort*.“

„Ne-e. To je taky křivé.“

„Divoký,“ řekla jsem, vycenila zuby a ohnula prsty jako nějaká příšera.

„Divoký-o.“ Smála se a napodobovala mou grimasu.

Ať už si její mysl vytvořila jakýkoli sémantický řád, pro mne už zůstane navždy tajemstvím. Po několika dalších slovech jsem změnila téma.

„Jsi tu šťastná, Cecile?“

„Myslím, že jo.“ Zastrčila si vlasy za uši. Usmála se. „Ale líbí se mi i v tom druhém domě. Jsou tam velcí ptáci na tyčích.“

Dům v Tracadie. Patrně byla uvnitř, když jsme se tam s Harry zastavily.

„Vzpomeneš si, kde jsi byla předtím, než jsi začala bydlet u Obéline?“ Úsměv zmizel.

„Ze vzpomínek na to místo je ti smutno?“

„Nemyslím na to.“

„Mohla bys mi to místo popsat?“ Zavrtěla hlavou.

„Byl tam na tebe někdo ošklivý?“

Claudinina teniska zaskřípala po podlaze, jak jí koleno vyletělo nahoru a pak kleslo zpět.

„Byl to nějaký muž?“ Jemně.

„Musela jsem si sundávat šaty. A –“ Koleno se znovu rozklepalo. „Dělat věci. Byl zlý. Zlý.“

„Vzpomínáš si na jeho jméno?“

„*Mal-o*. Byl zlý. Nebyla to moje chyba.“

„Samozřejmě že ne.“

„Ale dal mi něco parádního. Nechala jsem si to. Chceš to vidět?“

„Možná později –“

Claudine nevzala mou odpověď na vědomí a vyrazila z místnosti ven. Za pár vteřin byla zpět a v ruce nesla kožený splétaný kruh ozdobený pery a korálky.

„Je to kouzlo. Když si ho pověsíš nad postel, tak se ti budou zdát jen samé hezké sny. A –“

„Proč obtěžuješ Cecile?“

Já i Claudine jsme se při zvuku Obélinina hlasu otočily.

„Povídáme si,“ řekla Claudine.

„Na pultě jsou jablka.“ Obéline ze mě nespouštěla oči. „Když je oloupeš, upečeme koláč.“

„Dobře.“

Claudine zatočila svým lapačem snů, prošla kolem Obéline a zmizela. Za chvilku už se z haly nesla písnička. „*Fendez le bois, chauffez le four. Dormez la belle, il n‘est point jour*.“

V duchu jsem si tu dětskou rýmovačku překládala. Nasekej dřevo a rozpal pec. Spi, krasavice, ještě není den.

„Jak se opovažuješ," sykla Obéline.

„Ne, Obéline. Jak se opovažuješ *ty*?"

„To děvče přemýšlí jako osmileté dítě."

„Dobrá, tak si promluvme o dětech." Můj hlas byl jako led. „Promluvme si o tvé sestře."

Z tváře jí zmizela veškerá barva.

„Kde je?"

„Už jsem ti to říkala."

„Lhala jsi mi!"

Oběma dlaněmi jsem udeřila o stůl a vyskočila na nohy. Židle se převrhla a dopadla na zem. Znělo to jako rána z pušky.

„Évangéline nikdo nezabil," sykla jsem a výraz mé tváře byl stejně tvrdý jako tón mého hlasu. „A nezemřela v šestnácti."

„To je nesmysl." Obélinin hlas zakolísal jako páska z kazety, která už je dávno obehraná.

„Harry našla *Kosti na popel*, Obéline. Já vím, že ty básně napsala Évangéline. A některé jsou z roku 2001."

Její oči zaletěly někam za mě, k oknu.

„Vím o nakladatelství O'Connor House. Zrovna prověřuji objednávku. Vsadím se, že z Virginie LeBlancové se vyklubeš ty nebo Évangéline."

„Tys mi to ukradla." Mluvila, aniž by se na mě podívala.

„Nerada ti to říkám, ale to, co jsi udělala ty a tvůj manžel, je tisíckrát horší než jedná čmajznutá knížka."

„Pleteš se v nás a činíš bolestivá a nepravdivá obvinění."

„Co se přihodilo Évangéline?"

„Do toho ti nic není."

„Co se tenkrát stalo? Byl to kšeft? Vždyť přece o nic nejde. Holka maká pro tátu. Tohle sice nemá v popisu práce, ale já ji stejně svlíknu, svážu jí ruce provazem a udělám pár fotek. Je mladá a chudá, tu práci potřebuje. Nepráskne mě."

„Tak to nebylo."

Udeřila jsem do stolu tak silně, až se Obéline zachvěla. „Tak mi to řekni. Jak to bylo?"

Prudce se obrátila tváří ke mně.

„Byl to obchodní ředitel mého tchána.“ Slzy nyní smáčely zjizvenou tvář. „To on k tomu Évangéline nutil.“

„Pan Zloduch Bezejmenný.“ Nebaštila jsem jí to. Pokud někdo takový opravdu existoval, Obéline musela vědět, kdo to byl.

„David ho vyhodil ve stejný den, kdy jeho otec zemřel. O těch fotkách jsem se dozvěděla mnohem později.“

„Co se stalo Évangéline?“ Budu tu otázku opakovat tak dlouho, jak budu muset.

Zírala na mě a rty se jí třásly.

„Co se stalo Évangéline?“

„Proč nemůžeš nechat na pokoji ty, kterým je takhle dobře?“

„Komu je dobře? Évangéline?“

„Prosím.“

„Co se stalo Évangéline?“ Z hrdla se jí vydral vzdech. „Tvuj manžel ji zabil?“

„Nebuď blázen. Proč to říkáš?“

„Tak jeden z jeho přisluhovačů?“

„David by nikdy nikomu nedovolil, aby jí ublížil. On ji miluje!“

Obéline si zakryla ústa rukou. Očí se jí rozšířily hrůzou.

Stejně jako před chvílí jsem cítila, jak mě naplňuje chlad.

„Ona je naživu,“ řekla jsem tiše.

„Ne.“ Zoufalý pokus. „David ji miluje ve svých vzpomínkách. Miluje její poezii. Má sestra byla nádherný člověk.“

„Kde je?“

„*Bourreau!* Nech ji na pokoji!“

„Já že jsem krutá?“

„Jenom bys jí způsobila bolest. Jenom bys ji zranila.“

„Ona je s tím mužem?“

Vzpomněla jsem si na Obélinina slova. Jak to jenom říkala? David a ten muž jeden druhého potřebovali.

„Nebude tě chtít vidět.“

„On ji schovává, že ano?“

„*Pour l‘amour du bon Dieu!*“

„Cože? Manžílek vyměnil tvou sestru za Claudine? Potřeboval novejší model?“

Obélinina tvář se stáhla do výrazu zuřivosti. Když odpověděla, byl její hlas ještě tvrdší než ten můj.

„*J'vas t'arracher le gorgoton!*“ Vytrhnu ti plíce z těla!

Upřeně jsme na sebe hleděly. Já odvrátila oči jako první. Znejistěla jsem? Zvenku se ozval zvuk motoru. Sílil. Ustal. Zakrátko se otevřely hlavní dveře. Zavřely. V hale se rozléhaly kroky a pak do jídelny vstoupil Ryan.

„Můžeme jet?“

„Určitě.“

Pokud moje horlivost Ryana překvapila, nedal to najevo.

„A co Claudine?“ zeptala jsem se, když jsem cpala blok a mobil do kabelky.

„Hned za mnou sem jedou lidi ze sociálky.“

„Bastarache?“

„Předal jsem sledování klukům z Trois-Rivières. Přilepili se na něj. Zdá se, že míří do Montrealu.“

„Hippo?“

„Ještě dnes odletí do Tracadie. Má v plánu zmáčknout Mulallyho a Babina a prověřit pár věcí, které se objevily v Bastarachových dokumentech.“

Obrátila jsem se k Obéline.

„Poslední šance.“

Nic mi nenabídla.

Do slov na rozloučenou jsem vložila veškerou hrozbu, které jsem byla schopná.

„Tohle si zapamatuj, Obéline. Já nepřestanu, dokud tvou sestru nenajdu. A udělám všechno, co bude v mých silách, aby tvého muže stíhali za únos, zneužívání dětí, ohrožování mravní výchovy a cokoli dalšího, co se nám povede přišít na tu jeho ubohou prdel.“

Obéline promluvila tiše, s náznakem smutku.

„Já vím, že chceš konat dobro, Tempe, ale místo toho způsobíš bolest. Ublížíš lidem, které se snažíš chránit, a i těm, kteří jim pomáhají. Chudák Cecile tady našla štěstí. Sociálka pro ni bude zlý sen. A jestli se ti podaří najít Évangéline, tak jí to způsobí jen bolest. Bůh ti žehnej a odpusť.“

Tichá síla Obélininých slov přemohla můj strach. Teď už jsem ji prosila.

„Prosím, Obéline, prosím tě, řekni mi, co potřebuji vědět, abych mohla předat spravedlnosti toho, kdo ublížil Évangéline a Cecile. Prosím, udělej to.“

„Víc už nemohu říct,“ zašeptala Obéline, aniž by ke mně zvedla oči.

39

Uháněli jsme po Île d'Orléans a já Ryanovi podrobně líčila svoje rozhovory s Claudine a Obéline.

„Útok dvěma hlavněmi." Na Ryana to asi udělalo dojem. „Tvůj manžel jede v pornu. Tvoje sestra hrála otrokyni."

„Obéline tvrdí, že David je nevinný. Prý neudělal nic z toho, z čeho ho podezíráme, a dokonce některým těm holkám pomáhal. Vzpomeň si na to, co říkala Kelly Sicardová."

„A koho obviňuje Obéline?"

„Bývalého zaměstnance svého tchána."

„Kterého?"

„Prý ho neznala. Anebo nechce prozradit jméno. David ho údajně v osmdesátém roce vyhodil. Faktem zůstává, že někdo tady zabil několik holek a jediné vodítko, které máme, je Bastarache. To nemůžu ignorovat."

Ryan stočil auto do nájezdového pruhu. Chvíli jsme klesali, zpomalili a pak vjeli na dálnici číslo dvacet. Auto vystřelilo kupředu. Ztichla jsem, aby se Ryan mohl soustředit na řízení.

Ujídali jsme asfalt před sebou a moje myšlenky se točily kolem událostí uplynulých čtyřiadvaceti hodin. David Bastarache. Kelly Sicardová. Claudine Cloquetová. Vymáčené a nafouklé tělo Claire Brideauové.

Harry. Dnes je středa. Naposledy jsem ji viděla v neděli večer. A naposledy se mi ozvala na mobil v pondělí ráno.

Útržky obrazů narážely jeden na druhý. Évangéline v provazech. Dívka na lavici. Claudine, chodící tragédie. Dospívající dívka smíšeného původu z Lac des Deux Montagnes.

Je možné, že Évangéline pořád ještě pracuje v pornografickém průmyslu? Je tohle to tajemství, které skrývá Obéline?

Slabiky zvuků se mi přehrávaly znovu a znovu. Sicardová mluvící o anonymním Pierrovi: *Navlíkl mi mokasíny, přivedl jinýho chlapa v bederní roušce a ten mě ojel. Bastarachova znepokojující poznámka: Sotva jsem vylez ze školy, když si ta holka hrála na indiánskou princeznu.*

Další poklepání na rameno z hlubin mého id.

Bastarache věděl, že video s dívkou na lavici je už pár pátků staré. Filmovalo se v jeho domě. Ten chlap nemůže být čistý. Anebo ano? Kolik mu tenkrát bylo? Jakou roli hrál v Bastarachově rodinném podniku?

To poklepávání pokračovalo a sílilo.

Lidský mozek je – inu, ohromující. Chemické látky. Elektřina. Tekutina. Cytoplazma. Správně to sdrátujte a ejhle, ono to funguje. Nikdo vlastně přesně neví jak.

Jednotlivé části mozku ovšem mohou plnit úlohu vládních úřadů – jdou jedna druhé na ruku, aby si udělaly zásoby speciálních znalostí. Mozek. Mozeček. Přední lalok. Kůra mozková. Občas ale potřebují nějaký katalyzátor, aby se o informace navzájem podělily.

Moje neurony za posledních pár dní sice pojmuly obrovskou zásobu dat, ale ještě ji nestrávily. Najednou se tam něco zavrtělo. Velký mozek se spojil s malým. Proč? Kvůli lapači snů Claudine Cloquetové.

„Co když Obéline mluví pravdu?“ zeptala jsem se a narovnala se na sedadle. „Co když pachatelem je opravdu ten chlap, který pracoval pro Bastarachova otce?“

„Jasně.“

„Když jsme byly s Harry v Tracadie, Obéline se zmínila o nějakém bývalém zaměstnanci svého tchána. Prý ho její manžel vyhodil a nerozešli se v dobrém.“

Ryan na to nic neřekl.

„Tenhle bývalý zaměstnanec navrhoval saunu, kterou později přestavěli na altánek. Byl blázen do indiánského umění. Vyřezával lavice. Totemy.“ Na chvíli jsem se odmlčela, abych svým slovům dodala vahu. „Kelly Sicardová tvrdila, že Pierre ji nutil nosit mokasíny. A co to utrousil Bastarache, když jsi mu ukázal fotku té holky na lavici?“

„Že si hrála na indiánskou princeznu.“ Ryan chápal, kam mířím.

„Na té fotce nebylo nic, co by naznačovalo jakékoli indiánské motivy. A ta videa, která zmiňovala Sicardová. Jen si vzpomeň na ty názvy.“

„Jak to bylo? *Vigvam*? Doprdele práce.“

„Claudine měla lapač snů. Prý ho dostala od muže, se kterým žila před tím, než se nastěhovala k Obéline. Co když Cormierův kamarádíček Pierre je tentýž chlap, kterého Bastarache vyhodil? Tentýž chlap, který měl Claudine?“

Ryanovo sevření na volantu zesílilo. „Ale jak do toho potom zapadá Bastarache?“

„Nevím jistě.“ Začala jsem házet nápady jeden za druhým, aniž bych o nich přemýšlela. „Bastarache je ještě dítě. Vidí, že se u něj doma točí sprosté filmy. Je mu to odporné a přísahá, že s tím skoncuje, hned jak starý pán zaklepe bačkorama.“

Ryan si to chvíli přemílal v hlavě.

„Jak Claudine tomu sviňákovi říkala?“

„Neznala jeho jméno. Anebo ho nechtěla říct.“ Vyprávěla jsem Ryanovi o její hře na kulatá slova. „Claudine vnímá přídavná jména buď jako rovná, nebo jako křivá. K rovným přidává *o*, ke křivým ne. Nemá to logiku, je to prostě nějaký aspekt jejího jedinečného kognitivního mapování. Prostě říkala, že ten chlap byl zlý, francouzsky *mal*. *Mal-o*.“

Ryanovy oči vypadaly zamyšleně. Pak přidal dalšího uchazeče na můj seznam „co když“.

„Co když *mal* je křivé přídavné jméno a nejde z něj udělat kolečko.“

„Takže k němu nemůžeš přidat *o*.“

„Přesně tak.“

Pochopila jsem, kam Ryan míří. „Co když je to jméno? Malo.“ Neurony vypálily. „Pierre Malo.“

Ryan už se natahoval pro mobil. Poslouchala jsem, jak někoho žádá, aby to jméno prověřil.

Mířili jsme na západ v moři dalších automobilů. Pozorovala jsem jejich výfuky. Slunce na jejich kufrech a střechách. Okusovala jsem si kůžičku u nehtu.

Byli jsme asi hodinu jízdy za Québec City, když se Ryanův mobil zavrtěl.

„Ryan.“

Pauza.

„Où?“ Kde?

„Doprdele!“

Jedna konečná, kratší pauza a pak Ryan zaklapl víčko a mrštil telefonem na přístrojovou desku.

„Co je?“ zeptala jsem se.

„Ztratili Bastarache.“

„Jak?“

„Ten hajzl zajel na parkoviště. Vešel do restaurace. A už z ní nevyšel.“

„Opustil svůj mercedes?“

Ryan přikývl. „Buď ho tam někdo vyzvedl, nebo stopoval.“

Zopakovala jsem Ryanův názor. „Doprdele.“

Po pár minutách se ozval můj mobil.

V uplynulých osmačtyřiceti hodinách jsem skoro nespala. Fungovala jsem jen díky několika krátkých šlofíkům a čistému adrenalinu. To, co se v tu chvíli stalo, byla moje vina.

Mrkla jsem na číslo volajícího a zaplavila mě úleva. Hned po ní zlost.

Nechala jsem se ovládnout tou druhou emocí, vzala hovor, ale mlčela.

„Jsi tam, ségro?“

„Ano.“ Ledově.

„Ty jsi naštvaná.“ Harry, mistryně přes eufemismy. „Hele, já vím, co mi chceš říct.“

„Kde jsi sakra byla?“

„Ano, pane. Přesně tak to bylo. Vysvětlím to.“

„Nemusíš se namáhat.“

„Chtěla jsem tě překvapit.“

Kolikrát jsem už od ní tahle slova slyšela?

Ryanův mobil znovu zavibroval. Slyšela jsem, jak ho bere.

„Kdo je to?“ chtěla vědět Harry.

„Co mi chceš?“

„Ještě než se vzteky přeskočíš, tak si poslechni, co jsem zjistila.“

„Co kdybys mi řekla, kde jsi byla?“

„V Torontu. Na kus řeči s Flan O‘Connorovou. A získala jsem zajímavé informace.“

„Máš něco na psaní?“ požádal mě Ryan a telefon si pořád přidržoval u ucha.

„Počkej,“ vybídla jsem Harry.

„Kde jsi?“ ptala se mě, když jsem pokládala telefon na palubní desku.

Vytáhla jsem z kabelky papír a pero.

„Rustique třináct.“

Psala jsem adresu, kterou Ryan opakoval.

Harryin hlas přitom hučel z mého mobilu. Ignorovala jsem ho.

„Přes Pierrefonds na Cherrier. Doleva asi kilák za Montée de l‘Église.“ Ryan na mě vrhl tázavý pohled. Přečetla jsem popis cesty nahlas.

„Pod golfovým hřištěm a přírodní rezervací. Mám to.“ Ryan stiskl tlačítko.

„Pierre Malo bydlí za Montrealem?“ zeptala jsem se a dopisovala poslední zbytky informací. Ryan přisvědčil.

„Krucinálfagot, Ryane. To je asi ten dům, který popisovala Kelly Sicardová.“

„Dost možná.“

„A pamatuješ, jak nám Bastarache povídal, že máme hledat na vlastním dvoře?“

„Já to chápal, jako že nás posílá do hajzlu.“

„Obéline říkala, že Malo a její muž měli spolu nějakou pracovní dohodu. Prý jeden druhého potřebovali. Myslíš, že by Bastarache mohl mířit za ním? Aby si to s ním vyřídil?“

„Jel směrem na Montreal.“

Znovu jsem přečetla popis cesty.

„Jaká je tam přírodní rezervace?“

„Bois-de-L‘Île-Bizard.“

Cítila jsem, jak se mi stahuje hrdlo.

„Molo pro lodě!“

„Cože?“ Ryan se zařadil do levého pruhu, aby předjel minicooper. „Suskindová spojila svou analýzou rozsivek tělo z Lac des Deux Montagnes s molem v Bois-de-L‘Île-Bizard.“

„Jsi si jistá?“

„Ano!“

„To molo je prakticky u něj na dvorku.“ Ryan stiskl svaly na čelisti a pak je zase povolil.

Příšerná myšlenka. „Jestli Malo protáhl Phoebe Quincyovou přes Cormiera stejně jako Kelly Sicardovou, tak ji možná pořád ještě drží ve svém domě.“

Z mého mobilu se ozvalo ostré písknutí.

Zapomněla jsem, že mám Harry na drátě.

„Hej!“

Zvedla jsem telefon. „Musím teď končit.“

„Ty jsi vážně přišla na to, kdo tu holčičku unesl?“ Harry byla stejně vzrušená jako já. „Teď s tebou nemůžu mluvit.“

„Hele, já vím, že se zlobíš. Jednala jsem bezmyšlenkovitě. Dovol mi, abych to napravila.“

„Já teď zavěsím.“

„Chci pomoct. Prosím. Počkej. Můžu tam teď zajet a ten barák pohlídat –“

„Ne!“ Vyšlo z toho mnohem větší zaječení, než jsem chtěla. Nebo nechtěla?

„Chci něco udělat.“

„V žádném případě.“

Ryan na mě vrhal tázavé pohledy.

„Já nejsem blbá, Tempe. Nebudu tomu Malovi zvonit u dveří. Prostě ho jen budu mít v merku, dokud s monsieurem Krasavcem nepřifrčíte.“

„Harry, poslouchej mě.“ Silou vůle jsem se přiměla ke klidnému tónu. „K tomu domu se vůbec nepřibližuj. Ten chlap je smrtelně nebezpečný. Není radno si s ním zahrávat.“

„Budeš na mě hrdá, ségro.“

A pak už jsem naslouchala jenom tichu.

„Prokristapána!“ Stiskla jsem tlačítko opakovaného vytáčení.

„Co je?“ chtěl vědět Ryan.

„Harry se chystá k Malovu domu.“

„Zastav ji.“

Harryin telefon vyzváněl a vyzváněl a pak se ozvala hlasová schránka.

„Nezvedá to, Ryane. Jestli jsme měli s Malem pravdu, tak ten chlap je zrůda. Klidně Harry zabije a nehne přitom ani brvou.“

„Zavolej jí znovu.“

Udělala jsem to. Hlasová schránka.

„Malův dům nenajde,“ řekl Ryan.

„Má na telefonu navigaci.“

Ryanovy oči se střetly s mýma.

„Natáhni se dozadu a podej mi blikačku.“

Rozepla jsem si pás, zkroutila se a z podlahy zvedla přenosný maják.

„Připni ho ke svojí sluneční cloně.“

Klipsem jsem blikačku připevnila.

„Zapoj šňůru do zapalovače.“

Udělala jsem to.

Ryan přepnul dálková světla na výstražná.

„Posuň clonu dolů a zapni to.“

Udělal jsem to. Maják začal rudě pulzovat.

Ryan spustil sirénu a sešlápl pedál až k podlaze.

40

Houkačka a maják vás dostanou všude. Pronto.

Dvě hodiny po odjezdu z Île d'Orléans jsme se s Ryanem blížili k Montrealu. Zpáteční cesta každopádně stála za to. Jela jsem s dlaněmi přitisknutými na palubní desce a postranním okénku, kymácela se a nadskakovala, jak Ryan přidával a brzdil.

L'Île-Bizard leží severozápadně od Montrealu, na západním výběžku města Laval. Zajeli jsme na ostrov, Ryan zpomalil na šedesát, projel diagonálně městem na jihovýchod a pak to stočil na sever na Boulevard Saint-Jean.

U Pierrefonds jsme zahnuli doprava a řítili se přes *pont* Jacques-Bizard. Asi tak uprostřed mostu Ryan vypnul světla a sirénu.

Většinu ostrova L'Île-Bizard zabírá golfové hřiště a přírodní rezervace, ale po jeho okraji jsou roztroušeny obytné čtvrti; některé staré, některé nové a tak drahé, že se o cenách pozemků veřejně snad ani nemluví. Malova ulice byla přímo za motanicí uliček na jižním cípu ostrova.

Ryan zpomalil, když jsme přejížděli po Rustique, ale nezabočil. Po deseti metrech otočil auto do protisměru a vracel se, aby se koukl ještě jednou.

Zdálo se, že tu jsou jen samé obytné domy. Velké staré baráky. Velké staré stromy. Nikoho jsem u nich neviděla.

Na Cherrier Ryan znovu změnil směr, zajel k chodníku a umístil impalu tak, aby z ní mohl co nejlépe sledovat okolí. Já se ovšem musela natahovat kolem něho, abych něco viděla.

Ulice Rustique se táhla jen přes jeden blok a na konci měla menší parčík. Šest domů vlevo. Šest vpravo. Usazené hluboko na úzkých pozemcích vypadaly všechny ty budovy unaveně a všechny potřebovaly nový nátěr a pravděpodobně i novou vodovodní a elektrickou instalaci.

Několik místních usedlíků se pokusilo o pěstění trávníku a zahradničení. Někteří se těšili větším úspěchům než jiní. Vyřezávaná dřevěná destička před omšelým viktoriánským domem hlásala: Chez Lizot 4.

„Je to stejné jako u Bastarache v Tracadie," poznamenala jsem. „Jak to?"

„Slepá ulice. Vzadu řeka."

Ryan neodpovídal. Z přihrádky na rukavice vytáhl dalekohled a prohlížel si dům; jel očima po jedné straně nahoru, po druhé dolů a hodnotil.

Znovu jsem se naklonila. U chodníku si hověla tři auta, jedno těsně u ulice Cherrier, druhé v polovině bloku a třetí o kus dál, u parku.

Destička s nápisem Chez Lizot naznačovala, že napravo jsou sudá čísla. Počítala jsem od rohu.

„Číslo třináct musí být támhle ta větší, poslední parcela vlevo." Moc jsem toho však neviděla. Malův pozemek byl obklopen téměř dvoumetrovým drátěným plotem prorostlým vinnou révou. Mezerami v listoví jsem rozeznala jednu borovici, cedrové křoví a jeden obrovský uschlý jilm.

„Z krajinářského hlediska dokonalá úprava zahrady." Úzkost mě nutila dělat imbecilní vtípky.

Ryan se nezasmál. Mačkal tlačítka na svém telefonu.

„Přečteš, co to tam má Malo za nápis?" zeptala jsem se.

„*Prenez garde au chien*."

Pozor pes. Žádný vtip.

„Potřebuju, abyste mi v databázi našli tři čísla." Ryan patrně hovořil s některým policistou na ústředí SQ a žádal ho, aby mu zjistil informace o poznávacích značkách aut. Chvilku počkal a pak přečetl údaje ze značky omláceného fordu mercury grand marquis, který stál zaparkovaný u Cherrier.

„Murchison Dewey. *Trois Rustique. Oui*."

Očima jsem sjela k cihlovému bungalovu, který k nám byl o pět pozemků blíž než Malův dům. Na první pohled bylo jasné, že starý Dewey asi nesedí na velkém balíku peněz.

„Devět. Čtyři. Sedm. Alfa. Charlie. Zulu." Ryan už měl v merku porsche 911 uprostřed ulice.

Po zběsilé jízdě mě teplo a ticho v autě uspávaly. Poslouchala jsem Ryana a uvědomovala si, že jsem příšerně vyčerpaná.

„Vincent Antoine.“ Ryan zopakoval jméno. „Bydlí na Rustique nějací Vincentovi?“ Chvíli čekal. „O.K.“

Paže a nohy jsem najednou měla jako ze surového železa.

„Moment.“ Ryan popadl dalekohled, aby přečetl značku u nejnovějšího modelu hondy accord, která stála na druhém konci bloku. Po chvilce se zeptal. „Jaká půjčovna?“

Moje vyčerpání bylo mávnutím kouzelného proutku naráz to tam. Přimhouřila jsem oči a zadívala se na hondu.

„Máte číslo?“ Hlas na druhém konci drátu cosi řekl. „Vážně vas nezdržuju?“ Pauza. „Mockrát děkuju.“

Ryan zaklapl telefon, ale neodhodil ho.

„To je určitě Harry.“ Hlas mi zesílil. „Já to vím.“

„Nedělej unáhlené závěry.“

„Jasně.“

Prudce jsem se opřela a založila paže. Pak jsem je rozložila a začala si okusovat kůžičku u nehtu.

„Mercedes a porsche patří místním,“ prohlásil Ryan a nespouštěl oči z domu číslo třináct.

Neobtěžovala jsem se k tomu cokoli poznamenávat.

Vteřiny se táhly. Minuty. Staletí.

Impala mi najednou připadala stísněná. Stáhla jsem okénko. Dovnitř se valil odporně teplý vzduch a nesl s sebou pach bahna a posekané trávy. Krákání racků.

Když Ryanovi v ruce zavibroval mobil, nadskočila jsem.

Ryan poslouchal. Poděkoval volajícímu. Zaklapl.

„Harry si tu hondu půjčila v pondělí ráno.“

Oči mi přelétly ke konci bloku. Auto bylo prázdné. Park byl prázdný.

„Zavolám jí,“ rozhodla jsem se a natahovala se po kabelce.

Ryan mi položil ruku na paži, aby mi v tom zabránil. „Ne.“

„Proč ne?“

Ryan se na mě jen podíval. Stejně jako moje byly i jeho oči plné únavy.

Moje mysl si to pospojovala. Jestli je Harry na Malově pozemku nebo v jeho domě, zvonící telefon by mohl ohrozit její bezpečnost.

„Ježíšikriste, Ryane, ty si vážně myslíš, že šla dovnitř?“ Anebo ji dovnitř zatáhli? To jsem nedokázala vyslovit.

„Já nevím.“

Já věděla.

„Musíme ji dostat ven.“

„Ještě ne.“

„Cože?“ Ostře. „Budeme tu jenom takhle sedět?“

„Chvíli ano. A pokud *já* půjdu dovnitř, tak to udělám, až mi budou krýt záda. Dobře si všimni, že jsem použil první osobu jednotného čísla.“

Slunce stálo nízko, odráželo se od oken a střech automobilů a řeku, park i ulici barvilo do bronzová. Ryan stáhl stínítko, obě paže položil na volant a znovu upřel pohled na ulici Rustique.

Planety se přestaly hýbat. Ryan občas pohlédl na hodinky. Já na své. Pokaždé uplynulo méně než minuta.

Skončila jsem s ohryzáváním kůžičky a začala sbírat nitě na opěrce. Zpátky k prstům. I přes to horko jsem je měla ledové.

Pozorovali jsme okolí asi tak deset minut, když se po ulici Cherrier přiblížil chevrolet camaro a zabočil na Rustique. Jel tak rychle, že mu pneumatiky tiše pískaly. Řidič byl jen matná silueta za zabarveným sklem.

Silueta, kterou jsem poznala.

„To je Bastarache!“

Pozorovali jsme Bastarache, jak zajíždí k chodníku před číslem třináct, vyskakuje ven a prudce otevírá kufr svého vozu. Vyndal velké štípačky, došel k plotu, nastavil ostří a cvakl. Prokopl branku a pak nám zmizel z dohledu.

První výstřely zněly jako rychlá série vybuchlých petard. V parku se zvedl cyklon racků a rozletěl se nad řeku.

„Doprdele!“

Ryan zapnul vysílačku. Ozval se dispečer. Ryan se představil, udal naši pozici a žádal o posily.

„Poslouchej mě, Tempe.“ Ryan mluvil a přitom z pouzdra vytahoval svůj glock. „Myslím to smrtelně vážně. Ty si teď lehneš na podlahu a ani se nehneš.“

Potichu jsem se svezla ze sedadla, ale oči jsem udržovala nad palubní deskou, abych viděla na ulici.

„Nevylezeš z auta.“

Ryan se schovával za domy a postupoval po Rustique, pistoli v ruce měl namířenou k zemi. Zády k plotu prolezl Malovou brankou, nakoukl dovnitř a zmizel.

Skrčila jsem se na podlaze auta, vyděšená, dlaně lepkavé potem. Připadalo mi to jako hodiny. Ve skutečnosti to netrvalo ani pět minut.

Pokoušela jsem se natáhnout ztuhlé nohy, když mi zatrylkoval mobil. Vytáhla jsem ho z kabelky.

„Kde jsi?“ Harry mluvila svým oblíbeným hlasitým šepotem.

„Kde jsi *ty*?“

„Jsem v parku u Malova domu. Krmím racky.“

„Ježíšikriste, Harry. Co tě to proboha napadlo?“ Moje odpověď nevyjadřovala úlevu, kterou jsem cítila.

„Asi jsem slyšela výstřely.“

„Poslouchej mě.“ Použila jsem stejný tón jako Ryan před chvílí. „Já jsem na rohu Cherrier a Rustique. Ryan šel do Malova domu. Posily jsou na cestě. Chci, abys zůstala v parku a přitom odešla co nejdál od toho domu. Půjde to?“

„Vidím tady pomník nějakýmu mrtvýmu hrdinovi. Můžu se za něj schovat.“

„Tak to udělej.“

Zvedla jsem zadek k sedačce a u řeky spatřila růžově oděnou postavu, jak utíká zleva doprava.

Právě jsem se znovu krčila k podlaze, když se ozvaly dva tlumené výstřely.

Srdce se mi zastavilo.

Poslouchala jsem.

Neskutečné ticho.

Proboha, má Ryan potíže? Harry? Kde jsou ty posily?

Možná to bylo ze strachu o sestru. O Ryana. To, co jsem udělala, bylo šílené. Stejně jsem to ale udělala.

Vyletěla jsem z fordu, sprintem jsem přeběhla Cherrier a pokračovala napříč prvním trávníkem na levé straně Rustique. Držela

jsem se ve stínu domů a utíkala k číslu třináct, zády napřed se protáhla plotem a zastavila se ve snaze zaslechnout nějaké zvuky nebo zaznamenat pohyb.

Řvoucí racci. Bušení mého vlastního srdce.

Skoro jsem nedýchala a upírala oči skrz Malovu branku.

Štěrková cesta vedla k tmavému cihlovému domu s křiklavě růžovou omítkou. Napravo stála garáž pro tři auta ve stejném stylu. Nalevo se táhl trávník olemovaný stínem uschlého jilmu.

Ztuhla jsem a bojovala s adrenalinem, který mě nutil k akci. U paty stromu někdo seděl. Viděl mě?

Uběhlo pět vteřin. Deset.

Ta postava se nehýbala.

Počkala jsem celou minutu, znovu prohlédla okolí a pak se začala plížit po cestě. Každé křupnutí štěrku znělo jako exploze. Ta postava zůstávala stále bez života jako hadrová panenka v životní velikosti, po níž běhaly stíny připomínající pavouci vlákna.

Když jsem se ke stromu víc přiblížila, poznala jsem, že je to muž. Nikdy předtím jsem ho neviděla. Vepředu na košili se mu vlnila dlouhá tmavá stružka. Oči měl zavřené, ale zdálo se, že dýchá.

Přikrčila jsem se a uháněla přes trávník.

A zarazila se.

Seděli tam dva psi uvázaní na řetězech, které byly připevněné k hřebům zapuštěným v betonu. Oba byli velcí, měli hladkou hnědočernou srst, malé uši a krátký ocas. Dobrmani. Oba nepřátelsky vrčeli.

Zvedla jsem opatrně ruku. Psi se ještě víc rozzuřili, vrčeli a cenili zuby, oči divoké touhou zaútočit.

V dálce jsem zaslechla slabé kvílení sirén.

Opatrně jsem ustoupila zpět. Psi pořád vyráželi na řetězech kupředu a cvakali zuby a při každém takovém výpadu hrozilo, že vytrhnou hřeby ze země.

Nohy jsem měla jako z gumy a pozadu jsem se odplížila k přední části domu. Napravo ode dveří jsem si všimla pootevřeného okna. Prolezla jsem cedrovým křovím zastřiženým do kostky, stoupla si na špičky a zadívala se dovnitř. Přestože mi ve výhledu bránilo opěradlo židle, naprosto zřetelně jsem viděla tři muže.

Napadla mě dvě slova.

Konec hry.

Ryan držel v jedné ruce winchestrovku ráže dvanáct a glockem mířil na Bastarache. Bastarache mířil pistolí Sig Sauer 9 mm na muže, který byl podle všeho asi Malo.

Malo stál zády k oknu. Stejně jako Bastarache byl vysoký a svalnatý.

Sirény sílily. Dohadovala jsem se, že posily asi právě přejíždějí přes most.

„Ty mizernej hajzle," ječel Bastarache na Mala. „Já věděl, že ta tvoje dementní perverze nám to všem dřív nebo pozdějc posere."

„A ty co, ty zasranej hodnej chlapečku? Oči ti mohly z důlků vypadnout, Davey."

„Ale ne děti. Nikdy jsem nesouhlasil, aby to byly děti."

„Ty holky chtěly bejt velký hvězdy. Tak jsem je z nich udělal."

„Sliboval jsi, že s tím svinstvem přestaneš. Věřil jsem ti. Teď vidím, žes mi celou dobu lhal." Bastarachovy vlasy byly mokré potem. Košili měl připlácnutou k tělu.

„Tak klid." Ryan se snažil rozptýlit Bastarachův vztek.

Bastarache mávl pistolí k Ryanovi. „Z toho, na co se mě tenhle chlap ptal, to vypadá, že jsi zabil nějaký holky."

„To je směšný." Malo se nervózně zachechtal.

„Podívej se na mě, ty sráči." Bastarache namířil pistoli na Malovu tvář. „Kvůli tobě mě vyšetřujou. Mám na krku vraždu a policajty za prdelí od rána do večera."

Malo zvedl obě dlaně a otočil se k Bastarachovi.

V ústech mi vyschlo.

Ačkoli byl Malo starší, pleť měl zhnědlou ze solárka a byl v lepší kondici, nápadně se podobal Bastarachovi. Tuhle podobu mohou mít na svědomí jedině geny.

Bastarache pokračoval ve svém řečnění. „Zabil jsi ty holky. Přiznej se."

„To je –"

„Ne! Už žádné lži!" Bastarache měl tvář rudou jako malina.

„Byly to kurvy. Tu jednu jsem načapal, jak mě okrádá. A ta druhá byla feťačka." Malo polkl. „Jsi můj brácha, Davey. Skoncuj to

s tímhle chlapem.“ Malo nervózně ukázal na Ryana. „Skoncuj to s ním a jsme volní. Najdeme si jiné místo –“

„Upozornil jsi je na mě. Na moje podniky. Na lidi, které mám rád. Musel jsi úplně přijít o rozum. Poldy mám za patama už od Quebeku. Jestli se s tímhle chlapem něco stane, budou vědět, koho mají hledat.“

„Jí se ale nic nestalo.“

„To ta tvoje podělaná úchylka všechno posrala. Zamořil jsi s tím dům mého otce. Proto jsem tě vyhodil, hned jak to šlo.“

Bastarache hýbal pistolí ostrými, škubavými pohyby. „Jsi stejný jako ta tvoje kurevská matka.“

„Položte pistoli na podlahu, Dave.“ Ryan – vyjednávač. „Přece nechcete nikomu ublížit.“

Bastarache ho ignoroval.

„Ty se staráš jenom o prachy a toho svýho ubohýho ptáka. Ale teď jsi ohrozil můj domov. Lidi, které já mám rád. Kvůli tobě ji najdou a zavřou pod zámek.“

„Jsi blázen,“ odfrkl si Malo. „Žiješ ve středověku.“

„Blázen?“ Pistole v ruce se mu třásla. „Já ti ukážu, jakej jsem blázen. Hlava se ti rozmázne po zdi.“

Někde pod oknem promluvila žena. Její hlas zněl sípavě a dýchavičně.

„Když mu ublížíš, ublíží to i nám.“

Natáhla jsem se, abych tu ženu viděla, ale opěradlo židle mi ji zakrývalo.

Sirény teď už ječely v ulici Rustique. Pneumatiky skřípěly, dveře se otevíraly, boty dusaly, vysílačky prskaly. Ozval se mužský hlas a další mu odpověděl.

Bastarachovy oči se stočily k té ženě. A právě v té chvíli Ryan odhodil winchestrovku za sebe a vyskočil.

Puška sklouzla po podlaze a odrazila se od podlahové lišty. Malo se prudce otočil a vyrazil z místnosti. Já se obrátila a zařvala: „Utíká předem!“

Po cestě už běželi tři policajti. Jeden křičel: „*Arrétez-vous!* Stůjte!“

Malo to vzal směrem ke garáži. Policisté ho předběhli, přitiskli jeho tělo ke zdi a na zápěstí mu nasadili pouta.

Já vrazila do domu, zahnula doprava a několikerými dvojitými dveřmi prošla do salonu. Jeden polda se držel těsně za mnou. Slyšela jsem, jak Ryan vysílačkou žádá o sanitku.

Bastarache klečel na zemi, ruce v poutech měl za zády. Ta žena se krčila vedle něho. Její paže ho objímala kolem pasu. Ruku měla položenou na jeho rameni. Ruku, na které byly jen tři sukovité prsty.

„Všechno jsem to zpackal," mumlal Bastarache. „Docela zpackal."

„Pst," šeptla ta žena. „Já vím, že mě miluješ."

Rychle se snášející paprsek slunce ozářil tmavé kadeře lemující hlavu té ženy. Pomalu zvedla bradu.

V břiše se mi všechno sevřelo nesmírně bolestivým poznáním.

Tváře a čelo té ženy byly neforemné a ztvrdlé. Horní ret se dotýkal nosu, který byl asymetricky vydutý.

„Évangéline," vydechla jsem a emoce mě přemohly.

Podívala se mým směrem. V očích se jí zablesklo.

„Viděla jsem anglickou královnu," zasípala, hruď se jí nadmula a slzy zanechávaly vlnité hadí cestičky na jejích tvářích.

41

Uplynul týden. Sedm dní zotavování, oslav, loučení, odhalování, zpovědí a popírání.

Po událostech v Malově domě jsem spala dvanáct hodin a probudila se osvěžená a bez sebemenší nevole vůči své sestře. Harry svou výpravu do parku přežila. Jeden leopardi páskový sandál od Jimmyho Choo ne. Raccí trus.

Harry mi vylíčila, jak odjela do Toronta za Flan O'Connorovou. Chtěla mě překvapit novými informacemi o Obéline a poezii. Jejím velkým objevem bylo, že nakladatelství O'Connor House fungovalo od roku 1998 do roku 2003. Ironií osudu se tato informace ukázala v porovnání s tím, co už jsme o časovém rámci věděli, jako nedůležitá.

Harry odletěla domů, aby podala žádost o rozvod a prodala dům v River Oaks. Jelikož se jí zalíbil život v centru, rozhodla se, že si najde byt, který jí umožní existenci bez motorového vozidla. Měla jsem podezření, že ve městě, jako je Houston, tenhle plán fungovat nebude. Nechala jsem si to pro sebe.

Proběhly oslavy svátku Jana Křtitele, což je v Quebeku *la fête nationale*. Metaři uklízeli město, vlajky s lilií se spustily dolů a montrealští občané obrátili svou pozornost ke každoročním slavnostem jazzu.

Od Ryana a Hippa jsem se dozvěděla spoustu věcí.

Muž, který se válel u stromu, byl Malův kumpán jménem Serge Sardou. Když se Sardou pokoušel zastavit Bastarache na cestě, tak ho Bastarache střelil. Rána sice způsobila velké krvácení, ale šlo jen o ne příliš vážné poškození svalu. Sardou začal vyjednávat, hned jak se probral z narkózy.

Ukázalo se, že Mulallyho a Babina okouzlil náš úchvatný escalade, a ne já s Harry. To Sardou mi vyhrožoval e-mailem a telefonem. A taky mě shodil ze schodů. Malo od něho chtěl, aby přinesl Évangélininu fotku a aby mě přibrzdil. Sardou se rozhodl, že oba úkoly splní v Cormierově ateliéru.

Bastarache a Mala odvezli z Rustique rovnou do vězení. Bastarache tvrdil, že jednal v sebeobraně, protože Sardou ho

ohrožoval winchestrovkou. Jeho advokátka ho hned druhý den dostala ven na kauci.

Na základě výpovědi Sardoua a Kelly Sicardové byl Malo obviněn ze tří vražd a asi milionu dalších trestných činů včetně zneužívání dětí. Na rozdíl od Bastarache se Pierre hned tak ven nepodívá.

Ve středu sedmadvacátého června jsem už byla ve své laboratoři v budově Wilfrid-Derome. Na postranním pultě stálo pět krabic, ostatky připravené k vydání příbuzným.

Pročítala jsem si štítky nadepsané mou rukou a cítila hořkosladkou příchuť úspěchu. Geneviève Doucetová. Anne Girardinová. Claire Brideauová. Maude Watersová. LSJML-57748.

U Geneviève Doucetové se nikdy nepodařilo určit příčinu smrti. Nevadí. Chudák Theodore se nacházel za hranicí pochopení. I obvinění. Maître Asselinová si pro kosti své praneteře přijde osobně.

Malá Anne Girardinová, Ryanova pohřešovaná číslo tři, se spravedlnosti nedočká. Její otec se sám odpravil kulkou do hlavy. Ale Adelaide jsme našli a ona teď může svou dceru pohřbít.

Claire Brideauová hrála od sedmnácti do devatenácti let v celé řadě filmů společnosti Peter Bad Productions. Pierre Malo. Peter Bad. Hotová poezie.

S Cormierem jsme to odhadli správně. Za pár babek a nahrávky dětského porna fotograf posílal holky Malovi. Kelly Sicardová byla jednou z nich. Claire Brideauová také. Další už nebudou. Ve strachu, že by Cormier mohl mluvit, aby se zachránil, ho Malo zabil.

Podle Sardoua Malo uškrtil Brideauovou v roce devadesát devět, protože mu v domě na Rustique sebrala nějaké peníze z nočního stolku. Sardou dostal příkaz se těla zbavit, a tak shodil Brideauovou z loďky do Rivière des Mille Îles. Ta se pak stala Ryanovou obětí číslo dvě.

Ryanova oběť číslo tři, vylovená z Lac des Deux Montagnes, byla identifikována jako šestnáctiletá Maude Watersová. Před rokem Maude odešla z domova v mohawské rezervaci Kahnawake. Chtěla se dostat do Hollywoodu a projít se po chodníčku slávy. Namísto toho skončila u Mala a pornografie.

Malo tvrdil, že Maude se u něho v domě předávkovala. Sardouova verze říkala, že ji Malo uškrtil, protože hrozila, že odejde. Stejně jako před osmi roky s Brideauovou dostal Sardou příkaz odklidit mrtvolu. Připadal si nepřemožitelný, a tak prostě popojel pár bloků a hodil Maude do vody z mola v Bois-de-L'Île-Bizard.

LSJML-57748. Hippovo děvče. Prozatím kostra z ostrova Sheldrake spočine pod anonymním železným křížem na hřbitově malomocných v Tracadie. Já jsem ovšem navázala spolupráci s jedním akadským historikem. Pustíme-li se do práce a budeme mít štěstí, možná se nám podaří zjisti, kdo ta dívka byla. Laboratoř ve Virginii provedla sekvencování DNA z jejích kostí. Možná jednoho dne najdeme i její příbuzné.

Dveře laboratoře se otevřely a vytrhly mě z úvah. Vstoupil Hippo a v ruce nesl kávu a sáček od St. Viateur Bagels. Malými plastovými noži jsme si na bagely mazali smetanový sýr a já si v hlavě rovnala, co jsem se dozvěděla o Évangélinině osudu.

Měla jsem pravdu. Laurette Landryová pracovala v *lazarettu* a po jeho zavření v pětašedesátém přišla o místo. Za několik let se u ní vyvinulo malomocenství. Rodina chovala obrovskou nedůvěru k úřadům, a tak Laurette schovali u dědečka Landryho. Ve čtrnácti letech se Évangéline stala hlavní živitelkou a ošetřovatelkou rodiny.

V té době Pierre Malo, Hilairův nemanželský syn, žil v Bastarachově domě. Malo donutil Évangéline, aby pro něho pózovala; vyhrožoval jí, že jinak přijde o práci. David Bastarache se do Évangéline zamiloval. To, co dělal jeho nevlastní bratr, ho děsilo, a přísahal, že Mala vyrazí, jakmile získá kontrolu nad vším majetkem, což mu Hilaire přislíbil.

Ačkoli jsem trošku nahlédla do Bastarachova charakteru, ten muž mě stále mátl.

„Hippo, vysvětlete mi, jak dneska může někdo takhle uvažovat?"

Hippo žvýkal a přitom o mé otázce přemýšlel.

„Každé akadské dítě slýchává vyprávění o tom, jak naháněli a deportovali jeho předky. Le Grand Dérangement je pro celý národ dodnes strašák. A není to jen stará historie. Akaďané jsou

přesvědčeni, že jejich kulturu i dnes ohrožuje nepřátelský svět, kterému dominuje anglofonní populace.“

Nepřerušovala jsem ho.

„Jak si máme udržet naživu své zvyky a jazyk, když se naše děti dívají na *Simpsonovy* a poslouchají *Rolling Stones* a naši bratranci ve městech svedou *parler* francouzsky sotva pár slov?“

Pochopila jsem tu otázku jako řečnickou, a tak jsem neodpovídala.

„My Akaďané jsme se naučili držet vlastní identity, ať už nás osud zavane kamkoli. Jak? Částečně obyčejnou zarputilostí. Částečně tím, že to ve všem přeháníme. V hudbě. V jídle. Ve svátcích. Dokonce i ve svém strachu.“

„Ale tohle přece není devatenácté století,“ namítla jsem. „Ani šedesátá léta minulého století. Jak to, že Bastarache tolik nedůvěřuje úřadům a dokonce i nemocnicím?“

„Bastarache je Akaďan. A krom toho podniká v oboru, který je na samé hraně zákona. K tomu všemu si ještě vleče na zádech svůj vlastní pytel. Ničemný otec. Úchylný bratr. Zastřelená matka. Do školy nechodil, učil se doma.“ Hippo pokrčil rameny. „Zdá se, že ten chlap vaši kamarádku opravdu miluje. Nechtěl, aby jí někdo ublížil. Udělal to, co pokládal za nejlepší, aby ji ochránil.“

Malo měl v jedné věci pravdu. Obéline a Bastarache žili ve středověku, pokud šlo o jejich postoj k Évangélinině nemoci. Stejně jako jeptišky před sto lety se i Obéline obětovala malomocenství. Souhlasila s manželstvím bez lásky, aby se mohla starat o svou sestru. Bastarache jí pomohl Évangéline skrýt před celým světem.

„Obéline lhala, když mi říkala, že byla svědkem Évangélininy vraždy,“ poznamenala jsem. „Aby se mě zbavila. A taky dopustila, aby si všichni mysleli, že Bastarache může za její zlomenou ruku a požár v domě.“

„A nemohl?“ Hippo si nehtem dloubal cosi ze stoličky. Zavrtěla jsem hlavou. „Kvůli lepře ztratila Évangéline skoro veškerý cit v rukou i nohou. Obéline si zlomila loketní kost, když se pokoušela chytit Évangéline padající ze schodů. A ten požár v domě nechtěně založila taky Évangéline.

Lhala mi o té sbírce poezie. Obéline ji dala vytisknout jako dárek k Évangélininým narozeninám. Anonymně, protože nikdo neměl vědět, že je její sestra naživu.“

Hippo uspěl se stoličkou a začal si mazat druhý bagel. Já mluvila dál.

„Obrovskou tragédií zůstává, že Évangéline by byla mohla vést vcelku normální život. Dnes už je k dispozici terapie a pacienti obvykle vykazují zlepšení do dvou až tří měsíců. Neúspěšná léčba se vyskytuje v méně než jednom případu z deseti.“

„To je dneska ve světě pořád tolik malomocných?“

Zjišťovala jsem si to.

„Na začátku roku 2006 se na celém světě vyskytovalo asi dvě stě dvacet tisíc případů lepry. A nejedná se jenom o Afriku a jihovýchodní Asii. Dvaatřicet tisíc případů se vyskytuje přímo tady, na amerických kontinentech. Více než šest tisíc ve Spojených státech. Každý rok je diagnostikováno dvě stě až dvě stě padesát nových případů.“

„No to mě podržte.“

„Bastarache a Obéline udělali pro Évangéline přesně to, co se udělalo pro její matku, a vůbec si neuvědomili, jak hrozné chyby se dopouštějí.“

„Jednu věc ale nechápu. Bastarache nenáviděl Mala. Proč ji u něho schoval?“

„Évangéline byla v Malově domě jen velice krátkou dobu. Když jsme s Harry navštívily Obéline, Bastarache dostal strach. Domyslel si, že když jsme našli jeho dům v Tracadie, je docela dobře možné, že najdeme i ten na Île d‘Orléans. A když jsme se tam s Ryanem opravdu objevili, zpanikařil a vyrazil zpátky, aby ji znovu přestěhoval.“

Oči mi zalétly k řadě úhledně popsaných krabic. Geneviève Doucetová, jejíž tělo nechal ubohý, choromyslný Theodore zmumifikovat v posteli. Anne Girardinová, kterou zabil její vlastní otec.

Myslela jsem i na další. Ryanova pohřešovaná číslo dvě, Claudine Cloquetová, kterou Malovi prodal její otec. Évangéline,

kterou její nastávající a sestra zavřeli pod zámek, i když bezpochyby s jejím souhlasem.

„Víte, Hippo, ty zrůdy se ne vždycky potloukají před školou nebo na autobusové zastávce. Klidně to může být i ten chlap doma v obýváku, co drží v ruce dálkové ovládání k televizi.“

Hippo se na mě díval, jako bych mluvila svahilsky.

„Někdo přímo v rodině. Právě tam bývá často ta největší hrozba.“

„Jo,“ odvětil tiše Hippo.

Oči mi spočinuly na jménu, které dostala dívka z Lac des Deux Montagnes. Maude Watersová. Maude také snila o životě filmové hvězdy. Zemřela v šestnácti.

Mé myšlenky se přesunuly k Malovi. Tvrdil, že o Phoebe Quincyové nic neví. Jeho zaměstnanec nám však vyprávěl něco docela jiného. Sardou vypověděl, že Phoebe viděl v domě na Rustique. Ale byla tam jen krátce.

Phoebe zůstává nezvěstná.

Ryanova oběť číslo dvě, ta dívka z Dorvalu, zůstává neidentifikovaná. „Zpátky na ulici,“ prohlásil Hippo a zvedl se.

I já jsem vstala. „S těmihle případy jste odvedl fantastickou práci, Hippo.“

„Ještě máme dva neuzavřené.“

„Myslíte, že se Phoebe Quincyová dostala do nějaké ilegální pornografické sítě?“

„Raději bych si myslel, že je naživu – tak nebo tak. Nepřestanu ji hledat, dokud se to nedozvím. Každý den budu chodit do práce a každý den budu ty holky hledat.“

Podařilo se mi na tváři vykouzlit úsměv. „Moc dobře vím, že to uděláte, Hippo.“

Hippo se mi zadíval do očí. „Dřív nebo později se všechno dozvím.“

V pátek ráno jsem nastoupila do letadla směřujícího do Monctonu, v půjčovně si vyzvedla auto a odjela do Tracadie. Tentokrát mi přišel otevřít Bastarache.

„Jak se jí daří?“ zeptala jsem se.

Bastarache zakýval rukou: „Tak tak.“

„Bere léky?“

„Obéline jí nedá na vybranou.“

Bastarache mě zavedl do místnosti vzadu v domě, omluvil se a odešel. Přemýšlela jsem o něm. Striptýzové kluby, bordely, cizoložství Ale postavil se dětské pornografii. A miloval Évangéline. Pak se vyznejte v lidské povaze.

Évangéline seděla v křesle a dívala se na řeku.

Došla jsem k ní, objala ji kolem ramen a přitiskla se k ní. Nejprve se odtahovala, ale pak se mému objetí poddala a opřela se o mě.

Objímala jsem svou dávnou přítelkyni tak pevně a tak dlouho, jak jsem se odvážila. Pak jsem ji pustila a zadívala se jí do očí.

„Évangéline, já –“

„Nemluv, Tempe. Není třeba. Sešly jsme se. Objaly se. Ty jsi četla mé básně. To stačí. Netrap se kvůli mně. Všichni jsme tvorové boží a já mám v duši klid. Dala jsi mi velký dar, má drahá, drahá přítelkyně. Znovu jsi mi otevřela bránu do dětství. Poseď tu se mnou chvilku a pak se vrať do svého života. Já tě vždycky budu nosit ve svém srdci.“

Usmála jsem se, vytáhla jsem z tašky grahamové krekry, arašídovou pomazánku a plastový nůž a položila je na stůl. Přidala jsem dvě coly ve skleněných lahvích. Pak jsem si přitáhla židli.

„Do zeleného domu se přece nedá jít doopravdy,“ řekla jsem.